

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

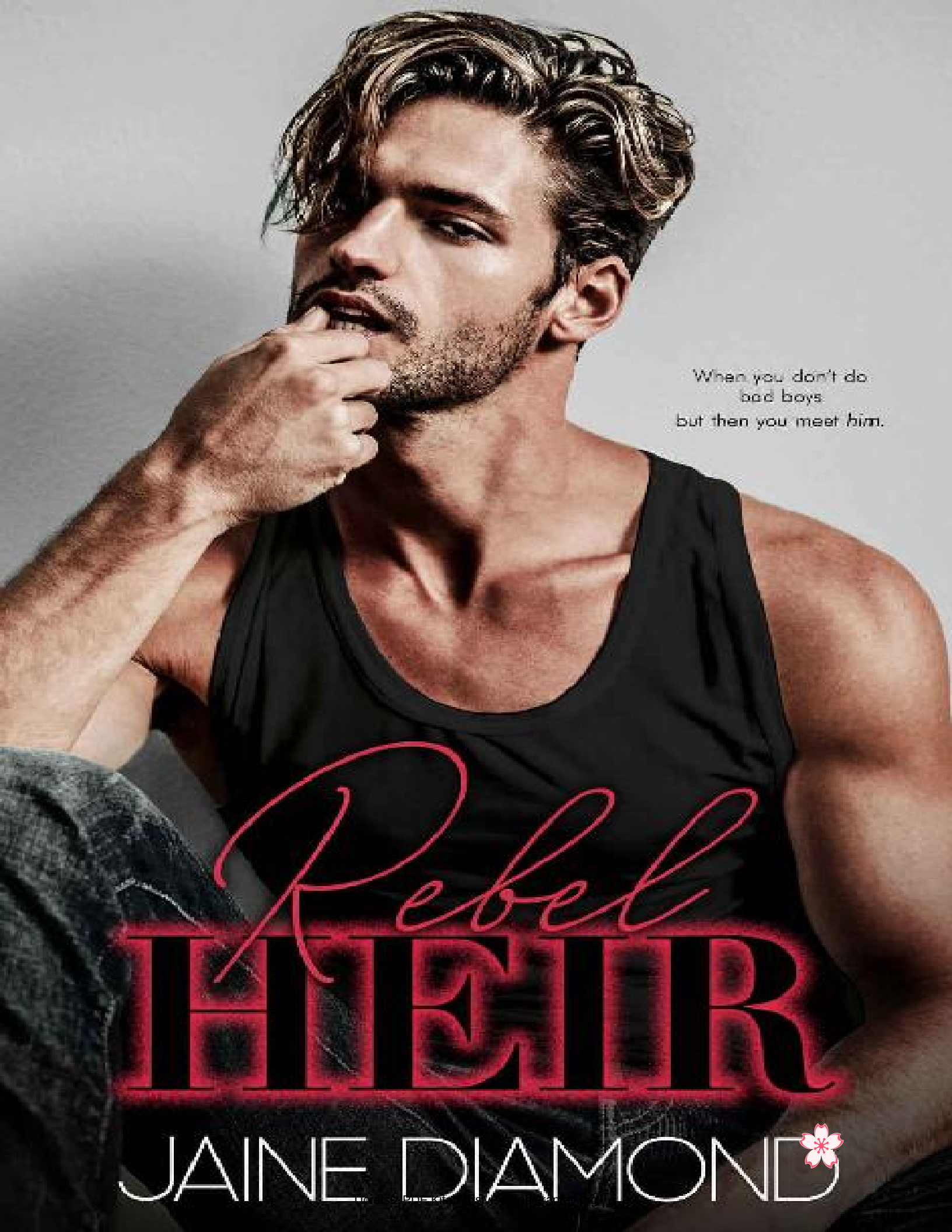
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When you don't do
bad boys
but then you meet him.

Rebel **HEIR**

JAINE DIAMOND

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İSYANKAR VARİŞ

JAINE ELMAS

İsyankar Varis
Jaine Diamond

Telif hakkı © 2022 Jaine Diamond

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz, yüklenemez veya dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

DreamWarp Publishing Ltd. tarafından yayınlanmıştır.
www.jainediamond.com

Kapak Tasarımı: DreamWarp Publishing Ltd.
Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster @lanefotograf
Kapak Modeli: J.J. Michaels

Ücretsiz bonus içerik, yeni sürüm bilgileri, hediyeler ve içeriden güncellemeler almak için Jaine's Diamond Club Bültenine katılın.

İsyankar Varis

İçindekiler

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

Jaine Diamond'ın kitapları

Okuyuculara Not / Teşekkürler
Çalma listesi
Yazar Hakkında
Yakışıklı Şeytan'ın Önizleme

*Kitaplarımın ve karakterlerimin hayatınızı ve kalbinizi nasıl
etkilediğini bana anlatan her okuyucuya,
Teşekkür ederim.*

kötü adam

isim

Tehlikeli veya zararlı kişi; suçlu.

Önsöz

Talia

On yaşındayken Şeytan'la bir anlaşma yaptım. Bir nevi. Teknik olarak Şeytan'ın oğluyla bir anlaşma yaptım. Ama aslında aynı lanet şeye çıkıyor.

Kötü yaşam tercihleri.

Kendimi savunmam gerekirse, on yaşındaydım. Neye bulaştığımı gerçekten bilmiyordum. Üstelik bunu gizlice yapıyordu. Ve çok, çok tatlıydı.

"Yapamazsın," diye mırıldandı tembelce, iskelenin kenarından bir bacağını sarkıtarak. Sırtüstü yatmış, bir kolunu başının arkasına sıkıştırmış, güneş beyaz tenis tişörtünden yansiyordu. Bana kısık gözlerle bakarken bile sevimli görünüyordu. Beni buraya çikolata vaadiyle çekmişti ama önce onları çalmamız gerektiğinden bahsetmeyi unutmuştu.

Tipik.

Adı Lexington'dı ama herkes ona Lex derdi. Babası hariç, o da ona "çocuk" derdi. Bana kalırsa, dünyanın en sinir bozucu çocuğuydu. Zaten ev hapsinde olduğumu biliyordu, bu yüzden yakalanırsam daha da belaya bulaşacaktım.

Lex ise yakalandığı için başına bela açıyordu. Onun ailesi benimkilerden çok farklıydı.

Ama yine de...

"Evet, yapabilirim," diye ısrar ettim.

"Yapamazsın."

Yapardım. Zaten öyleydim.

Ayağa fırladım ve tek kelime edemedim, hırsız gibi iskeleye ayak uçlarımda tırmandım. Sonra çalıların arasından gizlice süzülerek, ailesinin parti verdiği şık arka bahçe pavyonuna gizlice girip, o çok arzulanan çikolataları bize çalmaya hazırlandım. Fındıklı veya vanilyalı krema dolgululu tatlı çikolataları vardı. Lex'in hizmetçisi yapardı; spesiyalitesi gerçek likörlü bitter çikolatalardı. Onları yemememiz bile gerekiyordu ama yedik.

Peki neden onları çalmak zorunda kaldım?

Çünkü Lex beni buna cesaretlendirmişti ve ben Lex'in cesaretlendirmelerine bayılıyordum. "Yapamazsın" dediği anda içimde bir şeyler ters döndü. Aptalca bir düğmemdi bu. Bir kere ters döndü mü, geri almak zordu. Özellikle de Lex izlerken.

Ayrıca o çikolataları çok istiyordum.

Arkamdan gizlice yaklaştığını duyabiliyordum. Suçu en ön sıradan izlemek istiyordu ama yakalanırsam bunu da kaçırmak istemezdi.

Taş köşkün yarım duvarına doğru sürünerek ilerlerken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Yan komşum, ailemin yazlık evinde olmam gerekiyordu, burada, içki dolu tatlılar çalmam ve kesinlikle Lex'le takılmamam gerekiyordu. Ama ayrıca, Lex'i etkileyen şeyler yaptığımda başıma bir şey geldi. Midem tuhaf ama iyi bir şekilde karıncalandı.

Neyse ki, pavyona göz atıp tatlı masasına baktığımda, annemle babam ortalıkta yoktu. Hırsızlığı başarmak da o kadar zor değildi. Sanki bir grup sarhoş yetişkinden şeker çalmak gibiydi. Hepsi içki içip kaynaşıyorlardı ve benim tek yapmam gereken, kimsenin bakmadığı bir an bekleyip, fırlayıp tatlı masasının arkasına saklanmak ve sonra da

alabildiğim kadar çikolata kapmaktı. Onları yazlık elbisemin ceplerine tikiştırıp Lex'in beklediği duvarın arkasına gizlice girdim.

Ağaçların arasından hızla iskeleye doğru koştuk, kayıkhaneye gizlice girdik ve güneşteki şezlonglardan birine uzandık. Skorumu aramızdaki şilteye bıraktım ve Lex'in gözlerinin parladığını izledim.

Ha. Zafer.

Üç yaz önce tanıştığımızdan beri Lex'le dostça düşman olmuştuk. Dostça düşmandık. Rekabetçi, tartışmacı ve birbirimize sineklerin kakası gibi çekiliyorduk. Birlikte geçirdiğimiz zamandan daha fazla zaman geirseydik, muhtemelen tutuklanır ya da ölürdük.

Neyse ki aramızdaki ilişki, yaz tatillerinde kıyıda uzakdaki bu küçük adada geçici olarak yan yana oturduğumuz birkaç haftayla sınırlıydı. Yılın geri kalanında ben Vancouver'da, o ise Toronto'da, sanki yokmuş gibi davranmayı sevdiğim, bambaşka bir dünyada yaşıyordu.

Benim için üzücü olan, adada yaz boyunca takılabileceğim birkaç küçük çocuk ve yaşlılar dışında kimse olmamasıydı, bu yüzden genellikle Lex ile gizlice takılmak zorunda kalıyordum. (Sadece birkaç haftalığına gelen ve on iki yaşında olduğu için zaten göğüsleri olan Keri Kerrington vardı ve bana kayıkhanede Lex'i iki kez öptüğünü söylemişti, geri dönmesini gerçekten istemiyordum. Lex'i öpmek istediğimden değildi. Ama o buraya öylece dalıp yaz düşmanımı yazlık erkek arkadaşına dönüştüremez ve kayıkhanede onu diliyle öpemezdi. İğrenç.)

Lex bana bir çikolata uzatırken ona baktım. Mutlu görünüyordu. Buna güvenmiyordum. Son zamanlarda, Toronto'ya dönmek zorunda kalmadan önce, yaz sonuna doğru her zaman olduğu gibi huysuzdu. Ve genellikle huysuzluğu arttıkça, cesaretleri de şeytani bir hal alıyordu.

ikolataların onu en azından bir süreliğine de olsa başımdan uzaklaştıracağını düşündüm.

Ama sonra, "Sen ve ben evleneceğiz," dedi. Sırtüstü yuvarlandı, eriyen çikolatayı emdi. Güneş yüzüne vuruyordu ve erimiş karamel gözleriyle bana baktı; masumiyetin timsaliydi, ama o değildi.

Ona burnumu kırıştırdım. "Değiliz."

"Biriyle evlenmelisin Natalia," dedi abartılı bir sabırla, sanki bir bebekle falan konuşuyormuş gibi. Benimle hep böyle konuşurdu, tam adımı kullanırdı, tıpkı başım belaya girdiğinde ailemin yaptığı gibi.

Ona şüpheyle baktım. "Seninle neden evleneyim ki?"

"Neden olmasın?"

Gözlerimi devirdim. Lex ve onun aptalca cesaretleri. Bana her şeyi yaptırabileceğini sanıyordu.

"Beni kandıramazsın," dedim ona, beni sürekli kandırmasına rağmen. Ve bu kesinlikle bir tür hile gibi kokuyordu.

Lex ile ilk tanıştıgımda, babam beni oturtup ondan uzak durmamı söyledi. Babasının "çok kötü bir adam" olduğunu söyledi. O günden sonra kesinlikle ondan korktum; Lex'ten değil, babasından. Ama belki de adamdan yine de korkardım. Her zaman kötü bir ruh hali içindeydi. Çok küfür ederdi. Ve yazın bile her zaman takım elbise giyerdi. Takım elbiseli başka bir adam onu büyük siyah bir arabayla gezdirir ve takım elbiseli başka adamlar da onu ziyaret ederdi. Annemle babam da ziyarete gelirdi; kahve içerken yiyecek getirip beni de sürüklerlerdi. Annelerimiz dedikodu yapar ve babam Lex'in babasına yapmacık bir şekilde kibar davranırdı.

Hatta babamın Lex'in babasına arkasından Şeytan dediğini bile duymuştum ama yine de yüzüne karşı nazikti.

Bu arada, Lex'ten uzak durmam gerekiyordu. Ama bu o kadar kolay olmadı. Bütün yaz boyunca beni şeytani cesaretlerinden birine daha kıskırtıp durdu. Bu cesaretler genellikle içimizden birinin -genellikle benim- bok yemesiyle sonuçlanırdı.

Denedim, gerçekten denedim ama benden neredeyse iki buçuk yaş büyük, daha iri, daha güçlü ve çok daha sinsi olduğu için onu alt etmek zordu. Daha zeki değildi, sadece ben öyle olduğunu asla kabul etmediğim için. Ama bazen merak etmek zorunda kalıyordum.

Onun cesaretlendirmelerine kanmamam gerektiğini biliyordum ama o kadar karşı konulmazlardı ki, ta ki beni boka batırana kadar.

Şeytan'ın oğlunun olayı bu. Eğlenceli ama tehlikeli. Tehlikeli ama eğlenceli.

"Bu bir hile değil," diye bilgilendirdi beni. "Ben iyi bir avım."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben evlilik hakkında senden daha çok şey biliyorum."

Belki. Ama babası, Toronto'da yaşayan gerçek karısıyla annesini aldatıyordu, bu yüzden bundan emin değildim. (Annemin babama bunu söylediğini duydum.)

"Büyükbabam ve büyükannemden hatırı sayılır bir servet miras alacağım," diye devam etti, "Annem, Helena'nın otuz yaşına gelmeden evlenmem gerektiğini söylediğini söylüyor. Yani, yirmi dokuz yaşına geldiğimde, ikimiz de henüz evlenmediyse, sen benimle evlenebilirsin. Sonra parayı alırız." Bunu sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi söylemişti. "Hatırı sayılır bir servet" gibi ifadeler kullanıyor ve zengin büyükannesi Helena'ya adıyla hitap ediyordu. Ayrıca, sanki bir yere gitmem gerektiğini biliyormuş gibi, saatindeki saati çok ciddi bir şekilde kontrol ediyordu.

Ama ciddi değildi. Nasıl ciddi olabilirdi ki?

Miras kısmının doğru olduğundan oldukça emindim. Ama yirmi dokuz yaşına geldiğinde, yani bir milyon yıl sonra, yine de başka biri onunla evlenecekti.

O yaz adaya vardığımızda, yaz düşmanımın ne kadar sevimli olduğunu keşfetmiştim. Bu benim için yeni bir haberd. Önceki yazlardan pek farklı görünmüyordu ama nedense hafif çilleri, karamel kahvesi saçları ve güneşten çatlamış dudakları büyüleyiciydi; oysa daha önce hep

oradaydılar ve belki de Lex'le ilgili her şey gibi hafifçe rahatsız ediciydiler.

Kuzenimin yatak odasının duvarında Nick Carter'ın tişörtü çıkarılmış bir posteri vardı ve her baktığımda midemde bir eriyor hissi oluyordu. Lex karamel gözlerini bana devirdiğinde de aynı hissi yaşıyordum.

Hoşuma gitmedi.

"Hadi," dedim ağzıma bir çikolata daha tıktırırken. "Babam kontrol edip beni görmeden önce eve gitmeliyim. Çikolataların yarısını al."

"Tamam." Dönüp ganimeti iki yığına ayırmaya başladı, istediklerini seçmek sonsuza kadar sürdü.

Saat kolunu tutup çevirdim, saate baktım ve sabırsızca iç çektim. Babam bana nadiren kızardı ama bu yaz yaptığım birkaç gösteri için bana laf sokmuştu. En kötüsü, geçen hafta tekmeden atlayıp kıyıya yüzmeye çalıştığım zamandı; kıyı görüldüğünden çok daha uzaktaydı. Neyse ki babam jet skiyle imdadıma yetişti ve beni kurtardı. Neredeyse boğuluyordum ve yazın geri kalanında karaya bağlı kaldım.

(Evet, tüm suçu üstlendim. Lex'in beni buna cesaretlendirdiğini kabul edecek değildim.)

"Bak, keşke bunu kabul etseydin..." dedi, lazer gibi çikolataları ayırmaya odaklanmıştı.

"Neyi kabul ediyorsunuz?"

"Benimle evlen." Gözleri benimkilerle buluştu ve karnım o tuhaf, erimiş şeyi yaptı. Üstsüz Nick Carter, o karamel gözlerin yanında gerçekten de hiçbir şeydi.

"Tamam," diye mırıldandım çikolatanın arasından, "Seninle evlenirim. Acele et."

"Olacaksın?"

"Her neyse."

Lex, arka cebinde taşıdığı siyah deri defterini çıkarıp içindeki ayracı açtı. Sonra gömlek cebinden kalemi çıkardı. Üzerinde altın rengi yazıyla Davenport yazıyordu; annesinin soyadı. (Annesinin ailesinin babasınınkinden bile daha fazla

parası vardı; devasa miras oradan geliyordu. Annesi çok dedikodu yapardı.)

Parmaklarımdaki çikolatayı yaladım, o da deftere dikkatlice yazmaya başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Yazılı hale getirelim. Sonra ikimiz de imzalayabiliriz."

"Ver şunu bana." Kitabı elinden çektim. Bu şeyin içinde ne sakladığını hep merak etmiştim. Düzgün, çocuksu el yazısını okudum.

Ben, Natalia De Santis, Lexington 29 yaşına geldiğinde onunla evlenmeyi kabul ediyorum.

Bir sayfa geri çevirdim.

Ben, Keri Kerrington, Lexington 29 yaşına geldiğinde onunla evlenmeyi kabul ediyorum.

"Keri burada mı?!" Bir sayfa daha çevirdim. "Jasmine de kim yahu?"

"Bu sadece bir sigorta." Lex omuz silkerek kitabı geri aldı. "Muhtemelen büyüyünce çirkin olacaklar zaten."

Ağzım açık kaldı. "Sigorta"nın tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. On yaşındaydım. Ama aynı anda hem dehşete kapılmış hem de gurur duymuştum.

"Daha iyi bir teklif alıp alamayacağınızı bekleyip görebilirsiniz," diye ekledi rahat bir tavırla. "Ama alamayacaksınız."

"Belki yaparım!"

"Belki de yapamazsın."

"Ya yaparsam?"

"O zaman önemli değil. Yirmi dokuz yaşına geldiğimde zaten evliysen, anlaşma geçersiz olacak."

"Sana güvenmiyorum."

Gözlerini tekrar devirdi. "Bu basit bir yasal sözleşme, Natalia. Seninle uğraşmayacağım."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Lex her zaman benimle dalga geçiyordu.

"Yani, kim bilir..." Eriyen ikolatalarını avucuna alıp cebine tıktırdı. "Belki başka biri sorar, hem de yaşlı,

huysuz ve kötü kokan biri bile olmaz." Tekrar gözlerimin içine baktı ve ben de dayanamadım.

"O kitabı tekrar ver." Defterini ve kalemini aldım, göğsümde çikolata çalmanın heyecanıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası patladı. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Babam Lex'in kitabında adımı görürse çıldırır ve hayatımın geri kalanında beni cezalandırırdı.

Ama adımı dikkatlice kağıda yazdım, kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki, elim titriyordu.

Natalia De Santis

İşte. Önemli bir şey değil. Sadece bir kağıt parçasıydı.

Bana kanla imzamı atmamı falan söylemedi.

Yine de parmağımın ucunu bir iğneyle delmesine izin verdim. (O zamanlar, neden yanında iğne getirdiğini hiç kendime sormamıştım.)

Çok acıdı, ama acımıyormuş gibi davrandım. Kanlı parmak izimi kağıda bastırdım, o da elini benimkinin yanına bastırdı. Yanıma eğilip bunu yaparken tatlı, çikolatalı nefesini duyabiliyordum, saçları gözlerinin üzerine düşmüştü.

O zamanlar, onun defterine adını yazdıran diğer kızların neden kanla anlaşmalarını imzalamak zorunda olmadıklarını hiç kendime sormamıştım.

Belki de bu kan anlaşmasının benim için ters gidebileceğinden biraz endişelenmeliydim. Lex'in planları hep ters giderdi. Maalesef, tekne olayı onun "atla" deyip benim atladığım ilk sefer değildi. Ve mahvoldum.

Ama zaten bir önemi olmazdı, değil mi? Yirmi dokuzuncu doğum gününe yıllar vardı. O zamana kadar çoktan evlenmiş olurdum.

Ya olmasaydım, ne olmuş yani? Babam pek kızmazdı. İstediğim kişiyle evlenebilecek yaşta olurdum.

Ve kim bilirdi? Belki Lex'le evlenirdim.

Herhangi bir kız Lex Davenport'un büyüdüğünde çirkin olmayacağını anlayabilirdi.

Çirkin olarak büyümedi.

Ama sonuçta o, Şeytan'ın oğluydu.

Ve ortaya çıktığı üzere, yukarıdaki her ikisi de gerçek birer sorundu.

Birinci Bölüm

Talia

16 yıl sonra...

Arka bahçe çitindeki ağaçların arasında bir gölge gibi kayboldum. Belki de kızlarla birlikte içtiğim o iki nefis şeftali Bellini'ydi beni ekstra çevik hissettiren, ama kendimden de etkilenmişim.

Ağaçların karanlığında durun, kimsenin arka kapıdan gizlice çıktığınızı fark etmediğinden emin olun...

Hayır. Sarhoşlar. İyisin.

Sonra puf. Gitti. Bir ninja gibi, evin yan tarafından, kimsenin kullanmadığı çitin içindeki kapıya doğru.

Kolayca açın, artık özgür ve açıksınız.

Kapıyı arkamdan kapatırken partiden temiz bir şekilde kaçtığımдан yüzde doksan dokuz nokta dokuz emindim. Sonra çantamdaki telefonum titredi. Gölgede durup onu çıkarıp kontrol ettim. Partide biri varsa, tuvalette falan olduğumu söyler, sonra da yorgun olduğumu ve eve gitmem gerektiğini söyledim. Saçma ama mantıklı.

Nitekim en yakın arkadaşlarımdan biri ve partinin ev sahibi olan Roni'den bir mesaj aldım: Neredesin?

Kahretsin. Ona geri mesaj attım: İşiyorum. Sonra telefonumu sakladım. Hemen bir Uber çağırırsam mı yoksa önce mülkle aramda biraz mesafe mi koysam diye düşünürken, tam tepemde bir hışırtı duydum. Ağaç dallarındaki narin bir kuş gibi değil.

Daha çok çite tırmanan büyük bir pantere benziyor, ama daha az zarif.

"Ah. Lanet olsun," diye hırladı üstümden bir ses. Bir panter değildi.

Bir adam.

Yukarı baktım ve karanlıkta üzerime siyah giysili bir figür inerken çığlık attım. "Siktir!" diye bağırdı ve homurdandı, üzerime inerken. Sonra tısladı: "Şşş!"

Beni susturdu.

Zaten yetişkin bir adamın tüm ağırlığı ciğerlerimdeki havayı boşaltırken çığlık atmayı bırakmıştım. "Defol git benden" demesi gereken bir şeyi hırıltıyla çıkarmayı başardım ama o çoktan iniyordu. Ayağa fırladığında nefes nefese kalmıştım; eskimiş siyah motosiklet botlarıyla.

Yukarı baktım.

Uzun, erkeksi bacaklara sahip yırtık siyah kot pantolon... günahkarca sıcak üst gövdenin üzerine dökülmüş siyah kazak... siyah deri yelek... ıyy, bunun nereye varacağını biliyordum. Evet. Deri yeleğin her yerinde motorcu yamaları var.

Ve o yüz.

Beni daha iyi görebilmek için gölgelerin arasına doğru eğildi. En aptalca mükemmel doğal karamel sarısı röflelere sahip, rüya gibi kalın kahverengi saçlar ve buna uygun karamel kahverengi gözler gördüm. "Talía?"

"Lex," diye hırıltılı bir şekilde soludum.

Bana elini uzattı ve ben de elimi onun eline vurdum. Beni ayağa kaldırdı. Sonra elimi geri çektim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye kuşkuyla sordu. Ve burada derken, bu partide değil, karanlıkta altımda demek istediğinden oldukça emindim.

"Şey, burada ne yapıyorum?" diye duraksadım, sanki burada yaptığım buymuş gibi, onu yeni gördüğüm için partiden gizlice çıkmak yerine, kot pantolonumun paçasındaki çimleri özenle silkeledim. "Hiçbir şey," diye yalan söyledim. "Sadece partiye giriyorum. Sen?"

"Şey... çevre taraması," diye mırıldandı, gözlerimden kaçınarak. "Bilirsin, güvenlik."

Doğru. Roni'nin adamı Jude'un güvenliğinde çalışıyordu; doğru. Ama tam orada bir kapı varken karanlıkta çite tırmanmak? Gördüğüm kadarıyla bu bir panik hareketiydi.

"Bir kapı var," diye bilgi verdim.

"Ne?"

Onun ötesindeki gölgelere doğru işaret ettim.

Ona bir göz attı ve "Orospu çocuğu" diye mırıldandı.

Evet, güvenlik, kırım.

Göz kapakları inerek bana baktı. "Gizlice mi çıkıyordun?"

"Hayır." Yakalandı. "Sen miydin?"

"HAYIR."

Yalan!

Durun bakalım. Jude ve Roni'nin partisinden neden gizlice kaçsın ki?

Benim burada olduğumu duyduğu için mi gizlice dışarı çıkıyordu?

"Peki o zaman." Omuzlarımı geriye attım ve sanki tam içeri giriyormuşum gibi görünmeye çalıştım, o sırada gökyüzünden düşüp üstüme kondu. Çünkü bu kesinlikle evrenden gelen bir işaret falan değildi. "Sanırım görüşürüz."

Yanından geçip kapıdan içeri girdim ve az önce ayrılmaya çalıştığım partiye geri döndüm. Mutfağın arka kapısından içeri girdim, ceketimi çıkardım, oturma odasındaki barda Roni'yi gördüm ve doğruca oraya yöneldim. Bu geceyi atlatmam için daha fazla Bellini'ye ihtiyacım vardı. Daha çok Bellini.

Lex'in beni takip edip etmediğine bakmak için arkama bile bakmadım.

Beni takip etti. Sonra kalabalığın karşısından beni izlemeye başladı ama izlemiyormuş gibi yaptı.

İşte böyle olacak.

Bana uyar.

Kendime bir Bellini daha aldım ve Roni ve birkaç arkadaşımızla barın yanına oturdum. Roni ve Jude, on dokuz aylık bir dünya turnesinin ardından Vancouver'a yeni döndüğümüz için hepimiz için bir "eve hoş geldin" partisi düzenlemişlerdi. Ben, Roni ve Jude, birlikte çalıştığımız iki rock grubu -Dirty and the Players- ve tüm yerel personel ve ekip.

Üniversitedeyken Dirty'de yönetim ekibinde asistan olarak çalışmaya başlamıştım, ancak şimdi Players'da yardımcı menajer olarak çalışıyorum. Böylesi daha iyiydi.

Lex, Dirty'nin güvenlik ekibinde çalışıyordu.

İki yıl önce Oyuncular'daki pozisyonuma terfi ettiğimden beri Lex'le yollarımız çok daha az kesişmişti. Tanrıya şükür bu tura gelmedi. Gelseydi, birlikte çalışır, birlikte seyahat eder, sürekli birbirimizin yanında partiler yapardık... ve bu... berbat olurdu.

Peki, neden burada dikilip Roni'nin... bir şey hakkındaki hikâyesini dinliyormuş gibi yapıyordum? Hiçbir şey yapmadan sadece Lex'i düşünüyor ve odanın diğer ucundan ona gizlice göz atmaya çalışıyordum?

Yani, biri sana bakıyorsa, bilmek istersin, değil mi? Sadece kontrol ediyordum.

Evet. Hala bakıyordu.

Carl yanıma doğru yürürken, kararlı bir şekilde sırtımı ona döndüm.

"Hey, bebeğim!" diye bağırdım ve birkaç kişi dönüp baktı. Parti gürültülüydü, müzik coşuyordu ve ev insanlarla doluydu, ama görünüşe göre neşeli, çaresiz çığlığım her şeyi epeyce aşmıştı. Erkek arkadaşım bile şaşırmış

görünüyordu. Carl kollarını açarken kaşlarını kaldırdı. Ben çoktan kendimi onlara atmıştım.

Sarıldık, biraz garip bir şekilde öpüştük -Carl, PDA'lar konusunda her zaman tuhaf davranırdı- ve beni bıraktı. "Vay canına. Beni gördüğüne sevinmişsin."

"Elbette." Elini tuttum ve parmaklarımı onun ellerinin arasından geçirdim.

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm. Akşam yemeği geç bitti."

"Tabii, tabii. Sorun değil."

Gariptir ki, onun geleceğini unutmuşum.

Bakışları düşük kesimli bluzumun ön kısmına kaydı. Dar, yüksek bel kot pantolonumun içine sokulmuştu ve ben huzursuz bir enerjiyle ayak parmak uçlarımda zıplarken, koyu gözleriyle uzun ve yavaş bir yudumla onları da içine çekti. Ama beni telaşlandıran onun bakışları değildi. Lex Davenport'un odanın karşısından beni süzdüğünü hissetmekti.

İçeceğimi kaldırdım. "Bellini?" Sonra kalanını kafama diktim.

Carl kıkırdadı ve onları dinleyen Roni, bardan bir kadehi eline uzattı.

"Birkaç tane içtiğini görüyorum." Erkek arkadaşım Bellini'sini içerken koyu gözleri kırıştı.

"Sadece birkaç tane." Boş şampanya kadehimi bara koydum ve Roni hemen bana bir tane daha ikram etti.

Aldım. "Teşekkürler. Susamış gibi görünüyor muyum?"

"Sen..." Bana baktı. "Terli görünüyorsun."

Çok yüksek sesle güldüm ve Roni bana tuhaf bir gülümsemeyle bakarken kokteylimden büyük bir yudum aldım.

Göz ucuyla, Lex'in yaklaştığını hissettiğime yemin ettim. Bilerek mi buraya doğru geliyor, yoksa partide ilerlerken aramızdaki mesafe mi daralıyor, hiçbir fikrim yoktu. Ama her iki durumda da, daha fazla mesafeye ihtiyacım vardı.

"Lex, kaynaşalım. Yani," diye kekeledim, "şey, kaynaşalım." Carl'ın elini bir futbol topu gibi kaburgalarımaya yerleştirdim ve kalabalığın arasına dalarken onu da sürükledim.

Bu gece Lex'le konuşmaya dayanamadım. Tüm vücudunun benimkinin üzerine serilmiş halinin, hücre hücre vücuduma nüfuz edip, her sinirime yakınlığını hissettirmesinin canlı hatırası varken. Evet. Bu oldu. Her yerindeydi. 1.80 boyu, ince kasları ve uzun uzuvlarıyla, toprağın üzerinde sana yaslanmıştı.

Neden bu kadar sıcaktı?

Çünkü onu toprağın üzerinde becermeyi çok isterdin.

Kahretsin. Bu da nereden çıktı? Düşüncelerim allak bullak olmuştu ve duyularım, o yakınımada olduğunda yaptıkları o tuhaf, kontrol edilemez şekilde aniden çıtırdamaya başlıyordu.

Hayır, onunla konuşmama gerek yoktu. Ya da odanın karşısından ona bakmaya devam etmeme. Bunu yapmayı hemen bıraktım.

Başımı çevirdim. Bir adamla konuşuyordu, bana bakmıyordu.

Tamam, artık ona bakmayı bırakıyorum.

Carl'ı henüz tanışmadığı çeşitli insanlarla tanıştırdım, onu oyalamak umuduyla ve işe yaradı. Carl bir işletme müdürüydü. Hemen patronum, Dirty and the Players'ın müdürü Brody Mason ile iş konuşmaya başladı - normalde ilgimi çekerti bu konuşma - ve ben de Lex'in daha fazla yaklaşmamasını sağlamak için bu fırsatı değerlendirdim.

O değildi.

Nedenini bilmiyordum... hayal kırıklığına mı uğradım?

Ya da onun varlığı bile beni neden bu kadar rahatsız ediyordu.

Bu iş partilerine gelen diğer tüm kötü adamlara oldukça alışmışım; rock yıldızlarından ekip üyelerine, müzik sektörünün yöneticilerine ve Jude'un güvenlik ekibindeki

motorculara kadar. Kaba adamlara da alışmıştım. Ünlü adamlara. Tanrı'dan daha zengin adamlara.

Günahtan daha ateşli adamlar.

Ama Lex'e bir türlü alışamamıştım.

Çocukken üç yaz tatilini birlikte geçirdiğin, nefret ettiğini sandığın ama aslında aptalca bir şekilde aşık olduğun, evlenmeye söz verdiğin ama on yaşından sonra bir daha hiç görüşmediğin çocuk, aniden hayatına tekrar girdiğinde biraz tuhaf oluyor. Ve bir gece onu arkadaşının evinin dışında, dev bir Harley-Davidson motosikletin üzerinde otururken gördüğünde, sana dişlerini gösterip dilini gümüş üst köpek dişlerinden birine değdirdi ve dehşet içinde, kötü çocukların, özellikle de motorcuların, sana göre olmadığını, ama bu motorcunun klitorisini titrettiğini fark ettin.

Bu dört yıl önceydi ve dürüst olmak gerekirse, o zamanlar ürkütücü, seksi dişlere sahip gizemli, çekici, rastgele motorcu kimdi, hiçbir fikrim yoktu. Çünkü Lex Davenport büyümüştü. Değişmişti. Eskiden tanıdığım, Bvlgari saat ve beyaz tenis tişörtleri giyen o sevimli ama sinir bozucu çocuk, sert bir adama dönüşmüştü.

Haftalar sonra, bir grup partisinde tekrar karşılaştığımızda, resmen tanıştırıldığımızda ve adını duyduğumda kim olduğunu keşfettim. O da benim adımı duydu. Gözleri gözlerimle buluştuğunda zaman durmuş gibiydi ve karamel rengi irislerine baktığımda, kasıklarına şimşek çakmış gibi, her şey birdenbire çaktı.

Adada yazlar. Erimiş çikolatalar.

Küçük deri kaplı defterinde kanla mühürlenmiş bir evlilik anlaşması.

Ve ben hem utançtan hem şehvetten öldüm.

Onu bir sonraki görüşümde, iki haftadan kısa bir süre sonra, ikimiz de Dirty ile bir buçuk yıl sürecektir bir dünya turnesine çıkıyorduk; bana sorarsanız, Hell & Back turnesiydi, bundan daha uygun bir isim olamazdı.

Lex Davenport ve ben iş arkadaşydık.

Turnenin ilk gecesinde, grup ve ekipten birkaç kişiyle bir barda eğlenirken, akran baskısına yenik düştüm ve birçok tanığın önünde Lex'in kucağından bir oral seks yaptım. Bana bakış şekli, bacaklarının arasından o atıcıyı emerken saçlarımı nazikçe geriye çekmesi... Beni istediğini düşündüm. Tam olarak anlamasam da ona çekildiğimi hissettim. Motorcu olduğunu ve bu yüzden tipim olmadığını biliyordum.

Meğer ben de onun tipi değilmişim. Çünkü o bana hiç. Bir kez bile. asılmadı.

Tam tersi.

Sonuç olarak, ona asla dokunmamıştım ve bunu açıkça söyleyeyim: Asla dokunmayacaktım.

Hell & Back turnesinden eve döndükten sonra aramızdaki ilişki hiç düzelmedi. Bir etkinlikte karşılaştığımızda, aramızdaki sıcaklık hâlâ devam ediyordu. Sessizce birbirimizden kaçınmamız ve birbirimizi inkâr etmemiz, aramızdaki çekimin sessizliğin içinde için için yanmasına rağmen.

En azından benim tarafım için için yanıyordu.

Neyse ki, son iki yıldır onu neredeyse hiç görmemiştim. Mümkün olduğunca ondan kaçınıyordum. Birkaç ay önce, turne tatili sırasında Roni ve Jude'un evindeki bir partiden beri onu görmemiştim bile. Sıcak bir yaz gününde mangal partisiydi ve Lex tişörtünü çıkarmıştı. Ve evet, fark ettim.

O partide birçok adam tişörtünü çıkardı. Peki ya Lex? Onu on iki yaşındayken hariç hiç tişörtsüz görmemiştim. Adamın vücudu, akıllı başında, heteroseksüel herhangi bir kadın tarafından ancak anında kitle imha silahı olarak tanımlanabilirdi. Onu görünce beynim tamamen patladı ve beni mantıksızca parçalara ayırdı.

Hayal gücünüzle hareket etmeye çalışırken tamamen kaybolabileceğiniz ince, yontulmuş kaslar (ve ben de öyle yaptım). Doğal olarak bronzlaşmış görünümlü zeytin rengi ten. Ve dövmeleler, sadece birkaçı, gövdesinin en seksi yerlerine dağılmış. Altın kahverengi meme ucunun hemen

üzerinde, bir göğsünün üzerinde küçük bir motosiklet. Düşük bel kot pantolonunun içine kaybolan ince ve kaslı V şeklindeki vücudunun yan tarafına saplanan dikenli telle sarılmış bir hançer. Ve sırtında, yırtık kot pantolonla sanatsal bir şekilde sarılmış gördüğüm en mükemmel, yuvarlak erkek kışının üzerinde hakimiyet kuruyor, motosiklet kulübünün, West Coast Kings MC'nin, tamamen siyah logosu: iskelet gibi maça papazı, iskambil kağıdından fırlamış gibi ama çok çok daha ölümcül. Kralın kırık tacı Lex'in ensesinden yukarı doğru tırmanıyor, gömleklerinin yakasının hemen üzerinde görünüyordu.

Yıllardır bakıp bunun ne olduğunu, kıyafetlerinin altında ne olduğunu falan merak ettiğimden değil.

Artık biliyordum. Ve tırnaklarımla ve dişlerimle o dövmeyi sırtına kazımak istiyordum.

O barbeküde, biraz fazla Fuzzy Navel içmiştim ve çıplak meme uçlarına bakmaktan kendimi alamadığımı fark ettiğinde, Lex'le bahçede yaklaşık iki saat boyunca tutkulu bir bakışma yarışına girmiştik. Bu da, eve erken ve tek başıma gidip en yeni vibratörümü (işini gördüğü için üç yıldız almış ama karamel gözleri, motorcu dövmeleri ve tehlikeli titreşimleri yok) denemek ve Lex Davenport'u unutmak için kendime kutsal bir yemin etmekten başka hiçbir şeyle sonuçlanmadı.

Adamın gözleri tamamen üzerindeydi ve hiçbir şey yapmamıştı. Üstelik dört yıl boyunca da bunu başarmıştı.

Peki neden hâlâ odanın öbür ucundan beni süzüyordu?

Öyleydi değil mi?

Carl'la kaynaşırken, onun olduğu yerin tam tersi istikamete gittiğimizden emin oldum. Ama bu parti gerçekten yeterince büyük değildi. Çünkü kaynaşmamız bizi aniden onunla yüz yüze getirdi.

Lex tam önümüzde belirdi, geniş omuzları yolumuzu kesiyordu, karamel rengi gözleri yüzümden Carl'inkilere kayıyordu. Ama tam gözlerimle buluşacağı sırada, dilini

gümüş köpek dişlerinden birine değıdirdi; dudakları hafifçe aralandı ve bunu gördüm.

Ağızımdan salyalar aktı. Hem de ağızımdan değıl.

Carl'ın elini daha sıkı sıktım.

Çocukluğumuzdan bu yana geçen yıllarda Lex Davenport sadece tenis tişörtlerini bir motorcu yeleğı, birkaç dövme ve bir sürü baştan çıkarıcı kasla değıştirmekle kalmamış, aynı zamanda inci beyazı kaplamalar ve platin köpek dişleri de takmıştı.

Bunun mantıksız derecede sıcak olduğı falan da söylenemez.

"Hey. Ben Lex." Elini erkek arkadaşına uzattı.

"Carl." El sıkıştılar, ben de Carl'ın boştaki elini tuttum.

"Lex, Dirty ile çalışıyor," diye ekledim. "Bazen. Şu anda değıl. Yani, bugün değıl. Yani, belki de öyledir. Bilmiyorum." İki adam da bana bakarken yutkundum. Gevezelik etmeye başlamıştım ve bir kere başladı mı dizginlemek sarhoş bir at sürüsünden daha zor olacaktı. Derin bir nefes aldım, kendime sarhoş olmadığımı hatırlattım. Henüz. "Birlikte çalışmıyoruz," diye özetledim, sonra dudaklarımı sımsıkı kapadım.

Lex'in gözleri benimkilerle buluştu. "Eskiden öyleydik. Hâlâ da, her an olabilir."

Gereksiz yere güldüm. "Pek olası değıl."

"West Coast Kings," diye okudu Carl, Lex'in deri yeleğindeki yamaları. "Jude ile mi çalışıyorsun?"

"Hı hı." Lex erkek arkadaşına baktı. Carl yırtık kot pantolon ve kazağının üzerine bir blazer ceket giymiş, kravat takmıştı. "Ya sen?"

"Ben bir işletmeciyim-"

"O bir işletme müdürü," diye araya girdim. "Toronto'da. Birkaç işletmeyi yönetiyor. Çok başarılı."

Lex'in gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

"Yani," diye devam ettim ve evet, şeftali likörüne batırılmış prosecco baloncukları gibi yükselen gevezeliğı hissedebiliyordum ama neyse, kendimi gerçekten

durduramadım, "turnede tanıştık. Gruplarla Toronto'dayken. Çok iyi anlaştık ve sonra uzun mesafeli bir ilişkimiz oldu, bilirsin, ben turnedeydim ve o sürekli seyahat ediyordu. Ama sonra ben sürekli onu görmek için uçuyordum ve o da beni görmek için uçuyordu. Bu..." Carl'ın bana baktığını hissettim, bu yüzden ona döndüm.

"Harika," diye tamamladı benim yerime. Gülümsedi. Gülümsedim.

"Kulağa romantik geliyor." Lex neredeyse bizim için mutlu gibiydi ve gülümsemem soldu. Ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmiyordum. Hiç güvenmemiştim zaten. "Turne nasıldı Tal?" Hâlâ bana bakıyordu. "Biliyor musun, bunu kaçırdığım için. Belki bana önemli anları anlatabilirsin."

Önemli noktalar. Doğru.

Mesela onu her gün görmek zorunda kalmamam gibi, Hell & Back turnesinde olduğu gibi. Onu içerken, partilerken, herkesin ağzını burnunu dağıtırken, arkadaşlarıyla şakalaşırken, herkesi güldürürken ve harika vakit geçirirken izlemek zorunda değildim; tüm bunları yaparken de beni görmezden geliyordu.

Ve sonra her görev başında olduğunda gölgelerin arasından bana sessizce bakıyordu.

(Benimle hiç konuşmadığı söylenemez. Tur otobüsüne gizlice girip bana iş arkadaşlarımdan biri hakkında açıkça soru sorduğu, onun "tarzı" olduğu gibi bir şey söylediği ve ben ona hamle yapma fırsatı bile bulamadan beni acımasızca reddettiği o gerçekten çok eğlenceli zaman vardı. Acı vericiydi ama bana neden benim için bu kadar yanlış olduğunu hatırlatan sağlıklı bir hatırlatmaydı. Kötü çocuk. Ayrıca, gitar teknisyenlerinden biri olan Jimmy ile flört ettiğim için beni azarlamıştı; sanki güvenlik görevi benim vajinamı korumakla da sınırlıymış gibi. Görünüşe göre öyleymiş. Jimmy ve birkaç mil yarıçapındaki diğer tüm erkekler o günden sonra gizemli bir şekilde beni itici buldular, tur boyunca kaç kez birlikte olmayı başardığıma bakılırsa. Spoiler uyarısı: sıfırdı.)

Ah, ve bu güzeldi. Vücudumu saran saçma sapan fiziksel isteklerle uğraşmak zorunda kalmıyordum, o ise sürekli bana bakıp sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakıyordu ama asla, ama asla bu konuda bir şey yapmaya çalışmıyordu.

Bunlar kesinlikle öne çıkan noktalardı.

"Şey, ikinizin biraz sohbet etmesine izin versem nasıl olur," diye teklif etti Carl, Lex ve ben bakışma yarışımıza devam ederken. "Jude'u henüz görmedim. Gidip merhaba demeliyim." Bana, "Bu uygun mu?" der gibi bakıyor gibiydi.

Zorla gülümsedim. Burada terlediğimi görmüyor muydu? Hayır, görünüşe göre görmüyordu. Çünkü beni, kız arkadaşını, o ateşli, sert motorcuyla baş başa bırakıyordu.

Gerçekten her erkek için aptalca bir hareket.

"Elbette bebeğim," dedim kısık bir sesle.

Lex'in tam önünde dudaklarımdan öptü ve o karamel gözlerin tüm gücünü üzerimizde hissedebiliyordum. Sonra Carl uzaklaştı, ellerimiz birbirinden ayrıldı, ölümcül tutuşumu bırakıp kanının geri akmasına izin verdim.

Mutlu aşık rutinimi bırakıp Lex'e döndüm.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedim. "Sadece kibarlık ediyor, eski bir iş arkadaşımın görüşmeme izin veriyor. Carl bu konuda çok nazik."

Lex, göz kapakları yarıya kadar açık bir şekilde bana baktı. Erkek arkadaşımın önünde bana attığı bakıştan tamamen farklıydı.

"Ne?" diye sordum, ama o hiçbir şey söylemedi.

"Hiçbir şey" dedi.

"Ne?"

"Hiç bir şey."

"Seni görmek güzeldi." Ayrılmak üzere döndüm ama aniden durdum. Tekrar ona döndüm. Hâlâ orada durmuş, bana o bakışı atıyordu. İçinde Shakespeare'in monologu olan bakışı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"O zaman neden bunu bir şeymiş gibi söylüyorsun?"

Hafifçe sırttı. Sonra dudakları aralandı ve dili o hareketi yaptı, gangster-film yıldızı-vampir dişlerinin üzerinde gezindi... ve bacaklarımın arasındaki haz sistemi kısa devre yaptı.

Yutkundum.

Fark etti.

Gözleri önce dudaklarıma, sonra boğazıma kayd.

Topuklarımın üzerinde dönüp kalabalığın arasından Carl'ın yanına doğru ilerledim. Onu yemek odasının girişinde, tanımadığım birkaç kişiyle sohbet ederken buldum. Elimi eline kaydurdum, unuttuğum Bellini'mi bitirdim ve odanın karşısına gizlice bir göz attım.

Lex bana bakıyordu. Yani, birkaç adamla konuşuyordu ve bana bakmıyordu. Ama tamamen bana bakıyordu.

Gözlerimiz buluştu ve ben bakışlarımı kaçırdım.

Bakmayı bırak.

Onu görmezden gelin ve normal bir insan gibi davranın.

Dürüst olmak gerekirse, vücudumdaki bu dürtü karmaşasının ne olduğunu ya da her karşılaştığımda bana saldırmaya neden bu kadar ısrar ettiklerini bilmiyordum. Lex Davenport benim için yanlış bir şey değildi. Ama bir dakika önce göz kapaklarını indirip dilini dişlerinin üzerinde gezdirdiğinde, vajinam tam bir su kaydırağına dönüştü.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bunun sebebi erkek arkadaşımın elimi tutması, şık ceketi ve ensesinde kıvrılan koyu renk saçlarıyla çok yakışıklı görünmesi değildi.

Öyle olmalıydı.

Ama öyle olmadı.

Sik beni.

"Bebek."

"Ha? Ne?" Başımı Carl'a o kadar hızlı çevirdim ki, üzerine salya sıçratmış olabileceğimden korktum. Bileğimin arkasını ağzıma götürdüm. "Ne, tatlım?"

Bana gülümsedi. "Bir tane daha isteyebileceğini düşündüm." Köpüklü şeftali suyuyla yarıya kadar dolu, yeni

bir şampanya kadehi kaldırdı. "Bellini. En sevdiğin bu, değil mi? Roni az önce bıraktı."

Gerçekten mi? Roni mi geldi? Ve ben onu hiç görmedim mi?

Çünkü odanın karşısındaki Lex'e şehvetle bakıyordum?

Aman Tanrım, bu boku görmüş müydü? Roni bu boku kaçıracak biri değildi.

Carl'ın uzattığı içeceği suçlulukla aldım, bir yudum aldım ve boş bardağımy kenara koydum. "Teşekkür ederim."

"Buraya gel." Carl elimi çekiştirip beni oturma odasının köşesindeki daha sessiz bir yere götürdü. "Seninle konuşmak istiyordum. Yarın gitmem gerektiği için çok üzgünüm. İki hızlı günden fazlasını hak ediyorsun. Bu toplantılardan çıkamıyorum-"

"Biliyorum. Sorun değil." Elimı sağlam kolunda gezdirip onu sıktım. "Bunu zaten konuştuk. Yakında görüşürüz. Tekrar senin evinde takılmak için sabırsızlanıyorum. Vancouver'dan gerçekten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

Şaşkınlıkla hafifçe gülümsedi. "Eve yeni geldin. Burayı çok seviyorsun."

"Biliyorum. Ama sen burada değilsin."

Ve Lex de öyle.

Carl'ın gözleri heyecanla karardı ve boğazını temizledi. "Talía..."

"Evet?"

Göz ucuyla Lex'in odada hareket ettiğini fark ettim. Ve onun bunu bölmesine izin verdiğim için sinirlendim. Carl'la sabahın erken saatlerinde uçağa binip eve dönmesine kadar sadece birkaç saatim kalmıştı. Meşgul ve başarılı bir adamdı. En azından tekrar görüşene kadar birlikte geçirdiğimiz bu kısacık zaman için ona ilgi göstermem gerekiyordu.

"Bunun çok hızlı olduğunu biliyorum..." dedi, elini belime dolarken. "Bunu özel kılmak istedim ve bunu burada, arkadaşlarının evinde, seni seven ve ben burada olamasam

bile senin için mutlu olacak insanlarla çevrili olarak yapmanın doğru şey olacağını düşündüm."

"Tamam..." Neyden bahsediyordu?

Odanın içinde gizlice bakışlar atarken ve Lex'i görmezden gelmeye çalışırken bir şey mi kaçırdım? Dikkatimi, Carl'ın beni kendine doğru çekerken yüzündeki ciddi, neredeyse gergin ifadeye odakladım.

"Mesele şu ki," dedi yumuşak bir sesle, tekrar boğazını temizleyerek, "sana sormak istiyordum-"

"Sanırım bir daha içmeye ihtiyacın var." Roni yanımıza geldi, elinde iki içki şişesiyle sırtarak. Prosecco ve şeftali şnapsları. Anlaşılan artık anında Bellini içiyorduk.

"Evet, lütfen," diye coşkuyla bağırdım. Her şişeden cömertçe birer yudum alıp yarı dolu bardağıma neredeyse taşana kadar boşalttı.

"Ağzına kadar." Göz kırptı ve bir sonraki yarı boş bardağı bulmak için salına salına yürüdü, ben de bardağıma taşmadan önce dudaklarıma götürdüm.

"Şey-" Carl bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben düşünceyi tutan parmağımı havaya kaldırdım ve içkimden derin bir yudum aldım.

Azı dişime küçük ve sert bir şey çarptı ve boğazıma çarptı.

Öksürürken içkiyi odanın her yerine püskürttüm. İçeceğimde bir şey vardı ve şimdi boğazımdan aşağı kayıyordu!

Aman Tanrım, boğuluyordum.

"Talia mı?" Carl bana baktı. "Boğuluyor musun?"

Bardağıma düşürdüm ve sert ahşap zemine çarpıp paramparça oldu. Boğazımı tuttum.

Aptalca bir soru, Carl!

"Ah, kahretsin." Gözleri panikle kocaman açıldı. "Onu oraya koymamalıydım!"

İçeceğime bir şey mi koydu?

Öksürürken ciğerlerimi çıkarmaya çalışırken ürkütücü, ölmekte olan bir deniz yaratığı sesi çıkardım ve o da

şaşkınlıkla sırtıma vurdu. İnsanlar bu tarafa dönmeye başlamıştı.

Sonra iki iri gövde gelip insanları iterek ilerledi. Jude ve Lex'ti.

Çünkü bu yeterince korkunç değildi.

Gözlerim yaşarmaya başlayınca körlemesine onlara uzandım ve sıkışan her neyse boğaz dokumu acı verici bir şekilde deldi. En azından nefesimi tamamen kesmiyordu.

Müzik durduğunda Carl'ın "Nefes alıyor," dediğini duydum.

"Çekilin," diye homurdandı Lex arkamdan sokulurken. Kollarını bana doladı, yumruklarını göğüs kemiğimin ortasında sıkıp yukarı doğru kaldırdı. Jude beni öksürmeye teşvik ederken hareketi tekrarladı. Lex'in kollarında boğulurken, penisinin ilk kez bana bastırıldığını fark ettim. Kot pantolonunun içindeki kalın kütleyi, kıcımın çatlağına yerleşmiş bir şekilde hissedebiliyordum.

Gerçekten mi? Şu anda bunu mu düşünüyorsun?

En azından sert biri değildi. Eğer bu onu sertleştiriyorsa, gerçekten gitmesi gerekiyordu.

Tekrar nefes aldı ve ağızımdan içki, tükürük ve sert bir şey çıktı, gururum ve onurumun son kırıntısıyla birlikte.

Neyse ki Jude hızlı refleksler gösterdi ve yoldan çekilmeyi başardı. Gömleğini mahvetmek yazık olurdu.

O sert şey her neyse, sert zeminde hafif metalik bir ses çıkararak sekti.

Nefes nefese ona baktım, gözlerimi kırptırdım. Altın rengiydi ve ısıldıyordu.

Bir adamın kız arkadaşının şampanya kadehine koyabileceğini hayal edebildiğim tek şey, küçük, altın rengi, pırıltılı bir şeydi.

Sonra kustum.

Lex'in bana olan tutuşu, belki de onu korkuttuğumdan dolayı gevşedi -çünkü kim kustumuk atan bir kıza sarılmak isterdi ki?- ve kimse beni yakalayamadan ıslak, kaygan bir erişte gibi yere yığıldım.

Sırt üstü yattım, üzerim içki ve kusmukla kaplıydı, bana evlenme teklif etmeye çalışan adama ve on yaşındayken aşık olduğum adama bakıyordum.

"Lütfen biri beni kaldırabilir mi?" diye hırıltılı bir sesle sordum, "böylece ölebilirim."

İkinci Bölüm

Talia

Bir yüzüktü.

Muhteşem erkek arkadaşım beni şaşırtmak için şampanya kadehime 2,5 karatlık bir pırlanta yüzük bırakmıştı. Kesinlikle evlenme teklif etmeye çalışıyordu.

Ve yüzüğün boğazıma kaçtığını hissettim.

Belli ki, Bellini'mi hızla sürmemi beklemiyordu. Jude yolu açarken ve Roni bizi yatak odalarına yönlendirirken yaklaşık on bin kez özür dilemişti. Bana iyi olup olmadığımı sordu ve fiziksel olarak iyi olduğuma dair güvence verdiğimde kapıyı arkamızdan kapattı.

Carl ve ben yalnızdık.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu hemen.

"Tamam. Boğazım biraz ağrıyor. İyi olacağım. Sadece... mahcup oldum."

"Olma." Gözlerini kırptırdı. Hâlâ yarı şokta görünüyordu. "Şu adam... Lex... kimdi o?"

"Kimse." Roni'nin şifonyerinin üzerindeki aynaya bakmak için döndüm. Uzun sarı saçlarım her yere dağılmıştı. Gözlerim sulandığında maskara gözlerimin altına bulaşmıştı ve düzeltmeye çalıştım.

Carl'ın bana baktığını, az önce olanları anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Ben de hâlâ olanları sindirmeye çalışıyordum.

Yüzük.

Başarısız teklif.

Kusma.

Ve Lex imdada yetişti.

"Ama o..."

"O sadece Jude'un ekibinden biri," dedim hemen.

"O senin hayatını kurtardı."

Ona döndüm. "Ölmeyecektim. Tüm nefesim kesilmedi."

"Ama eğer daha da ileri giderse..." Carl benden daha solgun, daha kötü görünüyordu.

"Hey." Onu rahatlatmak için yanına gittim ve elimi göğsüne koydum. "İyiyim."

Odaklanmamış bakışları netleşmiş gibiydi. Gözleri benimkilerle buluştu. "Ona teşekkür etmem gerek. Yeterince hızlı davranamadım. Her şey çok hızlı oldu..."

"Gerçekten. Ona teşekkür etmene gerek yok. Jude ile güvenlikte çalışıyor. Yaptıkları iş bu. Hepsi böyle tepkisel ve korumacı." Kendini daha iyi hissetmesi için gülümsemeye çalıştım. "Tanıştığımızda söylemiştim. Beni seçersen, tüm Kirli/Oyuncular sirkini de seçersin. Beni kovup uzaklaştırma kararı çıkarmadıkları sürece onları asla terk etmeyeceğim."

Aptalca şakama hafifçe gülümsedi. "Seni seçiyorum," dedi. Ve yüzüğü kaldırdı.

Yüzük!

Aman Tanrım, yüzüğü tamamen unuttum.

"Çok... güzel," diye mırıldandım, kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Öyle değildi. Oval bir pırlantası, sarı altın bir halkası vardı ve yaşlı bir kadının takabileceği türden bir şeye benziyordu. Annesiyle tanışmıştım gerçi; takabileceği türden bir şeye benziyordu, bu da onu alışverişe kimin götürdüğüne dair bir ipucuydu.

Ancak, onun lehine olan bir şey varsa, o da muhtemelen pahalı olmasıydı. Ciddiydi.

"Bunun tam olarak 'evet' olmadığını fark ettim," dedi nazikçe.

Yutkundum. "Aslında henüz sormadın." Sesimin... cesaret kırıcı olduğunu biliyordum. Korkuyordum. Sormasını istiyordum çünkü kim sormazdı ki? Yakışıklıydı, başarılıydı ve harika saçları vardı.

Ama ben onun sormasını istemedim.

Sadece birkaç aydır birlikteydik. Ve bu sürenin çoğunda ayrıydık.

Annem ve babam onu zaten seviyordu. Bu benim için önemliydi.

Arkadaşlarım, nedenini bir türlü anlayamadığım bir sebepten ötürü, bunu söylemediler; sadece anlayabiliyordum. Sanki kibarca, benden ayrılmamı bekliyorlardı ki bana gerçekten ne düşündüklerini söyleyebilsinler. Yeniydik; belki de zaten bitireceğimi düşünüyorlardı.

Ama bitirmek için hiçbir sebebim yoktu.

Carl Caldwell beni tam bir beyefendi gibi ağırlamıştı. Yani, belki de fazla beyefendiydi. Öyle bir şey varsa? Daha seks bile yapmamıştık. Ve evet, bu bir sorundu.

Çıktığım her erkeğin bana saygılı davranacağını beklerdim. Ama hadi canım. Bir düzineden fazla buluşmuştuk. Beni yere yatırıp saçımı biraz çekip topla. Şikayet etmeyeceğim.

Ama bunun olacağına dair umudumu kaybetmedim. Daha ilk günden bana, deyim yerindeyse, hayallerinin kadını olduğumu söylemişti. Ve bana buna göre davranacağını da. Eski usul kur yapmaya kadar. Ve tüm o güzel randevular ve çiçekler hiç de fena değildi.

Birlikte harika bir hayat yaşayabileceğimizi biliyordum. Carl, listemdeki tüm önemli noktaları işaretledi. Kariyeri vardı. Bana altın gibi davrandı. Aileme saygı duydu.

Ve belki de en önemlisi: O kötü bir çocuk değildi.

Kazak yeleklerin altında, bana yeterince kur yaptığına inandığında serbest bırakılmayı bekleyen, kanlı canlı bir erkek olduğundan şüpheleniyordum ama Carl kanun kaçağı bir motorcu değildi. Sağlam yapılı, vergi ödeyen, kanunlara uyan bir adamdı. Yakalanması gereken bir fırsattı. Saklanması gereken bir adamdı.

Peki neden yine terliyordum, hem de iyi anlamda değil?

"Soruyorum," dedi ciddi bir şekilde.

Derin bir nefes verdim. "Tamam. Şey..."

"Talía." Yüzüğü avucuma koydu, sonra ellerimi avuçlarının içine aldı. "Bu evlenme teklifi sana pek iyi gitmedi. Biliyorum. Bana da pek iyi gitmedi." Gülümsedi, beni gülümsetmeye çalışarak. Ben de gülümsedim. "Öyleyse al şunu." Blazer ceketinden yüzük kutusunu çıkarıp diğer elime tutuşturdu. "Şimdilik sakla. Düşün. Tamam mı?"

"Tamam." Başımı salladım, hafifçe burnumu çektim. Gözlerim yine sulanmaya başlamıştı.

"Sadece senin için özel olmasını istedim. Burada, evinde, kalbinin olduğu yerde. Tüm bu çılgın sirkle birlikte. Onları ne kadar sevdiğini biliyorum."

Kollarını bana doladı. Bana sarıldı, beni teselli etti.

Lex'in benim için asla yapmadığı bir şeydi bu. Tabii, başarısız evlilik teklifim sırasında yüzüğün boğazıma kaçmasını engellemeye çalıştığı zamanlar hariç.

Carl beni kucağındayken neden onu düşünüyordum ki? Benim sorunum neydi?

Sadece tehlikeli titreşimler yayan ve cehenneme kadar kaçıp akıl sağlığını korumanızı isteyen biri hakkında neden bu kadar kafam karıştı?

Carl akıllıca bir hayat seçimiydi. Kusursuz, masalsı bir aşk yaşamıştık. Oğlan kızla tanışır. Oğlan ve kız aşık olur. Oğlan evlenme teklif eder. Kız evet mi der?

Ancak.

Evet demedim.

Ben kesinlikle evet demedim.

"Bana bir dakika verebilir misin? Biliyorsun, kendimi toparlayıp toparlanmam için?" Umutla ona baktım. "Dışarı çıkıp herkesle yüzleşmeden önce?"

"Elbette." Alnımdan öptü. "İhtiyacın olan kadar zaman ayır."

"Sadece... gidip insanlara iyi olduğumu haber ver. Her şeyin normale dönebileceğini. Ve hazır olduğumda buradan sığışacağım, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

"Ve lütfen Jude'a söyle, buraya başka kimsenin girmesine izin vermesin. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Elbette bebeğim."

Bana bir öpücük daha verdi ve teselli edici bir şekilde sarıldı, sonra kapıdan sessizce çıktı.

Temizlenmek için doğruca ebeveyn banyosuna gittim. Yaklaşık beş dakika sonra Lex beni küvette buldu.

"İçini suyla doldurursanız çok daha etkili olur."

Yukarı baktım. Boş küvette oturuyordum, tamamen giyiniktim, dizlerimi göğsüme çekmiştim.

Lex, Jude ve Roni'nin banyosunda durmuş, bana bakıyordu.

"Buraya nasıl girdin?"

"Bir adam tanıyorum."

"Roni'ye Jude'dan ayrılmasını tavsiye etmemi hatırlat."

Duş kapısını suratına doğru kapattım, bu da son derece tatmin edici değildi çünkü duş kapısı pürüzsüz bir kayma sistemine sahipti, ses çıkarmıyordu ve şeffaf camdı. Lex ise bana sadece camın içinden bakıyordu.

Bakışlarımı kaçırdım, musluğa baktım.

"Hey, Jude'a kızma." Cam kapıyı hemen geri açtı. "Ona seni kontrol etmek istediğimi söyledim. Hayatını

kurtardığım için geçmeme izin verdi."

Gözlerimi devirdim. "Hayatımı kurtarmadın."

Duş kapısına rahatça yaslandı. "Carl da öyle düşünüyor gibi görünüyor."

Aman Tanrım. Carl gerçekten gidip ona teşekkür etti mi?

Ona sert bir bakış attım. "Uslu davranmış olmalısın."

"Neden nazik olmayayım ki?" Hafifçe gülümsedi, dişlerini gösterdi ve ben de titrememeye çalıştım. Sonra küvete girerken, "Kenara çekil," diye emretti.

Üzerime basılmamak veya bana dokunmamak için daha da geriye çekildim ve itiraz edercesine ciyakladım. "Ne yapıyorsun?!"

"İçeri geliyorum."

Zaten içerideydi. Bir şekilde tüm erkek bedenini içeri sokup oturmayı başardı, yüzü bana dönüktü. Ancak uzun bacakları biraz açılmıştı; biri sol tarafımda, diğeri yukarı kalkıktı, ayağı küvetin sağ tarafımdaydı.

Kartal gibi yayılmıştı, kötü bir rüya gibi beni sarıyordu.

Vücudumun her yerinden ter boşandı.

Kollarımı ve bacaklarımı daha sıkı sardım, ölü taklidi yapan bir örümcek gibi kıvrıldım. Bana dokunmuyordu ama bacaklarının arasındaydım.

Musluğun yanına, biraz garip bir şekilde yaslandı. Büyük bir küvette ama o kadar da büyük değildi.

"Bu—" diye kekeledim. "Sen—?"

"Biliyor musun, yatak odasına girdiğimde sen orada yoktun," dedi sakince, motosikletçi yeleğinin iç cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarırken, "tam olarak nerede olduğunu biliyordum."

Ona sinirle baktım. "Nasıl?"

Kalın bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına sıkıştırdı ve cebinden çıkardığı çakmakla yaktı. Gözlerini kıstı. "Çünkü çocukken," dedi, esrar dumanını üzerimize doğru üflerken, "o zamanlar küvette saklanıyordun. Seni bu kadar üzgün gördüğüm tek zamandı."

Sigarayı uzattı, külü yukarı bakacak şekilde, bana uzattı.

Başımı salladım. Şu anda küvette onunla kafayı bulmama hiç gerek yoktu. Bu gece zaten yeterince felaketti.

"Saat kaçta?" dedim şüpheyle. Doğru, hayatımda birkaç küvete, hem su dolu hem de susuz, yalnız kalmak istediğimde saklanmışım. Ama daha önce benimle birlikte küvete girdiğini hiç hatırlamıyordum.

"Keri Kerrington," diye düşündü. "Gelen o kızı hatırlıyor musun, ikinci yazımızdı?"

Çocukluğumuzda geçirdiğimiz birkaç yazdan bu kadar rahat bir şekilde bahsetmesi beni ürküttü. Daha önce hiç bahsetmemişti bana.

Bir nevi, onları unuttuğunu ummamı sağladı.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandım.

"Hatırlıyor musun? Kibar, kıvılcı saçlı kız. Güzel göğüsleri vardı. Ve buna uygun bir tavrı vardı. İkiniz çok takılırdınız. Sonra da takılmazdınız."

Çünkü onu öptün ve o bundan bahsetmekten vazgeçmedi.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sanırım kavga etmişsiniz falan. Seni aramaya geldiğimde annen de öyle demişti."

Teşekkür ederim anne. Çok teşekkür ederim.

"Bu yüzden?"

"Demek baban ortalıkta yoktu, bu yüzden gizlice içeri girip seni görmeme izin verdi. Seni küvette somurtkan halde buldum."

"Ben somurtmuyordum."

"Demek hatırlıyorsun."

Sinirli bir nefes verdim. "Belirsizce."

"Bana gitmemi söyledin. Belki de gitmemeliydim."

Eklemleri kısmı emdi, sonra dilini yavaşça dudağının üzerinde gezdirdi ve rahmim sıkıştı. Yumurtalıklarımın zonkladığını hissettiğime yemin edebilirdim. Adamın ağzıyla yaptığı her şey, üreme organlarıma karşı tuhaf bir takıntı gibiydi.

Gözlerine baktım. "Lütfen bana çocukluk anılarını anlatma."

"Neden?"

"Çünkü ben senin içindeyim. Sen de benimkindesin. Bu rahatsız edici."

Bakışlarımı yakaladı. "Yani, beni unutabilirdin."

Hayır, yapamam.

Ama beni hatırlamakla ne işi vardı ki? Ve bu küvette benimle ne işi vardı? Genellikle varlığımı unutmayı tercih edermiş gibi davranırdı.

Belki de bu partide herkesin önünde rezil olmam onu eğlendiriyordu. Belki de çocukluğumuzdaki gibi, daha iyisi çıkana kadar vakit geçirmek için eğlenceli bir oyuncaktım.

Belki de aşk hayatımın onunki kadar başarılı ve... bereketli... olmadığını bilmek onu eğlendiriyordu. O Dirty turnesinde onu o kadar çok kızla görmüştüm ki, başım dönüyordu. Gelip gitmelerini izlemek bile midemi bulandırıyor.

Karamel rengi gözleri bana dik dik baktı. "Peki, seni orada bu kadar sinirlendiren ne?"

"Üzülmedim."

"O yüzüğü boşuna yutmadın."

"İçeceğimde olduğunu bilmiyordum," diye hırladım. Gerçekten bunu konuşmak zorunda mıydık? Onu ilgilendirmezdi. Hayatımı kurtarsa bile.

Sigarasının külünü Roni ve Jude'un küvetine savurdu.

"Umarım buradan ayrılmadan önce orayı temizlemeyi planlıyorsunuzdur."

"O adamla ciddi olarak evlenmeyeceksin."

"Belki de öyleyim."

Bana gülümsedi ve gümüş köpek dişleri ıslı ıslı, parlak ve ıslaktı. Yutkundum. Aptal, vahşi dişlerini neden bu kadar ateşli bulduğumu asla bilemeyecektim. Ama vücudumun tepkisi... sanki az önce penisini çıkarmış gibiydi ve muhteşemdi.

"Hayır, değilsin" dedi.

"Az önce evlenme teklif etti. Henüz ona cevap bile vermedim."

"Çünkü onun yüzüğünü yuttun."

"Bu yüzden?"

"Yani gerçekten onun senin için doğru kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki."

Gülümsemesi soldu ve gözleri karardı. Kalan esrarını musluğa boşalttı. "Öyleyse neden benimle bu küvettesin?" diye sordu sessizce.

"Sen de benimle birlikte oldun."

"Çıkmadın." Gözleri tekrar gözlerimle buluştu, göz kapakları inikti. Sigarasını bitirmişti. Belki de kalkıp gitmek üzereydi.

Aman Tanrım, bende bir sorun vardı. Çünkü onun gitmesini istemiyordum.

Ama gitmek yerine, "Bir zamanlar sana evlenme teklif etmişim ve sen de kabul etmiştin." dedi.

"On yaşındaydım," diye hatırlattım ona, savunmam ve sinir seviyem aynı anda yükseliyordu.

"Bir sözleşme imzaladın."

"Bir defter sayfasıydı!"

"Onu kanla mühürledin."

"Öyle mi yaptım?" Hatırlamıyormuş gibi yapmaya çalıştım. Ama asla unutmazdım.

Muhteşem bir yaz günüydü, ellerimde kan ve çikolata vardı, onun ise koyu, karamel-kahverengi gözleri vardı; onlar için adeta bir tekmeden atlayıp neredeyse boğuluyordum.

İlk aşk.

Lex Davenport benimdi.

"Keşke erkek arkadaşım bana evlenme teklif etse," dedim soğukkanlılıkla.

"Evet." Yüz ifadesi değişmedi. "Keşke bir kız arkadaşım olsaydı."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, o bomba yüzünden tamamen şok olmuştum.

NE?

Ve ayrıca SİKTİR Mİ EDİYORSUN??

Başım beklenmedik bir şekilde dönerken yanaklarım kızardı.

Tamam, şunu bir açıklığa kavuşturayım.

Dokunulmaz, elde edilmesi imkansız, bekar motorcunun nesi vardı şimdi? Bir kız arkadaşı mı?

Üç saniye öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir orospuyu anında öldürmek istedim.

"Çok yazık," diye çıkıştım zorla.

"Sanırım bu, artık kurtulduğun anlamına geliyor. Biliyor musun... İki gün içinde yirmi dokuz yaşıma giriyorum." Yüzümü inceledi ve Tanrı'ya şükür, her zamanki gibi... her konuda bu kadar şeffaf olmadığımı umdum. "Yirmi dokuz yaşıma girdiğimde benimle evleneceğini söylemiştin."

"Oh be. Sanırım o kurşundan kurtuldum."

"Sanırım öyle. Annemin ailesinin beni zaten reddettiğini duymuş olabilirsin, bu yüzden o mirası asla alamayacağım."

"Duydum."

"O halde sana sunabileceğim hiçbir şeyim yok."

"Hiçbir şey."

Bana baktı. Ben de ter içinde ona baktım.

Eğer bir kız arkadaşı varsa, neden hala burada benimle oturuyordu?

"Doğum günüm için küçük bir parti olacak. Sen de gelmelisin."

Ne?

HAYIR.

Aman Tanrım, hayır. Gezegendeki bütün vahşi, sarhoş atlar beni oraya sürüklese bile asla.

"Keşke meşgul olsaydım." Kesinlikle meşgul değildim.

Carl yarın Toronto'ya uçuyordu ve benim böyle bir gecenin kaçınılmaz sonucu olacak akşamdan kalmalığımı

atlatmak dışında hiçbir planım yoktu. Çünkü o etkiyi üzerimden atmak için çok ama çok sarhoş olacaktım.

"Düğün planları mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen." Yani, aklım yerinde olsaydı yarın bunu yapıyor olurdum. Ve şu anda.

Küvette oturup vaktimi onunla ilgili düşünerek harcamamam gereken bir adamla oturmak yerine. Ama o hâlâ burada benimle oturuyordu ve gitmiyordu.

Bana bakarken gözlerinde bir şey vardı. Kız arkadaşım olsun ya da olmasın, benimle dalga geçiyordu. Benimle flört ediyordu. Çocukken yaptığımız evlilik anlaşmasını mı gündeme getiriyordu? Carl'ın bana göre olmadığını mı ima ediyordu...

Bu an mıydı? Senin için tamamen yanlış olan yakışıklı adamın sana harika iyi adamla evlenmemeni söylediği ve senin de onun yerine yakışıklı kötü çocukla evlendiğin an?

Ya da en azından bir partide onunla sevişmek ve ikisiyle de evlenemeyeceğini anlamak.

"Umarım mutlusundur, Talia," dedi sonunda, neredeyse nazikçe.

Kesinlikle söylemesi gereken bu değildi.

Nezaketi beni rahatsız ediyordu. Güvenemiyordum.

Garip bir şekilde, onun benim ve Carl için mutlu olmasını bile istemiyordum zaten.

Daha da kötüsü: Beni çileden çıkardı.

Lex'in bakışları hep ateşliydi, soğuk vedalar ediyordu. Motorsiklet kulübüyle evliydi. Muhtemelen evlenmek bile istemiyordu. Küçük defterine adımı yazdırıp geleceğini planlayan o çocuk değildi. Artık bambaşka biriydi.

O zamandan beri bana daha da yanlış davranan biri var.

Ama kollarım ve bacaklarım bıkkın bir iniltiyle açıldı. "Mutlu olduğumu mu umuyorsun?" diye neredeyse homurdandım, ona karşı hissettiğim tüm hayal kırıklığını, kafa karışıklığını ve "ya olsaydı?" hissini içime boşaltarak.

Sonra sürünerek ilerledim, bacaklarının arasından tırmandım ve kendimi kucağına attım.

Üzerine oturduğumda bacağı küvetin kenarından düştü. Kasıklarına sertçe indim ve inledi. Derinlerden gelen alçak, yankılanan bir iniltiydi ve acıdan değildi.

Kot pantolonunun içindeki penisi sertleşmişti ve ben de üzerine oturmuştum.

Anladığımda bütün sistemim tutuştu: Sertleşmişti.

Gözleri benimkilerle buluştu, soğuk ve duygusuz bakışları bir anda ortalığı ateşe verdi. İhtiyacım olan tek cesaretlendirme buydu. Yüzünü tutup içeri girdim.

"Tal-"

İsmimin dudaklarındaki sesini, ağzım aç ve açık bir öpücükle onunkine çarptığında kestim. Dilim ağzının derinliklerine doğru kaydı. Ve kendimi ona bastırdım, tüm vücudumla ona girdim; kalçalarım otomatik bir ritimle çalışıyordu, çaresiz, kaybolmuş, ele geçirilmiş... anında ne kadar haklı hissettiğinin içinde boğuldum.

Aman Tanrım. Bu çok ama çok iyiydi.

Bu da bunun kötü, çok kötü bir fikir olduğu anlamına geliyordu.

Onu daha sert öptüğümde ağzımdan bir inilti çıktı.

Ellerini şaşkın ve gecikmiş bir tepkiyle sırtıma koydu ve boğazından alçak, ilkel bir ses çıkararak hırladı.

Ama sonra ağzını açtı. "Natalia," diye soludu, gözleri şehvetle parlarken benimkilerle buluştu.

"Lex," diye fısıldadım.

"Talía."

Üstümüzdeki fayanslardan tanıdık bir ses yankılandı ve dehşet içinde yukarı baktım.

Sevgilim küvetin yanında durmuş, bize bakıyordu.

Üçüncü Bölüm

Lex

Duvara vuran bir gorilin sesiyle, berbat bir şekilde akşamdan kalma uyandım.

Başımı kaldırdım, karanlıkta gözlerimi yarı açık kırptırdım.

Ölüm sessizliği.

Tekrar yastığıma gömüldüm. Başım zonkluyordu.

Yastık içki, ter ve kendime verdiğim acınası, kararsız sözlerin hayaletleri kokuyordu. Yastık kılıfımı değiştirmem gerekiyordu. Ve çarşaflarımı. Ve tüm lanet hayatım, dün gece Talia De Santis'in o partide olduğunu duyduğum andan başlayarak, onu bir partide gördüğüm son seferin işkence dolu tekrarından kaçınmaya karar verdim - sonra çiti düzgünce tırmanamadım ve sonunda onun üzerine düştüm.

Ve sonra partiye geri dönüp odanın karşısından ona, bir kedi yavrusuna aşık olan azgın bir çakal gibi bakıyordu.

Ve sonra onunla birlikte küvete girmek.

Elbette, onu boğularak ölmekten kurtarmak tam olarak bir pişmanlık değildi. Peki ya gerisi? Sıvı çılgınlığına doğru yavaş bir iniş.

Roni ve o siktiğimin kız içkileri. Jude'un karısının, köpüklü meyve suyu gibi içilen ve ertesi gün hemen ölmek zorundaymışsınız gibi hissettiren tüm o şekerli kokteyllerle gerçekten sakinleşmesi gerekiyordu.

Elbette, Talia erkek arkadaşıyla partiden ayrıldıktan sonra Roni beni yirmi tane içmeye zorlamadı. Nişanlın mı?

Her neyse, bu evrende Talia De Santis'le birlikte olabilmesi için alternatif bir evrende çocukluk kanserini tedavi etmiş olmalı. Kız, parlak kahverengi gözleri, altın rengi teni ve amigo kız coşkusuyla, zeki, kararlı ve neredeyse sinir bozucu derecede sorumluluk sahibiydi; ayrıca, kanına sızmış, beyin hücrelerini öldüren bir zombi virüsü gibi, ne kadar uğraşırsa uğraşsın temizleyemediği, evcilleştiremediği veya öldüremediği bir tür merakı vardı. Bana her baktığında bunu gözlerinde görüyordum.

Kör edici. Aç bırakıcı. Çıldırıcı. Şehvet.

Bunun nasıl bir his olduğunu ben de çok iyi biliyordum. Maalesef.

Kız kesinlikle aklını kaçırmıştı. Dün gece yaptıklarının tek açıklaması buydu. Kot pantolonunun altından, benim kot pantolonumun içinden, üstüme çıkıp aletimin üzerine otururken hâlâ amının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştım, neredeyse onun içinde olmamıştım.

Kabuslarım hariç.

İnledim ve kalçalarımı yatağa sertçe bastırdım. Şeftali likörüne bulanmış yumuşak dudaklarının kokusunu alabiliyordum. Başına gelenlerden sonra -o lanet olası yüzüğün boğazına kaçması ve kusması- kusmuk tadı bile kalmamıştı. Tatlı masumiyet, yumuşak, temiz et, hatalar ve kendimi içine dökmek istediğim her saf şey gibiydi. Önce penis.

"Uyan, fahişe!"

Maddox yumruklarıyla yatak odası kapımı yumruklarken duvarlar titriyordu, tıpkı bir goril gibi.

Evet, bunu hayal etmemiştim.

"Kaldır artık!"

"Kalktım," diye mırıldandım, yeterince yüksek sesle değil. Sesim titredi.

İnledim ve kapımı tekrar yumrukladığımda arkamı döndüm. Penisim hâlâ sertti ama Maddox'un sesi onu mahvetmeye başlıyordu.

"Uyandın mı?" diye seslendi kulüpteki kardeşim kapıdan. "Dışarısı muhteşem!"

Öyle miydi? Odamdaki küçük, parmaklıklı tek pencere, yıllar önce taşındığımda orada olan siyah saten bir "Uyumun Korozyonu" pankartıyla kaplıydı. Yatağımın yanındaki lambayı yokladım, tehlikeli bir kitap kulesini devirdikten sonra açtım. Kitaplar yere düşerken "Kahretsin," diye mırıldandım.

Saat kaç oldu?

Telefonum neredeydi lan?

"Kıçını kaldır!" diye bağırdı dünyanın en sinir bozucu arkadaşı. Ne yazık ki, Kings'in kulüp binasındaki odalarımız banyoyu paylaşıyordu. Bu da Maddox'un kız arkadaşıyla yaptığı gürültülü tartışmalarla, daha da gürültülü seksleriyle, tıraş olduktan sonra lavabonun her yerine saçlarıyla, sabunumun üzerindeki kahrolası kasık kıllarıyla ve sabahın erken saatlerinde uyanma çağrılarıyla uğraşmak zorunda kalmam anlamına geliyordu.

Maddox'a göre, biz en iyi arkadaşmışız. Bir gece bira içerken bana bunu söylemiş ve bir daha da söylememiş.

Tekrar kapıyı yumrukladı. Ortak banyoya değil, koridora açılan kapıya. "Hadi! Gezintiye çıkıyoruz!"

Kendimi zorladım, yoksa asla susmazdı. Çıplak bir şekilde sabah ereksiyonumun önüne bir yastık koydum ve kapıyı yarım metre kadar açtım. Çatlak gözlerimle ona baktım. "Şaka mı yapıyorsun?" diye hırıltılı bir sesle bağırdım.

Maddox, deri kıyafetleriyle birlikte tam takım giyinmişti. Koyu saçları, bir tarafı kazınmış, geriye doğru taranmıştı. Sırıtarak aksesuarlar takıyordu. Belli ki uzun süredir

uyanıktı ve şaka yapmıyordu. "Giyin. Kral kışını yola çıkarmak istiyor. Göçebeler Abbotsford'a akın ediyor, biz bira içip yastık muhabbeti yapmaya gidiyoruz."

Anlamam bir dakika sürdü.

Yastık sohbeti. Bu istihbarat demekti.

Göçebeler için bilgilerimiz vardı, ya da onların bizim için vardı, ya da her ikisi de. Kral, Maddox'un bunları bizzat iletmesini istiyordu. Maddox buna yastık muhabbeti, sevgi sözcükleri, tatlı sözler demeyi tercih ediyordu. Aslında olduğundan farklı bir şeydi. Çünkü Maddox paranoyaktı. O kadar çok şifreli konuşuyordu ki, neredeyse yarısı ne halt ettiğini anlayamıyordum.

King'in neden sürekli ona bir şeyler aktarmasını istediğini bilmiyordum; getirdiği her türlü bilgiyi çözmeye çalışmak çok sinir bozucu olmalıydı. Ama kulüp başkanım beni bir koşuya gönderiyorsa, ben de koşuyordum. Yatağa geri dönüp mastürbasyon yapmayı ve belki de kendi silahımla hızlı ve merhametli bir şekilde ölmeyi tercih etsem bile.

"Evet. Bana bir dakika ver." Kapıyı suratına çarptım.

"Aşağıda buluşuruz!"

"Evet." Esnedim ve sendeleyerek odanın içinde dolaşıp giyindim. Yerden aldığım dünkü kot pantolonumu, dolaptan da eski ama temiz bir Motörhead tişörtü giydim.

Bugün olduğum kişinin berbat gerçekleri içime işledikçe.

Sadece asla sahip olamayacağım bir kıza aptalca takıntılı değildim - ve şimdi onun penisimin üzerine oturup dilini ağzıma sokmasına rağmen ona sahip olamamamın anısıyla yaşamak zorundaydım - ayrıca yarın doğum günüm vardı ve bu çok büyük bir sorun teşkil ediyordu.

Yarın görüşülecek.

Önce uyanın ve işinizi yapın.

Belki bugün yolda ölürdüm, İncil taşıyan bir kamyonun altında kalırdım ve hiçbir şey fark etmezdi.

Şiirsel adalet.

Banyoda işlemeye gittiğimde, dün gece Jude'un küvetinde Talia ile kasık kasık oturduğumuz anının canlı bir anısı canlandı gözümde. O sırada ağzını benimkine bastırıp dilini o kadar derine sürttü ki neredeyse bademciklerime değecekti.

Bunca zaman boyunca, onun böyle bir şeye cesaret edememesini umuyordum. Ama bok.

Tuvalette kot pantolonumun içinden penisimi çıkardığımda, çok sertleşmişim, bu yüzden durum değişene kadar işlemek söz konusu bile olamazdı.

Siktir et.

Küvete girdim, fayans duvara bir elimi bastırdım, diğer elimin avucunu yaladım, gözlerimi kapattım ve kendimi kaptırdım. Kalçalarımı öne doğru yavaşça, sonra daha hızlı ve daha hızlı vururken, şu anda ne yapmak istediğimi düşündüm.

Talia.

Büyük kahverengi gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Yumuşak, tatlı dudakları bana açılıyor, dili benimkini arıyordu.

Tanrım, ne kadar yumuşak, temiz ve iyi olurdu. Hayatımda böyle bir şeye ihtiyacım vardı. Ve ağzımda. Ve penisimin etrafına sarılmış.

Yapmam gereken tek şey, küvette olduğu gibi üstümde oturduğunu, ama tamamen çıplak olduğunu ve ıslak amını sert şaftımda yukarı kaydırırken bana onu doldurmam için sızlandığını hayal etmektir...

O kadar sert boşaldım ki, aptalcaydı. O kadar iyi hissettirdi ki, neredeyse acıdı.

Gözlerimi açtığımda, menimin uzun ve acı dolu fışkırımlarla duvara çarptığını gördüm.

İyi ki Maddox yan odada değildi de duymuyordu, çünkü Talia'nın hayali amını boşaltırken, onun asla duymama izin vermeyeceği utanç verici, çaresiz bir ses çıkardığımdan oldukça emindim.

Ayaklarımın dibindeki meniye baktım. Çıplak ayak parmaklarımın üzerinde boşalmıştım.

Başım dönüyordu ve nefesimi tutmak için koluma yaslandım.

Kahretsin, akşamdan kalmaydım. Susuzluktan kavrulmuştum. Suya ihtiyacım vardı.

Ayağımı ve küveti yıkayıp, sersemlemiş bir halde dışarı çıktım. O orgazm beni neredeyse yere serdi. Ama başka ne yenilik vardı ki?

Gerçek şu ki, Talia De Santis dört yıl önce hayatıma geri döndüğünden ve beynimdeki haz merkezini işgal ettiğinden beri ona karşı böyle bir istek duyuyordum.

Ne yazık ki, olay sırasında kendisi odada hiç bulunmadı.

Evet. Çok aptalca.

Yıkandım, biraz su içtim. Yarın babamla buluşup onu becereceğim için tıraş olmamaya karar verdim.

Sonra Talia ve babamı bu kadar yakın bir zamanda düşündüğüm için anında suçluluk duydum. Sanki onu düşünmek bile onun iyiliğini bir şekilde lekeleyebilirmiş gibi.

İşte bu yüzden Talia De Santis gibi kızlardan uzak durmalısınız.

Çünkü o, Şeytan'la aynı yatakta olmayı hak etmiyor.

O masum. Temiz.

Onu öyle bırak.

Dün gece çocukken yaptığımız evlilik anlaşmasıyla ilgili o saçmalıkları hiç gündeme getirmemeliydim. Onu utandırmalıydim. Belki de kafasını karıştırmalıydim. Çünkü, ne yani, V yakalı kazak ve kravat takan yağcı bir herifin ona elmas yüzük vermesine mi sinir olmuştum? Ve o da yüzükle boğulmuştu?

Cidden, o elmasın ne kadar büyük olması gerekiyordu ki? Ona acımalıydim. Adamın penisi küçük olmalı ki ona böyle bir yüzük takmış. Kesinlikle penis boyutunu telafi eden bir elmastı.

Her neyse.

Onun için en iyi şey, küçük penisli olsun ya da olmasın, banliyöde ona güzel bir ev satın alacak, orada boya renklerini ve kaliteli gümüş takımları seçebilecek, üçüzlerle hamile kalabilecek ve benim varlığımı unutabilecek normal bir adamla evlenmekti.

Kucağıma çıkmasına izin vermemeliydim. Beni öpmesine izin vermemeliydim. Beni şaşırtmıştı ama onu durdurabilirdim. Durdurmam sadece kafasını karıştıracaktı. Hiçbirinin olmasına izin vermemeliydim, en başta da onunla küvete girmek.

Erkek arkadaşının içeri girmesi umurumda değildi. Bu onun hatasıydı.

Ama Talia'nın canı yandı. O kısım berbattı.

Adam dönüp dışarı çıktığında, kadın koşarak peşinden gitti. Yüzüme tokat gibi indi ama ne bekliyordum ki?

Onun peşinden koşmak ve benden uzaklaşmak onun için doğru yoldu.

Şu anda neredeyse şekil vermeye yakın olan saçlarımdan elimi geçirdim, sonra sendeleye sendeleye odama geri döndüm. Telefonumu yerde buldum ve siyah-gri kereste ceketimi giydim. Üstüne de Kings kesim pantolonumu giydim. Cüzdanımı cebime, bıçağımı da kot pantolonumun paçasının altındaki bot kılıfıma tıktırdım ve dün gece olanları hâlâ atlatmaya çalışarak aşığı indim.

Onu bir daha görmediğim sürece bir daha olmayacaktı. Bu kadar basit, değil mi?

Kaçış rotamı planlamakta daha iyi olmam gerekiyordu ki yanlışlıkla tekrar onun üstüne düşmeyeyim. Çünkü bu gerçekleştiğinde, gece boyunca onun yörüngesine kilitlenmiş olacaktım.

Asla. Olmayacak. Bir daha.

Kulüp binasının barına doğru kapıdan içeri daldım ve tuhaf bir sessizlik vardı. Fırtına öncesi sessizlik. Söylememişlerdi ama kulüpteki kardeşlerimin bu gece benim için bir doğum günü partisi planladığını biliyordum. Muhtemelen ninja gibi davrandıklarını, arkamdan plan

yaptıklarını ve partiyi gerçek doğum günümünden bir gece önce verdiklerini düşünüyorlardı.

Ama zaten yarın yanlarında olup kutlama yapamayacağımı biliyorlardı.

Dün gece Cumartesi gününe göre pek bir şey yok gibiydi. Ama Cumartesiler, kanun kaçağı gibi yaşadığınız Çarşambalardan pek de farklı değildi.

Barda sadece Yaşlı Adam Grim oturuyordu; hayatta kalan son OG üyelerimizden biriydi. Barın arkasında çalışan potansiyel müşterilerden biri olan Finn ile konuşuyordu. Muhtemelen bu gece için hazırlık yapıyordu. Grim'in omzuna hafifçe vurdum, yanından geçerken Finn'e başımı salladım.

Ön kapıdan dışarı adım attığımda, yüzüme vuran güneş ışığı göz kamaştırıcıydı. Geniş, berrak mavi gökyüzü, Kings'in yerleşkesinin ve ötesinin üzerinde uzanıyordu. Ekim ayı için nadir görülen bu tür bir gündü. Muhtemelen uzun sürmeyecekti bile. Bulutlar çökecekti. Bu kaçınılmazdı.

Maddox çoktan Harley'ine binmiş, gitmek için can atıyordu.

"Gördün mü? Sana ne demiştim?" Bana Noel'deki bir çocuk gibi sıırttı. Maddox'un ata binmek için açık bir günden daha çok sevdiği pek bir şey yoktu. Duvardan duyduğum o seslere bakılırsa, belki de karısının amına benziyordu.

Ama coşkuyu anladım. Bu sezon güneşli havalarda bisiklete binmek için pek fazla gün kalmayacaktı. Yine de, keyifsizliğimi akşamdan kalmalığa bağlayabilirdim.

Bisikletime binip kaskımı takarken, bir diğer olasılık olan Toad, bizim için kampüs kapısını açtı. Arabamın otoparkın karşısına park edildiğini fark ettim ve neden orada olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. Toad, dün gece buraya sarhoş bir şekilde döndükten sonra, arabayı benim için Jude'un evinden getirmişti.

Roni'nin kokteyllerinden çok fazlasını bitirdiğim için, kendime verdiğim tereddütlü sözler yüzünden arabamı geride bırakıp Maddox'la geri dönmek zorunda kalmıştım. Yeterince içmeseydim, muhtemelen arabama binip Talia'nın peşinden koşmak, o elmas yüzüğü erkek arkadaşının kışına sokmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapardım. Her yerimde kokusu, ağzımda tadı, gitmeli, unutulup gitmeliydi, neden onu ilk başta elde edemediğimi hatırlama isteğimi kaybetmeden önce.

Toad'a başımı kaldırdım ve koşarak yanıma geldi.

"Başlangıç yine sorun çıkarıyor."

"Evet, fark ettim." Chevelle'ime baktı. "Ben hallederim."

"Yarın şehir dışında olacağım," dedim. Yataktan kışımı kaldırabilir kaldırmaz babamla buluşmak için uçacaktım ama Toad bunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. "Beni sabahın bir vakti havaalanına bırakabilirsin."

"Elbette, Lex."

Kalktım. Maddox çoktan yolun kenarında oturmuş, motoru homurdanıyor, otoyola çıkmaya hazırlanıyordu. O bile moralimin bozuk olmasının asıl sebebinin bilmiyordu. Kesinlikle sadece akşamdan kalmalık ya da dün gece Talia'yla olanlar değildi.

Bazı sırlar ağırdı. Bazıları ise içindeki iyiliği, azar azar, yıl be yıl ezip geçti, ta ki onları neden sakladığını merak edene kadar. Ama sonra, kaçınılmaz olarak, hatırladın.

Böylece hiç kimse ölmek zorunda kalmayacak.

Maddox yola fırladı, ben de peşinden koştum. Bu yolculuğun tadını çıkarayım bari. Bugün.

Kim bilebilirdi ki?

Dünyadaki son günüm olabilir.

O gece kampa geri döndüğümüzde, Maddox'un beni kasabadan çıkarmak için neden bu kadar istekli olduğunu

anlayabiliyordum.

Sadece hava durumu veya Abbotsford'a koşu değildi mesele; orada Nomad grubumuzdan Jude da dahil olmak üzere bazı kardeşlerle öğle yemeği yedik. Sonra bir gemi yolculuğuna çıktık, Abbotsford'da Maddox'un ağabeyi Axel'e ait atış poligonuna gittik. Orada Axel ile buluştuk ve üçümüz sonunda kulüp binasına dönene kadar saatlerce takıldık.

Geri döndüğümüzde hava kararmıştı ve parti tam gaz devam ediyordu. Bunun için epey emek harcamışlardı. Kulüp binasının kapısının üstüne "İyi ki Doğdun" pankartı falan asmışlardı.

Bisikletimi park edip iner inmez Toad bana bir bira uzattı. Kulüp binasının barına girdiğimizde, mekan coştu. İçerisi zaten insanlarla ve müzikle doluydu. Onur konuğu bendim ama başlamamı bile beklememişlerdi.

Kulüp binasında parti yapmak için her türlü bahane hoş karşılanırdı elbette, ama yamalı bir üyenin doğum günü büyük bir olaydı. Biz bir aileydik. Kardeşlikti.

Ve bu yıl itibariyle on yıldır yamalıydım.

Kulüpteki birkaç kardeşim, çoğunlukla subaylar, beni dudaklarımdan öperek karşıladı. Hiç irkilmedim. Bir kardeşim, özellikle de kıdemli bir üye, selamlaşırken seni dudaklarından öptüğünde, sen de onu öpüyordun. Bu, kulübün bir parçasıydı.

Alıştın artık.

West Coast Kings MC'nin Vancouver şubesinin -ana şubesinin- bu gece burada olabilecek tüm üyeleri, diğer yerel şubelerden üyelerle birlikte, ayrıca yaşlı hanımlar -üyelerin eşleri, hatta neredeyse eşleri- de burada olacaktı. Çocuk yoktu; o tür bir parti değildi. Ama kadınlar yiyecek getirmişti. Bilardo masası alanının en ucunda, bar ile mutfak arasında bir self-servis büfesi vardı.

Biri elime bir tabak verdi, patates salatası ve bir hamburger. Yaşlı kadınlardan biri. Onu yanağından öptüm. Sonra insanlar gelip doğum günümü kutlamaya, öpücükler,

sarılmalar ve sırtıma şaplaklar atmaya devam ettiler. Ve tekila kadehleri.

O burgeri bitirdiğimde yarı sarhoştum. Jude'un kardeşi Piper -yıllar önce kulübe sponsor olan Başkan Yardımcımız-bana içki ısmarlarken ve Maddox ile Axel her zaman elimde dolu bir bira olduğundan emin olurken, hiç şansım yoktu. Babamla bir toplantıdan önceki gece sarhoş olmak istemiyordum; yarın beynimdeki her hücrenin canlı ve enerjik olmasına ihtiyacım vardı.

Ama çok geç.

Maddox ve kız arkadaşıyla bara yerleşmiş, çok güzel vakit geçiriyorduk ki Jude, Roni ile birlikte içeri girdi.

Ve lanet olası Talia.

Odanın karşısından onlara bakıp gözlerimi kırıştırdım, acaba o kadar sarhoş muyum da sadece hayal görüyorum diye düşündüm; hayal ürünü şeyler. Roni yanında başka ateşli bir arkadaşını da getirmişti, değil mi?

Yanlış.

Kesinlikle Talia.

Uzun sarı saçları yumuşak, pürüzsüz dalgalar halinde kıvrılmıştı. Ateşli üniversiteli kızlara özel bir müstehcenlik dergisinin orta sayfasına layık vücudu, dar, yırtık kot pantolon, soluk mavi ve dar, beyaz bir gömlekle kaplıydı. Önünde göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkaran bir delik vardı. Ceketini çıkarışını, neredeyse şeffaf üstünün altından görünen açık mavi sütyenini izledim.

Sonra onun, sanki bir şey arıyormuş gibi, geniş ve meraklı gözlerle odanın etrafına baktığını gördüm.

Üzerime indiler.

Bakışlarımı kaçırıp Maddox'un sevgilisine döndüm. Adı Éloïse'ydi ama biz tembel olduğumuz için ona Élo derdik (J.Lo ile kafiyeli). Élo güzeldi, Quebec'ten değil, gerçek Fransa'dan gelen bir Fransız aksanı vardı ve biyokimya diploması vardı. Özetle, kimse Maddox'un onu nasıl elde ettiğini, Fransa'ya dönmek zorunda kaldığında kendini mi

vuracağını, yoksa ona sahte ikamet belgeleri mi almaya çalışacağını çözemiyordu.

"Hey, Élo," dedim. "Bu gece arkadaşların nerede? Şu kız kim? Birkaç hafta önce barbeküye getirdiğin kız mı?"

Élo bana geniş, güzel gülümsemesini sundu. "Ah, Lexington. Bir erkeği var."

"Ee? Söyle ona aşağı gelsin."

Güldü ve yanında oturan, kolunu ona dolamış Maddox kalçasını sıktı. "Ona gülme bebeğim. Dikkat çekmek için can atıyor. Lex bu kulüp çılgınlarına gitmez." Çenesini, partiye katılan ve yaşlı kadınlardan olmayan birkaç kıza doğru salladı.

Tavşanlar. Yaratıcı. Kız arkadaşı etrafta yokken onlara kesinlikle sevimli bir şey demezdi.

"Güzel, üst sınıf kadınlardan hoşlanıyorum," dedim, biraz öpüşürken ağızından çıkanı yutmamaya çalışarak. "Senin gibi, Élo. Bir dahaki sefere birkaç arkadaşını da getir."

"Ah, küçük dostum, arkadaşlarımdan hepsi senden korkuyor," dedi tatlı bir sesle, Maddox'un çenesini avuçlayıp, sahte bir şekilde dudaklarını büzdüğünde dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurarak. İki dil bilmiyordum ve hiç sözlükte aramamıştım ama Maddox bana, ona -hepimize- duyduğu o küçük sevgi ifadesinin benim küçük kötü adamım anlamına geldiğini söylemişti.

Elbette Maddox hiç de küçük bir çocuk değildi ama Élo ona benim küçük köpek pisliğim diyebilirdi ve bunu Fransızca yaptığı sürece onu yerd.

"Onlara oyuncak ayı olduğumuzu söyle," diye homurdandı.

"Denedim!" diye bağırdı, adam onu taburesinden kaldırıp kucağına çekerken. Sonra gözleri kucağındaki kışına kaydı ve rahat bir pozisyona geçerken müziğin sesini bile bastıran aç, boğazdan gelen bir ses çıkardı.

Bazen bir kız arkadaşına sahip olmanın avantajlarını çok iyi görebiliyordum.

Ama bu gerçekleşmiyordu. Benim için değil.

Odanın karşısına baktığımda Talia, Roni ve diğer kızlarla konuşuyormuş gibi yaparak bana gizlice bakıyordu.

Bunun için fazla sarhoştum.

Nasıl buradaydı ki? Böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu.

Roni daha önce kulüp binasına gelmişti, elbette. Yıllar önce kulüp kardeşim Blazer'la ara ara çıktığı söyleniyordu, gerçi o zamanlar hiç tanışmamıştım. Son birkaç yıldır, Jude Dirty ile turneye çıkmadığı zamanlarda onunla birlikte birçok kulüp partisine gelmişti. Bir Nomad olarak Jude, Vancouver üyelerine göre partilerimize daha az gelirdi ama geldiğinde Roni sık sık yanında olurdu.

Talia hiçbir zaman hiçbir Kings partisinde ya da kulüp binasında, hiçbir sebeple yüzünü göstermemişti.

Zaten daha önce onu hiç davet etmemiştim.

Gerçekten ben davet ettiğim için mi geldi?

Dün gece yaşananlardan sonra bu davetin kötü bir fikir olabileceği hiç aklına gelmedi mi?

Beni neden tekrar görmek istesin ki? Ve neden şu anda nişanlısının kollarında sarılıp düğünlerini planlamıyordu?

Odanın içinde hareket etmelerini izledim; Jude kardeşlerini selamlıyor, Roni diğer yaşlı kadınlardan bazılarını kucaklıyor, Talia'yı tanıtıyor ve ona kendini evinde hissettiriyordu.

Ama Jude'u tanıyordum. Kızların bir saat kalmasına izin verirdi, böylece kendilerini hoş karşılanmış hissederlerdi, sonra da ortalık karışmadan onları buradan alıp götürürdü.

Jude ve Roni doğum günümü kutlamak için yanıma geldiklerinde Talia onlarla gelmedi. Muhtemelen Jude onlara söylediği için, onu gözetliyor gibi görünen birkaç yaşlı kadınla birlikte yemek masasının başında bekledi. İçlerinden birinin uzattığı birayı almasını izledim. Yumuşak dudaklarıyla şişeyi kavradı ve bir yudum aldı.

Sonra tekrar bana baktı.

Bakışlarımı kaçırdım.

Talia De Santis'ten dört yıl boyunca uzak durmuştum. Birlikte dünya turuna çıktığımız sırada bir buçuk yıl boyunca da uzak durmuştum.

Bir saat daha ondan uzak durabilirdim.

Bir saatten fazla ve üç biradan sonra -en azından altı bira içmiştim ya da öyle bir şeydi- Talia bitkin görünüyordu. Ve epey sarhoştı.

Dört kadehi bitirip boş bira şişesini bir kenara koyduğunda kararını vermiş gibiydi.

Belki de zamanının dolduğunu biliyordu.

Yaşlı kadınlardan bazıları ayrılmaya başlamıştı ve kulüpteki fahişeler ve anneler de yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Grupiler; sözde kız arkadaşlar; kulübün arkadaşları; arkadaşların arkadaşları; striptizciler. Kulüpteki fahişeler ve anneler her türdendi. Kulüpteki fahişeler seks sağlıyordu; anneler de yiyecek, ev temizliği ve bir erkeğin sevişmek isteyip de evlenmeyi asla planlamadığı bir kadından isteyebileceği her türlü inceliği sağlıyordu.

Ama hepsinin ortak bir noktası vardı: Kulüp fahişeleri ve anneler, Kings renklerini giyen her erkeğe her zaman hizmet veriyordu.

Benim kuralım değil. Sadece böyleydi.

Ama sadece iki tür yaşlı kadın vardı: Gecenin bu saatinde ortalıkta dolaşanlar ve dolaşmayanlar.

Odadaki havanın değiştiğini hissedebiliyordunuz. Talia bile bunu hissediyordu.

Gürültü artıyordu. Daha kalabalıktı. Yiyecek ve içecekler yere dökülüyordu. Işıklar sönmüştü. İnsanlar öpüşüyor, sarhoş oluyor ve sarhoş oluyorlardı.

Elbiseler çıkarılıyordu.

Talia her şeyin arasından geçip yanıma geldi. Neredeyse kıpırdamamıştım. Hâlâ barda oturuyordum; Maddox ve Élo bir yanımda, Axel diğer yanımda. Axel sırtı bana dönük, diğer tarafındaki adamlarla konuşuyordu, ben de Talia'nın gelişini izliyordum. Kalkıp gidebilirdim. Bunun yerine, olduğum yerde oturup içiyordum.

Tam önümde durdu ama bana bakmadı. Bana bir şey söylemek yerine, "Merhaba Maddox," dedi.

Maddox sarhoştı ve onu görünce şaşırmış gibiydi. "Hey. Talia. Neler oluyor?"

"Ah, bilirsin işte. Sadece Lex'in doğum gününü kutlamak için buradayım."

"Harika. Bizimle bir kadeh iç." Maddox, barın üzerinden, biraların arasına koyduğumuz tekila shot'larına uzandı. Tamam, teknik olarak on bir numaralı içkiyi içmiştim.

Ona "Ne yapıyorsun amına koyim?" bakışı atmaya çalıştım. "Görmüyor musun o buraya ait değil?" bakışı attım.

Farkına varmadı.

"Merhaba, ben Talia." Elini Élo'ya uzattı.

"Éloïse," dedi Élo, Talia'ya bakıp elini sıkarak. "Peki sen benim Maddox'umu nereden tanıyorsun?"

"Ah, ben Oyuncularla çalışıyorum ama eskiden Dirty ile de çalışıyordum. Bu yüzden etkinliklerde bazen Maddox ile çalışıyorum. Her zaman çok yardımsever ve profesyoneldir."

Élo, erkeğiyle gurur duyarak gülümsedi. Sakallı çenesini hafifçe parmaklarının arasına aldı. "Duydun mu tatlım? En güzel kızlar senin hakkında her zaman en güzel şeyleri söyler. Acaba neden?"

Maddox sırttı ve Élo hafifçe yanağına vurdu. Maddox ve Talia'ya birer shot verdi. Sonra çenesini bana doğru kaldırdı. "Ne haber? Shot'ın nerede?"

Ona "Sen aptalın tekisin" bakışı attım, o da fark etmemiş gibiydi ve bir yudum aldım. Hepimiz içtik. Talia, kadehini

dikmeden hemen önce bana gizlice baktı. Geldiğinden beri bana ilk bakışıydı.

Sonra benimle Élo'nun arasına uzandı, eğilip shot bardağını bara koydu. Geri çekilirken kolu koluma değdi ve tüylerim diken diken oldu. Tatlı kokusunu alabiliyordum. Şeftali. Her zaman şeftali şekeri gibi kokardı. Bir de kız şampuanı.

Penisim anında sertleşmeye başladı.

Dişlerimi sıkıyorum.

"Hey," diye homurdandı Axel yanımda. "Birini mi kaçırdım?"

"Hayır" dedim.

"Evet." Maddox kardeşine bir iğne uzattı.

"Benimle kim içiyor?" diye sordu Axel.

"Yapacağım." Talia'ydı bu.

Axel'in bakışları ona kaydı. O da sarhoştı. Silahşörümüz Axel, sıradan bir insanın ilk bakışta dehşete düşüreceği kadar iriydi ve Talia ona sadece gülümsedi.

"Kıza bir içki ısmarla, Köpek." Bu, Axel'in Maddox için kullandığı kardeşçe lakaptı.

Maddox, Talia'ya bir iğne uzattı.

"Teşekkürler!" Axel'a tekrar gülümsedi, shot bardağını onunkine tokuşturdu, bana yan yan baktı ve bir ons daha Cuervo Gold içti. İçerken sadece hafifçe kıpırdandı.

Bu sefer boş shot bardağını elinden alıp bara koydum. Biramı aldım, Axel'in gözlerine baktım, sonra bir yudum aldım.

Axel bana kaşını kaldırdı, mesajı aldı, kıkırdadı ve tekrar arkasını döndü.

Sonra Talia'ya baktım. Onu nihayet fark etmiş olmam onu mutlu etmiş gibiydi. Parmaklarını dar kot pantolonunun küçük ceplerine sokup dudağını hafifçe ısırıldı.

"Doğum günün kutlu olsun demek istedim," dedi, Élo Maddox'la konuşmaya başladığında, muhtemelen Talia'nın benimle yalnız konuşmak istediğini hissetmişti. Kesinlikle

kimseye, onu yalnız istediğim izlenimini vermeye çalışmıyordum.

Belki Axel'e.

"Teşekkürler," dedim sertçe. Belki de artık bunu içinden attığı için, siktir olup gidebilirdi.

Sanki söyleyecek bir sonraki cümleyi kurmak için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi dudağını biraz daha ısırdı. "Kız arkadaşın nerede?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne?"

"Onunla tanışmak istiyordum. Burada, değil mi? Doğum günü partin."

Haklısın. Kız arkadaşım.

Dün gece küvette birlikteyken ona söylediğimi çoktan unuttuğum şey.

"Evet. O... şey, odamda," diye doğaçlama yaptım. "Beni bekliyor."

Bana gözlerini kısarak baktı, saçmalık kokusu alıyordu. "Bu doğru mu?"

"Hayır. Sadece pizza almaya gitti."

Aslında yüzü aydınlandı. Tükettiği alkolün verdiği açlık hissi yüzünden olsa gerek. "Ah. Pizza severim."

"Bira içmeye gitti."

Önce bara, sonra bana şüpheli bir bakış attı. "Burada yeterince bira yok mu zaten?"

Yüzümü ovuşturdum, bunun için fazla sarhoşum ve onun bu anlayışlılığına sinirlenmişim. "Aman Tanrım, Talia. Burada değil. Neden eve gitmiyorsun?"

Bana muhtemelen beni dengeleyen bir bakış attı ve eğildi, ama dengesini biraz kaybetti ve kendini sabitlemek için elini uyluğuma koydu.

Tırnakları kot pantolonuma batarken içimi bir sıcaklık kapladı. Testislerim zonkluyordu. Kot pantolonum çok dar geliyordu ama hızla şişen penisimde büyük bir değişiklik yapma isteğine karşı koydum.

"O burada olmadığı için mi burada değil, yoksa var olmadığı için mi?"

Elini bir parmağımdan tutup uyluğumdan çektim. "Senden kurtulmak için bir kız arkadaş uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözleri kısıldı. Evet. Tam olarak böyle düşünüyordu. Çünkü doğrudu.

"Adı ne?" diye sordu.

"Şeker."

"O kaç yaşında?"

"Yirmi beş."

"Saçları ne renk?"

"Kahverengi."

"Boyuna ne kadar?"

"Kimin umurunda?"

Kaşlarını çattı. "Onu uyduruyorsun."

"Sen hayal görüyorsun."

Elo'ya dönüp omzuna dokundu. "Affedersiniz. Beni Sugar'la tanıştıırabilir misiniz?"

"DSÖ?"

"Şekerim. O Lex'in arkadaşı."

"Öyle mi?" Élo bana sinsi bir gülümsemeye baktı. "Öyleyse ikimizi de tanıştırmaması gerekecek. Lex'in Sugar adında bir 'arkadaşı' varsa... Onunla hiç tanışmadım."

Talia zafer kazanmış gibi bana döndü. "O yok. Ve bana böyle yalan söylediğin için tam bir pisliksin."

"Hiçbir zaman yapmayacağımı söylemedim."

Bunu beklemediği için tekrar kaşlarını çattı.

Ama dün gece küvette ne olduğunu sanıyorsa, öyle olmadı.

Onun bunu bildiğinden emin olmam gerekiyordu.

"Bak, aramızda bir tür... ilişki olduğunu düşünüyorsun."

Bu onu çok şaşırttı. Güzel yüzünde yine bir kaş çatması belirdi. "Şey, yani... Aslında tam olarak arkadaş olmadığımızı biliyorum. Çocukken biraz düşmandık ama..."

"Dostlar. Düşmanlar. Adına ne dersiniz deyin, aramızdaki ilişkinin, sahip olduğumuz veya olmadığımız her şeyin, adil etkileşim kurallarına göre yönetildiğini

sanıyorsunuz, değil mi? Toplumsal normlar. Davranış standartları. Lanet olası ahlak kuralları. Dünyayı böyle görüyorsunuz işte. Anlıyorum. Ama etrafınıza bakın. Arkanızda bir striptiz direği ve yerde baygın bir adam var. Burası Kansas değil, Dorothy. Evinize gidin."

Bunun üzerine bardan yeni bir bira almadan önce kalan biramı da içtim, ayağa kalktım ve onu orada ağzı açık bir şekilde ayakta bıraktım.

Odanın karşısına geçip Drea'nın yanındaki kanepeye oturdum.

Drea yeterince tatlıydı. Ama gerçekçi olalım. Aynı zamanda kulüpte onu isteyen her erkek için bir sperm deposuydu ve aynı anda üç prezervatif takarken buna dokunmazdım bile.

Ama Talia bunu bilmiyordu.

Drea'nın elini uyluğumdan yukarı kaydırđını ve ben çekmediğimi görünce yüzü düştü.

Neredeyse ona acıyacaktım.

Özellikle Drea'nın elini uyluğumdan kaldırıp penisime koyduğumda.

Dördüncü Bölüm

Lex

Talia hâlâ götünü kaldırıp eve gitmemiştii. Yaklaşık bir saat sonra, hâlâ Maddox, Élo, Roni, Jude ve lanet olası Axel'la barda içiyordu.

Bilardo masalarının başında birkaç kardeşimle durmuş, bir bira daha içiyordum. Kendi kendime, onu henüz kendim kovmamış olmamın tek sebebinin Jude ve Roni'nin onu kollaması olduğunu söylüyordum.

Kendime yalan söylüyorum.

Ne yazık ki, Drea'nın kot pantolonumun üzerinden penisime dokunmasına izin vermem, mesajımı iletmeme pek yardımcı olmadı; "Burada hoş karşılanmıyorsun" mesajımı. Bunun başlıca sebebi, Talia'nın bunu görür görmez bana sırtını dönmesi ve bir daha bana bakmamasıydı.

Arkasını döndüğü anda Drea'nın elini çekip oradan uzaklaştım. Odanın karşısındaki Talia'nın kışına bakmak bile beni çok sertleştirmişti ve Drea'ya daha fazla cesaret vermeme gerek yoktu.

Ayrıca, tüm bu sahne bana bir tür aksiyon aradığıma dair sinyal vermişti, çünkü aniden civardaki tüm müsait kızlar etrafımda toplanmış, bana sarılıp öperek ve elle

tacizde bulunarak doğum günümü kutluyorlardı; daha önce hiç ilgi göstermediğim için daha iyisini bilmeleri gereken kızlar.

Talia'yı odanın karşı tarafında izlerken hepsini savuşturdum. Şimdi her açıdan tam bir pislik gibi görünüyordum ve Talia beni görmezden geliyordu.

Muhtemelen bunların hepsi benim hatamdı.

Eğer dört yıl önce, Jude için Roni'nin apartmanının dışında bir gözetleme işi yaparken onu ilk gördüğüm anda kim olduğunu bilseydim, en başından beri ondan uzak dururdum.

Beni görmesine asla izin vermezdim ve ona o bakışı atmazdım; beni fark etmesini ve belki de klitorisile oynadığında beni daha sonra düşünmesini istediğimi anlatan bakışı. Bakışlarımı kaçırabilir, cevap olarak sendelediğinde ve elindeki paket kahve tepsisini neredeyse düşürdüğünde fark etmemiş gibi davranabilirdim. Ama yapmadım. Ona baktığımı açıkça belli ettim.

Dar bir kot pantolon ve tüylü beyaz bir kazak, üzerinde küçük mor bir şişme yelek vardı, sarı saçları dalgalı bir şekilde sırtına doğru iniyordu ve sanki bir gecede birkaç kez yiyebileceğim bir şeye benziyordu.

Motorcuları sevmediğini iddia eden, daha önce hiç motorcuyla birlikte olmamış ama bara girdiklerinde kardeşlerine bakan ve benim penisim içindeyken şelale gibi boşalan, daha fazlasını isteyen kızlardan.

O tarz kızlardan yeterince görmemiştim.

Saf, tatlı kızlar. Yolum kesişene kadar kötü bir çocuğun ne olduğunu bile bilmeyen türden bir kız. Ve onu ortaya serdim.

Bir dahaki sefere onu Roni'nin evinin dışında gördüğümde ve bana baktığında, dilimle platin köpek dişlerimden birine dokundum.

Belki de ilk başta onu korkutmuştum. Söyleyemezdim. Ama kızarıp hızlanarak Roni'nin binasına dalması çok eğlenceliydi.

Aslında kim olduğunu haftalar sonra, bir grup partisinde ortaya çıkana kadar öğrenemedim. Adını duyduğumda, evet, kim olduğunu anladım. Talia De Santis'i hatırladım. Çok değişmiş olsa da. Büyümüştü. Onu asla tanıyamazdım. Tanıdığım Talia on yaşında bir kızdı.

Ama kim olduğunu öğrendiğim anda, aramızda hiçbir şey başlamadan her şeyin bittiğini anladım. Artık biz diye bir şey olmayacaktı.

Ne kadar istesem de, hayatlarını mahvedebileceğim iyi kızlarla birlikte olmadım. Onlarla sevişebilir ve bir daha asla görüşmeyebilirdim. Onlara soyadımı asla söylemezdim. Yabancılar. Ama bu farklıydı. Hayatlarını mahvedebileceğim iyi kızlarla birlikte olmadım.

Ve Talia De Santis iyi bir kızdan başka bir şey değildi.

İkimiz de Hell & Back turnesine çıktığımızda, on sekiz ay boyunca inkar, dizginleme ve lanet olası bir delilik içindeydik. Bana ilgi duyabileceği hissini aldığım anda, onu sertçe vurmaktan başka çarem kalmadı.

Çirkinleştirdim. Onu kendimden uzaklaştırmak için incittim.

Ama onu isteyip de elde edemediğim için, ilkel bir mağara adamı içgüdüğü beni ele geçirdi. Aşırı korumacı oldum, sürekli onu gözetleyip durdum. Grubu gözetmem gerektiğini hiç umursamadım. Talia benim olmadığında ona karşı aptalca bir sahiplenme duygusu hissediyordum. Ve kıskançlığım yüzünden, kimsenin onunla uğraşmamasını sağlamayı kendime görev edindim.

Tekrar aynı şeyleri yaşamaya hiç niyetim yoktu.

Talia da işin içinde olduğu sürece benim için tur yok artık.

Çok geçmeden, Players'ın bir sonraki albümüyle meşgul olacak ve ardından onlarla birlikte bir turneye daha çıkacaktı. Sorun çözüldü, değil mi?

Bir sonraki tur henüz planlanmamıştı ama gerçekleşmesi aylar hatta bir yıl sürebilirdi.

Sırtımı bara, ona döndüm ve önümdeki bilardo masasına odaklanmaya çalıştım. Biraz sarhoşluk turnuvası vardı ama dikkatimi çekmiyordu.

Onu bu partiye neden davet ettim ki?

Çünkü onun gelmesini istiyordun.

Ve görünüşe göre sen tam bir mazoşistsin.

Sarhoştum, çok sarhoştum ve o da hemen yanı başımdaydı. Onun da sarhoş olduğunu biliyordum. Ve daha da sarhoş olursam kendimi durdurabileceğime olan inancım giderek azalıyordu.

Eğer buraya gelseydi.

Eğer beni tekrar öperse, dün gece yaptığı gibi.

Ama ben o saçmalığı yapmışken, başka bir kızın elini tam onun önünde aletime koymuşken neden beni öpsün ki?

Çünkü senden hoşlanıyor. Senden hoşlandığını biliyorsun.

Ve erkek arkadaşı ona evlenme teklif etti ve belli ki kafası karışık, ve sen bunu düşündüğün için bile çok kötü bir insansın.

Mesele şu ki ben kötü bir insandım.

Böylece kaçınılmaz olarak kendimi barda buldum. Tam karşısında duruyordum. Biramı içerken ona bakıyordum, Roni ve Élo ile konuşmasını dinliyordum.

"Yani, aslında yarı nişanlıyız," diyordu onlara. "Şu anda tam da bu noktadayız. Ama tüm bu olay hakkında gerçekten romantikti. Ve çok sabırlıydı."

"Çok tatlı," dedi Élo.

"Bunun çok hoş olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Roni.

"Elması görmelisin. Bu büyüklükteki buz, küresel ısınmayı sona erdirebilir."

Talia beni görmezden gelerek gülümsedi. Ama tam burada durduğumu biliyordu.

Hâlâ burada ne halt ediyordu? Kulüp arkadaşlarımdan herhangi birinin onu bu gece kapabileceklerini düşünmesi bile duvarlardan aşağı akan kan kırmızısını görmemi sağladı.

Talia masumdu, MC hayatı hakkında hiçbir fikri yoktu ve Carl ile sıradan, güzel bir hayat yaşamak istiyordu.

Ama onu oradan uzaklaştırmak için uyguladığım önceki taktikler işe yaramayınca ve onu yukarı sürükleyip sonuçlarını umursamadan becerebileceğim bir dünyada yaşasaydım ne kadar güzel olurdu diye düşünmeden edemedim. Jude bakmıyorken dirseğinden tuttum ve onu ön kapının yanındaki bir köşeye doğru yönlendirdim.

"Yarı nişanlı mı?" diye homurdandım. Düşündüğümde çok daha öfkeli çıkmıştı ama belki de bara girdiğinden beri toplarımın o kadar dolu olmasıydı ki, adım bile zar zor hatırlayabiliyordum. "Bu da ne? Ya nişanlısındır ya da değildir."

Çenesini kaldırdı. "Öyleyse belki de öyleyimdir."

"Parmağındaki yüzüğü göremiyorum."

Bana yorgun, sarhoş gözlerle baktı. "Çünkü hâlâ düşünüyorum."

"Hı hı. Düşünüyorum. İşte."

"Evet."

"Çocuklarla son birkaç atış, senin için bir şeyleri netleştirmeye yardımcı oldu mu?"

Göz kapakları biraz aşağı indi. "Belki de öyledir."

Geri çekilip onu inceledim. Bu ne anlama geliyordu? Yarı nişanlısıyla evlenmemek için bir bahane mi arıyordu?

Ve belki de bu partideki bir adamın bu bahane olması gerekiyordu?

Hayır. Asla.

Kolundan tutup kulüp binasının kapısından dışarı çıkardım, yolda ceketini de aldım. Dışarı çıkar çıkmaz ceketini ona doğru fırlattım.

"Neyin var senin?" diye mırıldandı ama ceketini giydi. Dışarı soğuktu. "Doğum gününde gerçekten huysuzsun," dediğinde soluk nefesini görebiliyordum.

"Eve gitme vaktin geldi Natalia." Karanlık otoparkta etrafa bakındım. İhtiyacın olduğunda neredeydi bu lanet olası potansiyel?

"Adımı tam olarak kullandın," dedi yumuşak bir sesle.

Ona baktım.

Bana çok yakın duruyordu ve kocaman, kahverengi, sarhoş gözleriyle bana bakıyordu. O kadar karanlıktı ki, sarı saçlarının yanında büyüleyici görünüyordu.

"Tıpkı çocukken yaptığın gibi..." dedi, dalgın dalgın. Sanki tüm ışıltılı fantezilerini gerçekleştirmek için arabasıyla gelen bir masal prensiymişim gibi.

Lanet olsun. Düşündüğümde daha sarhoştum.

Gözlerimi kırptırdım. Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama başaramadım. Kahretsin, çok güzeldi. "Seni eve bırakacak birini bulacağım."

Ama ikimiz de kıpırdamadık. Ve gözlerinde bir şey değişti. Yumuşadı. Sanki onu eve göndermek istemediğimi anlamış gibiydi, gerçi öyle de yapacaktım.

Bu kadar belli miydi?

"Neden bizim anlaşmamızı gündeme getirdin?"

"Hangi anlaşma?" Aptal numarası yapmak: Dünyanın en tembel savunması ve ben de buna katılıyordum.

"Ne anlaşması olduğunu biliyorsun. Evlilik meselesi."

"Ben yapmadım."

"Dün gece yaptın."

Elimi yüzümde gezdirdim. Kahretsin, bu konuşmayı yapamayacak kadar sarhoştum. Ya da onunla herhangi bir konuşmayı, gerçekten. "Bu bir hataydı. Bir erkek hata yapamaz mı?"

"Yani ben bir hata mıyım?"

"Ben öyle demedim."

"Seninle evlenmiyorum," diye bilgilendirdi beni. "O aptal deftere ne yazmış olursak olalım."

"Tamam aşkım."

Sessizlik.

"Onunla evleniyorum."

"Tamam aşkım."

Birbirimize baktık.

Sonra ellerini göğsüme koyup beni geriye, kulüp binasının duvarına doğru itti. Yani, ben de izin verdim. Benim yarı boyumdaydı.

Kendini bana bastırdı. Göğüslerim göğsüme, kasıklarım kasıklarına değdi ve bir dizim bacaklarımın arasına sıkıştı. Hâlâ biraz sertleşmişim ve bu yeterliydi. Şimdi de fena halde sertleşmişim. Yine.

Talia De Santis'in yaşadığı o saf işkenceyi hak edecek kadar önceki hayatımda ne kadar korkunç şeyler yaptığımı ilk kez merak ettim.

Tüm vücudunu titreyerek benimkine sürterek yumuşak, çaresiz bir istek sesi çıkardı.

Açıkçası aklı başında değildi.

Kız bana açıkça evlenmeyeceğini söyledi. Sonra beni duvara itti ve vücudunu benimkine çarptı.

Mesaj alındı.

Penisim onun aklından geçen her neyse ona çoktan hazırdı, önceden boşalmış gibi sızıyor, aksiyon için kayganlaşıyordu.

"Talia..."

Küçük yumruklarıyla gömleğimi kavradı ve yüzünü boynuma gömüp inleyerek kokladı. Beni kokluyordu.

"Şey..." Buna neden direnmem gerektiğini hatırlamaya çalışıyordum ki, o lanet olası boynumu yaladı ve gözlerim geriye doğru kaydı. Ve sustum.

Aman Tanrım! Onun benimle istediğini yapmasına izin verebilir miydim? İkimiz de boşalana kadar vücudumla istediğini yapmasına izin verebilir, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miydim?

Soruları soran benim penisimdi, küçük dişleri kulak mememi kavradı ve çekiştirdi.

HAYIR.

Hayır, yapamazsın.

Elleri göğsümden, karnımdan aşağı kaydı... ve pantolonumun içindeki penisim esnedi. Parmakları

düğmeyle oynasırken sinir veya heyecandan hafifçe titriyordu, sonra açtı.

Onu durdurmam. Kollarım yanlarımda kilitli kaldı, ellerim arkamdaki duvara bastırıldı ve terlemeye başladım. Şiddetle.

Parmakları kot pantolonumdaki çıkıntının üzerinden aşağı kayd ve nefesimi tuttum. Taş kesildim. Ya bunu yapacaktım ya da bir domuz gibi inleyip kalçalarımı öne doğru itecek, penisimi eline sıkıştırıracaktım. Belki de onu kot pantolonumun üstünden çıkarıp yakalayabilirdi?

Aman Tanrım, boynumu emiyordu.

"Ta... augggrrghh..." Hiçbir kelime yoktu, sadece boğazımdan anlamsız, minnettar sesler çıkıyordu. Tıpkı bir melek gibi kot pantolonumun üzerinden penisimin şaftını masaj yapmaya başladı ve ağzımda salyalar birikti. Düğmeleri açık kot pantolonum çalışırken biraz aşağı kayd.

Yumuşak, emici öpücükleri boynumdan aşağı doğru indi.

Parmakları daha aşağı kayd. Kot pantolonumun üzerinden şişmiş testislerimin üzerinden geçti ve sıktı, ben de kendi tükürüğümde boğuldum.

Toplarımı tekrar sıkarken boğazından yumuşak, aç bir ses çıktı. Dili boğazımı yaladı. Toplarımla oynuyor, eliyle onlara masaj yapıyordu... ve aletin, lavla taşmak üzere olan uyanık bir volkan gibi gürlüyordu.

Diğer elinin tişörtümün içine girdiğini zar zor fark ettim. Ta ki sıcak küçük parmak uçları meme ucumu bulup sıkana kadar.

Penisim onun elinde kasıldı ve bakışlarını aşağıya indirdi. Kot pantolonumun üstünden fırlamış olan penis başıma.

Sonra neredeyse utangaç bir şekilde boğazıma fısıldadı: "Fetişten hoşlanır mısın, Lex?"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, nefes almayı tamamen bıraktığımda iki vuruş atladığını hissettim. Eğer dizlerinin üzerine çöküp sızan penis başımı ağzına almaya karar verirse, işim bitmişti. Ağzını sikmeye karşı koyamıyordum.

O kadar güçlü bir adam değildim ve hiç bu kadar iyi olmamıştım.

Ben kötüydüm.

Çok çok kötü.

Onunla bu kadar uzun süre sevişmememin tek sebebi ondan uzak durmamdı. Onunla küvette yatmadım ya da penisim kot pantolonumdan kayarken beni duvara yaslamasına, o da testislerime masaj yapıp boğazımı emmesine izin vermedim.

"Şey, yapamam," diye öksürdüm.

Beni duymuyor gibiydi. Eli hafifçe yukarı kaydı, kot pantolonumun içinden geçti. Birkaç santim daha gitse parmakları çıplak kafaya değecekti. Tepesindeki ıslak yarığa dokunacaktı ve artık ona yaptıklarımın sorumlu olmayacaktım.

Ya da ona yaptıklarım.

Lütfen, biraz yalamasına izin verin.

Acaba büyük, coşkulu bir şekilde başını sallayacak mıydı? Yoksa gergin ve çekingen mi olacaktı?

Umursamadım. Tatlı ağzında birkaç saniye geçirmek, onu ayaklarımın dibinde görmek, yüzünü penisimle doldururken büyük kahverengi gözlerinin bana bakması... ve boğazını o kadar çok boşalacaktım ki muhtemelen boğulacaktı.

Aman Tanrım, bu zihinsel görüntü beni tahrik etti.

Bırak yapsın. Kimse izlemiyor.

Bu onun fikriydi.

Doğum günü hediyesi.

Aman Tanrım. Gerçekten çok kötü bir insanmışım.

Kalçalarım kıpırdandı, huzursuzdu. Testislerim zonkluyordu. Tırnaklarımın altında toprak vardı. Ya da boya. Ya da başka bir şey. Onları duvara gömüyordum.

Denemeye çalışıyordum.

"Biz - Tal - böyle birlikte görünemeyiz..." Öpücükler arasında boğazıma tatlı, aç sesler mırıldanırken çaresizce son bir girişimde bulundum. Köprücük kemiğimi öperek

ilerledi, hâlâ parmaklarıyla meme ucumu sıkıyor, beni tahrik ediyordu. Tişörtümü kaldırdı. "Biz-"

Başını eğip küçük dilini sert meme ucumda gezdirdi ve tüm nefesim kesildi. Yaladı, biraz emdi, ben de "Aman Tanrım, siktir et," gibi bir şeyler mırıldandım. Sonra adını söylemeyi başardım. "Talía."

Bana o güzel kahverengi gözlerini kırpıştırarak baktı ve emmeyi bıraktı.

Tekrar yapmasını istiyordum.

Düşünemedim.

Bırakın yapsın.

O istiyor.

Bu kadar şanslı olmak için ne gibi inanılmaz şeyler yaptım? Eminim yapmamışımdır. Hem de hiç.

Bu iyi miydi, kötü müydü? Artık bilmiyordum bile. Şehvet, kontrolümü bulandırıyor, tıpkı bir pencereyi karartan spreylere boya gibi.

Talia hızlı ve heyecanlı nefesler alıyordu. Ama emin olamayarak karanlığa doğru baktı. "Burada kimse yok bile."

Doğru değil. Finn kapının yanında belirmişti, umarım tüm bunları duymamıştır. Adam zaten yarı sağırdı, yani umut ediyoruz. Ama uzaktan bisikletlerin gümbürtüsü yükseliyordu ve kapıyı açıyordu.

Çok daha az yalnız olacaktık.

Beni kendime getiriyordu.

Talia tekrar gözlerimin içine baktı. Belki de "yarı meşgul" olduğu için buna direndiğimi düşünüyordu. Belki de öyle düşünmesine izin vermeliydim.

Gerçek şu ki, onunla ilişkiye girme riskini alamazdım. Böyle bir sorumluluğu, bana karşı kullanılabilecek bir şeyi göze alamazdım.

Benim yüzümden incinecek biri.

Talia De Santis'ten doğum günümde oral seks yapıp öylece çekip gidemezdin. O da öyle hızlı, tek seferlik bir sevişme olmazdı. Aramızda asla böyle bir şey olmazdı.

Beni sinirlendiriyordu.

Belki de bunu onun hakkında hep biliyordum.

Belki de bir gün burada duracağımızı ve ona "Bu olamaz Talia," diyeceğimi hep biliyordum.

"Neden?" diye fısıldadı, tekrar bana yaslanarak. "Bunun olmasını istiyorsun."

Evet. Evet yaptım.

Belli ki, sertleşen sertliğimi hissetmiş ve ağzımdan ne çıkarsa çıksın, bunun nereye varacağını bildiğini varsaymıştı. Vücudum beynimle aynı fikirde değildi. Zaten beynim de bunalmıştı. Sonunda pes edecektim. Diğer erkeklerle yaşadığı deneyimler bir göstergeyse, hemen.

Ben başka adamlar değildim.

Diğer adamların ensesinde Şeytan'ın nefesi yoktu.

Derin bir nefes aldım. Beni duvara yasladığından beri aldığım ilk nefes gibiydi. Ellerimi omuzlarına koyup onu birkaç adım geriye götürdüm, vücudumdan ayırdım. Sonra hızla penisimi içeri sokup kot pantolonumu giydim.

Talia bunu yaparken büyük, sorgulayan gözlerle beni izliyordu.

Sonra kulüp arkadaşlarımdan birkaçı Harley'leriyle gürültüyle geldiler. Hemen arkalarında Maddox'un minibüslerinden biri vardı. Direksiyonda kimin olduğunu göremedim. Connor motosikletiyle arkadan gelip, minibüs kulüp binasının uzak tarafındaki karanlıkta kaybolurken onu takip etti.

Öndeki iki motosiklet kulüp binasının önüne yanaştı ve ön kapıya yakın, kendilerine ayrılan yerlere geri geri girdi. Blazer'dı.

Ve Kral.

Bizi fark etmemelerini umuyordum ama tam o lanet kapının yanında duruyorduk. Neden onu buradan kovmadım ki?

Blazer bisikletinden indi ve yanından geçerken Talia'ya şöyle bir baktı. Kulüp binasına girmeden hemen önce gözleri benimkilerle buluştu. Gülümsemedi. Kesinlikle "Doğum günün kutlu olsun kardeşim" demedi.

Ne oluyor yahu?

King kaskını çıkardığında, koyu buklelerini savurup gölgelerden çıkıp kaskı onun yerine alan Shifty'ye fırlattı. Bir aday olarak Shifty'nin bir numaralı görevi, Başkan'ın bisikletinin, kaskının, botlarının ve üzerine üflediği her şeyin bir dahaki sefere kullanmaya gittiğinde pırıl pırıl temiz olduğundan emin olmaktı. Bir aday için çok arzulanan bir pozisyondu. King sadece West Coast Kings'in ana şubesinin Başkanı değildi; aynı zamanda ulusal Başkanımızdı. Tüm destek kulüplerimiz, hatta doğudaki kardeşlerimiz Dead Kings bile, King'e hesap veriyordu.

Bisikletinden indi ve kulüp binasının ön kapısına doğru yürüdü. Botları, koyu renk kot pantolonu ve deri ceketinin altında temiz beyaz gömleğiyle. Koyu sakalı, soğuk kül rengi gözleri. King, James Dean ile yağmacı bir korsanın çocuğu gibi görünüyordu; dövmeleeri, piercingleri ve güzel dudaklarıyla, çünkü kızlar zaten yeterince sert birinden hoşlanmıyordu. Yanımdan geçerken kolunu kaldırdı, eldivenli parmağı doğrudan bana doğru işaret ediyordu.

"Kardeşim," diye homurdandı, kemiklerini titreten bir ses tonuyla. "Kıcını içeri sok."

Bakışları bir anlığına Talia'ya kaydı. Onu süzdü. Sonra kulüp binasının kapısından içeri girdi.

Haklısın. Ne haltlar dönüyorsa dönsün, Talia'nın buradan gitmesi gerekiyordu. Hemen.

Ona baktığımda, kendine sarıldığını gördüm. "Kimdi o?" diye sordu sessizce, kapı Kral'ın ardından çarpılarak kapanırken.

"Sana mı? Hiç kimseye."

Tekrar kolundan tutup Finn ve Shifty'nin kapıyı kilitlediği kapıya götürdüm. Aralarından birine -onunla konuşmaya veya herhangi bir şekilde flört etmeye en az meyilli görünen kişiye- Talia'yı eve götüreceğini söylemek üzereydim ki Jude'un sesini duydum. "Lex. Kızları eve götürüyorum."

Döndüğümde Jude ve Roni'nin el ele tutuşarak kulüp binasından çıktıklarını gördüm.

Çok şükür.

"Sakıncası yok mu?" diye sordum, çünkü sarhoştum. Ta ki kelimeleri ağızımdan çıkarıp Jude kaşlarını çatana kadar, üç küçük kelimeyle, Talia'ya bakmanın, onu korumanın onun sorumluluğundan daha çok benim sorumluluğum olduğunu ima ettiğim aklıma gelmemiştir.

Kolunu düşürdüm.

Jude da buna biraz kaşlarını çatı. "Hadi gidelim Tal," dedi kısaca.

Talia bana baktı ama ben bakmadığını iddia etmeye çalıştım.

Roni gelip Talia'nın omzuna kolunu attı ve onu Jude'un arabasına doğru yönlendirdi. Talia, Roni'nin omzunun üzerinden bana baktı.

Jude uzun bir süre bana baktı.

Karanlık, anlaşılmaz gözleriyle karşılaştığımda, ağızımı kapalı tutamadım. "Gerçekten o Carl denen adamla mı nişanlıydı?"

Jude'un ifadesi değişmedi. Adam bir tuğla duvardan daha taş gibiydi. Poker suratına hayran kaldım; ben de henüz o seviyeye gelmemiştim.

Sarhoşken veya stresliyken de çok fazla konuşurdum. "Sence o kıza iyi geliyor mu?"

Jude hiçbir şey söylemedi. Koyu gözler beni süzüyordu.

"Onu kontrol ettirdik mi?" diye düşündüm. "Biz" Jude, Brody ve Talia'nın yeni erkek arkadaşının geçmişini araştırmaları için söyledikleri kişiydik. Dirty veya Players ile yakın temas kuran herkesi kontrol ettiler ve Talia yıllardır gruplar için çalışıyordu. Arkalarına yaslanıp, geçmişini araştırılmadan rastgele biriyle nişanlanmasını izleyeceklerinden şüpheliydim.

"Seni ilgilendirmez," diye sakın bir şekilde bana bildirdi.

"Onu arabayla bırakıyordum," dedim sessizliği doldurmak için.

"Onun bir tane var."

"Evet. Teşekkürler."

Gözlerini biraz kıstı. Bana onun benim umurumda olmadığını söylediği halde neden ona teşekkür ediyordum ki?

"Sarhoş," dedim. "Kimsenin bunu onun için sorun haline getirmesini istemem."

"Evet." Jude bana dik dik baktı. "Bunu istemezdim."

"Serseri olma."

Gülümsemedi ama bana sarıldı ve sırtıma vurdu.

"Orada neler oluyor?" diye sordum uzaklaşırken. Kulüp binasına doğru başımı salladım; King'in ardından gelen o uğursuz hava. King ve Blazer içeri girdikten saniyeler sonra Jude'un kadınıyla birlikte oradan ayrıldığı gözümünden kaçmadı.

Neler olup bitiyorsa olsun, Jude karışmak istemiyordu. Hele ki kadını buradayken.

Ama bana cevap vermedi. "İyi geceler kardeşim. Doğum günün kutlu olsun."

Siyah Bentley Bentayga'sına binip dışarı çıkışını izledim. Kapı kilitlenene kadar bekledim. Sonra kulüp binasının diğer tarafına, Maddox'un minibüsünün yanaştığı yere doğru yöneldim.

Yanında Axel'in ev güvenlik şirketinin logosu olan iş minibüslerinden biri değildi. Sade, eski püskü siyah olandı. Arka kapının yanında park edilmişti. Kulüp arkadaşlarımdan Bane kapının yanında duruyordu. Başını kaldırıp selam verdi ama gülümsemedi.

Minibüsün arka kapıları açıldı ama kulüp binasının arkasındaki sert güvenlik ışıkları içeriyi gölgede bırakıyordu.

Minibüsün içinde cesetler hışırdıyordu.

Yaklaştıkça, kulüp arkadaşlarımdan birkaçı minibüsün arkasından indi. Connor ve Maddox'un küçük kardeşi Hendrix. Baştan aşağı siyahlara bürünmüş iki kişiyi

sendeleyerek yanlarında sürüklediler. Uzun siyah cüppeler, çarşafar falan, başlarına siyah başlıklar geçirmişlerdi.

Bane kulüp binasının arka kapısını onlara açtığında, kardeşlerimin onları kaçıranaarı kulübe götürüp içeride kaybolmalarını izledim.

Onları takip ettim ve Bane'e bir bakış attım. Mahallede kim var?

Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece omzuma vurdu, sonra beni binanın içine itti.

Lanet olsun. Kral'ın önünde sarhoş olmaktan nefret ediyordum; özellikle de onun beni uyanık tutması gerektiğinde.

Ne olacaksa olsun, bununla başa çıkamayacak kadar sarhoş olmamayı umuyordum.

Beşinci Bölüm

Lex

Bir kapının açılma sesi ve tuvaletin sifonunun çekilmesiyle uyandım.

Yine fena halde akşamdan kalmaydım. Gözlerim açılmadan önce bunu anladım. Dönmeye çalışırken vücudumun derinliklerinden uzun, acı dolu bir inilti yükseldi.

Odamda kim vardı lan? Dün gece kimseyi buraya getirmediğim herhalde.

"Hey fahişe, yataktan defol git."

Siktir et. Maddox.

Yüzümü tekrar yastığa gömdüm. Geçen yıl neden dairemi bırakıp buraya tam zamanlı yaşamaya başladım ki?

Ah, doğru ya. Zaten hiç orada bulunmadım. Ve o kadar parayı kiraya harcamak aptallıktı. Her ne kadar burası, sınır sorunları olan bir sürü sinir bozucu oda arkadaşıyla dolu olsa da. Bir nevi öğrenci yurdu gibi ama silahlı.

"Bugün senin doğum günün," dedi, sanki bilmiyormuşum gibi. "Hanımlar o pipiyi emmek için mahallenin etrafında sıraya girmişler."

Ona orta parmak gösterecek kadar kolumu kaldırdım. Maddox, iyi bir gece uykusuna olan ihtiyacına sinir bozucu

derecede duyarsızdı. Dört saatlik uykuyla hayatta kalabiliyor, hatta gelişebiliyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye homurdandım.

Güldü ve bana bir şey fırlattı. Kafama bir gömlek düştü. Ot ve parfüm kokuyordu. Ve kusmuk.

Attım. Gömleğime kim kustu? Ben değil. Bunu hatırlardım.

"Dün gece benden nefret etmiyordun," dedi neşeyle ve ben tekrar inledim, birlikte içtiğimiz o lanet tekilaları ve o kıza yaptığım vücut atışlarını hatırladım.

Maddox'un minibüsünden indirilip kulübe getirilen siyah başlıklı insanlar mı? Striptizciler.

Orospu çocukları, partimin bir kaçırılma yüzünden yarıda kesildiğini sanıyordum. Ama kapüşonlar ve diğer her şey, onları içeri takip ettiğim anda çıktı. Altlarında, meme uçlarıyla iki kız vardı ve başka da pek bir şey yoktu. Biri doğrudan bardaki direğe yöneldi, diğeri ise King'in kucağına atladı.

Parti benim partimdi, o yüzden önce kucağıma atlamayı teklif etti ama ben bunu reddettim.

O zamana kadar eşlerin çoğu gitmişti, odada hâlâ herkese yetecek kadar kadın vardı, ama ben Maddox ve Élo'nun yanına, bara yerleşmişim ve orada ilgileniliyordum.

Kardeşlerim partime gerçekten çok emek verdiler.

Mutsuz olmam da cabasıydı. Talia'yla olanlar yüzünden kafam epey karışmıştı. Ve bugün gerçek doğum günüm olduğu için, halletmem gereken ciddi şeyler vardı.

Babamla bok.

"Gitmen gereken bir yer yok mu?" Maddox oyalanıyordu, banyonun kapısına yaslanmış, ben de gözlerimi ovuşturup zorla açmaya çalışıyordum. "Toronto'ya mı gidiyorsun?"

"Evet."

"O zaman kışını kaldır." Bana sırtıttı. Fazlasıyla mutluydu. Neden akşamdan kalma değildi ki?

Çünkü o, bana kendi içkisinin üç katı kadar tekila dolduran bir pislikti, böylece şu anda bununla övünebiliyordu. Üstelik dün gece o oyunu oynayan tek kişi de o değildi.

"Lütfen Blazer'ı uyandır." Kendimi toparlayıp oturdum, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. "Üzerine işe ya da başka bir şey yap."

Tekrar güldü. "Sana ne yaptı?"

"Tekila," diye hırıltılı bir sesle konuştum.

"Kahretsin. Kıçını kaldır da zenginlerle pasta yemeye git. Ve bizi unutmamaya çalış."

"Hı hı."

"Yarın yine burada görüşürüz?"

Ona baktım. Adam, milyarderler tarafına çekileceğimden, kazak yelek giymeye ve saçımı geriye doğru taramaya başlayacağımdan, insanların bana Lexington demesinden ve kulübü geride bırakmamdan endişe ediyordu.

"Bu gece, elimden gelirse."

Eğer ben önce ölmezsem.

"Güzel." Yanıma gelip yumruk tokuşturmak için uzandı, ben de homurdanarak dirseğimle yumruğuna vurdum. Tuvaleti kullandıktan sonra ellerini yıkayıp yıkamadığını nereden bilecektim ki? Gözlerini devirip banyoya geri döndü. Yan tarafındaki kapı kapandı ve ben de kıçımı yataktan sürükleyerek çıktım.

Bir çekmeceyi açtığımda, temiz çorap ve iç çamaşırlarından oluşan düzgün sıralarla karşılaştım. Annelerden küçük bir doğum günü hediyesi, çünkü hiçbirinin doğum günü oral seks teklifini kabul etmeyeceğimi biliyorlardı. Bunu yaşadım, yaptım ve tüm arkadaşlarınız da bunu yapınca, cazibesini biraz yitirdi.

Bana idealist diyebilirsiniz ama ben, benimkine kadar bir motorcunun penisine dokunmamış kızları tercih ederdim. Penisim nelerden hoşlandığını biliyordu ve ben kimdim ki itiraz edecektim?

Giyinip sendeleye sendeleye banyoya girdim. Sabah seksinin sesleri, belki de bir tartışmaydı, Maddox'un odasının duvarından boğuk boğuk geliyordu. Günaydın demek için yumruğumu duvara vurdum. Ya da belki de sadece pislik olmak için.

Biri karşılık verdi. Sonra yüksek sesle müzik çalmaya başladı. Awolnation, "I'm No Good." Kendi kendime güldüm; bunun dövüş müziği mi yoksa lanet olası müzik mi olduğunu bilmiyordum. Maddox ve Élo'yu asla anlayamazdınız.

Bir bardak suyu kafama diktim, bir yıl boyunca işedim, dişlerimi fırçaladım. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, tıraşsız çenemde elimi gezdirdim. Bir saniye gözlerimin içine baktım. O insanlık anı, kendini bir insan olarak görmek; ölmeye hazır bir hayvan. Çok az şey yeterdi. Havayı kes. Bir damar aç.

Bizler kırılğan yaratıklardık.

Odama geri döndüm, oduncu ceketimi ve Kings kesimli sigaramı giydim, botlarımı ayağıma geçirdim, bıçağımı sakladım. Sigara paketimden bir sigara aldım ve kapıdan çıkarken bir sigara yaktım.

Çıkarken Grim'i barda otururken buldum, omzuna dokundum. Barın etrafında birkaç ceset vardı ama kimseyi uyandırmamak için yanından geçtim. Doğrudan yalan söylemem gereken insan sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi.

Dışarı çıktım, Toad orada takılıp beni bekliyordu. Arabama binip Pitt Meadows'daki havaalanına doğru yola koyulduk. Babamın özel jetinin beni alabileceği en yakın yer orasıydı.

Kralların bilmediği, kimsenin bilmediği şey ise, her yıl doğum günümde babamı görmeye gittiğimdi.

Kulüp kardeşlerime, yani resmi hikâyeme göre, Ontario'daki ailemi ziyarete gideceğimi anlattım. Zorunlu doğum günü saçmalığı. Bu kısım yeterince doğrudu. Davenport'ları kastettiğimi sandılar; zengin büyükannem

veya belki de hâlâ umursayan bazı teyzelerim ve amcalarım. Davenport'lar annemin ailesindendi ama annem ve Vancouver'da yaşayan üvey kardeşim Dane dışında onları nadiren görürdüm.

Gerçek şu ki, Ontario'daki Davenport'lardan hiçbiri beni görmek istemiyordu. Beni uzun zaman önce reddetmişlerdi. Aslında doğmadan önce.

Krallar bunu biliyordu ama benim onlarla normalde olduğundan daha fazla iletişim kurduğumu düşünüyorlardı. Yani, en azından yılda bir kez.

Ama beni görmek isteyen sadece babamdı.

Kendimi reddettiğim babam.

Son dokuz yıldır, doğum günümde, beni Ontario'ya çağırıyordu. Tam olarak Toronto'ya değil, GTHA'nın yönetimini elinde tuttuğu bölgeye.

Onun sahası.

Dünya üzerinde bir bedeni hiçbir sonuç doğurmadan yok edebileceği tek yer, garanti. Çok fazla şeye sahip olduğu, hem de çok fazlasına, adeta bir tanrı gibiydi.

Elbette, Kralların da ülkenin her yerinde böyle bir gücü vardı. Ve burada, batı yakasında, babamın pek fazla gücü yoktu.

Bu yüzden beni yanına çağırdı. Dün, kaptanlarından birinden zaten telefon almıştım.

Bu yıl bana ne söylemek zorunda kalacaktı?

Ona ne diyeceğim?

Bahis oynasaydık, muhtemelen doğru tahmin ederdik. Toplantılarımız tahmin edilebilir olmaktan öteye geçemezdi. Ama yine de her yıl arardı. Ve her yıl, onunla yüzleşmek için kıcımlı kaldırıp oraya giderdim.

Babam, "Seni bu dünyaya ben getirdim, seni buradan ben çıkarabilirim" diyen bir babaydı. Eğer gelmezsem, bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. Bu affedilemez bir saygısızlık olurdu. Onu görmezden gelmek, onunla görüşmeyi reddetmek, onu en baştan terk etmekten daha büyük bir suç olurdu.

Mafyaya bağlı olduğunuzda, patrona saygı gösterirdiniz. İstisnasız. Babam Joseph Montanari ise Montanari suç ailesinin patronuydu.

Ailem.

Bu yüzden her yıl bu yolculuğu, artık benim için zorlu bir hac yolculuğu olduğunu düşündüğüm bu yolculuğu, babamın gözünde en büyük günahımın, onunla hiçbir şey yapmak istemememin yıllık kefarecini ödemek için yapıyordum.

Her zamanki gibi benden bir şey isteyecekti. Vermeyi reddettiğim bir şey. Ve belki bu sefer hayatıma mal olacaktı. Asla bilemezsiniz. Adam soğukkanlı bir katildi.

Lola'ya ne yaptığını bir gör.

Ama öylece kıvranıp ölü taklidi yapamazdın. Karşısında durup korkmadığını göstermeliydin. Eğer korktuğunu düşünüyorsa, umursadığını düşünüyorsa - sana karşı kullanabileceği herhangi bir şey için - bu onun kozunu kullanırdı.

Ve bir şeyi kırmak için gerçekten ihtiyacınız olan tek şey doğru kaldıraçtı.

Piste çıktığımda jet çoktan oradaydı, beni bekliyordu. Hava merdiveni açtı ve babamın iki adamı, erkekleri, aşağıda beni bekliyorlardı. Kas gücüne ihtiyaçları olursa diye. Ya da kılıflarındaki Beretta'lara.

Sorun çıkarması durumunda.

Babamın ikinci amcası, benim için bir amca gibi olması gereken Vincenzo adında bir adam, jetten indi. Vincenzo'yu hep sevmiştim, bu da işleri daha da zorlaştırdı. Hepsi kötü adam değildi.

Suçlular, evet. (Hey, çaydanlık, ota tanış.) Gaspçılar, evet. Katiller, evet. Ama tüm kötü adamlar değil.

Babam gibi değildi.

En azından, babamınki gibi, onların kötülüğünün derinliğini ilk elden bilmiyordum. Ama bazı şeyleri bilmek istemezsiniz. Vincenzo bana gülümsedi ve eğer bir gün burada kalıp sorsaydım, oğulları onun hakkında ne derdi diye merak ettim.

Merdivenlerden aşağı indi ve beni kucaklayarak karşıladı. Ne giydiğimi umursamadı, diğer ikisi ise güneş gözlüklerinin ardındaki gölgelerden bana baktılar. Bu adamları tanımiyordum. Babamın ekibinin çoğunu artık tanımiyordum. Koyu renkli, ağır paltolar giyiyorlardı. İtalyan takım elbiseler, Brioni, Armani veya Zegna. Nasıl giyindiğimi anlamıyorlardı. Buna neden ihtiyacım olduğunu anlamıyorlardı; bu çok açıktı.

Ama daha kötüsü, babama olan sadakatsizliğimi anlamadılar.

Belki de ölmemi istiyorlardı. Ama bu patronlarının kararıydı.

Jette Vincenzo'nun karşısına oturup çocukları, yeğenleri ve yeğenleri hakkındaki hikâyelerini dinliyordum. Hepsi kan bağıyla bağlı değildi. Mafya "kardeşlerinin" çocukları, yeğenleriydi. Sohbet hafif, hatta dostçaydı. Bana babamdan, hayatımdan, giydiğim Kings renklerinden hiç bahsetmedi. Ama ima açıktı: Yeğeniydim ama olmam gereken yerde, yapmam gerekeni yapmıyordum. Sürüye geri dönmesi gereken kayıp bir koyundum.

Ben, Lexington Miller Davenport, mafya ailemin kara koyunuydum.

Bunu fark ettiğimde, on yedi yaşındayken bir gün, Dane'le babasının arka bahçesinde, havuz başında ot içiyor ve kahkahalarla gülüyordum. Dane boğulduğumu ya da öldüğümü falan sandı. Şezlongumdan düşüp kırk beş dakika kadar güldüm. Bu iyi, güçlü bir satıvaydı ama bok gibi. Buradaki kötü adam bendim. Düzeltilmesi gereken bendim.

Mafyada buna böyle diyorlardı, ya da kendilerine verdikleri isimle Cosa Nostra. Kendime çeki düzen vermem gerekiyordu. İyi bir adam olmam gerekiyordu. Çünkü,

bilirsin, o zaman doğru yolda olurdum. Babama ve danışmanına, danışmanına göre. Alt patronu ve kaptanlarına, yani iyi adamlarına göre.

Ben mahvoldum.

Bir başarısızlık.

Yine de babam, her zaman olmasını istediği oğul olmam için, kendisine geri dönme potansiyeline sahip olarak hayatta kalmamı, ölü olmamdan daha çok isterdi. Tabii ki kefaretimi ödemeye devam ettiğim ve bir tehdit olmadığımı inandığı sürece.

Ya da belki bir gün bu düzene dayanamayıp sıkılacaktı.

Ya da öldürülürdü ve Vincenzo gelip beni öldürtürdü. Ben bir gün koparılması gerekebilecek, başıboş bir iştim.

Kim söyleyebilir?

Sadece ölüm o kan bağıını koparabilir veya neredeyse hiçbir şey bilmeseniz bile onları ihbar etmeyeceğinize ikna edebilir. Hiçbir şey bilmediğinize asla inanmazlar. Ve değerli bir potansiyel kazananı asla bırakmazlar.

Babam bende çok fazla kayıp potansiyel gördü.

Her yıl, Kings kesim saçımınla karşısında durduğumda, gözlerindeydi.

Babamın arazisine indiğimizde ve Vincenzo'nun arabası bizi babamın beklediği İtalyan restoranına götürdüğünde, sanki her gün yaptığım gibi içeri girdim. Sanki buraya aitmişim gibi.

Patrona böyle yaklaşırdın. Odanın içinde böyle yürürdün, birbirine bağlı, gözleri üzerinde olan insanlarla dolu bir şirket.

En azından yalnız değildik. Yalnız olsaydık daha da beterdin. Onlarla asla yalnız kalmak istemezdin. Hiçbiriyle.

Bunu erken öğrendim.

On sekiz yaşındayken, babam ve adamlarından bazılarıyla yalnız kalma gibi çok önemli bir hata yaptım. Son kez. Şimdi beni yalnız bırakmak istiyordu, beni oraya sürüklemeleri gerekecekti. Ve adamlarından biri muhtemelen bu esnada bıçağımı yiyecekti.

Bunu biliyorlardı. Uçağa binmeden önce beni aramışlardı. Ama bıçağı yanımda tutmuşlardı. Belki de, kalabalık bir restoranın arka tarafında babamı bıçakla öldürecek kadar çılgın, intihara meyilli bir havam yoktu.

Zaten ölmesini istemiyordum. Bu tür bir düşünce, bu tür bir niyet, üstlenilecek büyük bir karmik borçtu. Ne de olsa o benim babamdı.

Sadece beni rahat bırakmasını istiyordum.

Doğrudan arkadaki, yarı özel odadaki büyük masasına doğru yürüdüm. Kapı değil, perde vardı ve Vincenzo arkamdan kapattı. Artık babamla yalnızdık ama tamamen yalnız değildik. Restoranda müşteriler vardı, gerçek müşteriler. Öğle yemeği saati yaklaşıyordu.

Babam ne beni selamladı ne de yemeğini bıraktı ama alnını kırıştırarak bana baktı. Her geçen yıl daha da yaşlanıyordu, kat kat daha yaşlı. Sadece elli bir yaşındaydı. Tertemiz bir takım elbise, pahalı bir altın saat, pırlanta yüzükler, çoğul. Griye dönen koyu renk saçları. Takım elbisesinde geniş omuzları. Kare çenesi. Soğuk, koyu gözleri. Adam çok heybetliydi.

Eğer ona karşı hâlâ bu tür duygular besleyebiliyor olsaydım, etkilenebilirdim.

"Babacığım," diye selamladım onu.

Gözleri seğirdi. Ne alaycılığımı ne de duygusallığımı takdir etmemişti. Mizah anlayışımı hiç takdir etmemişti. Belki de böyle uygunsuz zamanlarda kendini gösterdiği içindir. Dürüst olmak gerekirse, insanların beni sevmesini sağlıyordu. Babam olmayan insanların.

Belki de kulağına beni öldürmemesi gerektiğini fısıldadılar.

Restoranın sahibi içeri girdi, babama bakakalırken beni coşkuyla karşıladı. Joe Montanari'nin özel konuğuydum, neden onur duymuyordum ki? Adam benimle ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Aç değildim, susamamıştım.

Babam ona yediği şeyden bana da getirmesini söyledi. "Ve ona şu, adı neydi, Steam Whistles ya da her neyse, bir tane ver," dedi tiksintiyle. "Oğlum bira sever." Bira ona yakışmazdı. Fakir içkisiydi, derdi.

Adam gidip tekrar baş başa kaldığımızda, bana "Geç kaldın," dedi, ama saat belirtmemişti. Öğle yemeği toplantısıydı. Her zaman öğle yemeği toplantısı olurdu - benim tercihimdi. Uçuş birkaç saat sürdü ve bunu bir an önce bitirip eve dönmek istiyordum. Batıdaki hayatıma geri dönmek.

Sahibi, tepside hafif ter ve korku kokan bira ve bir bardakla, yıldırım hızıyla geri döndü. Bardakları masaya bırakıp gitti. Babam bana baktı.

"Özür dilemek için mi buradasın?" diye sordu sonunda, her zaman sorduğu gibi. "Aileye geri dönmek için mi?"

"HAYIR."

Ritüel şuydu: O istedi, ben reddettim. Haraç istendi. Kefaret ödendi.

"Otur," dedi, "ve benimle birlikte yemek ye."

Karşısındaki masaya oturdum.

"Hadi sor bakalım," dedi sertçe. "Doğum günün."

Evet öyleydi. Ne kadar da talihsizdi onun için.

Doğmuş olmam bile muhtemelen yeterince sinir bozucuydu. Karısı bunu yapmış olurdu. Bunu annemden duydum; karısının beni bildiğini. Annem ona iki kız vermişti ama annem Laurinda ona bir oğul vermişti. Tek oğlu. İşte, işte buradaydım. İster beğensin ister beğenmesin, onun için değerliydim. Ya da olabilirdi. Olmalıydım. Kazanan biri olmalıydım.

Onun zihninde, onun için çalışmayı reddettiğim yılın tüm günleri için ona bugün borçluydum. Kazanmak için.

Ama önce bana bir şey verecekti. Bir doğum günü hediyesi. Belki de beni mantıksız olmadığına ikna etmek için. Her şey alınıp satılmıyordu. Yani her yıl aynıydı. Ritüelin bir parçası: Ondan bir şey istememe izin veriliyordu. Tek bir şey.

Ama ondan istediğim tek bir şey vardı.

Bırak beni.

Ama vereceği bir şey değildi. Uzun zaman önce istemiştim. Bunun asla olmayacağını açıkça belirtmişti. Bu yüzden her yıl yaptığım şeyi ben de ondan istedim.

"Burada ölürsem, beni batıya gömün. Beni anneme geri götürün."

Bana baktı, kısaca başını salladı, sonra yemeğine devam etti.

Peki bu sözünü tutacak mı?

Küllerimi ona uzatırken, onu seven bir kadının, oğlunun annesinin gözlerinin içine bakmasını istiyordum. Benim için yaptığı planları yeniden düşünmesini sağlayabilecek tek kozum buydu. Bir hafızası olmasını istiyordum. Bir vicdanı olmasını istiyordum.

Onun bir kalbi olmasını istiyordum.

Belki o da bir zamanlar onu sevmişti ama bundan emin değildim.

Bana ikram edilen biradan bir yudum aldım, belki de ondan korkmadığım yanılsamasının bir parçası olarak. Hâlâ korkuyordum. Her zaman korkacaktım. Korkmuyormuş gibi davrandım.

Sonra tekrar konuştu.

"Natalia De Santis."

Adı havada çıtırdadı. Bir ön camın üzerinden geçen ince bir çizgi gibi - o korkunç duraklamanın sessiz boşluğu, bir nefes alımı, camın yüzünüze patlamasından önceki an.

Hiçbir şey söylemedim.

Babam bana baktı.

"Sen dost canlısısın," dedi.

"Biz arkadaş değiliz," diye soğuk ve ölçülü bir sesle çıkıştım. Sorularına her zaman cevap veriyordun.

En korkunçları bile.

Konuştun. Saygı gösterdin. Ona bilmek istediklerini söyledin. Seni öldürecek şeyler söylememeye çalıştın.

Ya da başka insanların öldürülmesini sağla.

Onun gerçekte ne istediğini anlamaya çalışırken.

Neden sadece Talia'nın adını söyledi?

Kafamda ışık hızında binlerce soru vardı. Hiçbirinin cevabını bulamıyordum. Bildiğim kadarıyla babam, Talia De Santis'i sadece çocukken yaz tatillerinde birkaç kez görüştüğümüz bir arkadaşının kızı olarak tanıyordu.

"Sen onunla çalışıyorsun."

"Hayır."

Ağzı sert bir çizgi halini aldı.

Doğruydu, şu anda Talia ile çalışmıyordum. Ama teknik olarak her an birlikte çalışabilirdik. Tek gereken, Jude'un bana ihtiyacı olan bir grup partisinde güvenlik görevlisi olarak çalışmamı söyleyen bir mesajıydı. Ve orada, VIP bölümünde veya barda, ya da yarı nişanlısının kolunda kaynaşmış, onu fark ettiğimi fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Onu pek tanımıyorum," dedim sessizliği doldurmak için.

"Yeterince biliyorsun."

"Ne bileyim ben?"

Yine sessizlik.

"Ne bildiğini bilmek istiyorum," dedi yavaşça.

Restoranın sahibi kocaman oval bir tabakla içeri girdi, babam bana dik dik bakıyordu. Kocaman cannelloniyi önüme koydu, babama baktı, babam parmaklarını 'Defol git' der gibi seğirtti ve koşarak dışarı çıktı.

"Gruplardan birinde çalışıyor," dedim. Birlikte çalıştığımızı bilecek kadar bilgisi olsaydı, bunu zaten bilirdi. Hangi gruptan olduğunu söylemedim, ama Players'da çalıştığını doğrulamak için Google'da arama yapmak yeterli olurdu. Kimsenin adını söylemedim. Hayatımın o kısmındaki

insanların, bu tür bir odada isimlerini söylemekten hoşlanmazdım. "Onlar için çalışmıyorum."

"Yani bir şeyler biliyorsun."

Bakışlarını kaçırmadım. Bildiklerimi ona anlatmıştım. Başka ne bilmek isteyebilirdi ki?

"Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum," dedi ve var olmayan buz gibi bir rüzgâr, kırık cam parçalarıyla dolu yüzüme çarptı. Kulaklarımda hiçbir şeyin olmadığı donmuş kaldırımda lastiklerin çıtırdadığını, kaydığını duydum. Frene basıyormuşum gibi hissettim ama fren hortumu kopmuştu. Sadece hava vardı, çılgınca yokluğa ve karanlığa doğru kaymamı durduracak hiçbir şey yoktu.

Ama ben hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey yapmadım, sadece dinledim.

"Zamanını nerede geçirdiğini bilmek istiyorum. Oraya nasıl ve ne zaman gittiğini bilmek istiyorum."

İstiyorum.

Babam her zaman istediğini elde ederdi.

Hayır. Her zaman değil.

Eğer hep öyle olsaydı, Kings renklerini giymezdim.

Bu sefer ne istediğini açıkça belli etmişti ama cam gibi benekli rüzgar hâlâ kulaklarımdaydı. Zamanını nerede geçirdiğini bilmek istiyorum. Talia ve hareketleri hakkında bilgi istiyordu. Nerede olduğunu ve ne zaman olduğunu istiyordu.

Ve bunları istemesinin tek sebebi bir açılım istemesiydi. Bir yaklaşım. Onun nerede savunmasız olduğunu bilmek istiyordu.

Ondan bir şey istiyordu, söylediğinden daha fazlasını.

"Bunları bana sen getireceksin," diye bana bilgi verdi.

"Söylerim," dedim. Çünkü söylenecek başka bir şey yoktu.

Tekrar cannellonisini yemeye devam etti. Ben de onu izledim.

Adamlarının on sekiz yaşındayken beni nasıl yere yatırdıklarını hatırladım. Dişlerimi nasıl söktüklerini. Bunu

yapan tanıdığım biri bile değildi, sadece ekibinden birkaç adamdı. Beni Vancouver'dan alıp babama getiren adamlardı. Emri o vermişti. Sıraya girdi ve iş bitmişti.

Bunu yapmayı reddeden olsa yine aynı şey olurdu.

Patronun emrini durduramazdın.

Cannelloni'mi yemeye çalıştım. Ağzımda hayali cam kırıkları hissediyordum. Altımdaki beton zemini ve adamların ağırlığının neredeyse nefesimi kestiğini hissedebiliyordum. Kanın tadını alabiliyordum.

Dilimi pürüzsüz, takma dişlerimin üzerinde gezdirdim ve dişlerimin olduğu yerde hâlâ o sulu, taze, çiğ ve açık delikleri hissedebiliyordum.

Altıncı Bölüm

Talia

Neredeyse oda arkadaşımı kapı dışarı ettim. "Hoşça kal bebeğim!" diye seslendim arkasından. "İyi eğlenceler!"

Asansöre doğru yönelirken omzunun üzerinden bana tuhaf, şüpheli bir bakış attı. Kapıyı arkasından kapatıp yaslandım. Çok şükür.

Burada yalnız kalmak çok zordu.

Daire babamındı, üç yatak odalıydı ve iki oda arkadaşım vardı; ikisinin de şu anda erkek arkadaşı yoktu - ya da görünüşe göre kendi hayatları da yoktu. Sürekli oturma odasında lululemons'larıyla takılırlardı; biri üniversitede ödevlerini yapıyordu, diğeri ise telefonunda "internetten flört ediyordu" ama asla erkeklerle yüz yüze tanışmak için dışarı çıkmazdı.

İkisini de birkaç saatliğine temizlemeyi başarmıştım ve şimdiden cennet gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım. Bu, mahremiyetin tatlı kokusuydu.

Telefonum çaldı ve hemen ona doğru atıldım. Ön kapı. Evet!

Telefonu açtım. "Hey!"

"Benim," dedi Roni'nin sesi. "Havalandır beni, hava soğuk."

Telefonu kapatıp mutfağa koştum ve temel ihtiyaç malzemelerini aldım. Patlamış mısır, simit. En sevdiğim şekerleme, Fuzzy Peaches. Ve iki şampanya kadehiyle bir şişe Chandon. Kutlayacak bir şeyimiz yoktu gerçi ama elimde sadece bunlar vardı. Ayrıca, bu konuşma için Roni'nin olabildiğince rahat olmasına ihtiyacım vardı -ki o da çok rahattı.

Bu sorun hakkında konuşabildiğim tek arkadaşım oydu.

Tüm güzellikleri sehpaye serdim, biraz müzik açtım, Chandon'ı açtım ve dökmeye başladığımda kapının tıkırtısını duydum. Elimde bir kadeh köpüklü şarapla almaya gittim ve nefes nefese kapıyı açtım. "Hoş geldiniz!"

Roni'nin yeşil gözleri büyüdü.

Ani bir nefes verdim. "Özür dilerim. Yoğunluğu azaltayım mı?"

"Belki sadece bir çentik." İçeri girerken bana yan yan baktı ve yanağıma öpücük kondurdu. "Guacamole ve patates kızartması getirdim."

"Harika. Köpüklü bir içkim var." Bardağı ona doğru uzattım.

Koyu renkli, ince kemerli kaşları, deri çizmelerini çıkarırken aniden kalkarak, "Sanırım çoktan başladık, değil mi?" diye sordu.

"Aslında hayır." Bardağı uzatmak yerine bir yudum aldım. "Sana bir tane daha doldurayım."

Arkamdan oturma odasına girdi ve ben bir kadeh daha köpüklü şarap doldururken atıştırmalık çantasını açmaya başladı. "Bu çok heyecan verici," dedi çekinerek, tekrar bana bakarak, belli ki ruh halimi ölçmeye çalışıyordu. Daha doğrusu tuhaf, kaotik enerjimi. "Ev arkadaşlarından kurtuldun..."

"Evet. Bu iyi." Sanki şişim varmış gibi bir ayağımdan diğerine geçiyordum. Belki de şişim vardı. "Ama seni bu yüzden davet etmedim. Yani, o yüzden. Ama-"

"Neden oturup o içkiden biraz içmiyorsun?" Roni hâlâ elimde tuttuğum ikinci bardağı aldı ve kanepeye doğru

başını salladı.

"Tamam." Krem rengi deriye gömüldüm ve Chandon'ımdan bir yudum daha aldım. Karşımdaki koltuğa oturdu, hâlâ beni inceliyordu.

"Bu yüzden..."

"Yani." Dizim inip kalkıyordu. Yerimde duramıyordum.

Roni'nin yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Ne haber?"

"Doğru. İşte." Bir yudum daha aldım. Gazoz vücuduma işliyor ve biraz rahatlamama yardımcı oluyordu. Aslında az önce olduğumdan daha gergindim. Gözyaşlarım gelmeden hemen önce. O zamandan beri duygularımı biraz dizginlemiş, düş almış ve ev arkadaşlarımı ay sonunda evden çıkarmam için ısrar etmiştim. Onları kandırdığımı biliyorlardı ama mesajı almışlardı.

Artık kendimi çok daha mantıklı hissediyordum. Ama bunu söylemek konusunda biraz gergindim.

Roni beni yargılar mıydı? Hayır. Roni yargılayıcı tiplerden değildi. Üstelik bir motorcuya aşıktı. Belki de anlardı.

Ama yine de gerçek kelimeleri söylemek zordu.

Bardağımdaki kalan köpüklü şarabı bir dikişte içtim.

Roni şişeyi hiç tereddüt etmeden kaldırdı. "Doldurayım mı?"

"Evet, lütfen." Üzerime bir şeyler doldurdu, sonra gözlerimin içine baktı. "Dök tatlım. Bütün gece burada kalamayız. Ya yoga pantolonu ekibi erken dönerse?"

"Sanırım birkaç saat idare ederiz. Kot pantolon giyerler."

"Olsa bile."

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Mesele şu ki. Carl'ın evlenme teklif ettiğini biliyorsun."

"Evet."

Vay canına. Sadece o iki kelimeyi duymak bile içimi ürpertti. Bir sunağın önünde durup Carl'a bu sözleri nasıl böyle hissederek söyleyebilirdim?

Ama bunları nasıl söylemezdim ki, onu incitmezdim?

Biraz daha Chandon içip, "Henüz evet demedim." dedim.
"Ben de bunu biliyorum."

"Yani... henüz evet demememin sebebi, ne hissettiğimden tam olarak emin olmamam. Yani, onu sevdiğimi ve her şeyi biliyorum. Aşık olduk. Ona karşı ne hissettiğimi biliyorum, yani, sanırım biliyorum ve her şey yolundaydı."

"Nefes almak."

"Kahretsin." Derin bir nefes aldım. Sonra bir anda kelimelerle geri verdim. "Ama aynı zamanda şu diğer adam hakkında ne hissettiğimden de emin değilim, bak, sürekli karşıma çıkan ve ondan kurtulamadığım bir adam var, sonra yine karşıma çıkıyor, sonra onu düşünmeye devam ediyorum ve nedenini bilmiyorum ve sanki onunla hiçbir şey olmamış gibi, sadece olmuş gibi, değil mi, çünkü neden onu düşünmeye devam ediyorum?" Gevezeliği bırakıp derin bir nefes daha aldım ve yalvarırcasına ona baktım.

Roni bana göz kırptı. "Talia," dedi yavaşça. "Bu adam kim?"

"Hiç kimse."

Boğazını temizledi, "Bu saçmalıklarınla beni boğma." der gibi. "Az önce ondan kurtulamadığını söyledin."

"Sağ."

"Ondan kurtulmak istemiyorsun."

"Ben..." Bunu neden bir ifade gibi söylemişti? Bu bir soru muydu?

"Ondan kurtulmak istemediğin açık. Az önce onu düşünmeye devam ettiğini söyledin."

"Biliyorum. Ama bu kötü, değil mi?"

"İyi ya da kötü değil. Bu bir gerçek. Peki bu gerçeğe ne yapacaksın?"

Ayağa fırladım, Chandon'ı çalkaladım. "Bilmiyorum! Bu yüzden buradasın. Tamam, bak." İçeceğimi bıraktım, derin bir nefes aldım ve odada volta atmaya başladım. "Beni yargılama. En iyisi sen beni yargılama."

"Talia. Seni yargılamayacağım."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Lex," diye mırıldandım avuçlarımın içine.

Sessizlik. Hiçbir şey söylemeyince parmaklarımın arasından baktım. Evet, beni duydu. Orada, sandalyesinde yan yatmış, beni izliyordu.

"Lex," dedi gözlerimiz buluştuğunda.

Ellerimi indirip tekrar volta atmaya başladım. "Ne demek 'Ah, Lex, her neyse'?"

"Ben bir şey demedim."

"Ona ne ektiysen onu ekmişsin. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Ama ne ektiysen o değil. Yanlış."

"Tam olarak neden?"

"Çünkü yanılıyor. Bana göre yanılıyor. Bir motorcuyla birlikte olamam." Sesimi alçalttım, sanki mobilyaların kulakları falan varmış gibi. "Babası mafyada!"

Roni gözlerini devirdi, "Evet, tamam, bu zor bir gerçek ama..." "Biliyorum. Jude söyledi."

"Ve bu seni ilgilendirmiyor mu? Roni, babası sadece mafyada değil," diye fısıldadım. "O mafya. Yani, ülkenin en güçlü suç ailelerinden birinin patronu. Babam bana öyle söyledi."

"Neden fısıldıyorsun?"

"Bilmiyorum!"

"Bu durum seni üzüyor," dedi sakın bir şekilde.

"Bu sizi üzmez mi?"

"Benden bahsetmiyoruz. Bu seninle ilgili. Lex'e aşık değilim."

"Aşık olduğumu söylemedim."

"Şaka yapıyordum. Aşık olmaktan çok daha kötü olduğu belli."

"Öf." Tekrar ellerimle yüzümü kapattım.

"Lex, ha?"

Parmaklarımın arasından ona baktım. "Ne?"

"Hiç bir şey."

Elbette, önemsiz bir şey değildi. Roni'yi tanıdığına göre, muhtemelen Lex'i hayal ediyor ve yatakta nasıl biri

olacağını merak ediyordu.

Ellerim yüzümden düştü. "Ne?"

"Çok tatlı," dedi düşünceli bir şekilde.

"Değil," dedim kararlılıkla. "Yavru tavşanlar sevimlidir. O..."

Doğru kelimeyi bulamayarak kıvrınmamı izledi. Sonra bana, "Devi ona 'gizlice seksi' diyor," diye haber vermeye karar verdi.

Devi? Devi Davenport?

Devi, geçen yıl Lex'in üvey kardeşi Dane Davenport ile evlendi. Ayrıca, Devi'nin en yakın arkadaşı Katie Mayes, Jude'un en yakın arkadaşı ve Dirty'nin baş gitaristi Jesse Mayes ile evliydi. Zamanla daha da... birbirine dolanmış, sıkı sıkıya bağlı bir gruptuk. Lex Davenport'tan istesem de kaçınmazdım. Ve denedim de.

Gerçekten öyle yaptım.

"Bu ne anlama geliyor?" dedim sinirle. Kızların Lex hakkında konuşması ve ona seksi demesi de sinirimi bozmuştu.

"Bilirsin işte," dedi umursamazca, "rahat ve seksi. Rahat ve seksi. Bir kızın üzerine sinsice yaklaşan seksi."

"Seksi demeyi bırak."

"Neden?" diye sordu, masumca değil. "Seksiliği seni sinsice mi etkiledi?" İçinde bundan hoşlanan küçük bir yanı vardı.

"HAYIR."

Evet. Ne yazık ki Lex, on yaşımdayken gizlice yanıma geldi, sistemime saldırdı ve aslında hiç gitmedi.

"Bak," dedi nazikçe, "Jude'dan duyduğuma göre Lex'in Mafya ile bir bağlantısı yok. Kings'le bağlantısı var, yani Mafya ile bir bağlantısı olamaz. Babasını bile görmüyor. Ve eğer Jude öyle diyorsa, doğru. Bana yalan söylemiyor."

"Doğrusu, sana her şeyi anlatıyor mu?"

Roni'nin gözleri biraz kısıldı ve onu kırdığımdan endişelendim.

"Üzgünüm-"

"Elbette bana her şeyi anlatmıyor," dedi kısaca. "Beni koruyor. Lex'i de koruyacak."

"Bu kadar basit mi?"

"Bu kadar basit. Babasının kim olduğu önemli değil. Lex'in onun için canını verecek kardeşleri var. Kral renklerini giymenin anlamı bu. Babası için endişelenmene gerek yok. O yüzden devam edelim," dedi, sanki her şey çözülmüş gibi. "Diyelim ki mafya meselesi sorun değil. Motorcu olması senin için gerçekten sorun mu?"

"Sadece bir motorcu değil, Roni. Kanun kaçağı bir motorcu. Sana bunun ne olduğunu açıklamama gerek yok. Hafta sonları sadece motorsiklet sürmeyi sevdikleri için motosiklet süren adamlardan bahsetmiyoruz. Bu bir çete."

Gözlerini tekrar devirdi. "Çete degiller."

"Nereden bakarsanız bakın, bu bir suç örgütü. Bunu Google'da arayabilirsiniz. Bu bir sır değil. İstedığınız polise sorun."

"Kralların ne olduğunu biliyorum."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Açıkçası, öyle değil. Hayatım boyunca motorcuları tanıdım. Evet, kanun kaçağı motorcuları kastediyorum. Kötü insanlar degiller. En azından King ailesi değil. Bu adamlar seks köleliği için kargo sandıklarında çalıntı kadınları kaçırmıyorlar. Kötü degiller. Lex kötü olsaydı, inanın bana, King ailesi onu aralarına almazdı. Onu kardeşleri olarak kabul etmezlerdi."

Tamam. Bu beni biraz rahatlattı.

"Öyleyse," diye devam etti, "Lex'in bir motorcu olduğu gerçeğini de aşabildiğini varsayalım. Şimdi elimizde Lex var, adam. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sorun bu."

"Eh, bir şeyler hissediyorsun. Beni buraya sürükleyip Duygusal Portakallar açtın," diye belirtti, müzik seçimimden bahsederek, "bir şişe Chandon açtın, oda arkadaşlarını kovdun ve şimdi de halıda bir çukurda volta atıyorsun. Lex'in üstünde."

"Sadece Lex değil," diye itiraz ettim. "Carl da öyle."

"Tamam. Öyleyse Carl'la başlayalım. Onun hakkında gerçekten ne hissediyorsun?" Bunu biraz şüpheyile ekledi. Neden şüpheli olduğunu anlayabiliyordum. Çünkü buradaydım, başka bir adam için terliyordum.

"Onu seviyorum," diye ısrar ettim. Bu soruyu cevaplamak daha kolaydı.

"Hı hı." İkna olmamış gibiydi. "Ama ona aşık mısın?"

"Evet. Yani..." Duraksadım, bunu düşündüm. Zaten aşık olmak nasıl bir histi? Hiç biliyor muydum ki? "Bilirsin işte... genel olarak."

"Talia." Roni bana "Ciddi misin?" bakışı attı. "Genel olarak bir erkeğe aşık olmazsın. Çok spesifik şeylere aşık olursun. Şimdi bana Carl'da sevdiğin çok spesifik bir şey söyle."

"Şey. Yani, ona çok değer veriyorum."

"Elbette. Hemen konuya girelim bebeğim. Kadınlık organlarını çığlık attırıyor mu, attırmıyor mu? Sana dokunduğunda bile bahsetmiyorum. Kalabalık bir odanın öbür ucundan. Göz göze geliyor ve ne oluyor? Ne hissediyorsun?"

Emin değildim. O senaryoyu tam olarak gözümün önüne bile getiremiyordum.

Nedense aklıma gelen tek şey, Lex'i küvette öptüğümü gördüğünde yüzündeki kendinden şüphe eden ve korkan ifadeydi.

"Aramızda harika bir bağ var," diye ısrar ettim, bu bağa dair bir örnek bulamamıştım. Aklımdan geçen tek şey, Lex'i öptüğüm için beni ne kadar çabuk affettiği idi ve bunun onu bir kahraman mı yoksa korkak mı yaptığına hâlâ karar verememiştim. "En azından öyleydi. Turnede. Bilmiyorum. Eve döndüğümünden beri... farklı."

"Lex'i ev partimde tekrar gördüğüne göre," diye ekledi.

Hiçbir şey demedim, sadece tırnağımı kemirmeye başladım.

"Bunu yapacaksan bari daha lezzetli bir şeyler çiğne."
Elindeki Tüylü Şeftali paketini bana fırlattı.

Hemen bir tanesini alıp ağızıma attım.

"Tamam. Demek Carl bu," dedi. "Şimdi Lex'ten bahsedelim. Motorcu Lex'ten değil. Adam Lex'ten. Ve bana bunu anlatma, hiçbir şey bilmiyorum. Derine in, bebeğim. Lex hakkında ne düşünüyorsun? Şu anda."

Tatlı-ekşi şeftalili jöleyi çiğnerken burnumdan derin bir nefes aldım. "Emin değil misin?" dedim ama bunun Roni'nin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum.

"Gözlerini kapat."

İç çektim ve gözlerimi kapattım, hâlâ çiğniyordum.

"Onu kafanızda canlandırın."

"Tamam." Onu partide, odanın karşısından bana bakarken hayal ettim ve tüm vücudumun kıvrandığını hissettim. Roni muhtemelen görmüştü.

"Unutmayın, o bir motorcu değil. O yüzden Kings'in onu engellemesini bekleyin."

Evet, bunu yapabilirdim. Tek yapmam gereken onu yaz barbeküsünde üstü çıplak halde hayal etmektir.

"Ve bunu yaparken... pantolonunu da çıkar."

Gözlerim açıldı.

"Ha! Biliyordum."

"Roni. Yardım et bana." Ağızıma birkaç tane daha Fuzzy Peaches attım. Öfkeyle çiğneyerek itiraf ettim: "Bu uzun süren, sinir bozucu, sinir bozucu şeyin ne olduğunu bulmam gerek! Tüm sağduyuma rağmen Lex'e gerçekten aşık mıyım? Carl'la olan geleceğimden mi kaçıyorum? Bu şimdiden çekingenlik mi? Daha evet bile dememişken? Evet demeli miyim?" Şimdi oturma odası halısının etrafında daireler çizerek yürüyordum, tıpkı Lex'i partisinde gördüğümünden beri aklımın dönüp durduğu gibi. "Deli miyim? Evet demezsem Carl'la iyi bir şeyi çöpe mi atmış olurum? Lex'in bana sunabileceği bir şey var mı? Gerçekten benim için doğru adam olabilir mi? Bana göre bu kadar yanlış olduğunu bildiğim halde neden onun benim için

doğru adam olmasını istiyorum? Lex'i bize bir şans vermesi için ikna etmeye çalışıp ne olacağını görmeli miyim? Bunu neden bu kadar çok istiyorum?"

"Neyi?" dedi Roni sakince.

Kendimi hiç sakın hissetmedim, başım dönüyordu. Belki de dairelerdi. Durdum, başım dönüyordu. Oda dönüyordu.

"Lex yap," diye bağırdım.

Roni şeker paketini elimden kaptı. "Tamam, belli ki bir yol ayırımındasın. Ve kafan çok karışık. Bana kalırsa, kendini Carl'a evet demeye ve Lex'e bir şans vermemeye ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor ve bunun nedenini bilmiyorum. Bunun doğru yol olup olmadığını bilmiyorum. Lex'le git demiyorum. Ama diyorum ki... Böyle hissettiğinde Carl'a evet diyemezsin. İkinize de haksızlık olur."

"Ancak-"

"Aması yok. Şimdilik değil." Ağzımdaki çiğnenebilir şeftali şekerini yutmaya çalışırken Roni bana baktı. "Doğrusu bebeğim, biraz uyuman gerek. Şu anda pek iyi görünmüyorsun." Ayağa kalktı. Sonra abla gibi saçlarımı alnımdan çekti. "Kendine iyi bakmalısın."

"Ancak-"

"Hayır. Aması yok. Önce sen gel."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Bunu beklemiyordum. Roni benden beş yaş büyüktü, her zaman güçlü ve bağımsızdı ama asla "endişeli abla" havası vermemişti. Onunla tanıştığımda bekardı ve açıkçası tam bir parti canavarıydı. Jude'un arkadaşlarının ona "kahraman" dediğini söyledi.

O zamandan beri pek değişmemişti, çoğu bakımdan, ama artık Jude'a bağlıydı. Nedenini anlayabiliyordum. Uzun boylu, esmer ve sessiz alfa tipi Jude Grayson, erkeksi, kaslı ve şeker gibi bir adamdı. Gamzeleri vardı. Ve harika bir poposu vardı.

Çılgın bir motorcuya aşıktı. Öyleyse neden beni bu konuda çılgına dönmeye teşvik etmiyordu?

"Biraz zaman ver, Tal."

"Zaman," diye tekrarladım aptalca.

Zaman mı? Roni'nin Jude'a olan aşkını vermesi gibi, yıllarca uzaktan birbirlerine özlem duymaları, birbirlerinin kalplerini kırmaları ve sonunda bir araya gelmeleri gibi?

Hayır teşekkürler. Bu zaten yeterince işkenceydi.

En azından Roni o yıllar boyunca ne istediğini biliyordu. Jude'u istiyordu.

Ne istediğimi bile bilmiyordum ve şu an kendimden nefret ediyordum.

"Peki... Lex'i görmeye gitmeli miyim?" diye ciyakladım. "Yani, gidip onunla konuşmalı ve—"

"HAYIR."

"Ama belki de yapabiliriz—"

"Hayır, Talia," dedi kararlı bir şekilde. "Kesinlikle hayır."

Ben de ona katıldım.

Ona onu görmeyeceğime söz verdim. Kendimi toparlayıp bu konuda daha net bir görüşe sahip olana kadar onunla konuşmayı aklımdan bile geçirmeyecektim. Kendimi çok daha mantıklı ve daha az savunmasız hissedene kadar. Ne istediğimi kesin olarak bilene kadar.

Hatta ona bu gece erken yatıp biraz uyuyacağıma, kendime bakacağıma ve sabah her şey hakkında nasıl hissettiğime bakacağıma söz verdim.

Chandon'ı bir kenara bırakıp biraz su içtim. Müzik dinlerken ve tur hakkında sohbet ederken guacamole yedik; Roni bir etkinlik organizatörüydü ve son turu planlamak için Dirty'nin yönetim ekibine katılmıştı. Henüz tur hakkında detaylı bir bilgi paylaşımında bulunmamıştık, sadece ikimiz.

Bu arada sanki benim sakin olduğumdan, iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu.

İyi değildim.

Sevmem gereken bir adamla, bana uygun olmadığını bildiğim bir adam arasında kalmıştım. Çok, çok ikilemde kalmıştım.

Ve Roni eve gider gitmez ben de dışarı çıktım.

En yakın arkadaşlarımdan birine yalan söyleyip, asi bir genç gibi evimden gizlice kaçtıktan bir saat sonra, Kings'in kulüp binasının bulunduğu alana tek başıma gittim.

Yedinci Bölüm

Talia

Karanlık kırsal yolun çimenli kenarına, kapıdan Kings'in kampına doğru biraz geride park ettim. Kendilerine Vancouver Kings diyorlardı ama kulüp binası şehrin içinde bile değildi; Maple Ridge'in eteklerindeydi.

Burası sessizdi. Çoğunlukla tarım arazileri, birkaç da sanayi bölgesi. Etrafta kimse yok gibiydi ve kendimi gecenin karanlığında hırsızlık yapan bir hırsız gibi hissettim.

En azından arabam süper sessizdi. Antonio De Santis kızına bakmaya inandığı için babamın parasını ödediği yepyeni bir Nissan Leaf kullanıyordum. Ne yazık ki bana bir Porsche vermeyi düşünmüyordu. Çok fazla güçtü.

Kendi arabamı alabilirdim, belki bu kadar yenisini değil ama bedava bir arabayı kim reddederdi ki? Daha önce hiç aklıma gelmemişti, belki de yeterince havalı değildi.

Dışarı çıktığımda kendimi babasının kızı gibi hissettim ve babamın bu konuda ne söyleyeceğini merak ettim.

Hiçbir iyi şey yok.

Kampüsün etrafındaki o sevimsiz çite bakarken, Lex'in arabam hakkında ne düşüneceğini de merak ettim. Altmışlı mı, yetmişli mi olduğundan bile emin olmadığım bir

Chevelle kullanıyordu. Kaputunda beyaz yarış şeritleri olan siyah bir Chevelle, hem havayı hem de kulaklarınızı kirleten o eski arabalardan biriydi. Gürültülü bir motor, gürültülü bir egzoz ve bir partiye geldiğinde bir blok öteden duyulabilen gürültülü bir müzik.

Motosikletini kullanmadığı zamanlarda.

Of. Onun Harley'inin üzerinde oturup kulüp arkadaşlarıyla birlikte yolda rahatça ilerlemesini, sanki bir gangster tanrısı kasık bölgemde saçma sapan şeyler yapmış gibi düşünmem bile yetiyor.

Dizlerim çıplaktı, rüzgar vajinama esiyordu ve soğuktan titremeye başlamıştım bile. Neden bu elbiseyi giymeye karar verdim ki? Aslında daha çok kot pantolon giyen bir kızdım. Ama bu elbiseyi bilerek seçmiştim; vücuduma yapışan, yumuşak, açık mavi örgülü, diz üstüne kadar uzanan bir elbiseydi ve içinde hem çok tatlı hem de çok seksi hissediyordum. Dışarısı ıslaktı ama yağmur yağmıyordu ve botlarımla kombinlemeye karar vermiştim. Yeterince sıcak olduğunu düşünerek de kaburgalarımın ancak yarısına kadar inen küçük beyaz deri ceketimi giymiştim.

Ne olmaya çalışıyordum ki, buna hazır mıydım? Çünkü deri ceketim vardı?

Ben buna hiç hazır değildim.

Geçen gece Jude ve Roni ile buraya geldiğimde, misafirdim. Büyük ve gürültülü bir partideydim. Yine de Jude olmadan kapıdan içeri giremezdim. Roni bana öyle söylemişti; Jude olmadan kapıdan içeri giremezdi ve onunla yaşıyordu.

Çantama uzanıp açık Fuzzy Peaches paketini çıkardım. Birkaçını ağzıma tıktırdım ama paketi tekrar çantama koymadan önce bir kısmını döktüm. Ayaklarımın dibindeki çamura ve pis çimenlere saçıldılar.

Lanet olsun. Ve şimdi burada olduğuma dair tatlı bir iz bırakmıştım. Bu bir şekilde ürkütücüydü.

Ama neyse, en azından başıma kötü bir şey gelirse, belki polis, Fuzzy Peach'ten alınan tükürüğümdeki DNA'yı kullanarak kimliğimi tespit edebilir.

Çok komik.

Çılgınca çiğneyerek kalan şekerleri çantama geri tıktırdım, bir tanesine basıp beyaz çizmelerime yapışmasını engellemeye çalıştım. Diz hizasında, sevimli ve karanlıkta göz kamaştırıcı parlaktılar. Roni ile gece kulübü etkinliklerinde çalıştığım zamanlarda, gece geç saatlerde eve dönerken, Vancouver şehir merkezinde bir sürü fahişenin takıldığı bir sokak köşesinden geçerdim; hepsi uzun beyaz çizmeler giyerdi. Bu, fahişeler için "Bu gece açığım" anlamına gelen bir şifre gibiydi.

Neden şimdi aklıma geliyordu da bu botları aldığım anda gelmiyordu, asla bilemezdim. Tüylü Şeftalilerimi bir yudumda yuttum.

Evet, bunu yapamadım.

Hala yeni araba kokusu ve şeftali şekeri kokan pratik arabama geri döndüm. Lex'in arabası muhtemelen ot, araba egzozu ve seks kokuyordu.

Peki bu neden kulağa hoş geliyor?

Kesinlikle öyle.

Çünkü muhtemelen onun kokusu da geliyordu.

Kokusunu seviyordum. Taze çamaşır, deri, erkek saç ürünleri ve evet, ot gibi. Bazen de bira. Bazen de gözeneklerinden sızan ve ikimizi de boğmakla tehdit eden bana karşı o kadar büyük bir şehvet duyuyordu ki. Geçen gece boynunu yalayıp meme ucunu emdiğimde... ve neredeyse ona oral seks yaptığımda olduğu gibi.

Biliyor musun, keşke bana oral seks yaptırsa.

Neden bana oral seks yapmama izin vermedi?

Sadece bunu düşünmek bile midemin küçücük bir kara deliğe girmesine neden oldu.

Bunu başarabilirsin, diye kendi kendime moral vermeye çalıştım. Cevaplara ihtiyacın var.

Bunu yapmanız gerekiyor.

Hayır, aslında. Yapamazsın.

Evet. Hayır.

Evet.

HAYIR.

Omuzlarımda bir şeytan ve bir melek vardı sanki, ama nedense göğüslerimin birbiriyle tartıştığını hayal ediyordum. Çünkü belli ki psikiyatrik yardıma ihtiyacım vardı. Belki de Lex'in kokusunu düşünmeye başlar başlamaz meme uçlarım uğuldamaya başlamıştı. Biri Lex'in tarafındaydı, diğeri ise kesinlikle Carl'ın tarafındaydı. Tam ortadan ikiye bölünmüştüm.

"Hayır. Hayır, bunu yapamam," dedim. Yüksek sesle, lanet olası göğsüme.

Deli gibi.

Ve sol meme ucumun bana Evetttt diye fısıldadığına yemin edebilirdim.

Sonra başımı kaldırıp baktığımda bir motorcunun bana baktığını gördüm.

Kings çiftliğinin etrafı dikenli tellerle çevrili devasa bir tel örgüyle çevriliydi ve hemen içeride, içinden hiçbir şey göremeyeceğiniz kadar ahşap bir çit vardı. Tabii, araba yolunun karşısındaki büyük kapı hariç. Tam orada, kapının içinde, motosikletçi yeleği giymiş bir adam sigara içiyor ve bana bakıyordu.

Vay canına. Yakalandım.

Şimdi hangisi daha kötü olurdu? Lex'i görmek için oraya gitmek mi, yoksa kuyruğumu bacaklarımdan arasına kıştırıp gitmek ve Lex'in bunu duyması mı? Yani, sedefli çizme giymiş, İnci Beyazı Nissan Leaf kullanan ve kendileriyle tartışırken Tüylü Şeftali şekerlemeleri yiyen kaç sarışın bu civarda bir şeyler görebilirdi ki?

Çantamı kaptım ve dışarı fırladım, yeni arkadaşım, rastgele motorcuya bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. Saçlarımı geriye atıp ona doğru yürüdüm, botum yumuşak, çimenli çamura batarken neredeyse topuğumu burkuyordum.

"Dikkatli ol," dedi usulca, zincirli kapıya yaklaşıırken ve sigarasını ya da içtiği her neyse onu gelişigüzel bir kenara fırlatırken. Evet. Sigara. Verdiği duman bulutu tam suratıma çarptı. "Dışarısı kaygan."

"Teşekkürler," dedim neşeyle, öksürmemeye çalışarak. "Ah, bir de... merhaba!"

Karşılığında hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı, Ne bok istiyorsun der gibi.

Kimliğine dair bir ipucu bulmak için yeleğini aradım, belki de önemi nedir?

Önemli olan, eğer o kapının içindeyse ve sen değilsen.

Jude'un kardeşi ve bazı arkadaşlarının (Başkan Yardımcısı, Silahlı Kuvvetler Komutanı vb.) sahip olduğu gibi, üzerinde rütbe yazılı bir arması vardı ama bu adamın adı Prospect'ti. Ayrıca, bu adamlardan bazılarının arması üzerinde takma adları da vardı. Buna "yol adı" diyorlardı. Bu adamın yoktu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Lex'in de bunlardan biri yoktu. Bildiğim kadarıyla bir yol adı bile yoktu.

Dur bakalım. Lex'in bir yol adı mı vardı? Benim bile bilmediğim gizli bir adı mı?

Aman Tanrım, burada ne yapıyordum? Buraya ait değildim. Cidden sadece güzel görünüp merhaba diyeceğimi ve kilitli kapıyı benim için açacaklarını mı sanmıştım? Bunu deneyip başarısız olan kaç kız vardı?

"Şey." Bana sadece bakıp, gerçek bir kelime bulamayınca boğazımı temizledim.

Tamam. Odayı oku.

Bu adam hakkında bildiğim tek şey şunlardı: a) Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi, b) Lex'in doğum günü partisinde tesadüfen karşılaşmıştım ve biraz tuhaf konuştuğu için kafası güzel olduğunu düşünmüştüm ve c) Artık kulağında işitme cihazı olduğunu görebiliyordum. Kahverengi saçları kısa kesilmişti; tam önünde durmama rağmen bana yan yan baktığı için diğer kulağını göremiyordum. Ama bu muhtemelen konuşmasının neden

biraz tuhaf olduğunu açıklıyordu. Sağır mıydı, yoksa yarı sağır mıydı?

"Şey," diye tekrar denedim, "Lex'i görmeye geldim." Dudak okuması gerekirse diye ona doğru eğilip abartılı bir şekilde "Lex-ington," dedim.

"Ben aptal değilim," diye karşılık verdi. Parmağını kaldırıp işitme cihazına silah gibi doğrulttu. "Ve seni duyabiliyorum."

"Ah, doğru. Özür dilerim. Şey, günümüzde tıp bilimiyle neler başarabildikleri inanılmaz, değil mi?"

Bana biraz daha baktı.

"Motosiklet sürebilirsiniz, gece nöbet tutabilirsiniz, eskiden duyamadığınız sesleri duyabileceğinizi hayal edin. Peki, motosiklet kullanırken kulaklarınızı acıtmamak için sesi kısmanız mı gerekiyor? Teyzemin de var ve ne yaptığına, ortamın ne kadar gürültülü olduğuna göre sesi ayarlamak zorunda..."

Yine saçmalıyorsun. Lütfen sus.

"Umarım yağmur yağmaz. Yağmur yağsa bile burada beklemek zorunda mısınız?"

Dur. Konuşma.

"Ne istiyorsun, Sarışın?"

"Şey... Lex." Kendimi bu kadar çabuk kızarıırken hissetmek beni utandırıyor. "Yani... o burada mı?"

"Onun burada olup olmadığını bilmiyorsun," dedi, "sana söylemem için bir sebebim yok."

"Doğru. Tabii ki. Anlıyorum. Ama o benim bir arkadaşım. Bir iş arkadaşım. Beni görmek isteyecektir." diye düşünüyorum. "Bak."

Telefonumu çıkarıp orada bir yerlerde olduğunu bildiğim fotoğrafı aradım. Biraz zaman aldı ve adam hafifçe iç çekti. Ama sonunda bulup ona gösterdim. Fotoğrafta Lex ve ben vardık, kameraya gülümsüyorduk; tur fotoğrafçımız Amber'ın Hell & Back turunun ilk gecesinde, insanlar bakarken birbirimize iyi davranıp arkadaş canlısıymış gibi

yaparken çektiği rastgele bir fotoğraftı. Ve evet, web sitesinde görmüş, indirmiş ve saklamıştım.

Bunu daha sonra inceleyebiliriz. Ya da incelemeyebiliriz.

"Bak? Dost canlısı. Lütfen ona burada olduğumu söyler misin? Adım Talia. Ya da içeri girmeme izin ver de gidip onu bulayım? Nöbetle meşgulsen, seni rahatsız etmek istemem."

Güldü. Ben bunun benim açımdan çok hoş bir teklif olduğunu düşünmüştüm ama o bana güldü.

"Senin için yapabileceğim şey şu, tatlım. Neden küçük arabana dönüp evine gitmiyorsun, ben de ona uğradığını haber vereyim. İçerideki ateşli hatunlarla işi bitince."

Eh, bu kaba bir davranıştı.

Biraz geri çekilip bu adamı daha iyi okumaya çalıştım.

Beni gerçekten korkutmaya çalışıyordu. Ama hep böyle saçma sapan konuşmalar duyardım. Merhaba, bir rock grubuyla çalışıp turneye çıktım. Neredeyse zamanımın yarısını road grubumuzla geçirdim. Bu adam bir roadie kadar bile sert görünmüyordu. Lisede birlikte olduğum çocuklara benziyordu. Dışarıda sigara içen, ders asan ve büyüdüğünde sert olmak isteyenlere. Muhtemelen benden de küçüktü.

Yakından bakınca beni pek korkutmadı. O sadece bebek bir motorcuydu. Eğitim alan bir motorcu. Muhtemelen bana zarar vermesine bile izin verilmiyordu.

Bir daha bana laf atarsa, Jude'un duymasını sağladım. Ne olur ne olmaz diye cebimde sakladım. Bu adamın Jude'dan korkmaması mümkün değil. Roni bana "olası adayların" genellikle üyelerin bisikletlerini korumak ve angarya işler yapmak için dışarıda takıldığını söyledi. Kulübe girmek istiyorlardı ama henüz girmemişlerdi bile.

Gözlerimi kıstım. "Peki ya şu anda bir sürü kızla yatıyorsa?" Umarım öyle değildir. Sol meme ucum fısıldadı: "Ya en sevdiği kız bensem, bilirsin, eski sevgilisi gibi—" kız arkadaşlarına böyle derlerdi, değil mi? "—ve sen de benimle böyle konuştun?"

Bana soğuk bir ifadeyle baktı. Ama gözlerinde görebiliyordum: ufak bir belirsizlik parıltısı. Evet, görevini yapıyordu. Ama... Ya Lex beni geceye gönderdiği için ona tekme basacaksa?

"Sen sadece bir potansiyel müşterisin, değil mi?"

Beni daha iyi anlamak için gözlerini kıstı. Elektrikli arabadaki kızcağızın jargonu anlamasından hoşlanmamıştı.

"Bu yüzden buradasın, kapıda nöbet tutuyorsun. Eminim buraya gelip içeri girmek isteyen, sana hikayeler anlatan, sana yalan söyleyen her türden insan vardır. Ama ben o kişi değilim. Sadece Lex'i görmek istiyorum. Burada yaşadığını biliyorum."

Bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu ya da belki de bana siktir git derken nasıl söyleyeceğini düşünüyordu ki, arkamdan bir araba yaklaştı. Gürültülü bir araba. Klasik, güçlü, külot düşüren türden bir araba, geceye yayılan müzikle coştı.

Araba homurdanarak yaklaşırken döndüm ve yavaşlayarak durdum. Şoför, "Çekil önümden" der gibi motoru çalıştırdı. Farlara baktım ve siyah kaputa doğru uzanan beyaz şeritler gördüm, midem delice bir şekilde döndü.

Sonra metalin şingirtisini duydum ve geri döndüğümde potansiyel müşterinin kapıyı açtığını gördüm.

"Lex'i istiyorsun tatlım," dedi, "onu yeni buldun. Şimdi, seni ezmesin diye kışını kaldırmanı öneririm." Kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Lex'in arabası otoparka girerken onu takip etmek için çabaladım. Bir anlığına gözleri sürücü tarafındaki camdan benimkilerle buluştu ve aman Tanrım.

Beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu. Yani, bu olası adamdan çok daha az sevinmişti.

"Tssst," diye tısladı potansiyel müşteri, parmak uçlarıyla köprücük kemiğime vururken; sanki o lanet olası Köpek Eğitmeni'ymiş de ben de yoldan çıkmış yaramaz bir sokak

köpeğiymişim gibi. "Geri," diye hırladı. "İçeri girebileceğini söylememiştim."

Lex'in arabası sarsılarak durduğunda birkaç adım geriledim. Motor durdu ve Lex arabadan inip kapıyı çarparak çıktı. Ve doğruca bize doğru yürüdü.

"Neden burada onunla duruyorsun?" diye sordu.

Aman Tanrım! Bana değil, ona bağıırıyordu.

Beklentinin çenesi önce gevşedi, sonra da hızla kapandı.

"Onun orada donarak ölmesine izin mi vereceksin?" diye homurdandı Lex.

Potansiyel müşterinin gözleri suçlu bir ifadeyle çıplak dizlerime kaydı. Küçük deri ceketimle kendimi kucaklıyor, ısınmak için bir ayağımdan diğerine zıplıyordum.

"Ve sen," diye hırladı Lex, karanlık bakışlarını bana çevirerek. Ruh-roh. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Şey... Ben..."

"Boş ver," diye çıkıştı. "Çek kışını soğuktan." Bunu söyledikten sonra elimi tuttu ve kulüp binasına doğru o kadar hızlı koştu ki, onu takip etmek zorunda kaldım, yoksa yüzüstü yere düşecektim. Elimi mengene gibi sıkıyordu.

Meme uçlarımla vajinam arasında bir ileri bir geri türlü düzensiz sinyaller gönderen sıcak, erkeksi bir mengene. Evet. Hayır. HAYIR. Ah, ama EVET!

Ve bir kez daha evetler kazandı.

Lex beni kulüp binasının barına sürükledi; bar iki gece öncesine göre çok farklı görünüyordu ve farklı hissettiriyordu. Belki de kısmen çok ayık olduğum içindi.

Öfkeli, blueslu, şehvet dolu rock müziği kısık sesle çalıyordu ve oda loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Parlayan bira tabelaları. Barın etrafını saran, belli ki bütün yıl orada olan Noel ışıkları. Bilardo masalarının üzerinde cipsli sarkıt lambalar.

Hepsi motorcu olan beş adam kanepelerde yayılmış haldeydi, ayrıca bir kadın da bir adamın kucağında oturuyordu.

İçeri girdiğimizde hepsi bana baktı ve konuşmayı kestiler. Bira içiyorlardı ama şimdi tek yaptıkları bana bakmaktı.

Adamlar Kings yelekleri giyiyordu ama sadece birini tanıyabildim. Lex'in partisinde benimle bir kare çekti. O iri yarı Çavuş.

Lex beni sürüklerken onlara hiçbir şey söylemedi. Ama hâlâ bakıyorlardı, bu yüzden elimi hafifçe sallayarak selam verdim. "Merhaba. Ben Talia."

"Tanıştığımıza memnun oldum Talia," dedi kadın kurnazca. Bana kocaman gülümsedi. Sarhoş gibiydi ve sesi de öyleydi.

Oturduğu adam gözümün önünde onun memesini sıktı.

Güldü, ben de bakışlarımı kaçırıp Lex'in yeleşinin arkasına odaklandım. Siyah deri üzerinde dört yama vardı. Biri üstte kavis çiziyordu ve WEST COAST KINGS yazıyordu. En alttakinde VANCOUVER yazıyordu. Yan tarafta MC yazan küçük bir yama vardı. Sonra ortada, üzerinde iskelet kral olan büyük bir yama vardı. Tıpkı sırtındaki dövme gibi, maça papazıydı, iskambil kağıdından fırlamış gibiydi ama tamamen siyah ve çok daha az dost canlısıydı. Ve daha ölüydü.

"Biliyor musun," dedim ona, beni içki satan bir gencin yanından geçirip yanındaki kapıdan içeri sokarken, "eğer logonuzu değiştirirseniz, insanların sizi sürekli kötü biri olarak görmeleri konusunda bu kadar sorun yaşamazsınız."

"Sessiz ol," diye mırıldandı Lex.

Vay canına. Huysuz.

Beni uzun bir koridordan aşağı, dar bir merdivenden yukarı, kapılarla dolu başka bir koridora kadar çekti. Kot pantolonundan anahtarları çıkarıp bir kapının kilidini açtı, sonra ışığı yakarken beni odanın içine fırlattı.

Bir yatak odasıydı.

Lex içeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Kapıyı arkamızdan kilitlediğini fark ettim.

Etrafıma baktım. "Burası senin odan mı?" Oldukça düzenliydi; yapılmamış, çift kişilik bir yatak, yerde sadece bir şilte ve baza, ucuz bir şifonyer ve üzerinde bir torba ot, çakmaklar ve kitapların istiflendiği bir komodin vardı.

Yığının en üstünde, içinden yirmi kadar Post-It notu çıkan, çok okunmuş bir Monte Kristo Kontu kitabı vardı. Altında, İlyada'nın bir çevirisini gördüm.

"Homeros'u mu okuyorsun?"

Lex bana cevap vermedi. Sadece komodinin derin çekmecesini açtı, tüm kitap yığınının içine doldurdu ve törensiz bir şekilde kapattı.

Merakla ona baktım. "Bu bir şiir."

"Öyle değil."

"Kesinlikle öyle. Bu bir aşk hikayesi."

"Bu bir savaş ve yıkım," diye homurdandı.

"Hı hı. Çünkü..." Sesim yüzündeki ifadeyi görünce kısıldı, "...bir aşk hikayesi," diye fısıldadım.

Yan taraftaki banyoya girdiğini gördüm. Uzak taraftaki kapıyı kapattı, sonra yatak odasına geri döndü ve yüzünde hâlâ somurtkan bir ifadeyle banyo kapısını arkasından kilitledi.

Tamam... Konuyu değiştirelim.

"Ev arkadaşın mı var? Çok tatlı. Benim de var. Aslında iki tane var."

Konu yanlış anlaşılıyor. Lex, tam karşımdaki yatağın kenarına otururken bana dik dik baktı. Hiç rahat değildi. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini ortada birleştirmişti.

Oturulabilecek tek yer orası olduğu için ayakta durmaya devam ettim.

Bana baktı, "Konuşmaya başla."

Tekrar etrafa baktım ama görülecek pek bir şey yoktu. Pencere bile yoktu.

Burada onun kokusu vardı. Temiz çamaşırlar, erkek sabunu ve ot gibi.

Tekrar göz göze geldiğimde, hâlâ bana dik dik bakıyordu. "Ne yapıyorsun, ağzını açıyorsun?" diye sordu. "Onlara adını mı söylüyorsun? Burada olmaman, hele o adamlarla konuşmaman gerekirdi."

"Geçen gece buradaydım."

"Sana bu geceki gibi görünüyor mu?"

"Onların senin kulüp kardeşlerin olduğunu sanıyordum."

"Buraya ait değilsin." Gözleri vücudumu tepeden tırnağa süzdü. Beyaz çizmelerime indi, sonra tekrar gözlerimle buluştu, daha da... sinirli görünüyordu.

Tamam, anladım. Buraya beklenmedik ve habersiz geldim. Belki de... ters giden bir uyuşturucu işinden yeni dönmüştür? Ya da kim bilir ne. Dirty'de güvenlik görevlisi olarak çalışmadığı zamanlarda ne yaptığını bilmiyordum.

"Buraya ait olmadığımı biliyorum. Ama... sen burada yaşıyorsun." Fısıltıdan biraz fazlasıydı. Bu onu daha da sinirlendirince yutkundum. "Seni başka nasıl bulabilirim ki?"

"Beni neden bulman gerekiyor?" dedi, sesi alçak ve sakindi.

Yahu, onu en son gördüğümde, penisi sertleştiğinde olduğundan çok daha kötü bir ruh halindeydi.

"Sadece seninle konuşmam gerekiyordu."

"Hadi konuşalım."

"Dışarıdaki adam burada bir grup kızla seks yaptığını söyledi," dedim, konuya girmemeye çalışarak. "Beni korkutmaya çalışıyormuş."

"Dışarıdaki adam seni ilgilendirmez. Burada olup biten her şey için aynı şey geçerli."

"Ama sen burada yaşıyorsun," diye tekrarladım.

"Evet. Burada yaşıyorum."

Tekrar etrafıma baktım, son derece sade bir odaydı. Tam bir kale gibiydi. Ve içeri burnumu sokan bir aptal gibi hissettim. Ama beni gerçekten görmek istemiyor muydu? Beni bardaki adamlardan korumaya mı çalışıyordu?

Yoksa yarı nişanlı olduğumu söylediğim için mi onurlu olanı yapmaya çalışıyordu?

Belki de bana direnme şekliydi, penisi sertleştiğinde bile, ama içimden bir ses onun onurlu olanı yapmaya çalışacağını söylüyordu. Ama Carl için değil. Benim için.

"Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam ediyorsun," dedim yumuşak bir sesle. "Ama var. Varlığını inkar edemezsin. Belki de tuhaf bir şekilde hep vardı."

Hiçbir şey söylemedi. İnkâr da etmedi.

O da benimle aynı fikirde değildi.

"Sanırım Hell & Back turnesinde bana aşıktın." İşte, söyledim.

Beni incelerken gözleri karardı ve ben kıpırdamamaya çalıştım. Çocukken çok yalnız kalırdık. Yetişkin olarak, onunla hiç bu kadar yakın mesafede yalnız kalmamıştım. Tur otobüsümde beni ektiği o korkunç gece hariç. Ve geçen gece küvette.

Aramızdaki belirsizlik, havada hem heyecan verici hem de hafiften korkutucu bir elektrik yüklüyordu.

Bana gerçekten dokunursa, yani ellerini üzerime koyarsa ve beni itmezse, nasıl hayatta kalacağımı bile bilmiyordum.

"Senin için yanıp tutuşuyordum," dedi, sesi ateşli bir seks gibiydi, "bundan çok önce de."

Vay canına. Bunu itiraf etmesini beklemiyordum.

Aynı zamanda, damarlarımda erimiş zafer coşkusunun aktığını hissettim. Bunu biliyordum.

Peki neden hâlâ öfkeli görünüyor?

"Peki neden hiç harekete geçmedin?"

"Çünkü Jude seni rahat bırakmamı önerdi."

"Önerildi mi?"

"Kesinlikle tavsiye edilir."

"Ah." Bunu düşündüm. Jude'un böyle araya girmesine sinirlenmem mi yoksa takdir etmem mi gerektiğinden bile emin değildim. "Bu bir kural mı yoksa? Artık bana dokunamazsın?"

"Bu bir kural değil. Kardeşlerimden biri sebepsiz yere bana asla böyle müdahale etmez. O sadece seni düşünüyordu. Yaptığı şey bu. Brody'nin ekibinde ilerlediğin kariyer yolunu görebiliyordu ve benim sana sorun çıkarmamı istemedi."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sorun?"

"Bir gece eteğini kaldırmama izin verdiğin türden bir sorun," dedi açıkça, "sonra arkanı dönüp kalbini söküp toprağa gmyorum. şimdi de Jude ve Brody'nin, değerli çalışanlarından birinin, yapması gereken işi yapmak yerine kalbini kıran kirli motorcuyla karşılaşmamak için işe gelmeyi reddetmesi gibi bir sorunu var."

Kaşlarımı attım. "Bunu Jude mu söyledi?"

"İma edilmişti."

Başımı salladım. "Ama... hâlâ beni istiyor musun?"

"Ben yle bir şey söylemedim."

"Ama aramızdaki bu şey-"

"Aramızda hiçbir şey yok."

Ona bakakaldım. O da bana baktı. Bana yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyordum.

Neden?

"Bak, yolda geçirdiğimiz onca zaman boyunca," diye tekrar denedim, "benden kaçındığını hissettim. Bir sebebi olmalı, sadece Jude'un bir öneride bulunması değil. Belki de bana ilgi duyuyordun ve bu karmaşıktı, biliyorum. Biz... farklıyız. Ama bu, işe yaramayacağı anlamına gelmiyor."

Etkilenmemiş görünüyordu. "ok uzun zaman önceydi."

"ok uzun zaman önce değildi."

"O zamandan beri bambaşka bir turneye çıktın. Ben burada kaldım."

Onu inceledim. Anlaşılmaz bakışlarını. Katı, kapalı vücut dilini. Beni dışlama çabasını.

"Bu yüzden mi bu turneye gelmedin?"

Hemen cevap vermedi ve ben de anladım. İşte tam da bu yüzden.

"Bana beni özlediğini söyleme," dedi düz bir sesle.

"Yapmadım." Kahretsin, berbat bir yalancıydım.
"Meşguldüm."

"Doğru. Carl."

"Yani, işimle meşguldüm. Ve evet... sonra Carl vardı."

"Peki sen burada ne yapıyorsun?"

Doğru kelimeleri bulmak için derinlere daldım. Burada ne yapıyordum? "Öğreniyordum."

"Neyi bulmaya çalışıyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve bakışlarını ondan ayırmadan,
"Sevdiğim adamla evlenirsem mi, yoksa bu bir hata mı olur?" dedim.

Sessizlik.

Birbirimize dik dik bakarken, dili alt dudağında gezindi. Ya yüzümü yemek ya da birini öldürmek istiyordu. Yumurtalıklarım istekle seğirdi. Evet, tısladılar, tıpkı bir kazanın başındaki cadılar gibi, bunu seviyoruz. Yumurtaları serbest bırakmak için hazırladıklarını neredeyse hissedebiliyordum.

"Onu seviyor musun?" diye homurdandı Lex, sesi çakıl gibiydi.

"Evet."

HAYIR! diye bağırdı yumurtalıklarım. Ona ONU istediğini söyle. Sadece ONU. Ona en iyi yumurtaları saklayacağız!

Başımı salladım. Aman Tanrım, hayal gücüm bazen çok sinir bozucu oluyordu.

"Ve seni seviyor mu?"

"Evet."

"Öyleyse burada ne yapıyorsun Talia?" diye tekrar homurdandı.

"Sadece... bilmem gerek," dedim sinirlenerek. "Çünkü yumurtalıklarım, sen etraftayken benimle konuşan kurnaz cadılara dönüşüyor ve ben çıldırıyorum."

Şimdi kaşlarını çattı, sanki delirmişim gibi.

Düşüncelerimi toparlayıp tekrar denedim. "Ben... Ben sadece, beni sana çeken şeyin ne olduğunu bilmem

gerekiyor. Bir temeli olup olmadığını. Mükemmel bir adamla geçirdiğim bir evliliği ve hayatı çöpe atmaya değip değmeyeceğini. Bana onun verebileceği şeylerden herhangi birini verip veremeyeceğini. Seni düşünerek ve kendime bu soruları sorarak geçirdiğim zamanın herhangi bir anlamı olup olmadığını. Her şeyin boşa gidip gitmediğini. Aptal olup olmadığımı. Kafamın karışık ve umutsuz olup olmadığımı. Beni benim seni istediğim gibi isteyip istemediğini. Sadece zamanına değmeyen biriyle bir fantezinin peşinde koştuğu için sebepsiz yere iyi bir adamın kalbini kıran o kız olup olamayacağımı. Eğer sen benim için düşündüğüm kadar yanlıştır biriyse-" Nefesim kesildi, sonra kelimeler. Sesim çatallaştı.

Lex hiçbir şey söylemedi, ben ise onun önünde nefes nefese durup her şeyi ona anlatıyordum.

"Gerçekten orada oturup, tek taraflı bir konuşma gibi, her şeyi kendi başıma yapmama izin verecek misin, sen de bana bakacaksın?"

"Evet."

"Bu pek hoş değil."

"Ben habersizce yaşadığın yere gelip ruhumu ortaya dökmek isteyen kişi değilim."

Hayal kırıklığıyla iç çektim. "Açığa çıkarmak istediğim ruhum değil."

Gözleri parladı.

Ama çok geçti. Beni durduramazdı. Deri ceketim yerdeydi ve elbisem saniyeler içinde başımdan aşağı sıyrılmıştı. Ve asıl ilginç olan şu: Altımda hiçbir şey yoktu.

Elbiseyi bir kenara fırlattım. Lex'in önünde çıplıktan duruyordum ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Muhtemelen beni durdurmaya çalışmamasının tek sebebi buydu. Her şey çok hızlı ve çok beklenmedik bir şekilde olmuştu ve şimdi onun önünde, tamamen çıplak bir şekilde, nefes nefese kalmıştım.

Yutkunurken Adem elması sallandı. Çenesi kasıldı, sonra sertleşti, koyu gözleri beni içine çekti. Tüm vücudu

sertleşti.

"Benden saklanmaya devam ediyorsun," diye haykırdım çaresizce, "bizden, soğuk bir hayalet gibi gecenin karanlığında kaybolup gidiyorsun, istediğin hiçbir şeye sahip olmadığımı iddia ediyorsun. Ama belki de artık beni görmezden gelemezsin. Eğer beni sandığım gibi istiyorsan, hayır."

Gözleri vajinamın yakınında bir yerde kaybolmuştu. Aslında lazer gibi vajinama kilitlenmişti.

Sonra gözlerini kırptırdı ve bakışlarını tekrar kıvrımlarımdan yukarı, göğüslerime doğru kaydırdı. Gözleri onları tararken meme uçlarım zonkluyordu.

Kendimi örtmemeye çalışarak kıvrandım. İçgüdüselidi. Bunun yerine ellerimi arkamda birleştirdim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarındaki ifade katılaştı. Ve bu bakışlar dindar bir şehvete, takdire ya da dirence değil, bin bir türlü kötülüğe dönüştü.

Ayağa kalkarken bir adım geri çekildim ve arkamdaki duvara çarptım. 1.80 boyundaydı. Lex, bazı motorcu arkadaşlarına kıyasla iri bir adam değildi ama yeterince iriydi. Benden çok daha iriydi.

Ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Acaba bu onu tahrik mi etmişti? Çünkü biraz... cinayetvari görünüyordu.

"Lex, ben—"

Yüzüme yaklaşmak için birkaç adım attı ve boğazımı eliyle sardığında sözlerim boğuldu.

Sekizinci Bölüm

Lex

Talia'yı boğazından tutarak duvara yasladım; çıplak olduğu için ona dokunabileceğim tek yer orasıydı. Penisime o kadar çok kan hücum ediyordu ki, kot pantolonum iki beden küçük geliyordu ve başım dönüyordu. Yüzüne zar zor odaklanabiliyordum.

Ağzı açıktı. Tatlı bir kokusu vardı, şeftali ve şeker gibi ve şimdiye kadar bu kadar yakınına geldiğim en sağlıklı şey gibi.

Titrediğini, nefesinin sert ve hızlı geldiğini hissedebiliyordum. Korktuğu kadar tahrik olmuştu kesinlikle. Gözleri şehvet ve endişeyle donuklaşmıştı. Kızlar o kadar tahrik olduklarında takındıkları o lanet seks bakışıyla, muhtemelen her şeyi yapmana izin verirlerdi.

Ne yapacağımı sanıyordu?

"Beni dinle," dedim ona, sesim kısık ve gergindi. Yakından, gözlerinin içine bakarak, "Sen iyi bir kızsın Talia. Git ve iyi oğlunla evlen. Ve buraya geri dönme," dedim.

Onu bıraktım ve kapıyı ardımdan çarparak kapattım, daha gözünü bile kırpmadan. Sertleşmiş bir penisle koridorda yürüdüm ve merdivenlerden o kadar hızlı indim

ki neredeyse indiğimi hatırlamıyordum bile ve barın kapısından içeri çarptım.

"Muhteşem!" diye bağırdım ve barda alışan Toad yukarı baktı.

Hemen yanıma koştı. "Evet, Lex."

Gömleğinden yakaladım, onu koridora doğru çektim, duvara yasladım.

"Dikkatli dinle," diye homurdandım, tam suratına. Bira, turşu ve erkek gibi kokuyordu, yani en azından bu, sertleşmiş penisi öldürmeye yardımcı oluyordu. "Üç şey."

"Evet, Lex."

"Öncelikle. Odamda bir kız var. Buradan hızlı ve güvenli bir şekilde çıkmasını sağla. Onu arabasına bindirip yoluna gönder. Araba yolun kenarında park halinde."

"Evet, Lex."

"İkincisi, anahtarlarını bana ver."

"Ne?"

"Anahtarlar. Kamyonunuzun." Açık elimi uzattım.

İtiraz etmeye başladı ama sonra vazgeçip pantolonunun cebinden anahtarları çıkarıp elime tutuşturdu.

"Üçüncüsü," dedim ona, "onu buradan çıkardıktan sonra —" Tüm dikkatinin bu işte olduğundan emin olmak için onu tekrar duvara çarptım "—sen benim lanet arabamı tamir et."

Bir şeyleri mahvettiğini anlayınca yüzü kıpkırmızı oldu. Dün Ontario'dayken bu işi halletmesi gerekiyordu.

"BEN—"

"Az kalsın yine ölüyordum. Bir dahaki sefere ne olacağını biliyor musun?"

Onu bıraktım ve biraz gülümsedi, gergin bir şekilde, esprinin sonunu bekliyordu. Genelde buralarda espri yapan ben olurdum. Ama bugün pek de komik bir ruh halinde değildim. Onu öylece bırakıp, eğer doğru yapmazsa cezasının ne olacağını merak etmeyi tercih ederim.

Gülümsemesi silindi. "Özür dilerim Lex. Tamir ettireceğim. Hemen kardeşimin dükkanına götür—"

"Sen bunu yap."

Bara geri döndüm. Onu orada bıraktım, muhtemelen ne halt ettiğimi merak ediyordu. Erkeklerle asla böyle çıkışmam. İsteddiğimi elde etmek için insanları zorlamazdım ve genellikle potansiyel müşterilerime karşı oldukça yumuşak davranırdım.

Hâlâ takılan, dinleyen, az önce sunduğum eğlenceyle eğlenen kardeşlerimi görmezden geldim.

"Küçük sarışın misafirinle iyi vakit geçirdin mi Lex?" Blazer kanepede oturmuş, kendini beğenmiş bir tavırla bana gülümsüyordu. Belli ki, az önce sevişmiş bir adam gibi davranmıyordum.

"Evet, Lex," diye araya girdi Axel, tembel bir sırıtışla. "Arkada bizi mi bekliyor?"

Piçler. Axel ise benim için gerçek bir kardeş gibiydi. Maddox'un ağabeyi yıllar önce benim piç kıcımlı evlat edinmişti. Ona orta parmağımı gösterdim.

"Ona kimse dokunamaz" diye bildirdim.

Ön kapıdan dışarı fırladım ve Finn'e lanet olası kapıyı açması için işaret ettim, gölgelerin arasından belirdi. Toad'ın kamyonetine doğru yürüdüm. Çok sevdiği eski bir F-150'si vardı ve bana kalırsa, arabamı yapması gerektiği gibi tamir edene kadar o benimdi.

Lanet olası beklentiler.

İçeri girip kapıyı çarptım. Dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırıp yaktım. Tam bir yıl boyunca o umut verici yamayı taktım, kendimi kulübe kanıtlamak için kıcımlı yırttım ve şimdilerde buraya aldığımız şu lanet olası çocuklara bak.

Karanlıkta sigara içip öfkeden kudurarak bekledim. Kimsenin onun eşyalarına dokunmaması ancak bir yere kadar geçerli olurdu. Şimdi ona dokunmak için ellerinden geleni yapmazlardı. Ama herhangi bir sebepten dolayı dokunulmak istediğini düşünüyorlarsa, belki de farklı bir hikaye. Adama bağlı.

Mesela içlerinden biri odama girip geyiğini çıplak bulsa?

Lanet olsun, neden kapıyı kilitlemedim?

Oradan o kadar hızlı uçup gitmem gerekiyordu ki, benimle onun çıplak bedeni ve gözlerindeki o bakış arasına mesafe koymak zorundaydım. İçimde olmanı istiyorum diyen bakış.

Direksiyonu sıkıca kavradım, parmaklarım bembeyaz kesilmişti, tekrar içeri girme isteğine direniyordum. Talia De Santis'in odamda o lanet kıyafetlerini çıkarıp bana güzel amını ve mükemmel, dik memelerini gösterdiğine, neredeyse içeri girmem için yalvardığına inanamıyordum. Ve ben de oradan uzaklaştım.

Hayatımı siktir et.

Ve babamı sikeyim.

Gözlerim kulüp binasının kapısına kilitlenmiş bir şekilde izledim. Bu kadar uzun sürmesinin sebebi neydi? On saniye daha bekleyip tekrar içeri girip onu kendim sürükleyerek çıkaracaktım.

Toad'ı aramak için telefonumu çıkarmıştım ki kulüp binasının kapısı açıldı ve Talia dışarı çıktı. Tamamen giyinmiş, kendine sarılmış, çantasını kaburgalarına bastırmıştı. Utanmış görünüyordu. Sanki burası dışında herhangi bir yerde olmak istiyormuş gibiydi.

İyi.

Toad onu takip etti. Otoparktan hızla geçip açık kapıdan geçti. Arabasına doğru giderken yumuşak bankette sendeledi ve beni daha çok neyin sinirlendirdiğinden emin değildim; Toad'ın düşmesini engellemek için kolunu tutarken ona dokunması mı, yoksa bunu yaparken çok yavaş davranması mı? Toad kendini toparladıktan sonra onu yakaladı.

Elini silkeledi, ona bir şeyler söylemek için döndü. Onu tanıdığım kadarıyla, bu bir teşekkürdü.

Orada durup onun arabasına binmesini izledi.

O hareket ederken bekledim. Farlar yandı ve yavaşça yola çıktı, yolda sert bir U dönüşü yaptı ve sonra

Vancouver'a geri döndü. Ona cömert bir avantaj sağladım, sonra da onu uzaktan takip ettim.

Dün babamla buluştuğum günden beri neredeyse hiç uyuyamadım. Neredeyse hiç yemek yemedim.

Onu her yere takip ediyordum.

Bugün onu sadece kısa bir süreliğine gözden kaybettim, kulüp binasına giderken, arabam bozulunca ve tekrar çalıştırmam birkaç dakikamı alınca. Ama o noktada, nereye gittiği belliydi.

Peki neden?

Geçen geceki olaydan dolayı, partide onu nasıl reddettiğimden, eve gönderdiğimden dolayı üzgün olduğumu düşündüm. Belki de bana aklını başına getirmeye geliyordu. Bana Carl'la evlendiğini ve bir daha asla beni görmek istemediğini söyle. Olay çıkar.

Ama hayır. Anlaşılan istediği, yarı nişanlısıyla evlenerek hata yapıp yapmadığını bana sormaktı.

Ve benim önümde soyunmak.

Ne halt ediyordu acaba?

Jude'un benden uzak durmam konusunda beni uarması bahanesini hem uygun hem de doğru olduğu için ortaya atmıştı; ama onu etkilemiyor gibiydi.

Benim ona iyi gelmediğim gerçeği de onu etkilemiyordu ve belli ki o da bunu biliyordu.

Jude bu öneriyi Hell & Back turnesinin neredeyse ilk gününde, belki de aramızdaki havayı fark ettiğinde yapmıştı. Güçlü bir havaydı ve belli ki hiçbir yere varamayacaktı.

Ama Jude, kariyeri, yarı nişanlılığı, bunların hiçbirisi onun benden uzak durmasını istememin sebebi değildi.

Kızın hiçbir suçu yoktu.

Oynadığı ateşin sıcaklığından habersizdi.

Kulüp binasından eve kadar Talia'yı takip ettim.

O gece, Mount Pleasant'taki modern elik ve renkli cam apartmanının hemen yanındaki Toad'ın kamyonetinde uyudum. Bir nceki gece de aynısını yaptım.

Artık turnede olmadığı ve Players bir sonraki albümlerini yazmaya başlamadan önce kısa bir ara verdiği için oldukça rahat bir programı vardı. Bunu biliyordum çünkü ertesini gün ve sonraki gün onu takip ettim.

Bütün hafta onu takip ettim.

Onu evinden alışveriş yaptığı mağazalara kadar takip ettim ve dışarıda bekledim. Onu bir kuafre, lamba aldığı bir ev dekorasyon mağazasına, o lanet fırına kadar takip ettim. Brody'nin evine kadar birkaç kez takip ettim, belli ki orada toplantıları vardı. Geceleri de kız arkadaşlarıyla içki içmek için buluşmak üzere çeşitli restoran ve barlara kadar takip ettim.

Ve evet, onu böyle takip edebilmemin ne kadar berbat bir şey olduğunu fark ettim ve o benim orada olduğumu bile bilmiyordu.

Ama gerçek şu ki, ben bir suçlu olarak doğmuştum. Hırsızlık kanımda vardı. Ve şu anda, Talia'nın mahremiyetini, her an, babam için alıyordum.

Çünkü gerçekten başka seçeneğim yoktu.

Dokuzuncu Bölüm

Lex

Babamın beni terk etme günahının kefareтини ilk ödettiğı gün on sekizinci yaş günümdü.

Çocukluğumda Toronto'da yaşadım, onunla değil, annemle. On üç yaşındayken, beni Vancouver'daki arkadaşlarını ziyarete götürmüştü ve orada kalmaya karar vermiştik. Bana planın bu olduğunu önceden söylememiştii ama pek de kızmamıştım.

O noktada artık yeterince şey duymuş, yeterince şey görmüştüm; kendi babamdan bile korkuyordum.

Onun da ondan korktuğunu biliyordum, en azından bazen. Karısıyla birlikte olduğu zamanlarda da öyleydi, diyordu.

Gerçek şu ki, o her zaman karısının yanındaydı. Onu bizim için hiç terk etmedi.

Annemin sonunda dayanamayıp ondan kaçtığını sanıyordum. Anlaşılan kız kardeşinin eski kocasıyla, yani Dane'in babasıyla takılıyormuş. O zamanlar bunu bilmiyordum. Annemin onun annesi olduğunu ancak geçen yıl, Dane'in de öğrendiğı zaman öğrendim; babasıyla yıllarca süren, ara ara devam eden bir ilişkisi varmış.

Tıpkı babamla yaşadığı ilişki gibi.

On yedi yaşında liseden mezun olduğumda, babamın onu görmeye gelmem yönündeki emrine hemen uymadım. Aile jetine binip -o zamanlar babasının jetiydi- ona geri dönmedim, yetişkin olduğumda yapmam gerektiği gibi aile işinde ona katılmadım.

Anlayış buydu ve bunu anneme açıkça belirtmişti: Okul bitene kadar beni Vancouver'da tutabilirdi, ama ondan sonra ona aittim. Ona aittim ve bu asla değişmeyecekti.

Bize ait olmak zorunda değildi. İki taraflı da değildi.

Mafyada para ve güç yukarı doğru akıyordu. Babama göre ailemdeki sadakat de öyle.

O zamana kadar, ona, Mafya'ya ve hayatımdaki birçok şeye karşı çoktan derin ve karmaşık duygular besliyordum. Vancouver'da kanun kaçağı bir MC olan Sinners'la takılıyordum. Kulübün peşinde olan bir adamla arkadaş olmuştum. Bunu henüz kendime itiraf etmiyordum - babamdan çok korkuyordum- ama bir çıkış yolu arıyordum.

Benim için bir çıkış yolu olup olmadığını gerçekten bilmiyordum. Çoğu insan için de yoktu. Ölüm veya tanık koruma programı hariç. On yedi yaşında bunu biliyordum ama ikisiyle de ilgilenmiyordum.

Günahkarlar'da kendime potansiyel müşteri statüsü kazandıracak kadar ileri gittim; onlara kötü olabileceğimi kanıtladım. Tam da onların saflarına katılacak kadar kötü. Babamın kim olduğunu söylemedim. Soyadını hiç taşımamıştım. Annem gibi ben de bir Davenport'luydum.

Ve belki de babamın gözünde, tıpkı Davenport tarafındaki ailemin annemin günahları yüzünden beni reddetmesi gibi, onun da beni reddetmesini sağlayacak kadar kötü olmaya çalışıyordum.

Ama beni bitirecek kadar kötü değil.

Babamın gözünde, Montanari yerine Davenportlu olmak yeterince kötüydü. Bir de Günahkar olsam? Bundan nefret ederdi. Bunu biliyordum.

Çocukken, motorcuları sık sık önümde küçümserdi. Onlara "çöp" derdi. Tanıdığımız diğer bazı mafya ailelerinin

aksine, Ontario'nun en güçlü kulübü olan Dead Kings MC ile dost olmayı reddederdi. Şu yamaları görüyor musun? O adamları dışarıda motor sürerken gördüğümüzde bana şöyle derdi: "Sadakati başkasında olan bir adama asla güvenme."

Liseyi bitirdikten birkaç ay sonra, babamı görmeye henüz uçmamıştım ki, babam beni almak için üç adamını gönderdi. Hem de on sekizinci doğum günümde.

Beni ona götürdüler.

Karşısında duruyordum, o İtalyan restoranında değil, bir evin bodrumunda. Beni bodruma indirmelerine izin verecek kadar ne kadar aptaldım?

O an babamdan korktum, evet.

Ama aynı zamanda onun yanında kendimi garip bir şekilde güvende, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde zırlı hissediyordum; yeni motorcu yeleğimle.

Babamın gözleri yavaşça aşağı, belirgin deri kesimin üzerinde gezindi. Siyah deriydi, göğsünde Prospect yazan küçük bir yama ve sırtının alt kısmında aynı şeyi yazan daha büyük bir yama vardı. Günahkarlar'a üye olduğumda renklerimi kazanacaktım: kulübün adını, şubemi ve kulübün amblemini taşıyan üç yama.

Lanet olsun, babam sırtımdaki o renklerden nefret ederdi.

Ona gülümsedim. Elimde değildi.

O an, umut vaat eden bir teklifin beni özgürleştireceğini düşünmüştüm. Vancouver'da, damarlarımda hissettiğim ilk özgürlük tadıyla sarhoş bir şekilde bu yanılsamayla yaşamıştım.

Ama babamın oğlu olmaktan asla kurtulamayacaktım.

Beni reddetmek yerine, beni azarladı. Onu kendi başıma görmeye gelmediğim için. Ve Prospect yaması olan deri kesimi taktığım için.

Adamları dişlerimi sökmeden önce onu vücudumdan çıkardılar. Beni babamın ayaklarının dibinde tutarken,

pense kullanarak üst ön dişlerimden altısını söktüler. Ta ki durması için yalvarana kadar.

Dişlerin olduğunu sanıyorsun, dedi kanarken. Benden bir ısırık almaya çalışırsan, bana olan borcunu yine alırsın, ne olacağını görürsün. Burada başka hiçbir şeye yüzünü gösteremiyorsan, saygı göster. Ve gülümsemeye devam etmen için neye ihtiyacın olduğunu göreceğiz.

Beni sinirlendirdiğimde en çok söylediği şey buydu. Gülümsemem.

Çocukken çok gülerdim. Babam bunu sürekli söylerdi ve bunun kendi tarzında benimle gurur duyduğu için mi yoksa benimle alay ettiği için mi olduğunu asla anlayamazdım. Bakın, yine gülümsüyor, derdi ve etrafta kim varsa bana bakardı, çünkü onlara öyle yapmalarını söylemişti.

Babam hayatımda beni mutsuz eden tek şeydi.

O gün gülümsememi kalıcı olarak değiştirdi, çünkü ona saygısızlık ettim. Böylece bir daha asla yüz yüze gelip o anı unutamayacaktık. Beni dizlerimin üzerine çökerttiği ve her zaman patronun kendisi olacağını hatırlattığı an.

Sonra deri ceketimi ateşe verdiler. Kanarken eridiğini gördüm.

Sonra beni tekrar uçağa bindirdiler. Babam değil. Asla babam değil. Adamlarının beni Vancouver'ın doğusunda bir çiftçi tarlasına, ağzıma kanlı bir bez tıkararak bırakmalarına izin verdi. Ve doğum günü hediyem.

Lastik bantla sarılmış kalın bir tomar paraydı. Yanımdan ayrılmadan önce onu kot pantolonumun cebine tıktırdılar.

Dişlerimi aldı ve bana para verdi.

Mesaj açtı: Alabilirim ama aynı zamanda verebilirim de. Bana geri dönün ve ödüllendirilin.

Çıkarıp bakmış, banknotların köşelerini sıyırmıştım. Beni reddeden anneannem ve dedem milyarderdi. Babaannem bir mafya babasıydı, babam da o zamanlar onun yardımcısıydı. Ama elimde hiç o kadar para olmamıştı.

Parayı alıp doğruca Sinners kulübüne gittim. Dişlerime ne olduğunu anlattım. O noktada, anlatmam gerekiyordu.

Bunu saklamam mümkün değildi ve konuşmazsam bana güvenmeyi bırakıp beni serbest bırakacaklardı.

Yeni dişlerim ve platin köpek dişlerim için nakit, babamın parası ve sahip olduğum hemen hemen her şeyle ödeme yaptım. Babam, her yüzümü gösterdiğimde üzerimdeki gücünün hatırlatılmasını, ona saygısını sunmasını isteseydi, ona benim onun istediği kişi olmadığımı ve asla olmayacağımı hatırlatırdı.

Birinci sınıf bir iş çıkardım. Günahkarlar bağlantılıydı ama o zamanlar kiminle bağlantılı oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çocuktum. Bir yabancıydım. Sadece birkaç aydır potansiyel müşteriydim.

Ve ben artık bir ihtimal değildim.

Mafya payımı, gelecek vaat eden yamayı aldı. Bu bir aşağılamaydı. Kimsenin sana dokunmasına izin vermezdin, hele ki sırtındaki payı almasına. Günahkârların beni artık isteyip istemeyeceğinden bile emin değildim. Ya da yerimi geri kazanmak için ne yapmam gerekeceğinden.

Ama yeni dişlerim takıldıktan birkaç hafta sonra, kulüplerine geri çağırıldım. Kulüpten ziyade bir ev gibiydi. Doğu Vancouver'da derme çatma, eski bir bar. Hâlâ umut vadeden arkadaşımın oturma odasında bira içiyordum. Sonra arka odanın, Başkanlık ofisinin kapısı açıldı ve iri yarı, sarışın bir adam dışarı çıktı.

West Coast Kings kesim bir saç modeli giymişti. Piper Grayson'dı ama Piper'ın kim olduğunu bilmiyordum.

Ayağa kalktım. O, ilgi ve saygıyı hak ediyordu. Babamdan farklı bir şekilde.

Bana onunla gelmemi söyledi ve ben de geldim.

Beni Kings'in kulüp binasına götürdü. Ve öğrendim.

Günahkârların, Kralların izniyle, Kralların sahasında faaliyet gösterdiğini öğrendim. Krallara para aktardıklarını. Piper'ın "kukla kulübü" dediği bir destek kulübü olduklarını. Daha önce kimse bana bunu söylememişi. Tanıştığım Günahkârlar, Krallardan nefret ediyor gibiydi. Takıldığınız biriyseniz, hatta potansiyel bir adaysanız bile,

size pek bir şey söylemezlerdi. Size güvenip güvenemeyeceklerini henüz bilmiyorlardı. Narsist veya herhangi bir şey olabilirsiniz.

Ama artık kim olduğumu, babamın kim olduğunu bildiklerine göre, narsist olduğumdan endişe etmiyorlardı. Krallar, tıpkı babam gibi, benim de değerli olduğumu düşünüyorlardı. Ya da belki de babam gibi, büyük ve korkunç şeyler başarabileceğimi varsayıyorlardı.

O gün kulüp binasındaki ofiste hakkımda ne konuşulduğunu veya neden beni kadroya almaya karar verdiklerini bana hiç anlatmadılar. Kings, bir yıl boyunca beni kadroya bile almadı. Sinners'tan çok daha disiplinliydi. Ve çok daha titizlerdi.

İlk yaptıkları şey, saatlerce beni sorgulamak oldu; Piper ve Axel'ı beton bir odada sorguladılar. Sonra beni yalan makinesine koydular, kapsamlı bir geçmiş araştırması yaptılar.

Aylarca beni gözetledi. Bana güvenip kardeş yapmadan önce hakkımdaki her şeyi kontrol ettiler.

Çünkü bir kere o statüyü kazandıktan sonra, kulüp diğer kardeşlerinin yanında olman için sana güvenirdi.

Maden ararken kulüp üyeleriyle, özellikle de yetkililerle neredeyse hiç iletişimim olmadı; Piper hariç. O benim sponsorumdu. Sonuçta, kapsamlı testlerinden geçip geçmeme karar vermek ona kalmıştı.

Ama onunla tanıştığım ilk gün, Axel ile röportaj yaptıktan sonra, Piper beni Kings'te oyuncu arayışına davet etti. Bana yeni bir kesim ve oyuncu yaması verdi. Onu taktım ve bir daha asla arkama bakmadım.

Artık güvende olduğumu sanıyordum. Günahkarlar'la olduğumdan daha güvende idim.

Ve ben de öyleydim. Nispeten.

On dokuz yaşına girdiğimde babamdan haber almayı beklemiyordum. Bir yıl önce dişlerimi çektiğinden beri ondan haber alamamıştım. Ama on dokuzuncu doğum günümde beni çağırmadı veya beni almaya birini göndermedi.

Onun yerine köpeğimi öldürdü. Lola'mı.

Elbette onu kendisi öldürmedi. Bu onun tarzı değildi. Başkasına yaptırdı. Köpeğimi uyutmak için ülkenin ta öbür ucuna uçtu.

Kimin yaptığını kanıtlayamadım. Olayı görmedim, sadece cesedi buldum. Ama biliyordum.

Doğum günümdü.

Ve daireme uğrayan her kimse bana bir deste nakit bırakmıştı. O yılki nakit bağış daha küçüktü, babamın mesajı yine açıktı: Verebilirim, ama alabilirim de.

Sanki para vaadi yaptıklarını telafi edebilecekmiş, beni geri döndürebilecekmiş gibi.

Hiç bu kadar paraya aç olmamıştım. Babamın sağlayamadığı başka bir şeye hasret kalmıştım.

Aile.

Bir gün sürünerek ona geri döneceğimi bekliyordu. Bunu biliyordum. Gençtim ama sandığından çok daha az aptaldım.

Köpeğimi Kings'in kulüp binasına götürdüm ve onu gömdük. Ve tüm çocukça hayallerimi o köpeğe bıraktım. Babamdan bedelini ödemedi asla kurtulamayacaktım. Artık biliyordum.

O gece kulüp binasında bir oda tuttum. Adayların oda tutmasına izin verilmiyordu ama Piper'a köpeğime ne olduğunu anlattığımda onu King'e götürdü ve bana bir oda verdiler. Dairem hâlâ bendeydi ama istediğim zaman kulüp binasında kalabilirdim.

Kısa bir süre sonra beni yine de bağladılar. Artık bir kraldım.

Bayraklarımı verdiklerinde, Piper bana ne görmek istediğini sordu. Ne istediğini biliyordum. Gözlerinden

anlayabiliyordum: Eęer ona kulüp kardeři diye meřhur Mafya řeytanı Joey Montanari'nin peřine dűřmesi için bir sebep verirsem, bunu yapabilirdi.

Ama ben bunu istemedim.

Yeni kardeřlerim Krallar, benim ve kőpeęim yűzűnden doęudaki bir mafya babasıyla savařa girmeyeceklerdi. Bu yűzden ona řunu sőyledim: Hiçbir řey istemiyordum. Babam benim için resmen őlműřtű.

Piper seimime sayęı duydu. Ama babam beni bir sonraki őldűrmek isterse, bunu Krallar Duvarı'ndan geçerek yapabilirdi. Bu çok açıktı.

Artık kardeşlerim vardı. Ailem.

Ama bűyűk bir hata yapmıřtım. Babamın ulařabileceęi, sevdięim, benden alabileceęi bir řeye sahip olma hatası.

Lola.

O yılki ödemem buydu.

Peki, neden şimdi Talia'yı takip etmemi istiyordu?

Onunla ilgili miydi, yoksa benimle ilgili miydi?

Onu istediğimi mi sanıyordu? Onu sevdiğimi mi?

Onun incinmesi durumunda benim de incineceğimi mi?

űnkű onun bir hafta içinde iki kez kulűbe gelmesi, eęer beni gőzetliyorsa, bu dűřűnceyi ortadan kaldırmaya yetmiyordu.

Babamın beni gőzetledięinden hiç řűphem yoktu. Takip ettirmiyordu. Ama uzaktan izliyordu. Ara sıra kontrol ediyordu.

Talia'yı takip etmeyi reddedersem ya da bu işi başaramazsam, başkasının bunu yapacağını bildiğimi biliyordu.

Ve yine de benden borcunu tahsil etmenin bir yolunu bulurdu. Başka bir ödeme şekli.

Annem, belki. Belki de oraya giderdi. Eğer bu bana zarar verecekse.

Bunu asla bilemezdin.

Annem ondan kurtulmuş gibi davranmayı severdi. Ama özgür değildi. Benim gibi, muhtemelen asla özgür olamayacaktı.

Ve bu soru beynimde karanlık bir delik açtı: Eğer babam kendi oğluna, canından ve kanından olana, tek oğluna, bebekken kucağına aldığı ve bisiklete binmeyi öğrettiği çocuğa yaptığını yapabiliyorsa... yeterince öfkeliyse, o çocuğun annesine de onu incitmek için ne yapardı?

Ya da daha kötüsü, Talia gibi henüz tanımadığı bir kıza mı?

Lola'nın ölümünden sonraki yıl en kötü yıldı.

En azından Lola çabuk gitti. Ona acı çektirmediler.

Yakın mesafeden kafaya sıkılan hızlı bir kurşundan daha kötü şeyler de vardı. Çok daha kötüler. Yavaş yavaş yok olan hayatlar, yan hasarlar. Etkileri her yere yayılan bir kaza.

Aslında kaza olmayan kazalar; babamın dünyasında bunlar çok yaygındı.

Her şey çok güzel planlanmıştı. Ama yirminci doğum günümünden bir hafta sonraydı. O yıl hiçbir şey olmayacağını neredeyse düşünmüştüm. Acele etmiyorlardı, hepsi bu. Her şeyi doğru yapıyorlardı.

Dağın zirvesinden aşağıya doğru gidilecek tek yer burasıydı.

Fren hattınız kesilmişse daha hızlı.

Arabada olacağımı düşünüp düşünmediğini, o kısmı yanlış mı yoksa tam olarak doğru mu tahmin ettiğini hiç bilmiyordum.

Ama düşündükçe acı gerçeği fark ettim: O fren hortumunu kesen kişi, arabada kimin olduğunu tam olarak biliyordu. Daha doğrusu, kimin olmadığını. Babam hâlâ hayatta olmamı, onun için para kazanmamı istiyordu. Eğer öyle olmasaydı, bu kedi-fare oyununa gerek kalmazdı.

Bu sefer nakit hediye yoktu. Tehdit daha da büyüdü. Mesaj yine açıktı: Cömert olmaktan bıktım. Bana karşı gelmeye devam edersen, bu sana daha pahalıya mal olur.

Ertesi yıl, yirmi bir yaşına girdiğimde, babam beni üç yıl aradan sonra ilk kez yanına çağırdı ve onu görmeye gittim. Onunla ilk kez o İtalyan restoranında tanıştım.

O zamana kadar, uzuvlarımı kesmeye başlamak istemediği sürece benden alabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Evcil hayvan beslememeyi öğrenmişim. Kız arkadaşım yoktu. Annemden bile uzaklaşmışım. Kimsenin bana zarar verebilecek, benim yüzümden zarar görebilecek kadar yakınlaşmasına izin vermiyordum. Artık vermiyorum.

Ne kadar ileri gidecekti? Bunu bilmek istemiyordum.

Bu yüzden kendimi uzaklaştırdım.

Kulüp kardeşlerim Kings vardı, ama Kings'in ülkedeki herhangi bir suç ailesinden daha fazla gücü vardı. Babamın sahip olmadığı ittifakları vardı. Babam kulüple savaş istemiyordu. Kendi kendime, kışkırtılmadığı sürece asla bir King'in peşine düşme riskini almayacağımı söylüyordum.

Ve ben de takıma katıldığımda kendime söz vermişim: Asla o ateşi yakıp kulüp kardeşlerimin benim için ölmesini göze alamazdım.

Babam da aynı sebepten dolayı bir Davenport'a dokunmazdı. Finansal olarak çok güçlüydüler ve kamuoyunda çok fazla görünürlükleri vardı. Bundan oldukça emindim.

Joey Montanari, ezebileceği, alt edebileceği rakipleri tercih ederdi. Kendi koyduğu kurallara göre iş yapmayı tercih ederdi. Ben onun kurallarına uymamışım, o da bana bedel ödetmişti. Ama bağlarımı temiz tutmayı öğrenmişim;

artık hiçbir bağım kalmamıştı. Ona karşı savunmasız görünebilecek hiçbir bağım yoktu.

Yani o yıldıan itibaren bana başka şekillerde ödeme yaptırdı.

Bana kendisi için para kazandırdı.

Çoğu zaman, kendisine yüklü miktarda borcu olan birinden, ne gerekiyorsa onu yaparak, tahsil etmemi isterdi. Ve hiç şüphesiz öyle de yaptım. Yine de hiç kimsenin köpeğini öldürmedim veya kimsenin dişlerini s kmedim.

İnsanlardan istediğini elde etmenin başka yolları da vardı. Özellikle de ahlakı zayıf olanlardan. Babam gibi bir adama borcu olan herkes ahlaken gevşekti.

Her yıl, kolay sıyrıldığımı biliyordum. Yılda bir kez serserilik yapmak ve babamla öğle yemeği yemek, her ne kadar acımasız olsa da, onun kaldıracıebileceği şeylerle kıyaslandığında küçük bir bedeldi.

Başka birinin, babamın ekibinden birinin, şu an benim yaptığımı yapması düşüncesi...

Onu izliyorum.

Sırtından aşağı dökülen sarı dalgalı saçları. Pembe polar ceket, kot pantolonunun içindeki dar kı ı, küçük beyaz spor ayakkabıları. İçki dükkandan aldığı, üstünden bir şişe şarap sarkan kahverengi kese kağıdını sımsıkı kavramış, telefonuna bakıp bir arkadaşıyla sohbet ederken gülüyor.

Kaldırımında arabasına doğru sanki kimse dikkat etmiyormuş gibi yürüyordu, sanki etrafta onu takip eden bir sapık olmadan bunu yapma özgürlüğüne sahipmiş gibi.

Hayır. Babamın ekibindeki bir pisliğin onu takip etmesine izin veremezdim.

Ben de onu takip ettim.

Mutlu görünüyordu. Kulüp binasında aramızda yaşananlar yüzünden yıkılmış ya da uykusu kaçmış gibi değildi. Ama yine de onu sadece toplum içinde görüyordum.

Kulüp bana bir şey için ihtiyaç duymadığı ve ayrılmak zorunda kalmadığım sürece, onun gittiği hemen hemen her yere ben de gittim.

Sonra geri dönerdim, gecenin bir yarısı onun evinin önünde park halinde. Toad'ın kamyonetinde. Arabamı tamir ettirmişti ama onun kamyoneti daha iyi bir korumaydı zaten.

Beni uyandırmak için telefonuma alarm kurardım. Sonra uyurdum ve Talia'yı odamda rüyamda görürdüm. Çıplak değil. Böyle güzel rüyalar değil. Söylediği tüm o saçmalıkları tekrar tekrar kusmasını, hepsinin kafamın içinde paramparça halde dönmesini hayal ederdim. Rüzgarda savrulan cam kırıkları gibi. Bana fırlattığı tüm o sözler.

Evlilik. İyi adam. Aptal herif.

Kafası karışık. Bir fantezinin peşinde.

Yanlış.

Beni düşünüyordu. Bizi.

Çok fazla.

Bunu bilmek hiçbir şeyi daha kolay hale getirmiyordu.

Sabahleyin, o uyurken, ben de bir önceki geceden aldığım soğuk kahveyi içerken, onun dışarı çıkmasını beklerdim.

Bazen kendini erkenden spor salonuna sürüklerdi ve ben de onu büyük ön camdan koşu bandında izlerdim. Spor sütyeninin içinde zıplayan memeleri, terden parlayan göğsü, sallanan atkuyruğu ve kulaklığıyla. Öfkeli görünüyordu, sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi. Ya da öldürmek istediği bir şeye doğru.

Kamyonetin dışında oturmuş, ellerim koltuk altlarımda, soğukta, yağmurda. Babamın dikkatini çekmek için ne yaptığını merak ediyordum.

Ya da onu onun radarına sokmak için neler yaptığımı.

Beni tekrar çağırana kadar tam on iki gün boyunca onu takip ettim.

Onuncu Bölüm

Lex

Bu sefer bana haber vermedi.

Vincenzo aradığında babamın jeti çoktan beni bekliyordu. Cumartesi sabahıydı. Talia'yı alışveriş merkezine kadar takip etmişim ki çağrıyı aldım ve kenara çektim.

Telefonu kapatınca Maddox'a mesaj atıp, günün büyük bir kısmını kardeşimin kulübesinde geçireceğimi bildirdim.

Bana sarhoş surat emoji ve bir şişe gönderdi. Yani Dane'in jakuzisinde sarhoş olduğumu varsaymış. Düşününce, Cumartesi günümü geçirmek için gerçekten iyi bir yol olurdu.

Onun yerine bu bok.

Sonra Dane'e mesaj atıp, eğer biri sorarsa, aksini söyleyene kadar kulübesinde olduğumu söyledim. Kardeşim de cevap yazdı: Gerçekten oraya mı gidiyorsun? Ben de: Sorma. Bana asık suratla karşılık verdi ama yine de geleceğini biliyordum.

Şimdiye kadar hiçbir Kral ona ulaşıp nerede olduğumu falan sormamıştı. Pek olası değildi. Tabii ki günlerce ortalıkta görünmediğim sürece. Ama o lanet Mafya için

gizlice dolaşıp kirli işler yaparken, her şeyi gözetmek zorundaydın.

Sonra da onu doğruca havaalanına doğru yaktım.

Oraya vardığımda Vincenzo beni geçen seferki gibi karşıladı.

Uçakta daha az gevezeydi. Ama uçuş daha kısaydı. Çok daha kısa. Regina'nın dışında, daha önce hiç gitmediğim bir havalimanına indik.

Kings'in Saskatchewan'da birkaç şubesi vardı ama daha önce taşrada vakit geçirmek için pek bir sebebim olmamıştı ve babamın beni neden buraya getirttiğini bilmiyordum. Bir şekilde onun için uygun olmalıydı. Belki de taşradaydı.

Hiç hoş bir duygu değil.

Aramızda binlerce kilometre varken, Ontario'da kalmasını düşünmek hoşuma gidiyordu. Bu mesafe hâlâ çok uzundu ama benim için fazla yakındı.

Ben, Vincenzo ve yanımızda yolculuk yapan diğer iki ağzı sıkı mafya üyesiyle birlikte arabaya bindik ve ıssız bir yerdeki çiftlik evine doğru yola koyulduk.

Pek iyi değil.

Arabayı park ettiğimizde dışarıda park etmiş birkaç araba vardı ama kırsal kesimdeki çiftçilerin kullandığı türden değildi. Kaçmayı düşündüm ama nereye gidecektim ki? Geniş, açık çiftçi tarlalarıyla çevrili, çayırların ortasındaydık. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde, arkada bir yerlerde alçak sesle konuşan adamların sesini duyabiliyordum. Vincenzo beni oturma odasına götürdü; orada birkaç adam, babamın korumaları, uğursuzca etrafta dolanıyordu.

"Hey çocuklar," dedim umursamazca. "Çok güzel görünüyorsunuz."

Başka kimse bir şey söylemedi.

Hayatım boyunca tanıştığım İtalyanların çoğu dost canlısı insanlardı. Gangsterler de dahil. Gürültülü ve dışa dönüklerdi. Ama bu adamlar öyle değildi. Eğer mizah

anlayışları veya kişilikleri varsa bile, bunu yanımda göstermiyorlardı.

Vincenzo'yu aydınlık mutfağa kadar takip ettim. Babam normalde adamlarından birini gönderip, onun için aldığım her şeyi almamı isterdi. Para. Her zaman paraydı.

Bu sefer bilgiydi. Bir programdı. Sıradan bir hayatın günlük anlarıydı.

Talia'nın hayatı.

Ama o aydınlık kır mutfağında beni bekleyen adamlarından biri değildi. Babamın ta kendisiydi.

Küçük bir masada oturuyordu; retro lokantalarda gördüğünüz formika üstlü, etrafı krom kaplı eski masalardan birinde. Mekanın tamamı sanki yaşlı bir kadın yaşıyormuş gibi görünüyordu. Ya da tatlı bir yaşlı çift.

Muhtemelen öyle.

Şu an nerede olduklarını merak ediyordum.

Masada paket servis yiyecekler, yağlı kağıt torbalar ve folyo kaplar vardı. Ve babamın öğle yemeği, birinin en iyi porseleninin üzerine serilmiş. Üzerinde mavi çiçek desenleri vardı. Hayatımı mahvettiği zamanlar sık sık yemek yiyordu. Adamın iştahı her anlamda sınırsızdı.

Odadaki diğer adamlar dışarı çıktılar ve bizi yalnız bıraktılar.

Bu umuma açık olmayan yerde olmamızdan hoşlanmamıştım. Dişlerim çekildiğinden beri geçen bunca yıl içinde, babamla, çok sevdiği o İtalyan restoranı dışında bir yerde ilk kez karşılaşıyordum.

Gelmeme gerek yoktu. Dayanabilirdim.

Peki bu Talia için ne anlama geliyor?

Ve gerçekten ne işe yarar ki?

Hiçbiri.

Neyse, bu sefer babamı kızdıracak bir şey yaptığımı sanmıyordum. Sanki babam benden bunu istiyormuş gibi onu izlemiştim.

"Güney Saskatchewan'da düzgün bir risotto bulamazsın, söyleyeyim," diye mırıldandı. Sanki buraya yerel mutfak

hakkındaki düşüncelerini duymaya gelmişim ya da öğle yemeğinde ne yediğini umursamıyormuşum gibi.

"Bence burası daha çok et ve patates ağırlıklı bir bölge. İyi bir mantı olabilir belki."

Babam bana baktı. Kings kesim saçımı giymiştim. Her zamanki gibi. Beni en son gördüğünden beri hiç değişmemişti.

Her zamanki gibi hayal kırıklığıydı.

"Senden istediğimi yaptın." Bu bir soruydu, ama bunu bir soru gibi söylememişti.

Belki de cevabı biliyordu.

"Yaptım."

"Aferin oğlum."

Hiçbir şey söylemedim.

Yemeye devam etti ve işte o zaman fark ettim. Masada, yağlı kahverengi poşetlerden birinin altında oturuyordu... ve ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Babamın bana sertçe baktığını hissettim ve ses çıkarıp çıkarmadığımı merak ettim.

Bir defterdi. Yıpranmış siyah deri bir kapağı vardı; kapağı ve sayfaları ikiye katlanıp arka cebime tıktırıldığı için kıvrılmıştı. Defterim. Annemden bir hediyeydi; on iki, on üç yaşlarındayken yanımda taşımıştım.

Annemle Toronto'dan ayrılırken geride bıraktığım birçok şeyden biriydi. O zamanlar, oradaki dairemize bir daha asla dönmeyeceğimi bilmiyordum.

Babam yemek yerken beni izliyordu. Yemeğini şarapla mideye indirdi. Sonra, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Ne?" dedim tarafsızca.

"Lanet olası defter."

Gözlerim yine ona kaydı. Durduramadım. "Bilmiyorum. Bir defter mi?"

Babamın gözlerinin kenarları kısıldı. Muhtemelen ona bir konuda yalan söylediğimi varsayıyordu. Ama

muhtemelen odanın öbür ucundan bile bu yalanın kokusunu alabiliyordu.

"Romantik bir aptalın saçmalıkları bunlar." Yüzünü bir peçeteyle silip masaya fırlattı. "Ama ilginçleşiyor da." Defterime uzandı. "Potansiyelinin olduğunu her zaman biliyordum. Küçük bir para kazanma yolundasın." Defteri açıp her birinin el yazımıyla dolu olduğunu bildiğim sayfaları karıştırdı, ta ki ayraç olarak kullandığı sayfaya gelene kadar. Ayraçı çıkardı, sonra ceketinin cebinden bir okuma gözlüğü çıkarıp taktı. "Ben, Keri Kerrington," diye yüksek sesle okudu, "Lexington yirmi dokuz yaşına geldiğinde onunla evlenmeyi kabul ediyorum." Bana baktı. "Tanıdık geliyor mu?"

"HAYIR."

"Daha da ilginç bu." Defterin sırtını kırarak düzleştirdi ve açık halde ayaklarımın dibine fırlattı.

Aşağıya doğru baktım.

"Bunu neden bu kadar ilginç bulduğumu biliyor musun? Kanla ilgili."

Kanla yazılmamıştı. Kelimeler kendi elimle, kalemle yazılmıştı.

Ben, Natalia De Santis, Lexington 29 yaşına geldiğinde onunla evlenmeyi kabul ediyorum.

Ve onun imzası vardı, benim imzam da vardı.

Ama bunların altındaki parmak izleri kanlıydı.

"Şu tatlı küçük parmak izlerine bak. Bunlar senin kanın mı, yoksa onun mu?" diye sordu babam.

Gözlerinin içine baktım ve yine yalan söyledim. "Hatırlamıyorum."

"Onu neredeyse hiç tanımadığını söyledin."

"Hayır."

Babam bana uzun süre baktı.

Sonra gözlüğünü çıkarıp cebine geri koydu ve yemeye devam etti. "Antonio De Santis bana borçlu."

O sözlerin suratıma napalm bombası gibi patlamasına izin verdi.

Gözlerimi kırptırdım. Ve her şey yavaş yavaş yerlerine oturdu.

Tekrar oluyordu.

Yolda buz gördüm. Ön cama çarpıp eriyen kar taneleri. Dünya dönerken ağaclar yuvarlanıp gidiyordu.

Hayal kırıklığını gözlerimle silip elimi yüzümde gezdirdim.

"Ne kadar para?"

"Çok para," dedi babam.

Derin bir nefes aldım. Kalbim küt küt atıyordu. Ayaklarımın dibindeki defterin sayfasında Talia'nın adını gördüğüm anda küt küt atmaya başlamıştı.

Düşünmeye çalıştım.

Bildiğim kadarıyla Talia'nın babası ailenin yakın bir dostuydu. Çocukken yaz tatillerinde birkaç kez komşumuz olurdu. İtalyan olduğunu biliyordum. Yaz günlerinde sık sık uğrar, birçok erkeğin yaptığı gibi babama saygı gösterirdi. İşin içinde para olduğunu bilmiyordum. Babamla bu kadar derin bir ilişki yaşadığını da bilmiyordum.

Kızını tehlikeye atacak kadar derin.

Şimdi söyleyeceğim her kelimeyi dikkatlice seçmem gerekecekti. Onun için riski en aza indirmek için. Olası hasarı. Hayatım boyunca bir kez daha kopmuş bir fren balatasını göze alamazdım. Talia benim yüzümden ölürse, hatta bir çizik bile alırsa, buna katlanamazdım. Babamı öldürürdüm. Ya da denerken öldürdüm.

"Onunla iş yaptığınızı bilmiyordum," dedim dikkatlice.

Babam beni koyu gözleriyle süzüyordu. Beni o eski defter gibi okuyordu. "Bana para kazandıran herkesle iş yaparım."

Bunun anlamı açıktı. Ona, bu küçük yoldan bile olsa para kazandırmaya devam etmeliydim. Yıllık haraç ödemem. Yoksa onun için ölmüştüm.

Belki de burada ona söylemediğim daha büyük bir değer olduğunu düşünüyordu. Belki de o defterle, o çocuksu evlilik anlaşmasıyla, benim fark ettiğimden daha fazla

potansiyel nüfuza sahip olduğunu düşünüyordu. Ama tehdit açıktı, ayaklarımın dibindeydi: Aptalca bir şey deneme. Ona değer verdiğini biliyorum.

Ve ona zarar verebilirim.

Ama eğer onu sevdiğimi düşünüyorsa yanılıyordu.

Uzun zaman önce, babamın bana yapabileceği en kötü şeyin beni öldürmek olmadığını anlamıştım. Sevdiğim birini öldürmek olurdu.

O yüzden kendime sevmeyi yasakladım.

Defteri almak için eğildiğimi izledi. "Biz sadece çocuktuk." Defteri katlayıp arka cebime koydum. "Onu gerçekten tanımıyorum."

Bana inanıp inanmadığını gerçekten söyleyemedim.

"İstediğin gibi onu takip ettim."

"Ve?"

"Temiz. İşi yasal. Patronunu tanıyorum. Güvenlik görevlisi olarak çalıştığımda bana maaş ödüyor. Çalıştığı grup şu anda turnede değil. Ara verdiler, bu yüzden oldukça rahat bir çalışma programı var. Toplantılar, evden çalışma. Spor salonuna, restoranlara, alışverişe gidiyor. Arkadaşları var. Bir de... nişanlısı var." Lanet olsun. Neden bu konuda tereddüt ettim ki?

Çünkü sana onların sadece yarı nişanlı olduklarını söyledi.

Babam bunu fark etmemişti. Gözleri hafifçe seğirerek her şeyi kavradı.

"O, sıradan bir hayatı olan sıradan bir kız."

"Güzel," dedi. "O zaman senden istediğimi yapmak kolay olacak."

Yapmak.

Yani onun açısından yapmamı istediği şey henüz yapılmamıştı.

Soğuk bir korku omurgamı yakıyordu. Deri defter beni terletiyordu. Sırtıma bastırdığı yerdeki sıcak, nemli noktayı hissedebiliyordum.

Bunu ona ben mi yükledim?

Çocukluğumuzda yaptığımız aptalca bir kan paktı yüzünden mi?

"De Santis borcunu ödemeye yanaşmıyor. Bu yüzden onu sen al. Babası borcunu ödeyene kadar da sen tut."

Almak.

Talia'yı almamı istiyordu. Yani, kaçırmamı.

Ve onu fidye için tut.

"Gidip onunla konuşabilirim," dedim sakın bir sesle. "Biliyorsun, ben her zaman para toplarım."

Kesinlikle, ben alırdım. Babasının parmaklarını teker teker keserdim, ta ki o lanet olası kesenin ağzını açıp Mafya'ya olan borcunu ödeyene kadar. Kızı aptallığı yüzünden öldürülmeden önce. Çocukken o adam örnek bir babaydı; benimkine hiç benzemiyordu. Çin pantolonu giyer ve mangal partileri düzenlerdi. Kızına prenses gibi davranırdı.

O zamandan beri ne oldu ona?

Babam bana uzun uzun baktı. Sonra, "Konuşma zamanı bitti," dedi.

"Parayı alabilirim."

Şimdi yine hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sanki gazetesine süt dökmüşüm gibi. "Her şeyin parayla ilgili olduğunu sanıyorsun. Senin sorunun bu Lex. Büyük resmi göremiyorsun."

Daha büyük resim ne? Daha fazla para mı?

Yoksa Talia'nın babasının sadece ödeme yapmasını değil, acı çekmesini mi istiyordu?

Yoksa tam bir deli miydi? Bir psikopat mıydı? Evet, bunu biliyordum. Bunu yıllar önce biliyordum.

"Haftanın sonuna kadar iki milyon," dedi, ". Bana borcunu ödersin. Sonra da ona istediğini yaparsın."

Risottosunu sakın bir şekilde yemeye devam ederken ona bakakaldım.

İşte böyle anlarda, o adamla akraba olduğuma inanamıyordum. Oysa akrabaydım. Bunu gözlerinden

anlayabiliyordum. Babamdan başkası olamayacak kadar bana benziyordu.

Ama adam Şeytan'dı. Herkesin söylediği gibi.

Talia'yı kaçırmamı istiyordu ve sonrasında başına ne geleceğini bile umursamıyordu. Bu da demek oluyordu ki, babası onu geri almak için fidyeyi ödedikten sonra onu geri vermemi bile umursamıyordu.

İki milyon dolar; babam gibi bir adama borçlanmak için çok büyük bir paraydı. Hatta beş dolar bile babam gibi bir adama borçlanmak için çok fazlaydı.

Ama dediği gibi, mesele sadece para değildi.

Babamın yaptığı her hamle gibi, bu da hesaplanmış bir güç oyunuydu; daha büyük bir planın parçası olmak için, uygun gördüğü şekilde, muhtemelen zamanla ortaya çıkarılacaktı. Bu kaçırma onun son hamlesi değildi. Sadece başlangıçtı.

Belki de hastalıklı bir testti.

Belki de parasını almanın yanı sıra, onu kaçırdıktan sonra onunla ne yapmayı seçeceğimi de öğrenmek istiyordu. Bu da ona, bana karşı ne kadar büyük bir koz olabileceğini gösterecekti.

Her zaman olduğu gibi babamla olasılıklar korkunçtu ve potansiyel olarak sonsuzdu.

"Geri dönmeliyim," diye çıktım zorla. "Kardeşlerim meraklanmadan önce, geçerli bir sebep olmadan lanet olası Saskatchewan'a kaybolabilirim."

Babamın koyu gözleri karardı. Onunla toplantılarda asla Krallardan bahsetmedim. Bu bir saygısızlıktı.

Ama belli ki babam Kings'ten korkmuyordu. En azından benimle uğraşmayı bırakacak kadar korkmuyordu.

"Başarısız olursan, başkasına yaptırırım," dedi, ben ayrılmak üzereyken ama o kısmı zaten biliyordum. "Ve sonra ona ne olacağını kim bilir."

On Birinci Bölüm

Lex

O gece, Vancouver'a döndüğümde şehir merkezine, Gastown'a doğru yöneldim ve Arka Kapı'ya girdim. Bar rutubetli ve gürültülüydü, oda cesetlerle doluydu. Kereste ceketimi çıkarıp vestiyerdeki kıza fırlattım. Bilet beklemeye zahmet etmedim. O kim olduğumu biliyordu.

Ya da en azından öyle yapmalı.

Mesajı iletmek için Kings kesimimi bıraktım. Şehirde Kings renklerinin hoş karşılandığı bazı yerler vardı ve Back Door da onlardan biriydi. Davetli listesinde isim olmasına gerek yoktu.

Dirty üyelerinin sahne aldığı her etkinlikte olduğu gibi, bu geceki gösterinin biletleri tükendi. Sahnedeki grup, Wet Blanket adıyla, ara sıra sadece eğlence olsun diye ve genellikle hayır amaçlı konserler veren bir süper gruptu. Dirty'nin solisti Zane Traynor, gitarist arkadaşım Johnny O'Reilly de dahil olmak üzere birkaç müzisyenle birlikte oradaydı; Måneskin'in "For Your Love" şarkısının şehvet dolu bir cover'ını çalıyorlardı.

Johnny'ye bu gösteriyi kaçırmayacağıma söz vermiştim. Küçük bir gösteriydi ama Dirty, tabiri caizse mahallenin en büyük grubuydu ve Johnny ile Zane hiçbir zaman tam

olarak anlaşamadıkları için, Vancouver'daki evimizde Zane'e sahnede eşlik etmek için davet edilmek oldukça büyük bir olaydı.

Hiç şaşırtıcı değil, gösteri kalabalık arasında -Kings ve Kings alışanları, sektörün önde gelen isimleri, arkadaşlar, aile ve süper hayranlardan oluşan bir karışım- çok beğenilmiş gibiydi ve grubun bu gece desteklemeyi seçtiği amaç ne olursa olsun, tonla para toplayacaktı. Dışarıdaki tabelada ne yazıyorsa okumak için durmadım. Beni selamladığında, mekan sahibi Snake'in avucuna bir tomar katlanmış banknot koydum. Ne yapacağını biliyordu.

Birisi Kings'in toplum için hiçbir iyi şey yapmadığını söylemeye çalıştıysa, kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Bir geceliğine bağış toplamak ve sefahat için bir araya geldik, tıpkı diğer meşru organizasyonlar gibi.

"Jude arkada," dedi Snake kulağıma. Barın arkasındaki, Back Door'da bulunan VIP bölümüne en yakın yeri işaret etti. Kalabalığın geri kalanından biraz yukarıda, sahneye harika bir görüş açısıyla.

Ama ben Jude'u aramıyordum. Kalabalığın içinde bir kişiye odaklandım.

Talia.

Tam orada, Jude'un yüksek masasında, Roni'nin yanında duruyordu. Gösteriyi izlerken kalçaları müziğe göre sallanıyor, bira içiyordu.

Johnny'ye verdiğim sözü bir kenara bırakırsak, artık buraya gelmemin tek sebebi oydu. Lanet olası babam sayesinde.

Odanın içinde dolaştım; arkadaşlarıma, kulüp arkadaşlarıma, iş arkadaşlarıma, Talia'ya doğru, aralarında bir kurt gibi hissediyordum. Hâlâ aynı görünüyordum, hâlâ aynı davranıyordum ama içimdeki o karanlık şey, babamın kancasının hâlâ saplandığı o iğrenç yer beni içten dışa rtyordu. Hissedebiliyordum. Beni her zaman, bir şekilde mahvedecekti.

Her ne kadar yılda üç yüz altmış dört gün orada olmadığını iddia etmeye çalışsam da.

Çiftlik evindeki emirlerinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

Hafta sonuna kadar iki milyon.

Bana borcunu ver. Sonra ona istediğini yap.

Masalarına vardığımda Jude, Roni ve diğer birkaç kişiye selam verdim. Talia'dan uzak durdum ama göz göze geldik. Gözleri yaralı bir ifadeyle parladı, sonra bakışlarını kaçırdı ve beni görmezden geldi.

Bu, bir haftadan biraz fazla bir süre önce odamda kıyafetlerini çıkarıp bana yalvaran kızdı. Üstelik onu gelin yapacak bir adam bekliyordu.

Aslında bana benim ona iyi gelmediğimi bildiğini söyledi.

Daha iyisini yapabileceğini bilmesi gerekiyordu. Ona daha iyisinin teklif edildiğini. Ve yine de kendini bana sunmuştu.

Hayal edebileceğiniz en çirkin adamın sadece Kings renklerini giydiği için ona kendilerini atan, göz kamaştırıcı güzellikteki kadınlar görmüştüm.

Yine de, Talia De Santis'in beni bu kadar istemesi kafamı karıştırıyordu. İyi bir günümde bununla ne yapacağımı bilemezdim. Prens Charming olarak pek de iyi bir geçmişim yoktu. Ama en kötü günlerimde -örneğin bugün- keşke onunla hiç tanışmasaydım diye düşündüm.

Çünkü benimle ve babamla tanıştığı gün, aslında hayatının mahvolduğu gündü.

Sadece henüz bilmiyordu.

Artık başka türlü bakmanın bir yolu yoktu.

İkimiz de sikilmiştik.

Ben de onu görmezden gelmiş gibi yaptım. Burada yedi masa dolusu VIP vardı, grubun tüm ailesi ve yönetim ekibi. Geçerken selam verdim.

Dane ve arkadaşımız Shane'i, Dane'in eşi Devi, en yakın arkadaşı Katie ve Katie'nin kocası, Dirty'nin baş gitaristi Jesse Mayes ile yakındaki bir masada otururken buldum.

Hepsini selamladım ve Shane'in yanına, sahneyi rahatça görebileceğim kadar yüksek bir tabure çektim; Talia'yı da daha iyi görebiliyordum. Pembe gömleğinin kolunun yarısına kadar kaydığı, bronz tenini ortaya çıkardığı çıplak sağ omzunu ve siyah sütyen askısını.

Birkaç kez bana bakmaya çalıştı, sanki bakmıyormuş gibi. Tek eliyle bir kadeh içtiğini, diğer eliyle bira şişesini kaldırıp bir yudum aldığını gördüm. Yine çok içiyordu. Bu onun için normal bir durum değildi. Hell & Back turnesine hiç katılmamıştı. Bunun ne zaman değiştiğini merak ettim.

Tekrar hayatına girdiğimde?

Nişan yüzüğünü takmıştı. Birasını sıkarken gördüm.

Peki resmi miydi?

Peki bu beni neden rahatsız etti?

Çünkü evet, gerçekten de öyleydi. O penis telafi elması canımı sıkmaya başlamıştı. Parmağındaki dev bir "siktir git" ifadesi parlıyordu sanki.

Ona evlenme teklif etmeme rağmen.

Açıkçası onun onunla evlenmesini istemiyordum.

Ama bu benim kararım değildi.

Hiçbir yerde göremediğim şey nişanlısıydı. Onu takip ederken onu bir kez bile görmemiştim. Toronto'da olduğunu ya da belki iş seyahatinde olduğunu varsaydım.

Acaba ayrı oldukları zamanlarda ona sadık mıydı diye merak ettim.

Acaba gerçekten onu hak ediyor muydu? Yoksa benim gibi ona sadece acı mı çektiriyordu?

Odanın etrafına bakındım, alışılmadık derecede paranoyak hissediyordum. Babamın adamlarının izlerini bulmak için her karanlık köşeyi arıyordum. Gölgelerdeki casuslar beni izliyordu.

Orada değillerdi. Ama nedense, tüm dünya bu sabah olduğundan farklı görünüyordu.

Belki de Talia'nın tehlikede olduğunu ve bu tehlikenin tam olarak ne anlama geldiğini artık bildiğim için.

İki milyon dolar.

Sonra ona istediğini yaparsın.

Sahnede şarkı sona erdi. Grubun ışıkları söndü. Seyirciler uzun ve coşkulu bir şekilde alkışlarını sundular. Alkışlar dindiğinde ise kalabalık sahnenin önünde dağılmaya başladı.

Bisin sonuna gelmiş olmalıyım; gösteri bitmiş gibi görünüyordu.

Shane bara doğru yöneldi. Ben odayı incelerken Dane ve Jesse konuşmaya başladı. İnsanlar barı ve tuvaletleri doldurmaya başladı. Işıklar değişti.

Sonra DJ, The Killers'ın "All the Pretty Faces" parçasını çaldı ve civardaki kızların çoğu ayağa kalkıp dans pistine yöneldi; Devi ve Katie de dahil. Jude, grup sahnedeysen ve kalabalık çok yakinken kızların piste çıkmasına izin vermezdi, bu yüzden hemen oradan ayrılırlardı. Devi beni dürttü ve onlarla dans etmeye davet etti; belki de masada onlarla dans edebilecek tek erkek olduğumu düşünmüştü.

Yanılıyordu.

Jude, nöbetçi güvenlik görevlilerinden birini dans pistinin kenarından onları gözetlemesi için peşlerine gönderdi. Sonra Jesse ve Dane ile konuşmaya geldi, ben de Talia'yı izledim.

Dansa gitmedi. Hâlâ Roni ve diğer kızlarla konuşuyordu, bizden iki adım ötedeki masaya yaslanmış, sırtı bana dönüktü. Kalabalık dağıldığı için onu tepeden tırnağa görebiliyordum. Gömleği, yüksek belli, vücuda oturan ve kalçasını mükemmel bir şekilde sergileyen siyah kot pantolonunun içine sokulmuştu. Koşu bandında geçirdiğim onca saatin karşılığını almıştım.

Aklım hemen o kot pantolonu çıkarmaya ve onu o küçük botlarla becermeye gitti... bu arada elimi ensesine koyup onu masaya yasladım.

Babamın onu fidye için kaçırmamı emretmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti ve bu daha şimdiden gerçek dışı geliyordu.

Ama bu gerçektir.

O saatlerin büyük kısmını kendimi kaybetmemeye çalışarak geçirmiştım. Babamın adamları beni Vancouver'a geri getirmişken, bu kaçırma işini nasıl önleyeceğimi, babamı kızdırmayacağımı, mafya adına ciddi bir suç işleyerek kendimi ele vermeyeceğimi, aslında koruması altında olan bir kızla yatarak Jude'a ihanet etmeyeceğimi ve tabii ki Talia'yı gölgelerde dönen bu bok fırtınasından nasıl kurtaracağımı anlamaya çalışıyordum.

Ve belki de bana teşekkür ederdi? Evet, bu güzel olurdu. Bacaklarını açmış, güzel kahverengi gözleri yine bana yalvarıyordu.

Ancak Talia De Santis'i bir daha çıplak görecekğimden çok şüpheliydim.

"Kim o?" Shane elinde taze biralarla yeniden ortaya çıkmış ve birini önüme koymuştu.

Ona baktığımda, Talia'ya hiç çekinmeden bakıyordu. Son dövüşünden kalma yüzündeki solmuş morluklar ona tehditkâr bir ifade veriyordu ama Shane'de o vardı: koyu renk saçlar, açık renk gözler ve bir kızınki gibi iri, güzel dudaklar. Yüzü ne kadar hırpalanmış olursa olsun, kızlar hiç aldırış etmiyor gibiydi.

Talia'nın kışına gözbebeklerini vurmak istedim ama muhtemelen sadece gülecekti.

Shane dövüşmeyi, hızlı arabaları ve hızlı kadınları severdi ve bu gece dövüşmeyeceğı için parti arıyordu. Muhtemelen masada onunla birlikte sarhoş olup bu maceraya katılacak tek kişinin ben olacağımı düşünüyordu.

Bu da yanlış.

Bana baktı, bir cevap bekliyordu. En iyi arkadaşlarımdan biri olan Shane'i liseden beri tanıyordum ve karanlık bir gecede benim yüzümden neredeyse öleceğı için, ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum vardı. Bu yüzden ona çenesini kapatıp ona bakmayı bırakmasını söylemek yerine, dalgın dalgın, "Kimseye," dedim.

"Hayır mı? O zaman onun kışına sanki çalmak üzere olduğun bir sanat şaheseriymiş gibi bakmıyordun, değil

mi?"

Ona Piper ve Jude'dan aldığım keskin bakışı attım. Açıkçası, onlar gibi tam olarak becerememiştim, çünkü Shane bana sırttı.

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum. Biriyle görüşüyorum."

"Hayır, değilsin."

"Hı hı. Kocaman göğüsleri olan uzun boylu Amazon kızı." Kaşları kalktı. "Devam edebilir miyiz?"

Dane sohbete odaklanırken, onun ağabeyimle bakıştığını hissettim. Jude ve Jesse başka bir masaya geçmişlerdi ama Dane yerinden kıpırdamamıştı. Gözlerim buluştu. Uzun boylu, koyu sarışın ve bakımlı Dane, yıldız bir futbolcuya benziyordu, gerçi futbol oynamış olan babasıydı; Dane, milyarder başkanı ve Davenport ailesinin medya holdinginin ortaklarından. Bu gece takım elbise giymemiş olmasına biraz şaşırdım. Üvey ağabeyim ve ben oldukça farklıydık ama her zaman, sadece kuzen olduğumuzu düşündüğümüz zamanlarda bile, kardeşler gibi yakın arkadaştık.

Eğer bir kız arkadaşım olsaydı Dane kesinlikle bilirdi.

"Şey," diye kıkırdadı Shane, "Amazonlunla bir süreliğine saklanacak bir yere ihtiyacın olursa, kulübeyi kullanmaktan çekinme." Sırtıma vurarak benimle dalga geçti. "Eminim memnun olurdu. O kulüp binasında hiç mahremiyetin yok."

Homurdandım. "Kulübe" Shane'in gizli eviydi; ailesinin bilmediği ama Dane ve benim bildiğimiz yer. Kısmen kıyamet sığınağı, kısmen de seks sarayı olan bu yer, Shane'in ormandaki evinden uzaktaki bekar eviydi ve orada yaşanan sapıklıkları düşündükçe ürperiyordum.

"Zor," dedim biramdan bir yudum alırken, "ama teşekkürler."

"Endişelenme. Zaten evleniyormuş."

Biramı yuttum. "Ne duydun?"

"Fark etmediğin dar siyah kot pantolonlu sarışın." Çenesini Talia'ya doğru salladı. "Az önce burada kızlarla

düğün hakkında konuşuyordu. Sanırım dün gece ona bir bekarlığa veda partisi düzenlemişler?"

Sözlerini duydum ama beynim anlamakta zorluk çekti.

Dane'e baktım. Kardeşim bana kaşını kaldırdı. "Sana ne?" der gibi.

Ona Talia'dan hiç bahsetmemiştim, hele ki onun penisime oturmasını ya da sevgilim olmasını istediğimden hiç bahsetmemiştim. Ama karısıyla Talia arkadaştı. Talia'nın kim olduğunu biliyordu.

Dün gece.

Dün gece Talia'yı şehir merkezindeki bir gece kulübüne kadar takip etmişim ve birkaç kız arkadaşıyla içeri girdiğini görmüştüm. Saatler sonra, birkaç arkadaşıyla birlikte tek başına bir taksiye binip geri dönmüştü. Onu evine kadar takip etmişim. Bekarlığa veda partisi olduğunu bilmiyordum.

"Düğün mü?" diye sordum sonunda.

"Ha?" Shane, bizimkinin altındaki bir masada oturan kadınları süzerek dışarı çıkmıştı. Adamın kafasına ne kadar çok darbe alırsa, dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğunun da o kadar arttığına yemin edebilirdim.

"Hangi düğün?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir tane olacak." Bana garip, hafif endişeli bir bakış attı, "Bir kızın parmağındaki penis telafi elması genellikle bunun anlamına gelir, dostum."

"Bunu duymadın mı?" Dane hâlâ merakla bana bakıyordu.

"Neyi duyayım?" dedim kesin bir dille.

"Talia Salı günü evleniyor. Ben de Devi ile düğüne gidiyorum. Sen davetli değil miydin?"

"Hayır." Aklım hızla çalışırken ilgisiz görünmeye çalışarak biramdan bir yudum daha aldım. Salı mı? Lanet olası Salı.

O üç lanet gün sonraydı.

"Onunla çalıştığını sanıyordum," diye sordu kardeşim.

"Pek sayılmaz. Zaten düğünlerden nefret ederim." Ben pek sevmezdim. Genellikle sarhoş olup sevişmek için iyi bir bahaneydiler. Peki ya bu düğün?

Zaten nefret ediyordum.

"Heh. Çarpmalıyız," dedi Shane.

"Lütfen yapma," dedi Dane ciddi bir tavırla. "Karım seninle en yakın arkadaş olduğm için zaten yeterince hayal kırıklığına uğradı."

Shane sırttı. "Ama gelinin elbisesiyle çok hoş görüneceğinden eminim." Hâlâ beni drtyordu, her zamanki gibi. "Acaba şu küçük jartiyerlerden birini giyer mi..."

Johnny zafer kazanmış bir savaşçı gibi kızarmış bir şekilde gelip bana sarılınca sohbetten kurtuldum. Sarı saçları ıslaktı. Terli sahne kıyafetlerini çıkarmıştı ama ona sarıldığmda sıcak ve nemli hissediyordu.

"Aşağıda bir masa var," diye bilgi verdi bize.

Alt kat, Arka Kapı'nın altındaki striptiz kulübü Misty's anlamına geliyordu. Ve şüphesiz Johnny'nin ilk işi, gösteri sonrası kendine bir am bulmak olacaktı.

Shane çoktan ayağa kalkmış, omzuma hafifçe dokunmuştu. Bakışlarım yine Talia'ya kaymıştı. "Geliyor musun?"

"Birazdan görüşürüz."

Shane ve Johnny'nin sahne arkasına giden kapıya doğru ilerlediklerini gördüm; kapı, VIP'lerin iki bar arasında gidip geldiği arka merdivenlere çıkıyordu.

Sonra Roni ve Talia'nın aynı yöne doğru ilerlediğini gördüm, Jude'un adamlarından biri de peşlerindeydi. Onlar da sahne arkasına açılan kapıdan gözden kayboldular.

Hâlâ Jesse'yle konuşan Jude'a baktım. Birlikte halka açık bir yerdeyken Jesse'nin yanından pek ayrılmazdı. Roni'nin de. Ama şüphesiz Jude, kadınının nereye gittiğini biliyordu, yoksa oraya gitmezdi.

Shane'in boş koltuğna oturup Dane ile konuşmak üzereyken kardeşim ayağa kalktı. "Aşağya mı iniyorsun?"

diye sordum.

Bana "Hayır, aşağı inmeyecek," der gibi bir bakış attı. "Erkekler tuvaletine gidiyorum," dedi, "sonra da karımı bulacağım."

Kalkıp onu takip ettim. Zaten bu konuşmayı erkekler tuvaletinde yapmak daha iyi olurdu.

Küçük, kalabalık tuvaletlere açılan arka koridora vardığımızda, kardeşimin omzunu sıktım. "İnan bana. Senin klasmanında biri olarak oraya işemek istemezsin."

Dane hafifçe kıkırdadı ve koridorda beni takip etti, orada görevlilerden biriyle karşılaştık ve elimi sıktı.

"Seni öylece buraya geri dönmene izin mi verdiler?" diye sordu Dane, ben bir kapıyı iterek geçerken.

"Burada eşeklerle seks partisi bile yapabilirim, umurlarında değil." Onu ofisin ve kilitli bir depo odasının önünden geçirdim, sonra da personel tuvaletinin kapısını iterek açtım. "Bu kasabada krallar, senin bilmek istediğinden çok daha fazlasına sahip, kardeşim."

"Bundan şüphem yok." Dane bana hafifçe onaylamayan bir bakış attı ama tuvalete yöneldi. Kapı kapandı ve koridorda volta atarak bekledim.

Ergenlik çağlarımızda tanıştığımızdan beri -hatta annelerimiz bizi kuzen sansa da, ailesi ona benimle konuşmamasını söylese de- Dane ile anında arkadaş olmuştuk. O, sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biriydi. Şimdi ise tanıdığım en zengin adamdı.

Annemin dediğine göre onun hayatı benim yaşamam gereken hayattı.

Keşke bir gangsterle birlikte olmasaydı. Ama o zaman, tabii ki, ben doğmazdım.

Madde 22.

Dane'e o hayatı hiç kıskanmamıştım. Ergenlik çağına geldiğimde, bu hayattaki rolümün sadece bir peri masalı olduğunu anlamıştım. Bir efsane. Sonsuza dek mutlu yaşamak kaderimde yoktu. Dane, Davenport ailesinin prensi ve servetinin varisiydi.

Bu masalda ben ne bir canavar, ne bir ejderha, ne de sembolik bir trolldüm.

Ben canavarın oğluydum.

Babamın bana bahşettiği gölge örtüsünden başka bir şey miras almamıştım. Karanlık, pislik, ihanet ve cinayetten oluşan bir miras.

Beni temizleyecek, laneti tersine çevirecek sihirli bir prenses öpücüğü yoktu.

Ama belki de çok ihtiyacım olursa aile hazine sandığına bir göz atabilirim.

Kardeşıme işemesi için birkaç dakika verdim, sonra içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp kilidi çevirdim.

Dane hâlâ pisuvardaydı ama omzunun üzerinden bana baktı ve hafifçe gülümsedi, kaşlarını çattı. Ben de ona bakıyordum.

"Size bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Belki."

Fermuarını çekip lavaboya doğru yürüdü.

"Paraya ihtiyacım olsaydı, nakit verir miydin?"

Dane ellerini yıkamaya başlarken aynaya baktı. Parayla asla motive olmadığımı biliyordu. Onun gibi değildi. Daha önce ondan hiç dolar istememiştim.

Doğrudu, ellerini lavabonun üzerinden silkeledi. "Soruyor musun?"

"Sormadım. Gerekirse, soru sormadan bana nakit verebilir misiniz?"

Asıl soru, "yapabilir miydim?" sorusuydu. Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Ne kadar?"

"İki milyon."

Dane, dağıtıcıdan bir havlu kopardı ve ellerini kurularken bana dik dik baktı. "O kadar parayı öylece ortalıkta tutmam," dedi sakın bir sesle. "İşletmemin tamamı tamamen yasal-"

"İhtiyacım olmadıkça senden hiçbir şey istemem-"

"Biliyorum."

"Bunun sizin için izlenemez olması gerektiğini biliyorum. Bunun size geri dönmesini istemem. Ama isteseydim, paraya ihtiyacım olduğu için olurdu."

Bunu uzun uzun düşündü. "Birkaç güne ihtiyacım olacak." Gözleri Kings kesim saçında gezindi. "Ve o para nereye giderse gitsin, geceleri uyuyabileceğime dair senden bir güvence. Biliyorsun, karımın yanında. Ve güvende olduğumuzu bileceğim."

"Elbette."

"Ve cehenneme gitmiyordum."

"Öyle değil."

Kâğıt havluyu çöpe atıp bana döndü. "Saf değilim Lex. İki milyon bana cinayet parası gibi geliyor. Yani, yanlış yöne giderse birinin öldürülmesi için fazlasıyla yeter. Yanlış sebepten. Hatta... doğru sebepten."

Evet. Kahretsin.

Haklıydı bu konuda.

Ama ona fidye parası olduğunu söyleyemezdim. Sahte fidye parası. Babamın talep ettiği para.

Para Talia'ya gidecekti, büyük ihtimalle hayatını kurtarmak için. Ama... aynı zamanda babama da gidecekti. Oraya gidecekti.

Bunu ondan isteyemezdim.

Yapabilir miyim? Talia için bile?

Evet. Sadece para.

Ama bunun sadece para olmadığını biliyordum. Güçtü. Ve Şeytan'ın ihtiyaç duyduğu son şey daha fazla güçtü.

Özellikle de daha fazla masum insanın hayatına mal olma ihtimali göz önüne alındığında.

"Uykusuz kalmanı asla istemem," dedim ona. "Özellikle de benim yüzümden."

"Parayı alırsan Lex," dedi, bakışları bana sabitlenmiş bir şekilde, "verirdim."

Evet. Çünkü kardeşim bana her zaman güvenmişti. Ona güvenmemesi için hiçbir sebep vermemiştim.

Henüz.

"Bana sadece birkaç gün vermen gerekecek," diye tekrarladı, "her şeyi yoluna koymam için."

Birkaç gün.

Aman Tanrım. Birkaç günüm olmayabilir.

"Yüz ifadenden anladığım kadarıyla," dedi kuru bir sesle, "anında gerçekleşen nakit işlemlere daha alışkınsın. Ve muhtemelen talep üzerine."

Haklısın.

Ne iş yaptığımı hiç konuşmadık. Krallar için. Benim yönetimim, onun değil. İkimizi de korumak için.

Ama kardeşim hiç de aptal değildi.

"Sorun değil," dedim belirsiz bir şekilde. "Anladım."

"Benim dünyamda işler böyle yürümüyor Lex. Ben kara parayı aklamam. Bahsettiğimiz benim param. Ailemin parası. Hesabı sorulması gereken para."

"Biliyorum."

"İhtiyacın olduğunda söyle," dedi. "Eğer gerekirse."

"Elbette."

Kardeşimin peşinden kapıyı açtım. Ama aslında ondan para istemedim. İsteyip istemeyeceğimden henüz emin değildim.

Sorunlarımı çözüp çözmeyeceğimden ya da daha fazla sorun yaratıp yaratmayacağından henüz emin değildim.

Dane koridorda durup bana baktı. Beni okumaya çalışıyordu, ben okunmamaya çalışırken bile. Onunla bu mümkün değil herhalde.

"Biliyor musun," diye düşündü, "hepsi senin kötü bir adam olacağını söyledi."

"Hı hı. Tıpkı babam gibi."

Kardeşimle ortak noktamız buydu; ikimiz de babalarımızın gölgesinde, bize bıraktıkları lekeli mirasların gölgesinde yaşıyorduk. O kararmış girdapların akıntılarına karşı var gücümüzle yüzüyor, içine çekilmemeye çalışıyorduk.

"Evet. Tıpkı baban gibi." Dane'in ifadesi ciddileşti. "Ama sen hiçbir zaman özünde çürümüş biri olmadın. Olmanı

istedikleri gibi değil."

"Sanırım her açıdan hayal kırıklığıyım."

"Hemen başlama." Bana anlamlı bir bakış attı, göğsüme hafifçe vurdu ve sonra bara doğru geri döndü.

Ben de peşinden gittim ama yarıda kesip sahne arkasına yöneldim. Aşağıya, Misty'nin yanına.

Ne yapacağımı ya da kimi bu işe bulaştırma riskini göze alabileceğimi bilmiyordum. Shane'e olanlardan sonra, uzun zaman önce, hayatımdaki hiç kimsenin babam tarafından bir daha incinmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Ama Talia'yı kaçırmamı bekliyordu.

Ona durumu bildirdiğimde -veya daha kötüsü, durumu kontrol etmesi için birini gönderdiğinde- onun ortadan kaybolduğunu duymayı beklerdi.

Ve fidye yoldaydı.

Ödemesini talep etmiş ve bedelini belirlemişti. Bir şekilde ödemekten kaçış yoktu.

On İkinci Bölüm

Lex

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda, koridorda, Misty'nin tam arka girişinde durdum. Shinedown'ın "DEVIL" şarkısı yüksek sesle ve güçlü bir şekilde çalıyordu. Sahnede birkaç kız vardı, sahnenin ortasındaki kız, bükülmüş bir çift şeytan boynuzu takmıştı ve başka pek bir şey yoktu.

Bakışlarım odayı taradı. Roni'yi, diğer tarafta birkaç kişinin oturduğu bir masada gördüm. Talia'yı göremedim.

Sonra koridordaki kadınlar tuvaletinden çıktı. Beni görünce aniden durdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Şey, bayanlar tuvaletini kullanıyorum."

"Burada mı?"

Ses tonum onu rahatsız etti. "Ne yani, yukarıdaki aşırı kalabalık ve iğrenç olanı mı kullansam?" Kollarını kavuşturdu. "Akıllı kızlar, buradaki kadınlar tuvaletinin ne kadar bakımlı olduğunu bilir, çünkü neredeyse hiç kadın kullanmaz."

"Ben bunu sormuyordum."

Gözlerini hafifçe devirdi. "Ne yani, benim gibi hoş bir kız, böyle bir yerde falan mı?"

Kolundan tutup onu da kendimle birlikte koridorun derinliklerine doğru çektim. Bir itiraz sesi çıkardı ama yine de benimle birlikte geldi.

Yaklaştığımızda gölgelerin arasında duran fedai beni başıyla selamladı.

"Bir odaya ihtiyacım var," diye homurdandım.

Bizi koridorun en ucunda, ÇIKIŞ tabelasının yakınındaki kapalı kapılardan birine götürdü ve açtı. İçerideki müzik, dışarıdaki bar zeminindeki kadar yüksekti. Talia'yı odaya götürürken, "Sesi kıs," dedim. "Ve kameraları kapat."

"Elbette, Lex." Kapıyı arkamızdan kapatıp emri kulaklığından ilettili. Talia kolunu elimden çekip küçük odanın diğer tarafına doğru yürüyene kadar müzik birkaç kademe alçalmıştı.

"Neredeyiz?" Daire çizerek döndü, karanlık duvarlara, pembe ışıklara ve odanın ortasındaki, konfor için değil, kolay silinebildiği için seçilmiş vinil döşemeli tek sandalyeye baktı.

"Bir striptiz kulübünün arka odasındayız," dedim, Zippo'mu ve otumu aramaya başlarken. Bu konuşmanın kesinlikle bir gerilim azaltıcıya ihtiyacı vardı. İkimiz için de, tamamen farklı sebeplerden.

Eh, biraz farklı.

İncelemesini bitirip bana baktı. "Burada neler oluyor?"

"Tam da düşündüğün şey oluyor."

Burnunu kırıştırıp köşelere baktı. "Burada kamera mı var?"

"Evet."

Bana ürkütücü bir bakış attı, sanki söz konusu kameralardan gelen görüntüler doğrudan telefonuma yansıtılmış gibiydi.

"Sadece video var. Ses yok. Güvenlik. Kızlar için."

"Sanırım buraya sık sık geliyorsunuz."

"Şaka amaçlı değil." Bir sigara yakarken tüyleri diken diken oldu. "Bunu bilmek seni şaşırtabilir Talia De Santis," dedim sigaradan bir nefes çekip ona uzatırken. "Geçimini

striptiz yaparak kazanan bir kıza hiç penisimi sokmadım. Ayrıca buna özel bir ilgim de yok."

Elimdeki sigaraya baktı. "Neden olmasın?" dedi şüpheyle. Sonra sıkıntı veya istifayla hafifçe iç çekti, sigarayı alıp küçük bir nefes çekti.

"Benim tipim değil."

"Yalan söylüyorsun," dedi, nefesini verirken duman aramızda uçuşuyordu.

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum." Sigarayı bana uzattı. "Ama soyunmanın sana göre olmadığını bilmek gerçekten hoşuna giderdi. Biliyor musun, senin önünde soyunmadan önce, belki beğenirsin diye düşünmüştüm."

Ona baktım, bu anıyı hatırladıkça içim ısındı. Bakışlarını üzerimde tutarken göz bebekleri büyüdü ve karardı. "Bunu takdir etmediğimi asla söylemedim."

"O zaman neden beni öyle kovdun? Çok aşağılayıcıydı."

"Bunun için üzgünüm."

"Sen misin?"

"Evet."

"Yani..." Aramızdaki sandalyeye baktı. "Bir daha yaparsam, tam burada..."

"Sen de aynı sonucu alırdın," dedim ona, sesim hafifçe hırıldayarak. "O yüzden deneme bile."

Yutkundu. "Bunu yapmamı istemiyorsun. Çünkü olaklardan korkuyorsun..." Sesi alçaldı. "Biliyorsun, eğer beni kovmazsan."

Hiçbir şey söylemedim, sadece içtim.

"Neden?" diye sordu bana.

Çünkü eğer önümde soyunmaya devam edersen sana dokunmak zorunda kalacağım ve eğer sana dokunursam, seni becermek zorunda kalacağım ve eğer seni becersem, büyük ihtimalle sana aşık olacağım ve sonra kötü şeyler olacak.

Ne olaksa ondan daha kötü şeyler olacak.

"Yüzüğü takıyorsun," dedim.

Nişan yüzüğünü başparmağıyla ovuşturdu.

Neredeyse iki haftadır onu takip etmeme rağmen, bir düğün planladığına ve benim haberim bile olmadığına hâlâ inanamıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Ona nasıl evet demişti? Kulüp binasına girdiğinden beri, ne kadar zaman geçti, on iki gün önce, önümde çırılçıplak soyunduğundan beri?

Yani ona evlenmesini söyledim.

Ama gerçekten söyleyeceklerimi bu kadar önemsiyor muydu?

Ona tekrar sigara uzattım. Aldı ve içerken gözlerini, bana bakışını inceledim. Özenle. Sevgiyle değil, ama... dikkatli. Ve evet, ilgiyle. Arzuyla.

Tatmin edilemeyen, engellenen arzu.

Bu hissi biliyordum.

Ve evet, nedense umurundaydı. Benim ondan ne istediğimi umursamıştı.

Şimdi evlenmek için acele etmesinin sebebi bu muydu? Bana karşı hissettiklerini öldürmenin en hızlı yolunun bu olduğunu düşündüğü için mi?

Ya da beni öldürüldüğüne ikna edebilir misin?

"Düğün nerede?"

Sigarayı bana geri verdi ama cevap vermedi.

"Tek yapmam gereken ortak arkadaşlarımızdan birine sormak," diye hatırlattım ona.

"Ama beni köşeye sıkıştırıyorsun," dedi yumuşak bir sesle, "ve bana soruyorsun."

Kenara çekilip kapıya giden yolunu açtım. "Kapı tam orada."

Hiç kıpırdamadı.

"Üç gün içinde olacağını duydum."

"Bu yüzden?"

"Peki, acelen ne?"

Omuz silkti. "Ertelemeye gerek yok. Ve evet dediğimde Carl o kadar heyecanlandı ki, hemen yapmamız gerektiğini düşündü. Ne diyebilirim ki?" Gözlerini anlamlı anlamlı

süzdü. "Sanırım bazı erkekler etrafta olmamdan hoşlanıyor."

Haklısın. Daha çok, gelinin tekrar düşünmesini beklemeden önce bunu halletmek istiyordu. Sunağa ulaşmak için bu kadar uğraşan bir adam, gelinin uçup gideceğinden korkuyordu.

"Salı günü mü evleniyorsun?" Bunu neden tuhaf bulduğumu anlayamadım. Düğün uzmanı değildim ama nedense hayal kırıklığı yaratacak gibi geldi.

Savunmacı bir tavırla kendini kucakladı. "Neden olmasın? Daha ucuz. Ve kısa sürede çok daha kolay."

Ona doğru yavaşça bir adım attım ve kolları daha da sıkı sarıldı. "Hayatının en özel gününü planlarken temel kriterin bu mu? Ucuz ve pratik mi?"

"Ne umurunda ki?"

"Sen bundan daha romantik birine benziyorsun."

"Sanırım beni pek tanımıyorsun."

Bu gece ne kadar sarhoş olduğunu anlamaya çalışarak onu inceledim. Parmağındaki yüzüğe rağmen hâlâ ne kadar kafası karışık olabileceğini. Ve aramızda olanlar yüzünden ne kadar sarsılmış olabileceğini.

Biraz, çok ve astronomik olarak, anlayabildiğim kadarıyla.

"Senin hakkında çok şey biliyorum." Son iki haftadır onu takip etmemin dışında, onun hakkında her zaman çok şey biliyordum.

Onu her zaman istedim, ona sahip olamayacağımı bilmeme rağmen.

Yani dikkat etmiştim.

Ve şimdi beni ne kadar istediğini biliyordum. Kings'in kulüp binasına iki kez gelip, kendini bana atıp ne gelirse kabul edecek kadar. Reddedilmek de dahil. Kızın cesareti vardı. Bunu ona hak ediyorum.

Peki neden bu diğer adamla evleniyordu?

Düğünü iptal edip geciktirmesini sağlayabilir miyim?

Babamın babasının borcunu ödemek için parayı bir şekilde nasıl elde edebilirim? Öyle olmadığı halde fidyeye gibi mi gösterebilirim?

Ama babam paranın babasından gelmediğini öğrenirse... hiç hoş olmazdı. Babamı tanıyorum, sırf bana bir ders olsun diye, bunun acısını ona yaşatacaktı.

Hayır. Hala bu rezilliği yangından nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

Fidyeye olmalıydı. Babamın kabul edebileceği tek bedel buydu.

Bu da onu ortadan kaldırmam gerektiği anlamına geliyordu. Benimle birlikte.

Düğünden önce mi?

Damatını bırakıp kaçmış gibi mi göstereyim? Öyle bir şey işte.

Bunu o an düşünüyordum ama sanki yıllardır aklıma gelen en iyi fikirmiş gibi geldi.

Belki sonunda bana teşekkür ederdi.

Ha. Çok kötü bir ihtimal.

Şu an burada durmamın sebebini bilseydi beni asla seçmezdi.

Ve yapsa bile... hiç güvende olur muydu? Hayatımdan mı? Babamdan mı?

Hayır. Hayır, siktir et.

"Gerçekten onunla mı evleniyorsun?" diye sordum, ama o hiçbir şey söylemedi.

"Beni durdurmak için mi buradasın?" dedi yumuşak bir sesle.

"Henüz karar vermedim."

Tam olarak doğru değil. Kararımı vermiştim. Sadece onu ne zaman durduracağımı henüz bilmiyordum.

Ya da nasıl.

"Pekala," dedi yavaşça, biraz sarsılmış bir ifadeyle, "söyleyeceğin bir şey varsa, ya şimdi söyle ya da sonsuza dek sus, tamam mı?" Şaka yapmasa da hafifçe güldü.

İkimiz de değildik.

"Onunla evlenme."

Açıkçası bunu söylememi beklemiyordu.

Çenesi düştü. Sonra ellerini havaya kaldırdı, perişan halde. "Bugün pasta aldım, kahretsin!"

"Ha?"

"Bir düğün pastası. Bugün sipariş verdim. En sevdiğim pastanede benim için özel bir sipariş hazırlıyorlar..." Pastanın kalanını yere düşürüp çizmemin altında ezmemi izlerken, o da gevezelik etmeye devam etti. "... ve Brody, Maggie ve Roni bunu gerçekleştirmek için şehirdeki tanıdıklarından yaklaşık bin iyilik istediler, Carl uçuyor ve üç gün sonra alacakaranlıkta herkesin önünde evleniyoruz ve-" Onu ensesinden yakalayıp ellerim saçlarına kaydığında sözleri boğuldu.

Eğilip onu yumuşakça öptüm. Derin bir nefes aldı.

Benimkini tuttum.

Başım tencerenin ve dudaklarının sıcak, tüylü hissiyle, tadıyla, nefesini verirken yüzüme çarpan nefesiyle dönüyordu.

Geri çekildiğimde, kocaman açılmış gözlerle gözlerimin içine baktı. "Ah, kahretsin," diye fısıldadı.

"Onunla evlenme" dedim tekrar.

"Neden?" diye bağırdı, gömleğimin göğsünü avuç avuç kavrayarak. "Bana bir sebep göstermelisin Lex. 'Onunla evlenme' deyip tüm hayatımı değiştirmemi bekleyemezsin! Bana tek bir geçerli sebep ver yeter."

Bana yalvarıyordu. Ona bir sebep vermek istiyordum ama gerçekten de bir sebebim yoktu. Ona sunabileceğim hiçbir şeyim olmamıştı.

Ben de onu tekrar öptüm.

Ama bu sefer irkilerek uzaklaştı.

"Çok ateşlisin Lex Davenport," dedi nefes nefese ve titreyerek, bakışları üzerimde gezinirken. "Ve çok soğuksun. Bir gün şanssız bir kadını çok çıldırtacaksın." Sonra yanımdan geçip gitti.

Kapı arkasından kapandıktan sonra, ben orada öylece durup dişlerimin arasından tıslayarak nefes verdim.

Eh. Gerçekten güzelce mahvettin bunu.

Sonra duvara tekme attım ve muhtemelen oturmamam gereken ama umursamadığım sandalyeye yığıldım.

Saniyeler sonra kapı çalındı. Kapı ardına kadar açıldı ve garsonlardan biri belirdi. Etek ucundan beş santimlik kırmızı bir külotun görüldüğü kadar mikroskobik bir "etek" giymişti. Boş boş ona baktım. "Şey, merhaba," dedi. "Dışarıda seninle konuşmak isteyen biri var. Adının Nico olduğunu söylüyor?"

İlk başta isim aklıma bile gelmedi. Sonra tanıma hissi omurgamda şimşek gibi çaktı. Elektrik şoku, buz gibi soğuk.

Aman Tanrım. Tam da şu an ihtiyacım olan şeydi.

"Onu içeri gönderin," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

İçeri girerken kenara çekilip kapıyı açık tuttu.

"Teşekkürler bebeğim," diye hırıltılı bir sesle ona seslendi. Garson kapıyı arkasından kapatıp bizi yalnız bıraktı.

Nico beni süzerken omzunu duvara yasladı. Ben de ona aynısını yaptım. Beyaz Adidas'la ayaklarını rahatça çaprazladı, gece mavisi kot pantolonu hâlâ tertemizdi, muhtemelen yeni çalınmıştı. Daracık dövmesi, eğer onunla evlenecek kadar aptal bir kadın bulursa, gelecekteki eğlencelerinden birine işaret ediyordu. Omzunda eski bir kurşun yarasından kalma bir yara izi vardı. Koyu renk saçları kısa kesilmiş, uçları sarıya boyanmıştı. Berbat hapishane dövmeleri, biri yüzündeydi. Gözlerinin altındaki kalıcı gölgeler, pislik görünümünü gerçekten tamamlıyordu.

Kuzenim Nico bana her zaman kötü bir asit yolculuğuna çıkmış uğursuz bir çizgi film gelinciğini hatırlatırdı.

"Vay canına, bu Karanlıklar Prensi'nin ta kendisi değil mi?" diye selamladı beni. Bana hep böyle seslenirdi: Karanlıklar Prensi. Şeytan'ın oğlu. Kanlı Taht'ın varisi. Tüm o saçmalıklar.

Çünkü kıskanıyordu.

Nico, babasının Şeytan olmasını çok isterdi. Ya da en azından Şeytan'ın çetesinin bir lideri olmasını. Ama Nico'nun babası, yıllar önce gizemli bir şekilde ortadan kaybolup bir gölde ceset olarak ortaya çıkana kadar hiç bu kadar yükseğe tırmanmamıştı.

Sonuç? Kuzenimin babasıyla ciddi sorunları vardı ve ne yazık ki o da benimkine tapıyordu.

"Uzun zaman oldu Nico," diye ifadesiz bir şekilde selamladım onu. Çok, çok uzun zaman olmuştu. Sanki on yıl gibi. Bu işin zamanlaması tamamen berbatı.

Tesadüf olamayacak kadar berbat.

Saçıma baktı. "Üstelik Kings renklerini giymiş." Aniden sinirlendi, sonra kıkırdadı. "Seni en son gördüğümde, düşük bir ihtimaldin."

"Her şey değişiyor."

"Baba seni hiç böyle gördün mü?"

Hiçbir şey söylemedim. Buraya girecek cesareti olmasına şaşırmıştım ama zaten etrafta onu tanıyan kimse yoktu. Babamın ekibindekiler ceketlerinde MAFYA damgasıyla dolaşmazlardı. Kim olduklarını ilan etmezlerdi. Renkli giysiler giymezlerdi. Gizli bir topluluk olmaları onları cezbederdi. Kimsenin kimin içeride kimin dışarıda olduğunu bilmemesi.

Ama ben yeterince biliyordum.

"Az önce krallarla dolu bir bara girdin," diye bilgilendirdim onu.

Umurunda değilmiş gibi omzunu kaldırdı. "Altı tane Kral saydım." Gözleri tekrar kesiklerime kaydı. "Bir de sen."

"Matematiğin bu konuda çok yanılıyor." Yukarıdaki barda bir düzineye yakın King vardı ve Misty's'deki kalabalığı doğru düzgün göremiyordum bile. "Ve ben bir King'im."

"Sen bir Montanari'sin," diye düzeltti beni.

"Aslında ben bir Davenport'um."

Sıkılmış numarası yaptı. "Sana bir iş verildi. Bana da verildi. Saçmalamak istiyorsan, babanla yap."

"Peki bu ne iş?"

Dudaklarında küçük, sinsi bir gülümseme belirdi ve sahte elmaştan yapılmış gözlüğü bana doğru parladı. "Joey, bir suç ortağına ihtiyacın olabileceğini düşündü."

Midemde yavaş yavaş mide bulandırıcı bir his belirdi. Ama ona tarafsız bir şekilde, "Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedim.

Omuz silkti. "Yine de. İş yapmayı seviyorum. Özellikle de sarışın işleri. O dik memeler... Üzerinden bozuk para sektirebileceğin o kış..." Ona doğru ilerledim ve yüzümde gördüğü her neyse gözleri parladı. "Onu gerçekten bir yere sürükleyip, baban parasını ödeyene kadar sıcak tutmak istemiyor musun? Kendim yaparım-"

Sözleri kesildi, çünkü ona öyle sert vurdum ki kafası duvara çarptı. O kadar sert vurdum ki, elim acıdı.

Hayatımda ilk defa bir adamın suratına tokat atıyordum.

Bana karşılık vermesini ya da bana vurmayı denemesini bekledim ama bunun yerine güldü.

"Bunu bir daha söylersen," dedim ona, "ve Glock'umun keskin ucuyla seni becereyim."

Nico çenesini ovuşturdu, ifadesi karardı ama hâlâ yarı yarıya eğleniyordu. "Belki Joey bir şeylerin peşindedir. Belki de ona sürekli anlatmaya çalıştığımız gibi, sadece bir deri israfı değilsindir." Yere tükürdü, sonra kan görebildiğim ağzının kenarını yaladı. Sakin kalmaya çalışarak yavaş ve derin nefesler alırken bakışlarını uzun süre gözlerimden ayırmadı. Çok fazla sinirlenmedim.

Ama beni sinirlendirecek pek bir şey yoktu, tıpkı kuzenimin buraya gelip Talia hakkında kötü konuşması gibi.

"Belki Joey başka bir konuda da haklıdır," dedi bana bakarak. "Ama senin yerinde olsam, o kız için Romeo'ya gitmeyi iki kere düşünürdüm. Başına ödül konmuş. Ve kimse, sen bile, buna engel olamaz."

Beni geriye itti, kendi alanından çıkardı ve kapıdan çıktı.

Ellerimi saçlarımdan geçirdim ve derin bir nefes verdim. Yumruğumu duvara geçirmeyi düşündüm. Sonra vazgeçtim.

Onu bara kadar takip ettiğimde Nico çoktan gitmişti. Her zamanki gibi o sinsî, sümüklü herif gibiydi.

Belli ki babam için beni gözetlemek için buradaydı. Hem beni gözetlemek hem de "suç ortağım" olmak için. Babamın emirlerini yerine getirdiğinden emin olmak için.

Bu da bana güvenmediği anlamına geliyordu.

Ya da belki de sadece istihbarat istiyordu; beni görmelerini istiyordu. Bu işi nasıl hallettiğime dair adım adım bilgi istiyordu.

Bakışlarım odanın karşısındaki Talia'ya kaydı. Şimdi Roni'nin masasındaydı. Bana bakmıyordu. Gülümsüyordu ama içindeki çelişkiyi, omuzlarındaki gerginliği barın üzerinden bile görebiliyordum.

Bir hafta.

Talia De Santis'i tanımak için bir haftam kalmıştı, ta ki aramızdaki berbat ilişkiyi yerle bir edene kadar. Yapmak üzere olduğum şey için beni asla affetmeyecekti.

Bunu istemem.

On iki yaşındayken, kanlı parmak izini defterime bastırmasını sağladım çünkü onun benim olmasını istiyordum. Onu etkilemek istiyordum, o kadar ki, kanlı parmak izimi onunkinin yanına bastırıp, ona gelecekteki servetimi vaat etmeye hazırdım.

O zamanlar bunun ona ne kadara mal olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

On Üçüncü Bölüm

Talia

Düğün günündü.

Bir saatten kısa bir süre sonra, gün batımından hemen sonra Carl'la evlenecektim. Lüks bir restoranın özel arka odasında, mum ışığında, sade ve güzel bir tören olacaktı.

Ama şu anda, bütün gün ilk defa yalnızdım ve bunun iyi bir şey olmadığı ortaya çıktı.

Saç ve makyaj ekibi gittikten sonra annem ve nedimelerim, Carl'ın geline tören öncesi küçük bir kadeh kaldırmak için otel odasına gönderdiği Dom şişesini bitirmeme yardım ettiler. Kızlar kendi otel odalarında son dakika hazırlıklarını yapmak için yeni ayrılmışken -koridora çıkmadan önce biraz rahatlamam gerektiğinde ısrar etmiştim- kadehimin kalanını ağızıma boşalttım. Ne yazık ki, sadece bir damla kalmıştı. Çaresizlikten neredeyse şampanya kadehini yalayacaktım.

Sonra barın buzdolabına daldım ve sunulan şişelere göz attım. Yarım şişe yerel şaraplar, minyatür votkalar. Şampanya. Aman Tanrım, şeftali şnapsları vardı!

Şişenin üzerinde bir kurdele ve "Kızaran Gelin" kokteyli tarifi yazılı bir etiket vardı. Etiketın diğer tarafında şöyle

yazıyordu: Talia, düğün gecende en sevdiğin içeceklerle kadeh kaldır. Sevgilerimle, Maggie.

Ah, tatlı Maggie May. O kadın çok cömertti. Nedimelerimden biri ve iş arkadaşım/eski patronum Maggie, en sevdiğim içeceğin şeftali likörü ve her şey olduğunu biliyordu. Muhtemelen bu gece yeni kocamla kadeh kaldırmamı bekliyordu. Bilirsin, tam soyunmadan önce.

Midem garip bir şekilde bulanıyordu.

Carl'la hiç çıplak olmamıştık. Onun çağrısı. Bana kur yapma-eski usul taktığının bir parçası. Gerçi ona oral seks yapmıştım. Buna razı olmuştu. Hem de birkaç kez.

Doğum gününde bana oral seks yapmama izin vermeyen Lex'in aksine.

Hayır. Düğün gününde o adamı düşünmüyorsun.

Tamam, düğün öncesi gerginliğimi atlatmak için kesinlikle bir içkiye ihtiyacım vardı. Anlaşılan, tedirginlik diye bir şey vardı ve ben de tedirgin oluyordum.

Ayaklardan bahsetmişken, belki biraz yürüyüşe çıkmam gerekiyordu. Biraz hava almak için. Biraz içki içtikten sonra. Etiketdeki tarifi kontrol ettim ve şampanyayı açtım.

Flütüme köpüklü şarap doldururken biri kapıyı çaldı. Elimde şeftali likörüyle kapıyı açmaya gittim ve Roni'yi sevimli şeftali rengi nedime elbisesiyle buldum.

"Sadece senin için bu rengi giyerim," diye bilgi verdi, karnındaki fırfırlı kumaşı düzeltirken. Onu henüz bu kıyafetle görmemiştim, üstüne seksi, ipeksi bir eldiven gibi oturacak şekilde değiştirildiğinden beri. Daha önce, hepimiz Dom içerken o kusardı. Ama şimdi iyi görünüyordu, seçtiğim renk paletinden biraz etkilenmiş olsa da.

"Ama çok güzelsin!" dedi. Soluk şeftali rengi, soluk tenine ve siyah saçlarına, hele ki yeşil gözlerine tam anlamıyla yakışıyordu. Onu telaşla içeri davet ettim ve kapıyı arkasından kapattım. "İyi misin?"

"Ben de sana aynısını soracaktım." Elimdeki şişeye kaşını kaldırdı. "Şişeyi bırakmanı önermem pek mümkün

değil ama. Yaklaşık yirmi beş dakika sonra koridorda yürüyeceksin."

"Sadece biraz olsun rahatlamak için."

"Hı hı. Bu hangi kenar?"

Blushing Bride'ımı barda tamir etmeyi bitirdiğimde ona bir bakış attım. "Onu seviyorum."

Buna cevap vermedi. "Annen nerede?"

"Ondan kurtuldum." Elimi kapıya doğru savurup kokteylden derin bir yudum aldım. Sertti ama Roni'nin kontrolümü kaybettiğimden endişelenmemesi için titrememeye çalıştım. "Onu Carl'ın annesiyle birlikte ilk limuzine gönderdim. Beni gerginleştiriyordu."

"Anlıyorum. Şu anda biraz kıvırcıksın."

"Ne?" Duvardaki büyük aynaya dönüp saçımı kontrol ettim. Güzel bir topuz yapılmıştı ve yüzümde gevşek dalgalar vardı.

"Saçların mükemmel," dedi arkamdaki yansımada belirterek. "Bozulmuş olan genel auran."

Dönüp ona baktım. "Düğün günü heyecanı, Roni. Her yerim gergin."

Omuzlarımdan tuttu, beni güvenli bir şekilde kavrayarak sabitledi ve gözlerimin içine baktı. "Başaracaksın Tal. Bu senin özel günün. Senin için mükemmel olmaktan başka bir şey varsa, söyle bana, düzeltelim, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

"Ben senin yanındayım."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

"Ve sana sahip olduğun için çok şanslı bir adam. Bunu asla unutma."

İç çektim ve bu, uzun ve ürpertici bir ürpertiyle içimden geçti. O ürpertiyle, dün gece döktüğüm tüm gözyaşlarının yankılarını hissettim; benimle hiç şansı olmamış gibi görünen o diğer adamı unutmaya karar vermiştim. Hayır, sanki her karşılaştığında evren tarafından cezalandırılıyormuş gibi davranıyordu. Sanki benimle konuşmak bile işkenceydi.

Üç gece önce bir striptiz kulübünün özel odasında beni öptüğünde bile. Sonra yine kabuslarıma karıştı.

İçeceğimi yudumluyordum, kendimi titriyor hissediyordum. Ama Roni'nin omuzlarımdaki sabit tutuşu, desteği, gücü inanılmaz derecede dengeleyiciydi.

"Tamam mı?" diye sordu bana.

"Tamam aşkım."

Beni sıktı, sonra bıraktı.

Kendimi daha sakın hissettim. "Kahretsin. Bunda iyisin. Hiç evlenmediğin halde nasıl bu kadar iyisin?"

Omuz silkti. "Aşık oldum. Hepsi aynı lanet şeye çıkıyor. Bir noktada korkutucu."

Güldüm, tuhaf, yüksek sesli bir kahkahaydı bu, çünkü aşık olmaktan bahsettiğinde aklıma Lex geldi. Sonra gülmeye devam ettim.

Roni, sanki histerinin yayılmasından korkuyormuş gibi hafifçe geri çekildi. Zaten Roni pek geri çekilen biri değildi.

"Tamam, bak Talia..." Ben volta atmaya başlayınca beni izledi. "Nişanlıyla mihrapta buluşmak için yirmi dakikamız var."

"Hı hı." Evleneceğimiz restoranın özel parti salonunda bizim için kurulan "sunak". Muhtemelen şu anda oraya doğru geliyordu, bense elbisemin içinde ter içinde volta atıyordum. Tanrıya şükür ki kolsuzdu, yoksa şu anda korkumun kokusunu alırdı.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, tamam mı? Ama... istediğin bu mu?"

"Ne?" Nedimeme döndüm. "Elbette. Elbette. Bu—" terleyen bedenimi işaret ettim, "—sadece çekingenlik. Annem de düğün gününde aynı şeyin başına geldiğini söyledi. Annemle babam onlarca yıldır evli."

Roni bana ikna olmamış gibi bakıyordu ama yine de istediğimi yapıyordu.

"Bunu istiyorum," diye ısrar ettim.

"Tamam," dedi nazikçe.

"Yani, bunu nasıl istemeyeyim ki? Şu anda herkes beni bekliyor." Yutkundum, zorlukla. "Carl bekliyor."

Roni yumuşadı. "Ah, Talia. Herkes için endişelenme. Bu seninle ilgili ve—"

"Kimin beklemediğini biliyor musun?" Şeftali likörü şişesini alıp flütüme bir yudum daha boşalttım. "Lex." Şişeyi gürültülü bir şekilde bara koydum. "Lexington Miller Davenport Montanari, her neyse adı. Bay Gizemli. Bay Beni İstemiyor Ama İstememeye de Çalışmıyor. Beklemek yok. Beni hiç beklemedi. Biliyor musun? Bekleme listesinden kalbimi çıkardım. Yani, belki de..."

Tam öfkem tırmanırken, Roni'nin gözlerindeki bakışı fark ettiğimde olduğum yerde donakaldım. Neredeyse benim için ağlayacaktı ya da öyle bir şey. Roni Webber ise ağlayanlardan değildi.

"Roni..."

"Talia," dedi yumuşak bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

"Demek istediğim şu ki," diye tekrarlardım, daha güçlü bir şekilde, "aşkın ne olmadığını ve ne yaptığımı biliyorum. Beni seven bir adamla evleniyorum. Hem de bugün."

Roni bana öylece baktı.

"İyiym, gerçekten," diye söz verdim ikimize de. "Sadece gerginim. Hayatımın geri kalanı bu. Çok önemli."

Şimdi kararsız görünüyordu. Belki de bunun gerçekten normal olup olmadığını merak ediyordu.

"Ayrıca..." Tereddüt ettim, buna ne diyeceğini merak ediyordum. "Henüz sevişmedik. Sanırım bu konuda gerginim. Şu anda saçlarım biraz kabarık."

"Sen... ne?"

"Biliyorum. Garip, değil mi?" Nişan yüzüğümle oynadım. "Ama düşününce çok romantik. Yani, diğer her şeyi yaptık. Yani, diğer şeylerin çoğunu. Sadece, bilirsin, takmamış."

Roni bana bakakaldı. Sonra ağzını kapattı. Boğazını temizledi. "Şey..."

Aman Tanrım. Konuşamıyor muydu?

"Seni hiç konuşamaz halde görmediğimi düşünüyorum.
Bu beni korkutuyor."

Birbirimize baktık.

Kapı çalındı ve ben sıçradım.

"İç şunu," diye tavsiyede bulundu, kapıya doğru giderken nedime moduna geçerek. "Bu Maggie olmalı. Kızları lobiye topluyor."

İçkimin kalanını kafama diktim. "Hazır değilim," diye öksürdüm, içki boğazımı yaktı ve Roni aniden durdu. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Sadece... nefes almak için. Bilirsin, burnuma pudra falan sür." Saklanmak için çoktan banyoya doğru koşuyordum.

"Umarım bu bir kokain göndermesi değildir!" diye seslendi arkamdan. "Sen kafan güzelken evlenemezsin!"

Başımı banyodan tekrar dışarı çıkardım. "Öyle değildi!"

"Güzel." Bana dik dik baktı. "Herkesi buketlerle dolu limuzine bindirip her şeyin hazır olduğundan emin olacağım. Sonra seni almaya gelirim, tamam mı? Sadece akşam yemeğinden sonraki parti için ihtiyacın olan her şeyin çantanda olduğundan emin ol. Dans ayakkabıları falan." Sandalyede duran tote çantayı işaret etti.

"Tamam!" diyerek banyoya geri döndüm.

"Ve artık içme!"

"Tamam aşkım!"

Ayrılırken, koridorda kız arkadaşlarımın ve kuzenimin, yani nedimelerin seslerini duydum. Mutlu görünüyorlardı. Hepsi güzel elbiselerini, saçlarını ve makyajlarını giymişti. Randevuları, kocaları ve erkek arkadaşları onları restoranda bekliyordu. Bu onlar için eğlenceli bir parti olacaktı.

Onlar için.

Şimdi aynaya baktım, kendi gözlerimin içine baktım ve belki de Roni'nin gördüğünü gördüm.

Şüphe.

Bilinç bulanıklığı, konfüzyon.

Taş gibi soğuk bir korku.

Kabul ediyorum, birkaç hafta önce tüm bunlar çok daha iyi bir fikir gibi gelmişti. Lex beni kulüp binasındaki odasında acımasızca reddettikten sonra.

Ve biliyor musun, beni striptiz kulübünde aniden öpmeden önce.

Evet, havaya ihtiyacım vardı.

Belki otel katında kısa bir yürüyüşe çıkmalıyım ya da koridordaki Juliet balkonunda biraz hava almalıyım? Ya da bir ot içmeliyim. Eğer otum varsa. Neden ot getirmedim ki?

Şu anda senin için kimin ot bulabileceğini biliyor musun?

Lex.

Evet. Eğer burada olsaydı. Belki de onu düğüne davet etmeliydim.

Böylece arka kapıdan birlikte kaçabilirdik.

Ha. Aynadaki o inatçı kaltağa baktım, onu aklımdan çıkarmak istemiyordu.

Bana kaşlarını çatarak baktı. Onu sen gündeme getirdin.

Elbiseme takılmamaya çalışarak banyodan fırladım, aniden bu konuda kararsız kaldım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Sadece bir anlığına. Bu odaydı. Beni boğuyordu.

Rahat ayakkabılarım neredeydi?

Onları hazırladığım bez çantada buldum. Ya da biri bulmuştu. Hazırladığımı bile hatırlamıyordum. Ellerim onları kavradığında, gerçekten kaçmayı mı düşündüğümü düşündüm ve giymeden önce durdum.

Kaçmıyorsun.

Sen deli değilsin.

"Kendinle konuşmuyorsun."

Son kısmı yüksek sesle söyledim. Kendi kendime.

Hava. Havaya ihtiyacım vardı.

Ayakkabılarımı, bale pabuçlarımı giydim ve kapıyı açtım. Görevlendirdiğim korumam, koridorda, kapının hemen dışında duruyordu. Jude, muhtemelen her şeyden çok Roni yüzünden, gelin ve damat tarafının bugün sigortalı olması

konusunda ısrar etmişti. Kişisel güvenliğim ise işitme cihazlı, mütevazı Kings adayından başkasına atanmamıştı.

Adının Finn olduğunu öğrenmiştim ama aramızda tam olarak isim benzerliği yoktu.

"Sanırım otunuz yok?" diye sordum, gözleri benimkilerle buluştuğunda.

Hiçbir şey söylemedi. Hâlâ bana ısınamamıştı. Tek heceli homurtular ve keskin bakışlar eskimeye başlamıştı. Jude'un adamları sertti ama her zaman bu kadar sert değillerdi.

Babam onlara serseri derdi ama en azından kişilikleri vardı.

Bu adam değil.

"Bak, muhtemelen yerimde kalmamı sağladığın için puan kazanıyorsundur ama ben sadece biraz hava alıyorum." Yanından geçtim. "Çok uzağa gitmeyeceğim." Elbisemin uzun, kabarık eteğini toplayıp koridordaki Juliet balkonuna yöneldim, beni takip edip etmediğine bakma gereği bile duymadım. Onu görmezden gelirim, orada olmamasıyla aynı şey olurdu, değil mi?

Juliet balkonunda bir çift Fransız kapısı açık duruyordu. Dar ve sahte balkonda aslında dışarı çıkılabilecek pek bir şey yoktu, sadece kalın bir pencere pervazı vardı. Üzerine çıkıp demir korkuluğa yaslandım ve serin sonbahar havasına olabildiğince uzandım.

Derin bir nefes aldım. Balkon arka sokağa bakıyordu. Alacakaranlıkta karşıdaki eski tuğla bina, uzaktaki sokak lambaları ve aşağıda park etmiş birkaç araba dışında görülecek pek bir şey yoktu.

Umarım kimse gelip de yukarı bakıp, korkuluktan sarkan bir gelin görüp, atlayacağımı düşünmezdi. O kadar çaresiz değildim.

Ama belki de çıkmak istiyordum.

Derin ve yavaş nefesler almaya çalıştım. Kendime gerçekten ne hakkında endişelendiğimi sordum.

Lex'in beni yine reddetmesi beni çok üzdü mü? Bana Carl'la evlenmemi söyleyip sonra evlenmememi söylemesi

ama nedenini söylememesi beni çok mu rahatsız etti? Yani, "Çünkü seni istiyorum" gibi?

Neden onu bu kadar çok düşünüyordum? Lanet olası düğün günümde mi? Ailemi, patronumu ve arkadaşlarımı bu işi başarmam için zorlayıp, çekiştirip yalvardıktan sonra mı? Ve tanıdığım herkesi -Lex hariç- benimle birlikte bu trene binmeleri için harekete geçirdikten sonra mı?

Carl'a evet dediğimde ve o kadar mutlu olmuştu ki bana, Hadi yapalım o zaman. Bu hafta, dedi.

Ve yine evet dedim.

Bu doğal mıydı? Tüm bekar hayatınız ve diğer tüm olasılıklar, gidebileceğiniz farklı yollar, birlikte olabileceğiniz farklı erkekler, koridora çıkmadan hemen önce aklınızdan geçti mi? Bu sadece düğün günü heyecanı mıydı?

Ve eğer öyleyse, neden Lex akla gelen tek erkekti?

Şu anda kafama silah dayansa, daha önce çıktığım hiçbir adamın yüzünün aklıma gelebileceğini sanmıyordum.

Arkamdaki koridorda donuk bir gümbürtü hissettim ve midemde karşılık veren bir gümbürtü hissettim. Omurgamda karıncalanmalar yükseldi. Dönmeye başladığımda ve tüylerim diken diken olduğunda bile, sessizce birinin bana yaklaştığını biliyordum.

Ve daha dönmeden, kim olduğunu anladım.

Ama onunla yüz yüze gelinceye kadar inanmadım.

"Lex," diye coşkuyla bağırdım.

Benden birkaç adım ötede duruyordu. Gelinliğimle ben, o ise her zamanki rahat kıyafetiyle; Kings kesimli gömleğinin üzerine giydiği koyu renkli kapüşonlu üst, soluk siyah kot pantolon ve motorcu botlarıyla. Kalbim göğsümde bir balyoz gibi çarpıyordu. Korku ve coşku, korkunç ve mide bulandırıcı bir coşkuyla birbirine çarpıyordu.

Burada ne yapıyorsun? aptalca bir soru olurdu. Yanından geçip, yerde yığılmış, buruşuk korumamın bedenine baktım.

"Sadece kısa bir şekerleme yapıyor. Merak etme, iyi olacak."

Lex'e bakakaldım. "Bunun için başı belaya girmez mi?" Elleri kot pantolonunun ceplerindeydi. Her zamanki gibi rahat görünüyordu ve sanki kafasında sandığından çok daha fazlası dönüyormuş gibiydi.

"Gerçekten umursuyor musun?" Göz kapaklarının altından bana baktı, çenesi hafifçe yukarı kalkmıştı.

Bu ihtimal beni endişelendirmiyordu. Lex'in kulüp kardeşine, hatta müstakbel bir kardeşe bile zarar vereceğinden çok şüpheliydim. Ama şok olmuştum. Ellerim titriyordu.

Konuşacak kelime bulamayınca Lex uzanıp elimi tuttu. Ve elinin elimi sıktığını hissettiğimde kendimi kaybettim.

Ağlamaya başladım.

İçim eridi ve bu adam için Carl'ı anında terk edeceğimi biliyordum. Eğer bana gerçekten beni istediğini söylerse.

Gelinliğimle burada dururken kendimi bir sahtekâr gibi hissettim. Başka bir adamla evlenmeyi kabul ettiğime inanamıyordum. Bunu nasıl kabul edebilirdim ki?

Lex gözlerimin derinliklerine baktı. "Benimle gel," dedi alçak, yatıştırıcı bir ses tonuyla.

"Bunu neden yıllar önce söyleyemedin? Günler önce?"

"Şimdi söylüyorum."

"Ya bu bana yetmezse?" Bana daha da yaklaştı. "Birdenbire ortaya çıkıp beni çalamazsın..."

Yüzüme doğru eğildi. Sonra parmakları çeneme dokundu, bakışları benimkilerle kesişirken beni esir aldı. "Talia, o adamla evlenemezsin. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

Aman Tanrım. Gerçekten buradaydı. Onu hissedebiliyordum, kalp atışları, parmak uçlarında yavaş ve istikrarlıydı, onları yavaşça boğazımdan aşağı doğru sürüklüyordu ve vücudumdan aşağı sıcak bir ürperti yayıldı.

Benim için gelmişti. Carl'la evlenmemi engellemek için buradaydı.

Nihayet beni kendine mal etmeye çalışıyordu.

Ve aman Tanrım, çok rahatladım.

Rahat bir nefes aldım, uzun ve titrek bir şekilde. "Öyleyse beni buradan çıkarın."

"Değişmen gerek."

"Ne?"

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Şu anda biraz dikkat çekicisin. Başka kıyafetlerin var mı?"

"Evet." Odama koştum, baygın korumamın üzerinden dikkatlice atladım. Tote çantamı kaptım ve içgüdüsel olarak şeftali likörü şişesini içine tıktım.

Döndüğümde Lex, Finn'i ayak bileklerinden tutup odaya sürüklüyordu. Onu yerde uzanmış halde bıraktı.

"Güvendeyiz," dedi, gözlerimiz tekrar buluştuğunda. Sanki birlikte bir suç işliyormuşuz gibi hissettim ve bu düşünce kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. Hem de kötü anlamda değil.

Aman Tanrım, bu adam yüzünden mahvoldum.

Finn'in ceketinden bir iPhone çıkarıp, Finn'in cansız başparmağını ana ekran tuşuna basışını izledim. Sayfaları kaydırdıktan sonra telefonu arka cebine koydu.

"Ne yapıyorsun?"

"İşitme cihazlarını kapatıyor."

"Ah. Bu... yanlış görünüyor."

"Kendine geldiğinde onu yavaşlatabilir," dedi yanıma gelirken. "Neyse, Kral olmak istiyor, telefonunu o yeni moda Face ID kilidiyle güncellemesi gerekecek ki, baygınken kimse giremesin." Tekrar elini uzattı. "İnan bana, içkili bir gecenin ardından kulüp binasında çok işe yarayacak."

"Sanırım..."

Finn'in göğsünün kalkıp inmesini izlerken elini tuttum ve beni koridora çıkardı.

Beni asansörlerin yanından geçirip köşeyi döndü ve koridorun en ucundaki başka bir asansöre bindirdi. Bir servis asansörü. Kapısı sanki bizi bekliyormuş gibi açıldı.

Onu içeri kadar takip ettim. Okuyucudan bir kart geçirdi, kapı kapandı ve aşağı inmeye başladık.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum şaşkınlıkla.

Otelde tanıdığı biri mi vardı? O anahtar kartını bir personelden mi çaldı? Kendi kartını mı yaptı?

O an, onun suç güçlerinin nerelere varabileceğini gerçekten bilmediğimi fark ettim.

"Üstünü değiştirmen gerek," dedi sakince. "Hemen."

"Şey... Fermuarı açmak için yardıma ihtiyacım olacak." Sırtımı ona döndüm, kalbim hala çarpıyordu.

Lex, ensemden omurgamın dibine kadar elbisemin arka fermuarını açtı ve uzun, nefis bir ürpertiye neden oldu. Sonra, elbiseyi aşağı doğru iterken, bir beyefendi gibi bana sırtını döndü. Bu gece dans ederken giyeceğim o kabarık, beyaz nar şurubu eteğimi çantadan çıkarıp içine girdim.

Sonra eteğime uygun gömleği yanıma almayı unuttuğumu fark ettim. Üstümde sadece beyaz saten gelin korsetim vardı ama asansör çoktan yavaşlayıp durmuştu.

"Gömleğim yok!"

Lex tereddüt etmeden kapüşonlusunu çıkarıp bana uzattı. Üzerime geçirdim, sonra gözlerinin içine baktım. Göz kapakları hafifçe inmiş, bana bakıyordu.

"Biliyordum," dedim şaşkınlıkla.

"Elbiseyi çıkarman gerekecek," dedi aynı sakın, yatıştırıcı ses tonuyla, elimi tekrar tutarken.

Çantamı aldım ve beni asansörden sessiz bir servis koridoruna çekti. Arkasından aceleyle yürürken yemek pişerken ve endüstriyel temizlik yaparken kokular geliyordu.

Bir ara asansörün zemininde terk edilmiş, içindeki en tatlı şeyi almak için yırtılmış bir şekerleme gibi duran güzel beyaz gelinliğime baktım. Ve çocukken göz koyduğumuz o çikolataları hatırladım; kremalı içlerini nasıl yalayıp, sonra da ağızımızda eriyene kadar nasıl erittiğimizi.

Sonra asansörün kapısı kapandı ve düğünüm resmen bitti.

Sonradan fark ettim ki o an Carl'ı hiç düşünmemiştim. Lex elimi tuttuğu andan itibaren, kalbimin çarpıntısındaki tek erkek o olmuştu.

On Dördüncü Bölüm

Lex

Talia'yı hızla personel koridorundan geçirip çıkış kapısından arkadaki sokağa götürdüm. Sokak boştu. Ceset yoktu. Sadece belirlenen yerlere park edilmiş birkaç araba vardı. Bir de en uçtaki çöp konteynerinin yanına, yasadışı park ettiğim araba vardı.

Talia'yı ona doğru çektim.

Sonra Nico'yu gördüm, sokağın diğer ucundaki otel duvarına yaslanmıştı. Sırıtan dudaklarına bir sigara götürüyordu. Bir nefes çekerken gözleri gölgeler içinde parladı, duman havaya ve uzağa doğru kıvrıldı.

Onu geçen gece Misty'nin arka odasında gördüğümünden beri görmemiştim ama bu gece burada, pusuda beklediğinden hiç şüphem yoktu. Eğer bir hata yaparsam veya kurtulamazsam, tıpkı bir leş yiyici gibi enkazı yemek için pusuda beklerdi.

Siktir et.

Sigarasını gölgelere fırlattı, Talia'yı diğer yöne doğru çekiştirirken ve elini tutarken beni izledi. Kesinlikle şu anda birini kaçıran birine benzemiyordum. Gelinle kaçan birine benziyordum.

Ben de öyleydim.

Elini bırakıp, elimi onun üst koluna doladım. Onu biraz daha sert bir şekilde Shane'in arabasına doğru yönlendirdim; benimle birlikte aceleyle geldi. Geçen senenin Mustang Shelby'siydi, siyah üstüne siyahtı ve o anda Shane'in benim elimde olduğundan haberi yoktu. Yine de Shelby, onun arabalarından sadece biriydi ve canımız istediğinde birbirimizin arabalarını çalmakla epey uzun bir geçmişimiz vardı; sonunda ona anlatırdım. Bu arada, muhtemelen anlardı.

Yolcu kapısını açtım ve Talia hemen içeri girdi. Çantasını tuttuğumu fark etmemiş gibiydi bile. Tekrar yukarı baktığımda Nico ortadan kaybolmuştu.

Talia'nın onu fark ettiğinden bile şüpheliydim. Dikkati dağılmış gibiydi. Üzgündü.

O kadar işkence çekti ki, kendi düğününden bile yürüyerek çıkmama izin verdi.

Eldivenimi giyerken, o kısmı ve bunun benim bir insan olarak hakkımda ne söylediğini düşünmemeye çalıştım - sevdiği herkesin artık onu beklediğini ve yakında yokluğunu fark edip endişelenmeye başlayacaklarını. Eldivenli elimle telefonunu çantasından çıkardım, zil sesini kapattım ve çöpe attım. Sonra Finn'in telefonundan parmak izlerimi sildim ve onu da çöpe attım.

Şu anda Talia'ya zarar verdiğimi biliyordum, bunu istese de istemese de.

Babamın emri olmasa bile yine de bunu yapıp düğününü engelleyeceğimi merak ediyordum.

Ya da onu rahat bırakıp, onu yeterince seven, evlenme teklif edecek ve onu hak ettiği gibi bağlamak için her şeyi yapacak bir adamla evlenseydim.

Ama ilerlemem için ihtiyacım olan tek şey, omzumun üzerinden nefes alan Şeytan'dı.

Eldiveni görmesin diye arka cebime sakladım, sürücü koltuğuna geçtim ve çantasını ayaklarının dibine bıraktım. Arka sokaktan çıkıp sokağa çıktık.

Geri görüş aynamdan, uzaklaşırken otelin önünde bizi bekleyen limuzini görebiliyordum.

Trafiğe karışıp Gastown sokaklarında ilerledik, otelden uzaklaştık. Düğünün yapılacağı restorandan uzaklaştık. Sokak lambaları tepemizde parlıyor, gökyüzü kararıyordu.

Buhar saatinin yanından geçiyorduk ve saate baktım. Altı yirmi bir.

Alacakaranlık geceye dönüşüyordu.

Talia her an sunağa hazırды. Ardından akşam yemeği ve dans gelecekti. Evli bir kadın olarak yeni hayatı başlayacaktı.

Ama bunun yerine... kaos.

Roni çoktan onu arıyor olurdu. Biri Finn'i bulurdu. Bir noktada Finn uyanırdı.

Ama Finn beni görmedi. Hiçbir şey görmedi. Görüntüm oteldeki hiçbir kameraya yansımadı. Hiçbir şeye dokunmadım.

Talia'nın elbisesi ve yokluğu dışında hiçbir iz bırakmamıştım.

Güneye, sonra doğuya dönerek şehir merkezinden çıktık. Ana Cadde'yi geçerken sonunda konuştu. "Başardık," dedi yumuşak bir sesle, sesi boğuktu. "Düğünümünden kaçtım." Şoktaymış gibi geliyordu ama suçluluk duyacak kadar da farkındaydı. Aynı zamanda rahatlamış gibiydi.

Hiçbir şey söylemedim.

Kimin arabasında olduğumuzu sormadı. Nereye gittiğimizi sormadı, kabarık beyaz eteğinin ucuyla oynadı ve nişan yüzüğüyle oynadı.

"Roni her şeyi halledecek," dedi yumuşak bir sesle, neredeyse kendi kendine. "Her şeyle o ilgilenecek."

Sanki gerçekten görmüyormuş gibi, önündeki yola bakıyordu. Gözleri kocaman ve donuktu.

"O bilecek," diye fısıldadı.

"Biliyor musun?"

"Kaçtım. Gittiğimi anladıkları anda..."

Bunu düşündüm. "Nereden bilecek?"

Sessizlik. Talia yolcu penceresinden dışarı baktı, yüzü benden öteye dönüktü.

"Korkuyor muydun?"

"Öyle bir şey işte." Bu ancak bir fısıltıydı.

Kahretsin. Bu kadar sevinmek istemezdim.

Finn aşağı inmeden hemen önce Roni'nin Talia'nın odasından çıktığını görmüştüm. Ve orada nasıl bir kız muhabbeti yaptıklarını merak etmiştim.

Umarım benim adımın geçtiği türden değildir.

Finn uyuşturulduğunu anladığı anda -ya da Talia Roni'ye benim hakkımda bir şey söylediye daha erken bile- Jude, Talia'nın tek başına hareket etmediğini düşünebilirdi. Ve Talia'nın birlikte kaçmış olabileceği kişilerin listesini çıkarmak uzun sürmezdi.

Belki de nişanlısı dışında son zamanlarda onunla yalnız kalan tek adamdı - küvette, kulüp binasının dışında, kulüp binasındaki odasında - ve düğüne davet edilmeyen.

Ama asansörde o elbiseyi bulduklarında ve Roni, Talia'nın ona anlattıklarını paylaştığında, belki de kaçıp gittiğini düşüneceklerdi. Tek başına.

Ve benim bu işe karışmış olabileceğimden şüphelenmek için hiçbir sebep yoktu.

Ben şehirde bile değildim.

Beni bugün öğleden sonra tekrar Pitt Meadows havaalanına bırakan Toad'a göre, annemle birlikte Ontario'daydım.

"Belki senin beni almaya geldiğini bile tahmin eder," diye ekledi Talia.

"Neden?" Ona baktım, damarlarımda soğuk bir his dolaşıyordu. "Bunu neden tahmin etsin ki?"

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde benimkilerle buluştu. Hâlâ donuktu ama kararlıydı. Yumuşamıştı. "Çünkü sana karşı neler hissettiğimi biliyor."

Bakışlarımı kaçırdım. Direksiyondaki ellerim daha da sıkılaştı. Bana baktığını hissediyordum ama gözlerimi yoldan ayırmadım.

Evet; bana karşı hissettikleri her geçen gün daha da netleşiyordu.

Otelde elimi sıkması ve adeta oradan çıkmam için yalvarması... her şeyi anlatıyordu.

"Neyse..." dedi yumuşak bir sesle, "Sanırım yakında öğrenecekler."

Haklısın. Çünkü onun aklında, birlikte gün batımına doğru koşacaktık.

Kızın kaçırılabilceği aklına bile gelmemiştir.

Ama yine de neden olsun ki?

Onu kaçırmıyordum. Ya da kendime sürekli öyle söylüyordum. Yaptığım şey, onu durum hakkında bilgi alabileceğim güvenli bir yere götürmektir. Ya da en azından durumun bir kısmını.

Ve ben onun hayatı haline gelen bu bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimi bulana kadar onu güvende tutacağım.

Kendi kendime, düşününden kendi elleriyle ayrıldığını söyledim. Ama şu soruya gerçekten bir cevabım yoktu: Eğer ben gelmeseydim, şu anda onunla evleniyor olur muydu?

Ve kaçış arabasındaki daha rahatsız edici fil: Artık burada olduğuna göre, benim için ne kadar ileri gidebilirdi?

Peki onun için ne kadar ileri gidebilirim?

Vancouver'dan çıkıp Barnett Otoyolu'ndan doğuya doğru ilerlediğimizde Talia iyice sessizleşmişti. Port Moody'den geçip Coquitlam'a girdiğimizde, 7 numaralı otoyoldan bir peyzaj şirketinin otoparkına girdim. Ofis gece boyunca kapalıydı. Arabamın yanına yanaştım, park ettim ve kontağı kapattım.

Talia bana baktı.

Arabadan indim, yanına gittim ve kapısını açtım. Sonra onu Shane'in arabasından alıp kendi arabama aldım.

Tekrar otoyola çıktığımızda ve belki de bunun ne kadar hesaplı bir şey olduğunu gerçekten anladığında - mesai saatleri dışında, kimsenin bizi görmediği bir otoparkta araba değiştirmek - sonunda sorular sormaya başladı.

"O araba kimindi?"

"Bir arkadaşın."

"Bunu planlıyor muydun?"

"HAYIR."

Gerçek. Şey. Üç gün önce babam bana bunu emrettiğinde, kesinlikle bunu planlamıyordum. O geceye kadar kesin olarak evleneceğini bile bilmiyordum, öyleyse nasıl planlayabilirdim ki?

Ama evet. Hayatımızın son birkaç saatini kesinlikle detaylıca planlamıştım. Sonraki birkaç saati de.

Bunun ötesinde, hala biraz belirsiz görünüyordu.

Ona baktım. Bana iri gözlerle bakıyordu. Gözlerinin altındaki küçük çukurlar terle parlıyordu. Daha düzensiz nefes almaya başlamıştı. Daha yüksek sesle.

"Kağıt torban var mı?" diye sordu bana.

"Hayır. Sadece nefes al, tamam mı?"

"Ben... Ben bunu herkese yaptığıma inanamıyorum," diye hırıltılı bir şekilde söyledi.

"Kimseye bir şey yapmadın."

"Kaçtım. Sevdığım herkesi terk ettim. Ben..."

Tekrar gözlerine baktım.

Bu sadece onun daha zor nefes almasına neden oldu.

Önümdeki yola odaklandım.

"Sen kaçmadın, ben seni götürdüm," diye ekledim sessizce.

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

Otobandan çıktığımızda, gecenin karanlığında etrafına bakındı. Ucuz evlerin ve loş sokak lambalarının sıralandığı bir yolda kuzeye doğru gidiyorduk.

"Dışarısı karanlık," diye fısıldadı.

O kadar karanlık değildi ama şehir merkezinden daha karanlıktı. Nerede olduğumuzu bilmediğini

anlayabiliyordum. Dikkat etmemişti ve şimdi bu onu huzursuz ediyordu. Belki de gerçekten şoktaydı.

Benden korktuğunu sanmıyordum.

"Endişelenme," dedim çünkü söyleyebileceğim başka pek bir şey yoktu. "Güvendesin."

Çantasından bir şişe şeftali likörü çıkarıp içmeye başladı.

"Acele etme," dedim gönülsüzce. Belki de bu gece sarhoş olup küçük sohbetimizi yarın yapmamız daha iyi bir fikirdi.

Ama bu sadece içimdeki korkaklığın konuşmasıydı.

Shane'in ormandaki evine vardığımızda Talia daha sakin görünüyordu. Ve tuhaf bir şekilde daha mutluydu.

Alkol bunu yapabilir.

akıl taşlı araba yoluna park ettik. Ev uzun, alçak bir çiftlik eviydi, koyu renkli ahşaptan yapılmıştı, özel bir yanı yoktu. Ama bakımlıydı. Kıyılmış yakacak odunları n tarafa düzgünce istiflenmişti. Bahçe her taraftan ormanın içine doğru kayboluyor, arazi ağaçların arasında karanlığa doğru uzanıyordu.

Arabayı durdurup farları sndrdğmde, kendimizi karanlıkta bulduk. Yoldaki seyrek sokak lambaları, yüksek ağaçlar tarafından engellenmişti.

"Burada bekle. Ben işiği yakayım."

Arabadan indim, Shane'in bana uzun zaman önce verdiği yedek anahtarı aldım, n kapıyı açtım ve dış işiklar da dahil olmak üzere işikları yaktım. Sonra Talia'yı arabadan aldım. O ikisini taşırken ben de çantasını taşıdım, şişeyi boynundan sıkıca kavramıştım.

Sarhoşluktan ziyade duygusal yorgunluktan olsa gerek, hafifçe kıvrandı ve kolumu omzuna attığımda bana doğru çöktü. Onu eve götürdüm, ayakkabılarımızı çıkardık ve o da boş oturma odası/mutfak alanına girip etrafına bakındı.

Orası benim mi diye sormadı.

Hiçbir şey sormadı.

Odunlu bir şömine ve orijinal tuğla bir ocak vardı. Mutfak daha yeniydi ama özel bir yanı yoktu. Tek gerçek keyif, duvardaki yeni düz ekran televizyondur.

Konuşulacak pek bir şey yoktu. Shane'in etrafa saçılmış eşyaları dışında. Ön girişte birkaç palto ve ayakkabı. Sehpanın üzerinde dergileri. Kirli bulaşıklar bile vardı, gerçi uzun zamandır buradaymış gibi görünmüyordu.

Shane'in yaşadığı başka bir yer vardı; buraya başka şeyler yapmak için gelmişti.

Talia kısa incelemesini tamamlayıp bana baktı. Güzel bir yer veya buna benzer bir şey söylemedi. O kadar da güzel değildi. Berbat da değildi ama Shane'in burayı gösterişten uzak tutmasının bir sebebi vardı. Aile saçmalıklarından uzaklaşmak için buraya gelmişti. Ya da ailesinden veya ne kadar paraları olduğundan bahsetmek istemediği kadınları yanına getiriyordu.

Sıradan bir adam olup sıradan bir hayat yaşayabileceği bir yerdi ama öyle değildi.

İtirazı anladım.

Ben de hiç öyle biri olmamıştım.

"Demek," dedi Talia yumuşak bir sesle. "Sanırım burası balayı süiti."

Bunu böyle söyleyince, kendimi zaten olduğumdan daha büyük bir pislik gibi hissettim.

Acaba Carl'la balayı mı planlıyorlardı diye düşündüm ve kaburgalarımın bir kıskançlık hissettim.

Her iki durumda da, doğru olanı yaptığımı kendime söyledim. Düğünden sonra balayına çıkarsa, babamın istediğini elde etmesi daha da zorlaşır. Ve onu daha fazla tehlikeye atardı.

"Üzgünüm," dedim ona.

Ve şimdi sanki benim için üzülmüş gibi görünüyordu. Onu sürüklediğim yeri sevmediğini ima ettiğim için.

Bu durum her geçen dakika daha da kötüleşiyordu.

"Ben yle demek istemedim..."

"Sorun değil."

"zgnm" dedi.

"Olma."

Birbirimize baktık. Yutkundum.

O benim.

Kafamdaki tek düşünce buydu, her şeyin üstünde ydi. Talia artık benimdi.

Onu tam burada yakaladım ve nerede olduğunu bile bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. O diğer adamlarla evlenmiyordu.

Beni bir anda seğmişti.

Ona sunduğum her şeyi seğmişti ki, şimdilik pek de fazla bir şey değildi. Bir kaçış. Ve... burası.

Düğününden ayrıldığı için üzgündü, ama bunu yapmıştı. Kendini suçlu hissediyordu.

Ama çoğunlukla beni istediği için kendini suçlu hissediyordu.

O, benim onu istememi istiyordu.

Görünüşe göre Carl'la evlenmekten daha çok istiyordu.

Açıkçası, o da tüm bunların benim ona karşı duygularımı itiraf etmem olduğunu düşünüyordu. Ama ben tam olarak duygu besleyecek kadar lükse sahip değildim. Devasa bir boktanlığın ortasında ydık ve onun yumuşak, donuk gözlerinin dikkatimi dağıtıp, onu kollarıma alıp her şeyi yoluna koymam için yalvarmasından daha acil sorunlarım vardı.

Bunu başarmanın tek yolu, tüm o saçmalıkların üzerine bir kapı kapatmaktı. Ben de öyle yaptım.

"Hadi. Hadi yerleşelim." Gözlerini kaçırdım, elini tuttum ve onu evin arka tarafına götürdüm. Koridorun ilerisinde, bir tuvalet, bir kiler ve bir çamaşır odasının yanından geçince, koridorun iki yanında birer tane olmak üzere iki yatak odası vardı. Onu daha büyük olana, Shane'in yatak odasına götürdüm.

Yatağın yanındaki lambayı yakıp onu doğruca ebeveyn banyosuna götürdüm. Küçüktü ama istediği kadar uzun süre yatabileceği ve biraz mahremiyete sahip olabileceği bir küvet vardı. Bu gece ona büyük yatağı verecek, ben de küçük misafir odasında uyuyacaktım. Plan buydu ve ona sadık kalacaktım.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu bana, ben de suyu açıp küveti doldururken.

"Sana banyo yaptırıyorum."

"Ne?" Bana boş boş baktı, şeftali likörü şişesini hâlâ boynundan tutuyordu. Saten beyaz gelin korsesinin üzerine hâlâ benim kapüşonlu üstümü giymişti. Bakmamaya çalıştım.

"İç," dedim ve şişeden tereddüt etmeden bir yudum daha aldı. "Şimdi şişeyi bırak."

Tezgahın üzerine koydu.

"Soyunmak ister misin?" diye sordum, o ise orada öylece durup bana bakarak yol tarifi arıyordu.

Bana öyle dolu, umut dolu bir bakışla göz kırptı ki, bütün nefesim kesildi.

Ona bakmayı bırak.

"Ama... gitmeni istemiyorum," dedi arkamdan bir yerden yumuşak bir sesle. Ben de suyun sıcaklığını kontrol edip ona temiz bir havlu hazırladığımdan emin olmak için kendimi meşgul ediyordum.

Hala orada öylece durduğunu ve bir şey söylememi veya yapmamı beklediğini fark ettiğimde, arkasına geçtim ve kapüşonlu üstümü omuzlarından sıyırdım.

Bana izin verdi.

Yere düştü ve iç çamaşırının arkasını çözmeye başladım. Çabucak. Sütyen gibi küçük kancaları vardı ama on tane falan. Çıkarıp yere bıraktım, ne yaptığımı düşünmemeye çalışıyordum.

Sonra ellerim beline gitti, bir an eteğinin kemerine yerleşti. Tereddüt ettim.

Hafifçe nefes aldı.

Ona o banyoda ihtiyacım vardı. Ve benden uzakta. Bu yüzden derin bir nefes aldım, eteğin arkasındaki fermuarı bulup aşağı kaydurdım.

Külotu beyaz ve dantelliydi.

Ve yeni kocasına yönelikti.

Penisim zonkluyordu. Zaten o kadar sertleşmişti ki, kot pantolonumun içine sıkışmıştı, resmen ağrıyordu.

Eteğini aşağı doğru ittim ve yere düştü. Gözlerim kalçalarının kıvrımına ve koşu bandı gibi kaslı, muhteşem kıkına kaydı.

Sonra birkaç parmağımı dantelli külotuna soktum -hiç düşünmeden- ve dizlerine kadar kaydurdım. Bıraktığımda, külot ayak bileklerine düşene kadar hafifçe kıpırdandı.

Çıplak, altın rengi tenine baktım. Güzel, şeftali biçimli kıcının üzerindeki daha az bronzlaşmış soluk üçgen tenine.

Büyülenmiş bir şekilde parmak uçlarımın omurgası boyunca yukarı doğru kaymasına izin verdim. Titredi.

O an, hayır, babam olmasaydı bunların hiçbir olmayacaktı diye karar verdim.

Bugün düğününü engellemezdim, çünkü iş oraya kadar varmazdı. Babam olmasaydı, Talia asla başka bir adamla evlenmezdi, çünkü zaten benim olurdu.

Dört yıl önce o Dirty turnesinde onunla sevişirdim ve onu benim yapardım.

Elimi geri çektim.

"Banyoya gir, Talia." Sesim sert ve tuhaf çıkıyordu. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Benimle gel."

"Sarhoşsun."

"Bana içmemi söyledin," diye itiraz etti.

"Hemen bin."

Ben her yere bakarken o küvete girdi. Çıplaklığına bakmadım. Yani baktım. Ama bakmadım. Ve baktım.

Aman Tanrım, burası çok sıcaktı. Ayna şimdiden buharlaşmıştı. Vantilatörü açtım.

"Gerçekten içeri gelmiyor musun?"

Gözlerinin içine baktım, çevresel görüşümde onun geri kalanını görmezden gelmeye çalıştım.

"Çok isterdim." Yutkundum. Sesim pürüzlüydü. "Ama yapamam. Önce halletmem gereken birkaç şey var." Hallettim. Mesela izlerimizi örttüğümde emin olmak gibi.

Şeftali şnaps şişesini ona uzattım.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle, güvenerek.

"Geri döneceğim."

Dışarı çıktım, banyo kapısını kapattım ve derin bir nefes aldım, beyin hücrelerimin kendine gelip işlerini yapmasını diledim. O banyoda gizemli bir şekilde bayılmışlardı.

Odak.

Telefonumu çıkarıp Shane'e mesaj attım. Shelby ve kulübeyi kullanıyorum. Mahremiyete ihtiyacım var. Kimseye söyleme.

Shane'in birine bir şey anlatacağından hiç endişelenmiyordum. Muhtemelen beni bir dahaki görüşünde müstehcen detaylar için beni sorguya çekerd, ama bu arada çenesini kapalı tutardı. Shane Madrigal genellikle başkalarıyla iyi geçinmezdi ve kendi başının çaresine bakabilirdi. Kral da dahil olmak üzere herhangi biri gelip benim hakkımda soru sorarsa, karşılığında hiçbir şey almazdı.

Ya da ruh haline göre suratına bir yumruk.

Sonra doğruca Talia'nın çantasına gittim. İçeri girdiğimizde yatak odasında yere bırakmıştım. İçini karıştırdım, cüzdanını buldum ve kot pantolonumun beline, arkaya, Glock'umun hemen yanına sakladım. Çantayı onun için yatağın üzerine bıraktım.

Sonra sürpriz olmayacağından emin olmak için yatak odasına baktım. Gizli silah bulamadım, ama Shane gibi bir sapık için bile şaşırtıcı olan bir dizi sapık seks sahnesi buldum. Çoğunu olduğu gibi bıraktım.

Ama kelepçeleri bulduğum çekmecedan çıkardım.

Geniş, yumuşak kahverengi deriden yapılmışlardı ve sağlam metal tokaları vardı, kısa bir metal zincirle

tutturulmuşlardı. Elimdeki çantalara bir an baktım.

Sanki birileri istese, bağlı olsun ya da olmasın, o tokaları açabilirmiş gibi görünüyordu.

Aynı çekmecedeyim, anahtarlı bir çift gerçek kelepçe buldum. Deri kelepçeleri bırakıp metal olanları aldım. Anahtarları cebime tikiştirip kelepçeleri daha kolay erişilebilecek bir yere, komodinlerden birinin çekmecesine sakladım.

Ne olur ne olmaz diye. Kendime bunu söyledim.

Talia'nın tekrar toplum içinde yüzünü gösterebileceğinden emin olana kadar orada kalmayı reddetmesi ihtimaline karşı. Ve çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler gerektirirdi.

Tekrar dışarı, oturma odasına/mutfığa döndüğümde, banyodan aşırıldığım Shane'in tıraş bıçağını Talia'nın cüzdanıyla birlikte bir çekmeceye sakladım. İşte o zaman, araba yolunda çakıl taşlarının çitirdediğini duydum.

Araba lastikleri.

Farlar oturma odasına vurarak perdelerin arasından bir anlığına parladı. Sonra bir araba motorunun sustuğunu duydum.

Ön kapının yanındaki pencereye gizlice yaklaştım, küçük perdeyi araladım ama araba yolunu net bir şekilde göremiyordum. Elim çoktan silahıma gitmişti ve şimdi onu sıkıca kavramış, o kapıdan kim girmeye çalışırsa çalışsın, Shane veya onu aramaya gelen zavallı bir kızıdan başkasıysa, onu çekmeye hazırdım.

Kimdi o, kapıyı çaldılar. Üç kere, yavaşça, sert bir yumrukla.

Sonra sesini duydum; kapının arkasından boğuk ama kesinlikle tanınıyordu.

"Aç şu lanet olasıca kapıyı."

Bok.

Arabam garaj yolundaydı. Evin ışıkları yanıyordu. Burada olmadığımı iddia edemezdim.

Kapıyı açıp içeri girdim.

Nico içeri girdi ve Roni'yi bağlayıp gözlerini bağlayarak önüne itti.

On Beşinci Bölüm

Lex

"Geç kaldığımız için özür dilerim." Nico kapıyı arkasından tekmeledi. "Arkanızda epeyce kalmıştık ama sonra biri araba kullanırken kafamın arkasına tekme atmaya karar verdi. Küçük bir yol değişikliği yapmak zorunda kaldım."

Roni'ye bir kez daha küçük bir hamle yaptı.

Vücudumdaki tüm kan ayaklarıma doğru çekilirken ona bakakaldım. Hareket edemiyordum. Sanki kemiklerimde beton varmış gibiydi.

Gözlerinin üzerinde koyu renkli bir bandana vardı. Ağzına da bir tane daha takılmıştı.

Nedime elbisesi giymişti, üstüne de küçük siyah bir motosiklet ceketi giymişti.

Ağzındaki tıkaçla homurdandı.

"Nedir o, tatlım? Söyleyeceğin bir şey mi var?" Nico, ağzındaki tıkaçı çekip çözdü. Ağzından çıkan tıkaçı tükürdü.

Sonra dönüp ona tükürdü.

Kolundan tutup onu geriye, ondan uzağa çektim. O herifin her yerine tükürse bile umurumda değildi. Ve kafasına tekme attım. Ama onun da karşılık vermesini istemiyordum.

Kuzenim boynundaki tükürüğü sildi. "Kızın bir huyu var," dedi, ama bu konuda pek de üzölmüş gibi görünmüyordu.

Roni benden kurtulmaya çalıştı ama ben sıkıca tuttum. Bileklerini arkasından kelepçelemiştii.

Gelincik hazırlıklı gelmişti.

O kelepçelerin Talia'ya ait olma ihtimali sinirlerimi altüst etti. Burnumdan derin bir nefes aldım, tek kelime etmemek için dişlerimi sıktım.

Sakin olun.

Sakin kalman lazım.

Roni benim kucagımda pek direnmedi. Nefes nefese kalmıştı. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen onu tekmelemek için elinden geleni yaparken kendini çoktan tüketmişti. Boynunda kanlı bir çizik vardı ve her yerinde morluklar olduğundan şüphem yoktu.

Kelepçelerini işaret ettim, sonra elimi uzattım, avuç içi yukarı bakacak şekilde, "Bırakın şunu, siktir edin." dedim.

Nico cebine uzanıp kelepçenin anahtarını avucuma koydu.

Roni'yi kollarından tutup koridorda yönlendirdim. Shane'in yatak odasının kapısının önünden geçtim; Talia umarım küvette ve şnaps şişesinde derin bir uykudaydı.

Roni'yi misafir odasına ittim, yatağı oturttum. Hiçbir şey söylemedi. Kelepçelerden birini açıp eski metal karyola çerçevesine geçirdim ve tekrar bileğine geçirdim. Her şey bir dakikadan kısa sürdü.

"Gerçekten yanlış kızla uğraşıyorsun," dedi sessizce. Sesindeki öfkeyi ve korkuyu duyabiliyordum.

Bu ifadeyi ne kadar anladığımı bilmiyordu.

Ama yine de muhtemelen kiminle konuştuğunun farkında değildi. Gözleri hâlâ bağlıydı. Nico onu getirdiğinden beri tek kelime etmemiştim. Konuşsam sesimi tanıyabilirdi.

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Shane'in yatak odasının kapısını sessizce açtım. Banyo kapısı hâlâ kapalıydı.

Kapıyı kapatıp oturma odasına doğru yürüdüm. Nico etrafta dolaşıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye tısladım olabildiğince kısık bir sesle.

"Bu kimin çöplüğü?" Duvardaki düz ekrana baktı. "Sence Netflix veya Prime var mıdır? Ya da porno?"

"Sen bunu yükselttin, aptal herif."

Nico bana aldırış etmeden baktı ve kendini kanepeye attı.

"Ne yaptığının farkında mısın?" Parmaklarımı saçlarımda gezdirip önünde volta attım. "Bu ne anlama geliyor? Ölüm demek Nico. Lanet olsun, öldük."

Kuzenim kanepeye yaslanıp ayaklarını sehpanın üzerine koydu. "Çok dramatik. Neden oturup çeneni kapatmıyorsun? Yapmamız gereken bir telefon görüşmesi var."

"Bizi öldürecekler." Aşağı yukarı yürüdüm, içinde bulunduğumuz bokun derinliği iyice hissedildikçe kafatasım sıkıştı. "Az önce kralın yaşlı bir hanımını aldın." Koridoru işaret ederek sesimi alçak tuttum. "İçeridekinin kim olduğunu biliyor musun? O, Başkan Yardımcımın görümcesi sayılır."

Nico etkilenmemiş görünüyordu. "Onu götürmek zorundaydım. Seni sarışın orospunla çıkarken gördü, seni aptal, aşık orospu. Kaldırımdan çıkıp sokağa girdi, telefonla konuşuyordu ve sen onu görmedin bile. Seni aptal kışından kurtarmak için onu yakalayıp arabama koydum."

"Beni mi kurtaracaksın? Şaka mı yapıyorsun?"

"Seni gördü. Adamına gelinle kaçtığını, hangi arabayı kullandığını ve lanet olası plakayı bildirmesi sadece birkaç saniyesini alırdı. Sonra ne olurdu? Mahalle krallarla dolu olurdu. On blok bile gidemezsin. İzlerini yok ediyordum."

"Ona kim olduğunu söylemedin, değil mi?"

Bana sanki şimdiye kadar doğmuş en aptal yaratık mıyım gibi baktı. "Ona hiçbir şey söylemedim. Beni neredeyse hiç görmedi bile."

"Ona benim de dahil olduğumu söyledin mi? Burada olduğumu biliyor mu?"

Nico neredeyse gözlerini devirecekti. Masadaki bir dergiye uzandı, sanki sakinleşene kadar karıştıracakmış gibi. "Hiçbir şeyden haberi yok. Sırtına silah dayayıp arabama fırlattım. Sonra üstüne oturup kelepçeledim. Hikaye bitti."

İsa.

Biz ölmüştük.

İkimiz de lanet olasıca ölmüştük.

Roni muhtemelen çok korkmuştu. Onunla konuşmaya gitmeliydim. Ama yapmak istediğim son şey, onun kaçırılmasına kendimi bulaştırmaktı.

Çünkü ben onu kaçırmadım.

Onu yatağa kelepçeledin.

"Sadece sakin ol, her şeyi hallederiz," dedi Nico, tam bir sosyopat gibi, ben onun önünde volta atarken.

"Bu çok, çok kötü, Nico."

"Evet. Öyle. Çünkü o sarışın pipi ısıtıcısı gözlerini kamaştırdı. Saçmaladın. Bu senin suçun."

"Öyle işte."

Yavaşça dergisini karıştırdı. "Siyah saçlı kaltak bizim işimize yarayacak. Göreceksin."

"Nasıl? Bizi daha çabuk öldürerek mi?"

Gözlerini bana çevirdi. "Kralın yaşlı hanımı, değil mi? Jude Grayson, değil mi?" Jude'un kim olduğunu bilmesi içimi rahatlatmadı. "Öyleyse onu teminat olarak kullanalım. De Santis ödeme yapana kadar onu tutalım. Bu, Kralları hizaya getirir." Soğuk, donuk gözlerle bana baktı. "De Santis, Krallarla yatıyor, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Dergiyi masaya sertçe vurdu. "Bu saçmalık. Kings'teki adamların onun mülklerinin her yerine sıçtıklarını gördüm."

Bunu düşündüm.

Son birkaç gündür Talia'nın babasını ve mülklerini kontrol ederek vakit geçirmiştım. Bunu yapacak fazla

zamanım yoktu ve kimseden benim için yapmasını isteyemezdim. Evet, yerel şubelerden birinden birkaç kardeşin onun şantiyelerinden birinde güvenlik görevlisi olarak çalıştığını görmüştüm ama hepsi bu kadardı. Adamın kesinlikle kendi güvenliği vardı. Ama bu pek de alışılmadık bir durum değildi. Emlak geliştiricileri genellikle zengindi ve organize suç örgütlerinin, özellikle de mafyanın gasp hedefleriydiler.

Ama koyu renk eşofmanlı adamların Antonio De Santis'in peşinden koşmasının başka bir sebebi de olabilir. Aklıma bunların mafya olabileceği geldi; belki de Talia'nın babası mafya üyesiydi.

Belki de babam için meşru bir tehdit oluşturunuyordu.

Ama aynı zamanda basit bir ortak da olabilirdi. Dediği gibi, babama borcu olan bir adamdı.

Bunu bilmenin bir yolu yoktu ve öğrenmeye vakit de yoktu.

"Kings'in çok sayıda güvenlik sözleşmesi var," dedim, hala düşünüyordum.

"Hayır. Bundan daha fazlası var. Eğer görmüyorsan, o kızıdan daha fazlasını göremiyorsun demektir."

"Ya daha fazlası değilse?"

"Her iki durumda da. De Santis, kızının fidye için tutulduğuna dair bir telefon alırsa, kimi arayacağını düşünüyorsun? Polisi mi?"

"Bu adam sadece Kings'in onun için güvenlik görevlisi olarak çalışması yüzünden kirli değil."

"Kendine bunu söylemeye devam et. Bak, De Santis ve Kings kızları kimin aldığını bile bilmeyecek. De Santis fidyeyi ödeyecek. Para Joey'e gidecek. İsteddiği zaman ve istediği zaman bunun sorumluluğunu o üstlenecek. Ve sen de onun isteyeceğini biliyorsun. İstediginde. Bu arada, kendine bir mazeret bul, küçük sarışının ağzını penisinle veya onu susturmak için ne yapman gerekiyorsa onunla meşgul et, o zaman hepimiz iyi olacağız."

Haklısın. Her şey gayet yolundaydı.

"Şimdi, öfke nöbetin bitti mi?" Ucuz bir brülör çıkarırken volta attığımı izledi.

"Kimi arıyorsun?"

"De Santis'i arıyorum."

Kahretsin.

Talia'nın babasının telefon numarasının hazır olduğunu da unutmadım.

Her şey çok hızlı geliyordu.

"Hey. Baba De Santis," dedi Nico telefona. "Sen misin?" Duraksadı ve ben volta atarken diğer taraftaki her kimse onu dinledi. Aman Tanrım, bu oluyor muydu? "Kızın burada. Nakit görmeden geri vermeyeceğim. İki milyon. Yirmi dört saat içinde ödendi."

Ona baktım. Gözlerim buluştu ve eliyle mastürbasyon hareketi yaptı.

"Evet, evet. Eminim bir yolunu bulursun, onu bir daha görmek istersen. Şimdi, saatlerimizi ayarlayalım. Benimki yarın gece sekize kadar vaktin olduğunu söylüyor. Öde, onu geri al." Bir duraklama daha. "Evet. Ona geleceğiz. Şimdilik talepleri ben yapıyorum. Ve Krallara Jude Grayson'ın karısının da bizde olduğunu söyleyebilirsin. Sen ödeyene kadar onu tutacağız. Aslında..." Bana baktı.

Adımlarımı durdurdum, gözlerine baktım.

"Krallar, Grayson'ın kızını geri istiyorlarsa kendi ödemelerini yapabilirler. Bence... yüz bin dolar değerinde." Odanın karşısına atıldım ama yeterince hızlı değildim. Nico kaçmaya çalıştı, ben onu durdurmadan önce biraz daha hasar verdi. "Bunu, bizim gözetimimiz altındayken ona iyi davranmanın bir tavsiyesi olarak düşün-"

Telefonu elinden kaptım, kapattım ve odanın öbür ucuna fırlattım.

Nico telefonun köşedeki raf ünitesinin altına kaymasını izledi.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Dediğim gibi. Çok dramatik." Ayağa kalkıp telefonu almak için yürüdü.

"Ne yaptın sen şimdi?"

"Bahsi yükselttim. Paranın yarısını sarışınlara ve oral sekse ya da ne halt ediyorsan ona harcadığında bana teşekkür edersin."

Aman Tanrım. Lanet olasıca bir çılgınlıktı.

Babam asla böyle bir hamleye izin vermezdi. Nico, bu kaçırılma olayından yararlanarak kendi cebinden biraz para kazanıyor.

Üstelik değerli bir bilgiyi de ifşa etmişti: Jude Grayson'ın yaşlı kadını var... Kings'e yalnız çalışmadığını açıklamıştı.

"Ne dedi?" diye sordum.

"Kızıyla konuşmak istediğini söyledi. Bu da onu telefona çağırıp söylemesi gereken her şeyi söylemen gerektiği anlamına geliyor."

Böyle bir şey olamaz.

Ve yine de öyleydi.

Çünkü babam çok kötüydü. Ve yeğeni o ağaçtan düşüp düşerken kafasını çarpmıştı.

Kafamı toparlamaya çalıştım. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Ve her ne ise, Nico'nun onunla uğraşmasını istemiyordum. "Tamam. Neyse. Sen üzerine düşeni yaptın. Şimdi gidebilirsin."

Nico'nun sinsi suratına yavaş ve vahşi bir sırıtış yayıldı. Tekrar kanepeye yığılıp yere serildi. "Hiçbir yere gitmiyorum kuzen. Kıcıma ihtiyacın var."

"Hayır. Gerçekten istemiyorum. Bu gidişle, senin kıcın ikimizi de öldürecek."

"Yani bana, parayı teslim etmek için kulüpteki kardeşlerinden hangisini gönderirlerse onu devirip kızları ona teslim edeceğini mi söylüyorsun?"

Ona bakakaldım, bizi içine çektiği bu ağı nasıl çözeceğimi bilmiyordum.

Başını salladı. "Tam bir pisliksin. Kahrolası tahtın varisisin ve sen onu bile istemiyorsun, öyle mi? Ne kadar da salaksın. O pozisyon için canımı veririm."

Bunu tam anlamıyla kastettiğini biliyordum.

"Patron Joey Amca benden ne isterse onu yaparım, çünkü işler böyle yürüyor. Yerini hak ediyorsun."

"Yani babamın benden hâlâ vazgeçmemesine sinirlendin ve bana böyle mi karşılık veriyorsun? Kaç yaşındayız, on iki mi?"

"Bu oyunu oynamakta ısrar etmesi, sana her yıl şans üstüne şans vermesi beni sinirlendiriyor," diye homurdandı. "Senin patron olmayı, hele ki patron olmayı hak etmediğini görmüyor. Kan kaybından başka bir şey değilsin ve iyi ki kurtulmuşsun. Bırak da motorcular seni alsın."

"Hı hı. Çünkü Joey'nin izinden gidip, artık bunu yapamayacak kadar yaşlandığında aileyi yönetmesi gereken kişi sen misin?"

"Kesinlikle öyle. Onun inşa ettiği şeye saygı duyarım. Onu gururlandırırım. Ve sana bir şey daha söyleyeyim. O siktiğimin MC'sini ezdiğimizden emin olurdum. Joey senin saçmalıklarına karşı çok hoşgörülü. Çok affedici. Ve biz de siktiğimin Kings'ine karşı çok hoşgörülüüz."

Adam deliydi. Ya da tam bir aptaldı.

İkisi birden?

Babam MC'yi sevmiyordu ama o bile Kings'i öylece ezemeyeceğini biliyordu.

"Evet," diye mırıldandım, "bu konuda iyi şanslar, cehennemde görüşürüz."

"Şansa ihtiyacım yok," diye karşılık verdi. "Joey beni, bu kaçırma olayını halletmene yardım etmem için çağırdığında, bu işe tamamen bulaşmıştım. Neden biliyor musun? Çünkü ne kadar çok kazanırsam, o kadar yükselirim."

Evet. Ve muhtemelen yolda ihtiyaç duyduğu herkesi ezerdi. Ben ve o kızlardan herhangi biri de dahil.

"Aferin sana. Emirlerini körü körüne yerine getirmeye devam ediyorsun. Bakalım nereye varacaksın. Umarım yüzebiliyorsundur." Bakışlarını kaçırmadım.

Hiç hoşlanmamıştı bundan. Babasına ne olduğunu hatırlamak.

Onu yaraladığı için değil. Babasının başarısız biri olduğunu hatırlattığı için.

Ama bunun onu sinirlendirmesine izin vermedi. Sosyopatları sinirlendirmek oldukça zordu.

"Patron bunu istiyorsa," dedi duygusuz bir tavırla, bacaklarını sehpaye uzatarak, "patron bunu alır. Ben de patron olduğumda aynı sadakati beklerim."

Tehdit ve niyetleri benim için fark edilebilirdi.

Fidyeyi ben alamazsam, o kesinlikle alırdı. Her iki durumda da, muhtemelen babama bizzat teslim etmeyi planlamıştı. Ve belki de hayali gerçek olurdu: Joey Montanari sonunda yeğeninin, asi oğlunun değil, iyiliğini hak ettiğini görürdü.

Ve hiç kimse, ben de dahil, onun önünde duramayacaktı.

O kanepede oturmuş beni izlerken, ben de kot pantolonumun arkasından silahımı çıkardım. Kesiğimdeki cebimden şarjörü çıkarıp silahı doldurdum ve ona doğrulttum. Gözleri bana temkinli ama ürkütücü bir şekilde yılmadan bakıyordu.

"Silah nerede?" diye sordum alçak sesle.

Gömleğini kaldırıp, yeni kot pantolonunun düşük bel lastiğine sıkıştırdığı Beretta'yı, Calvin Klein'larının hemen önüne koydu.

"Boşalt. Yavaş."

Sinirle iç çekti, yavaşça pantolonunun cebinden silahı çıkarıp şarjörü boşalttı.

"Şimdi silahını indir."

Onu sehpanın üzerine fırlattı.

"Dergiyi bana ver."

Bana uzattı, ben de alıp cebime koydum.

"Beni buraya nasıl takip ettin?"

"KÜRESEL KONUMLAMA SİSTEMİ."

"Nerede?"

"Arabana bin, aptal herif."

"Öyleyse git al." Silahı kapıya doğru fırlattım ve ona kışını kaldırmasını söyledim. Yavaşça, sıkılmış bir şekilde

kaldırdı.

Onu dışarıya kadar takip ettim, Chevelle'imın yanına çömeldi, arabanın altına, ön yolcu lastiğinin arkasına uzandı ve çekti. Bana küçük, siyah bir cihaz fırlattı. Su geçirmez bir kutunun içinde, arabanın altına mıknatısla sabitlediği bir GPS takip cihazı.

Onu eve kadar takip ettim. Kanepeye oturdu ve ben de mutfak lavabosunun altındaki alet kutusunda bulduğum bir anahtarla GPS cihazını parçaladım.

Sonra silahımı boşalttım, şarjörü mutfak tezgahına koydum, yarı barış sunusu olarak.

Nico beni sürekli izliyor, gelincik gözleriyle beni inceliyordu.

"Lanet olası kanepede yatacaksın," diye bilgilendirdim onu. "Ve kızlardan uzak dur."

"Sen her zaman hırçın bir pisliktin," dedi yumuşak bir sesle. "Huysuz ve duygusaldın, tıpkı paçavrası üstündeki bir kız gibi."

"Tebrikler. İlk defa dört heceli bir kelime kullandın. Anlamını bildiğinden emin misin?"

Bana tembelce orta parmağını gösterdi.

"Kızlarla ben ilgilenirim," dedim ona. "Onlara yaklaşma."

Bana göz kırptı. "Neden yapayım ki?"

Koridordan aşağı inip hava almak için arka kapıdan çıktım. Dışarı adımımı atar atmaz derin, titrek bir nefes aldım.

Çok mahvolmuştum.

Bu yüzden.

Sikildim.

Krallar bu durumun asla yalanlanmasına izin vermeyeceklerdi.

Benim onlardan biri olmam bile önemli değildi.

Aslında, onlardan biri olmam durumu daha da kötüleştiriyordu. İhanet; sadakatsizlik; kulüp renkleri giydiğinizde bunlar pek hoş karşılanmıyordu.

Birkaç gün önce, yapabileceğim tek mantıklı hareketin, babamın iyiliği için Talia'nın kaçırılmasını sahte bir şekilde düzenlemek olduğuna karar vermiştim; düğününe kaçmış gibi göstererek. Fidyeye parasını alıp babama ödeyene kadar onu yeterince uzun süre saklayabileceğimi, sonra da eve götürebileceğimi düşündüm. Gerçek bir zararı olmadı, sadece Carl'la evlenmesini engellemiş oldum ki bu da kabul edelim, büyük bir artıydı.

Talia'ya olanları anlatmayı, en azından kısaca anlatmayı, babasından babama olan parayı ödemesini istemesini planlamıştım.

Eğer babası ödeme yapmazsa, acil durum yedeğimin Dane'den parayı alıp babama De Santis'ten olduğunu söylemek ve sonra yardım için Kings'e gitmek olacağını düşündüm.

Bu benim son çaremdi, çünkü bu Dane'i işin içine dahil etmek anlamına gelecekti, ayrıca Kings'e babamın arkasından çalıştığımı itiraf etmem gerekecekti ve bunun getireceği her türlü sonuca katlanmak zorunda kalacaktım.

Muhtemelen kulübümü kaybediyorum.

Bütün plan buydu işte. Ne varsa işte.

Ama sonra Nico ortaya çıktı ve klasik Nico hareketini yaptı: Her şeyi mahvetti.

Şimdi, Nico'ya Talia'yı gerçekten kaçırmışım gibi göstermem gerekecekti. Nico'nun yapmam gerekeni yaptığımı düşünmesi için, düğün gününde onu kaçırdığım için benden nefret ediyormuş gibi davranması gerekecekti.

Bu da muhtemelen benden nefret etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ve Roni'yi kesinlikle bir şekilde Kings'e geri getirmeliydim. Onu bu durumdan kurtarmalıydim.

Hem kendisi hem de Talia.

O an birdenbire anladım: Talia'yı resmen kaçırmıştım.

Artık kimse başka türlü düşünmezdi. Talia bile tüm olayı kafasında yeniden yazmaya başlardı.

Arkadaşının yan odadaki yatağa kelepçeli olduğunu öğrenir öğrenmez.

Ve ne yazık ki benim için durum böyle olmak zorundaydı.

Burada suçlunun ben olduğuma inansın. Muhtemelen her zaman korktuğu kadar kötü olduğuma inansın.

Belki de onu benden gerçekten koruyabilmenin tek yolu buydu.

"Kahretsin."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Silahımı pantolonumun içine, tişörtümün altına soktum - bu sefer önden. Kuzenimin arkamda olacağına ya da beni destekleyeceğine güvenmiyordum. Ama bir gerçek vardı: Artık bu karmaşanın içinde birlikteydik.

O lanet olası gelinciğe asla güvenmem.

Ama kızları bu felaketten sağ salim çıkaracaksam, onun bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

On Altıncı Bölüm

Talia

Su soğuyana kadar tek başıma küvette ıslandım. Şeftali likörünü şişeden yudumladım. Sürekli ailemi, annemin gelinliğimi ne kadar sevdiğini düşündüm.

Ve nedimemi baş başa bıraktığım o rezil durum.

Ama Roni, herkesten çok, düğüne gidemeyeceğimi anlardı. Bir hata yaptığımı. Ve o benim için her şeye ilgilenirdi. Ona dünyaları borçlu olurdum ve muhtemelen hayatımın geri kalanını ona borcumu ödeyerek geçirirdim, ama arkadaşlar -en iyi arkadaşlar- bunun için vardı, değil mi?

Roni son birkaç yıldır kesinlikle en iyi arkadaşım olmuştu ve ona bunu hissettirmem gerekiyordu. Ve onu bu yüzden sevdiğimi de.

Acaba ona bunun karşılığını ödeyebilir miyim?

Ve bu da bir şeyler anlatıyordu, değil mi? Carl'dan çok, bugün yaşananların Roni ile olan ilişkiyi nasıl etkileyeceği ve bunun şu anda onun üzerinde nasıl bir etki bırakacağı konusunda endişeliydim.

Şu anda Carl'ı düşünemiyordum bile.

Açıkçası o ilişki bitmişti.

Çünkü o beni bu yüzden nasıl affedebilirdi ki, hatta arkadaş kalabilseydim?

Onu sevmem gerekiyordu. Onu sevdiğimi sanıyordum. Ama az önce yaptığım şeyi, yani başka bir adamla kaçmayı başardıysam bu nasıl doğru olabilirdi ki?

Roni gibi bir arkadaşla Carl'a ihanet ettiğim gibi ihanet etme düşüncesi akıl almazdı. Peki ona bunu nasıl yapabilirdim?

Yüzüğü boğazıma kaçıdığı anda geri vermeliydim.

Bu düşünceyle, çıkarıp küvetin kenarına koydum. Lex haklıydı. Carl'la asla evlenmeyecektim. Evren bana onun benim için doğru adam olmadığını haykırıyordu. Duymalıyım. Babamın sesinin onları bastırmasına izin vermek yerine, kendi iç sesimi, yani şüpheli bir sesi duymalıyım.

Babam bana, "O senin için iyi," demişti. "O, senin yapabileceğin en iyi şey." Bunu bir hakaret olarak söylememişti. Carl'a büyük bir iltifat olarak söylemişti.

Çünkü Carl Caldwell babamın benim için istediği her şeye sahipti.

Onun benim için her zaman istediğim tek şey olduğunu düşünüyordum.

Ta ki o partide Lex'i tekrar gördüğüm ana kadar, kendimi ikiye bölünmüş hissedene kadar. Öyle parçalanmışım ki, küvette kucağına tırmanmışım.

Ve ben hala Carl'ın peşinden koşuyor, beni affetmesi için yalvarıyordum.

Beni affetti, ama bu bile istediğim şey değildi. Bunu artık kendime itiraf edebiliyordum. Carl beni affettiğinde bile, sürekli şunu düşünüyordum: Lex beni affetmezdi. Eğer onun olsaydım, başka bir adama dokunmamı asla unutamazdı.

Bunu istemem.

Ve başka bir adama dokunmak istemem.

Suçluluk duygumu bastırmaya çalışarak biraz daha şnaps içtim, sonradan kusacak mıyım diye belli belirsiz

merak ediyordum. Ve her iki durumda da umursuyor muyum diye merak ediyordum. Kendim veya hayat seçimlerim hakkında hiç bu kadar kötü hissettiğimden emin değildim.

Sonunda küvetten çıktım. Çok sessizdi.

Lex neredeydi?

Bana bıraktığı havluyla kurulandım ve giyinmeye başladım. Gelinliğimi ve eteğimi tekrar giydim. Ama hâlâ bir gömleğe ihtiyacım vardı. Ne karmaşa.

Buğulu aynadaki puslu yansımama baktım. Korse seksiydi. Aslında Carl için olacaktı. Ama Lex için olmasına sevindim.

Ne kadar korkunçtu bu?

Evet. Cehenneme gidiyorum.

Lex'i aramak için yatak odasına doğru yöneldim ama kapıya ulaşmadan önce durdum. Burası onun yatak odası mıydı? Kulüp binası dışında bir yatak odası olduğunu bilmiyordum.

Başucu masasında bir torba ot yoktu, yıpranmış bir kitap yığını da yoktu. Duvarlarda resim yoktu. Hiçbir kişilik yoktu. Sadece birbiriyle uyumsuz, çeşitli ahşap kaplamalara sahip eski mobilyalar vardı. Bir de eski bir çiftlik evi başlığı olan, boyası dökülmüş ferforje büyük bir yatak.

Belki de bilerek yapılmış olsaydı, bir tür salaş kır şıklığı sayılabilirdi. Ama odaya mobilya koymak, sonradan akla gelen bir şey gibiydi. Burada neredeyse hiç kimse yaşamıyormuş gibi hissettiriyordu.

Yatak odasının kapısı kapalıydı ve dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu.

Odanın içinde biraz etrafa bakınmaya başladım. Komodinin içine göz attığımda prezervatifler ve bir çift kelepçe buldum.

Diz çöktüm, onları aldım ve dikkatlice inceledim. Gerçektiler. Ama yanlarında anahtar göremedim.

Dikkatlice çekmeceye geri koydum ve prezervatiflere baktım. Bir kutudan taşan birkaç şerit prezervatif.

Tamam. Önemli değil. Belki Lex kölelik işleriyle ilgileniyordu? Çok sert bir şey değildi. Yani, sadece kelepçeydi.

Buraya gelmeden önce bu odada olup bitenler gerçekten beni ilgilendirmezdi, değil mi?

Ama o kelepçelere dokunduğumda nabzımın iyi anlamda hızlanmadığını iddia etseydim kendime yalan söylemiş olurum. Alkol müydü yoksa ben, Natalia De Santis, fark ettiğimden daha mı sapıktım?

Bana ne oluyordu böyle?

Çekmeceyi kapattım, kalbim hızla çarpıyordu. Lex'in kelepçeleri vardı. Daha önce hiç gerçek bir kelepçeye dokunmamıştım. Ama sanki içinde tam bir lastik deli gömleği, fermuarlı deri bir başlık, kırbaçlar, meme kelepçeleri ve koli bandı yoktu.

Ya yapsaydı?

Dolaba baktım, acaba orada ne saklıyordu diye merak ettim.

Tam kalkıyordum ki, yatağın hemen altında, yerde dantelli bir şey gördüm. Dantelin kenarından dikkatlice tuttum. Turkuaz bir kadın külotuydu.

Kapı açılıp Lex aniden odaya girdiğinde, kapı parmaklarımın arasında sallanıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Bu nedir?" diye sordum.

Kapıyı arkasından kapattı.

"Burası neresi?" Dantelli tanga külotunu odanın köşesine fırlattım. Kelepçeler bir şeydi. Eğer ona aitse, sorun değildi. Ama o dantelli tanga kesinlikle ona ait değildi ve inanılmaz derecede ayıklatıcıydı.

Köşedeki iç çamaşırlarına baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Başka kızları da buraya mı getiriyorsun?"

Göz kapakları kısık bir şekilde bana baktı. "Ya yaparsam?"

Tamam. Güzel.

Yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. Sapık kelepçeler. Başka bir kızın iç çamaşırı. Burası onun bekar kulübesiydi. Seks odası.

"Düğünümü senin için kaçırdığıma inanamıyorum." Ağzımdan öylece çıkıverdi. Ama kıskanıyordum. Hayatımın en kötü gününde beni rahatsız etmek için külotunu burada bırakan görünmez bir kızı kıskanıyordum.

"Gerçekten mi?" Soğuk gözleri, donuk ve boş bakışlarımı süzdü. "Yapabilirim."

Aman Tanrım. Dokunulmaz, soğukkanlı motorcu Lex geri dönmüştü. Ve bugün onu hissetmiyordum.

Hiç de bile.

"Ne olduğunu biliyorum," dedim, her şey beni sertçe sarsarak. Yaptığım şey... "Bilmeliydim. Babam bana yıllar önce söylemişti..." Birdenbire kendimi kapana kısılmış hissettim, kafam içki, suçluluk ve tüm bu berbat günle çalkalanıyordu. "İnanamıyorum... Kalbini kırdım."

"Babanın mı?"

"İkisi de!" Dönüp ona baktım. "Bugün Carl'ın ve babamın kalbini kırdım. Bunun yüzünden!" Ellerimi, rustik-havalı olabileceğini düşündüğüm ama şimdi muhtemelen bir bahçe satışında ucuz ve bir kıza kelepçe takmak için kolay olduğunu anladığım eski metal karyolasına doğru uzattım. "Düğünümü bunun için mi kaçırdım! Aman Tanrım. Herkes beni arayacak. Birini aramam gerek..." Perişan bir halde volta atmaya başladım. "Roni ile konuşmam, olanları anlatmam gerek-"

"Talia," diye sözümü kesti. "Düğününde kaçıp gitmedin. Seni ben çaldım."

"Hayır, yapmadın."

"Seni aldım."

"Hayır. Söylemedin. Kahretsin, annemle konuşmam gerek."

Hâlâ volta atıyordum ki, önüme çıktı ve beni durdurmaya zorladı. "Talia, kaçırıldın."

"Neyden bahsediyorsun?" Bana dik dik bakması beni ürkütmeye başlamıştı. Neden böyle söylüyordu ki? Bu onun için bile çarpıktı.

"Seni kaçırdım," dedi sakın bir sesle. "Bu hiçbir şekilde senin suçun değil. Başka seçeneğin yoktu."

Ama gözlerinin içine baktığımda biliyordum ki, yapıyordum.

Bir seçeneğim vardı.

Ben yanlış olanı yaptım.

"Ama... arabaya bindim..." Sözleri iyice içime işledikçe sesim kısıldı.

Bu doğru muydu? Gözlerindeki karanlık, ölü bakış kesinlikle doğru olduğunu söylüyordu.

İçimde soğuk bir ürperti hissettim.

"Ama... Ben kavga bile etmedim..." Sesim kendi sesim gibi çıkmıyordu. Uzun ve korkunç bir tünelin sonundaki zavallı, zavallı sarhoş Talia'nın sesi gibiydi, tünel o kadar hızlı kapanıyordu ki, onu asla kurtaramazdım.

Lex hiçbir şey söylemedi.

"Düğün günümde beni mi kaçırdın?" diye fısıldadım. Başımı yavaşça iki yana salladım, ne olduğunu anlayamamıştım. "Neyin var senin?"

"Evet, hepsi bu. Bunlara daha sonra değinebiliriz. Şu anda odaklanmanı istiyorum. İşler beklediğimden çok daha hızlı ilerliyor ve işler kötüye gitmeye başladı."

Yavaşça geri çekildim. Bu adam kimdi?

Ne halt etmiştim ben?

"Hayatımın en güzel gününü mahvetmekten daha mı kötü?" diye tısladım ona.

Gözlerini devirdi. "Arabaya bindiğini hatırlatayım."

"Kapa çeneni."

"Dinle. Sakin olmanı istiyorum."

"Sakinim."

"Ve biraz ayıldım."

"Ben ayığım!"

"Değilsin, ama elimizdekilerle idare etmek zorundayız. Bir telefon görüşmesi yapman gerekiyor."

"Evet. Harika fikir. Hemen babamı arayacağım." Yatağın üzerinde duran çantama uzanıp telefonumu çıkardım. Orada bir yerlerdeydi.

"Talía," dedi arkamdan. "Seni kaçırdığımın hangi kısmını anlamıyorsun? Telefonun gitti."

Gitmiş.

Tıpkı şimdi olduğum gibi.

Tam o sırada fark ettim ki telefonum artık çantamda değildi.

Ona döndüm. "Sen kimsin?"

"Korkma. Kim olduğumu biliyorsun."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Asla yapmamalıydım—"

"İçgözlemi sonraya bırakalım."

"Neden? Neden sana tam bir pislik olduğunu söyleyip hemen buradan çıkıp gitmiyorum?"

"Çünkü belki de istemiyorsun."

"Siktir git," diye tısladım. Şu anda tek düşünebildiğim Carl'dı. Ve ailem. En başından beri düşünmem gereken insanlar.

Ama ben olduğum yerde kalakaldım.

"Kapı orada," diye mırıldandı.

Tam hamle yapacaktım ki, belime dolanmış bir kolla beni yakaladı. Yüzüne sert bir tokat attım. Bir daha aynısını yapamayacağım veya gidemeyeceğim için bileklerimi yakaladı. Ben de en iyi ikinci şeyi yaptım. Dizimi kasıklarına sertçe geçirdim.

Ama her zamanki gibi Lex benden daha hızlı, daha güçlü ve daha uzundu. Demir bacağıyla dizimi engelledi, vücudumu kendine doğru çekti ve kollarını sırtıma doladı. Ona yapışmıştım, kollarım iki yanımda kilitliydi. Hatta dizimi tekrar bacaklarının arasına sokmayayım diye dizini bacaklarımın arasına soktu.

Hepsi iki buçuk saniye gibi bir sürede oldu.

"Böyle olmak zorunda değil," dedi. "Sakin ol, konuşabiliriz."

"Konuş. Doğru ya! Koridorda yürümemden iki saniye önce geldin ki konuşabilelim. Kabul et artık. Düşünümü bilerek mahvettin!"

"Evet. Kabul ediyorum. Ama benimle arabaya atlayan sendin."

"Gittin! Bana defolup gitmemi söyleyebilirdin! Beni kaçırmana gerek yoktu!"

"Seni kaçırdıysam, bunun yarısı senin suçundur."

Ne bok! Ne pislik herif.

Çırpındım ama kurtulamadım. Kolları çelik gibiydi.

"Peki, şu anda burada olmamın suçu kimde?" diye sordum, zorlanarak, "ve nerede olduğumu bile bilmiyorum?"

"Benim," diye itiraf etti. "Ve bunu düzelteceğim. Sadece bana güvenmen gerek."

"Sana güvenebilir miyim? Şu anda kim veya ne halt ettiğini bile bilmiyorum."

"Ben senin damatını terk ettiğin adamım."

Birbirimize baktık. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Ben nefes nefeseydim, o nefes nefeseydi ve hâlâ birbirimize yapıştık. İçerisi otuz derece sıcaktı. Göğüslerim ona yapışmıştı, büstiyerimle zar zor nefes alabiliyordum... ve ondan bu kadar uzun süre alabilmişim. Vücudu sahiplenici bir şekilde benimkini sarıyordu...

Bayıldım, bayıldım, bayıldığım için de nefret ettim.

"Siktir git, Lex Davenport," dedim, sesim titriyordu.

"Buradan yürüyüp çıkamazsın," dedi sakince, "çünkü çıkamazsın. Kendin söyledin. Nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Dışarısı karanlık ve üzerinde ne bir tişört, ne bir cüzdan ne de bir telefon var."

"Cüzdanımı da mı aldın?!"

"Sana az önce söyledim, kaçırıldın bebeğim."

Tekrar çırpındım, kollarının arasından sıyrılmaya çalıştım. İmkansız.

İç çekti. Benimle boğuşmaktan yorulmuştu belki de, çünkü aniden beni geriye doğru yürütüp duvara yaslamıştı. Ağırılığıyla beni sabitledi, elleriyle kollarımı kavradı, uyluğu hâlâ benimkilerin arasında sıkıca sıkışmıştı. Biraz fazla sıkı.

Her hareket ettiğimde, uyluğunun kasıklarına yaptığı baskı kıvılcımlar çıkarıyordu.

"Bu ne biçim cehennem?" diye neredeyse inledim, kıvranıyordum.

"Kavga etme," dedi kısık ve sert bir sesle, karamel gözlerini gözlerime dikerek. "Kavga etmesen daha iyi olur herhalde."

"Bu ne demek oluyor?" Kıvranmayı bıraktım ama hâlâ nefes nefeseydim. Çok öfkeliydim.

Uyarılmış.

Evet. Bu beni tahrik ediyordu. Lex, bana yapışmış halde, fazlasıyla ateşliydi. Koşullar ne olursa olsun.

"Yani, bunun için zamanımız yok," dedi bana, gözleri ezilen göğüslerime kaydı, ona doğru iniyordu, "o yüzden fazla kapılma."

"Neyin zamanı?"

"Talía. Ne istediğini biliyorum."

Yüzüne tükürdüm. "Sen şimdiye kadar tanıştığım en iğrenç, en egoist kötü adamsın."

Yüzünü gömleğinin omzuna sildi. Sonra gözleri yine alev alev gözlerime döndü.

Tamam Tal. Seni esir tutan o çok güçlü adamı tamamen kızdırma.

"Evet," dedi yavaşça. "Öyleyim. Sonunda durumu anlıyorsun."

Hayal kırıklığıyla homurdandım, yine çırpınıyordum. Kötü fikirdi. Uyluktan vajinaya baskı çok fazlaydı. Daha fazlası olsaydı, muhtemelen gelmiş geçmiş en utanç verici orgazmı yaşırdım.

"Neden?" diye sordum. "Neden benim düğünüm? Beni başka bir yere çekip 'Hey, seninle konuşmam gerek' diyemez miydin?"

"Bana pek de açık kapı bırakmadın. Son üç gündür düğün ekibinle birlikteydin, yedi gün yirmi dört saat. Ve aramalarımı duymazdan geldin." Kalçaları bana doğru kaydı, ben tekrar kıvrılırken pelvisime iyice sokuldu.

Siktir. Hayır.

Onun pipisi. Nereden çıktı bu? Uzun ve kesinlikle dik, bana doğru sıkışmış.

Aman Tanrım, bu çok iyi hissettirdi.

Çok sertti.

"Sen... yapmadın..." diye nefes nefese söyledim. "İstediğini... bilmiyordum..." Sözlerim tökezledi ve kayboldu. Terliyordum. Ateş basıyordu. Kalbim göğüs kafesimin içinde güm güm atarken titremeye başlamıştım.

Evet, aramalarını duymazdan gelmiştim. Elbette duymazdan gelmiştim. Başka bir adamla evleniyordum.

Bana bunu yapmamam için hiçbir sebep vermemişti.

Artık onun beni arayıp kafamı karıştırmasına ihtiyacım yoktu.

"Seni neden aradığımı sanıyorsun?" diye homurdandı, "sana mutlu bir evlilik dilemek için mi?"

"Beni kaçıracağını söylemek için aradığını düşünmemiştim!"

"Seninle konuşacaktım."

"Hakkında?"

"Düğününü iptal etmekle ilgili."

Kahretsin.

Tutuşuna karşı kendimi zorladım ve hiçbir yere varamadım. Tek yaptığım, ellerinin kollarımda daha sıkı durması ve vücudunun benimkine daha sert bastırmasıydı, bu yüzden yüzümü daha sert bir açıyla yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Şu anda biri bana kalbime dolu bir silah dayayıp göz temasını kesmemi emretse bile, onunla göz temasını kesmezdim.

"Lex..." diye fısıldadım. Kalçalarım da kendiliğinden bir hareket yapıp onu itti. Kalp atışlarım göğsümde, kafamda, klitorisimde, onun penisine yapışmış bir şekilde atıyordu.

Kot pantolonunun içindeki horozu kasıldı ve boğazımdan korkunç, çaresiz bir ses çıktı.

Gözlerimi incelerken gözleri karardı, bakışları ve ağırlığıyla beni sıkıca tutuyordu. Nefesi kısık ve kesik kesikti, dudakları aralanmıştı bana bakarken. Ve gerçekten de damarlarında Şeytan'ın kanı dolaşıyor olmalıydı, çünkü Tanrım, beni öpmesini istiyordum.

Kalçalarını tekrar oynattı.

"Ah, lütfen..." Sözlerim istemsizceydi. Sesim çok uzaklardan geliyordu. Nabzım bir nehir gibi coşuyor, duyularımı onun içinde boğuyordu. "Lex..."

"Talía." Kalçalarını tekrar hareket ettirdi, gözleri bulanıklaştı ve ben yavaşça nefes alıp tısladım.

Tekrar yaptı ve klitorisim, sertliğinin bana sürtünmesiyle uğuldadı. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü. İç organlarım öyle keskin bir boşlukla sızlıyordu ki, içime hiç dokunmazsa öleceğimi sandım.

Tekrar yaptı, bana sürtünerek, yavaşça. Alt dudağımı ısırdım. Bir hıçkırığı yuttum.

O da benim kadar büyülenmiş görünüyordu.

Elimden gelen her şeyle ona doğru bastırdım ama zor hareket edebiliyordum. Ama o, ona karşı zorlandığımı hissetti. Gözbebekleri büyüdü, gözlerindeki rengi bastırdı.

Tekrar yaptı, kalçalarını yavaşça esnetti, o sert, sıcak çıkıntı klitorisime sürtündü ve ben onun kavrayışında titredim. "Ben sadece..." Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü. "Yapamam. Lütfen."

Gözlerimi dikkatlice süzdü. "Hayır mı?"

Başımı salladım, dudağımı ısırdım, merhamet ve rahatlama diledim.

Kalçalarını hareket ettirdi; hem merhametli hem de acımasızdı, penisinin bana batmasının yarattığı baskı azaldı. Ama sonra başka bir şey vajinama çarptı.

"Şey..." Aşağı baktım ama yeleğinin altında ne olduğunu göremiyordum. Ama hissedebiliyordum. "Bu..." diye ciyakladım; kaslarım görmek bile istemediğim korkunç bir

sona doğru gerilirken, derin bir panik içindeydim. Köşede bir canavar vardı ve kendimi onun yoluna atmak üzereydim. "Pantolonunun içindeki silah mı? Yoksa... beni g-gördüğüne mi sevindin?" Kalçalarım kıpırdanırken sesim titredi. Kot pantolonunun içindeki sert şeyi hissettim, boyun eğmiyordu. Aletinden farklıydı. Ne kadar sert olursa olsun... bu çok daha sertti. Soğuktu.

Gözlerine baktım. Bana aç bir hayvan gibi bakarken bakışları tamamen vahşiydi, dili dudağında geziniyordu. Gümüş dişleri, o lanet olası sivri dişleri görünüyordu.

"Evet" dedi.

Kalbim boğazıma kadar fırladı ve klitorisim alev aldı. O sonsuz bir şekilde hareket etti, ben de kıvranarak kendimi ona doğru sürükledim. Kot pantolonunun içinden geçen bir silahın metal namlusuna.

Aman Tanrım! Silahla öpüşüyordum.

"Yüklü mü...?" Aman Tanrım, sesimi daha önce hiç böyle duymamıştım. Lanet olası bir dehşet. Muhtaç. Ona sarılırken kendimi o kadar muhtaç hissettiğim için dehşete kapılmıştım.

"Hayır." Göz kapakları tehlikeli bir şekilde düştü. "Neden? Dokunmak mı istiyorsun?"

Bir saç tokası tetiğine tutunuyordum ve bu onu harekete geçirdi. Çığlık atarak geldim. Klitorisimi pantolonundaki silaha doğru sallarken.

Ama çığlık boğazımdan yukarı çıkıp ağzımdan çıkmadan önce, Lex ağzımı kendi ağzıyla kapattı ve dilini derinlere gömdü. Ben parçalanırken o da çığlığımı yuttu.

On Yedinci Bölüm

Lex

Talia, vücudu benimkine çarparken öpücüğümüze çığlık attı. Kalçalarımı hafifçe sallayıp, gerilmiş penisimin shaftını kalçasına vurarak titreştirirken, bacakları benimkilere kenetlendi. Klitorisi başka yerde meşgul olduğu için, ona hiçbir faydası olmadığı kesindi.

Kot pantolonumdaki Glock'un sağladığı titreşimli orgazmın derin sancılarını yaşıyordu.

Bana sarıldığında çığlık koptu ve dilime karşı yumuşak, küçük inilti, hıçkırık sesleri çıkardı. İnce eteğinin yumuşak katmanlarının arasından sıcaklığını hissedebiliyordum. Dilimi onunkine sürterken ve ağzını benimkiyle birlikte kocaman açarken, orgazmının titremelerinin vücudunda dolaştığını hissedebiliyordum.

Duramadım.

Artık ne yaptığımı bile hatırlayamıyordum.

Onun benden nefret etmesini mi sağlıyorsun?

Onu mutlu etmeye mi çalışıyorsun?

Klitorisini penisime sürtmeye başladığı anda her şey bir anda ters gitmeye başladı.

O da beni öptü, çığlıklarını ağzımla bastırırken çaresizce emdi. Derin öpücüklerimi alırken ve bedeni yumuşarken,

ıslak sıcaklığına kaydıgımı ve kendimi bacaklarının arasına soktuğumu çok kolay hayal edebiliyordum.

Cennet.

Sonunda ağzımı onun ağzından ayırdım çünkü onu öpmekten, orgazmının onu sarsma hissinden o kadar sarhoştum ki, neredeyse nerede olduğumuzu ve ne yapmam gerektiğini -onu bana karşı çevirmeyi- unuttum ve neredeyse ona olan tutuşumu gevşettim.

Bunun yerine, az önce silahıma karşı yaşadığı orgazmın ardından titrerken, ağırlığımla onu duvara bastırdım.

Aslında boşaldığımda yaşadığım en ateşli şeydi bu.

Hayır. Düzeltme.

Bu, hayatımda yaşadığım en ateşli şeydi, her zaman, her yerde, her koşulda.

Ama Talia gözlerime bakmıyordu. Hafifçe nefes alıyordu ve yüzümden başka her yere bakıyordu.

"Talia," diye mırıldandım.

Kendi kendine küfretti.

Utanmış ve duvarın içinde kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ve öfkeliydi, ama yine de topuğuma tekme atmak veya başka bir şey yapmak isteyecek kadar değil. Bitkin görünüyordu. Tükenmişti. Tekrar elimden kurtulmaya çalıştı ama ben daha sıkı tuttum.

Şu anda onu hiçbir yere bırakmayacaktım. Tek istediğim onu tutup her şeyin yoluna girmesini sağlamaktı. Ama onu duvara yaslayıp nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Bebeğim," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilere kaydı. Tekrar ağlamaya başlayacak gibiydi. Öpüşürken gözyaşları yanaklarına bulaşmış ve kurumuştu. Bana göz kırptı.

"Roni burada."

Şu anda dikkatini az önce olanlardan uzaklaştırmak için söyleyebildiğim tek şey buydu. Ve zaten ona söylemek zorundaydım.

Her ne kadar istemesem de.

Bacaklarımı bacaklarının arasına biraz daha sıkı sokmayı, silahımı tekrar ona saplamayı ve o sihirli şeyin ikinci kez gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini görmeyi tercih etsem de.

Aramızda sıkışmış bir şekilde duran horozum o kadar sert titriyordu ki, her şey bulanıktı.

Bana göz kırptığında zorlukla yutkundum.

"N-ne?"

"Sana odaklanmanı söylediğimi hatırlıyor musun?" Sesim kısık ve boğuktu, kendime tekrar odaklanmamı söylerken boğazımı temizledim. Bakışlarını ona diktim, anlattıklarımın ölüm kalım meselesi olduğunu anlamasını diledim. "Arkadaşın yan odada, nedime elbisesiyle. Yatağa kelepçeli."

O görüntü beni derinden etkilediğinde, gözlerinden anlayabiliyordum. "Seni piç!" Beni itip Roni'yi bulmaya çalıştı ama ben onu sıkıca tuttum.

"Bu işe bulaştı," diye hırladım. "Bunu istemedim."

"Yakalandın mı? Yakalandın da ne demek? Roni'yi mi kaçırdın?" Öfkeden kudurmuştu. Bu durumda Roni'ye kendinden çok daha fazla sinirlenmişti.

İlginç.

"Onu ben almadım. Bir... suç ortağım var."

"Ah! Bu çok daha iyi!"

"Sakin olmalısın," diye tekrarladım sakince. "Ona zarar vermeyeceğim. Ama dışarıdaki diğer adam için aynı şeyi söyleyemem."

Kıvrınmayı bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, benimle kavga etmeyi bırakmazsan Roni'yi güvende tutamayacağım. Şu anda enerjimi başka şeyler için kullanmam gerekiyor."

Bu da geçti. Tamamen hareketsiz kaldı.

Nefes almasına izin verdim. Sonra ağırlığımı üzerinden indirdim. Sakinleşince, kollarını yavaşça bıraktım. Onu bıraktım. Bir adım geri çekilip ona dikkatle baktım.

"İşte," dedim. "Şimdi belki konuşabiliriz—"

Karnıma yumruk attı.

Yumruğunu yakaladım, bir nevi etkisini emdim.

"Bir arkadaşını mı getirdin? Ne harika bir haber," diye tükürdü, ben de kollarını tekrar duvara yaslarım.

"Buradan çıktığımızda Jude'un hadım edebileceği iki pislik!"

"Evet. Ve fidyeyi alır almaz buradan gidebilirsin."

Aniden bembeyaz kesildi, sanki ona tokat atmışım gibi.

"Fidye mi...?" diye fısıldadı.

Karnımın alt kısmında, bana vurduğu o mide bulantısı hissi, muhtemelen şu anda hissettiği şeye çok benziyordu.

Mücadelesini kaybetti, tutuşumun altında yumuşadı.

"Beni kaçırdın... fidye için mi?" dediğinde incinmiş gibiydi.

"Evet."

Bunu yüzünde açıkça görebiliyordum: Bu iş onun için ciddi bir hal almıştı.

"Babanı arayacağız ve onunla konuşmanı istiyorum."

Sanki tüm bunları yok etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Neden şu anda onunla konuşmamı istiyorsun ki?"

"Hayatın kanıtı."

"Kanıt..."

"Bu, seni yakaladığımızın ve hayatta olduğunun kanıtıdır."

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Tanrım..." Gözleri kocaman açıldı ve sanki beni hiç görmüyormuş gibi, kafası başka bir yere gitti. Ya da her yere. "Ailem kaçırıldığımı biliyor mu?" diye nefes nefese sordu. "Zavallı annem! Jude şimdiden Roni'yi mi arıyor? Evet. Evet, tabii ki arıyor. Polisi arayan oldu mu? Kings bizi mi arıyor? Haberlerde miyiz? Birisi elbisemi mi buldu? Telefonumu mu..." Dalıp gitti.

"Sakin kalabilir misin?"

Gözleri tekrar gözlerimle buluştu ve odaklandı. "Evet. Babamla konuşmak istiyorum." Gözleri yine dolmaya başlamıştı ve bundan nefret ediyordum.

Onu böyle görmek istemiyordum. Bunun ona ne kadar acı verdiğini görmek istemiyordum.

Ama şimdi gerçekten sakın kalmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Ya da belki de sonunda pes etmişti.

Onu bıraktım, kıpırdamadı. Bu sefer vuruş yapmadı.

O sadece orada duruyordu.

"Tamam." Geri çekildim. "Aferin kızım. İyi gidiyorsun Tal."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, gözyaşlarının gözükmemesine çabalıyordu. "Bana gerçekten bunu mu söyledin? Bana iyi kız mı diyorsun? Çünkü bu korkunç karmaşanın ortasında senin istediğini yapıyorum, öyle mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Evet. Lanet olsun, öyle yaptın. Çünkü senin için tek ifadem oydu. İyi kız." Gözyaşlarını daha hızlı geri gönderdi. "Asla dokunmayacağın iyi kız. Beni kısa bir süreliğine kullanmak dışında. Hem de eğlenceli bir şekilde bile değil. Para için. Lanet fidiye için."

"Talía..."

"Roni'yi görmek istiyorum," dedi, daha dik durarak. "İyi olduğunu bilmem gerek."

"İkinize de zarar vermeyeceğim," diye söz verdim ona. "Bu konuda bana güvenebilirsin." Şu anda benden nefret etmesine ne kadar ihtiyacım olsa da, böyle düşünmesini istemiyordum.

"Peki ya suç ortağın?"

Tekrar yaklaştım ama "Sana yaklaşıyor." diye homurdandığımda ona dokunmadım.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana baktı. "Peki ya Roni?"

"Roni iyi. Bunu olabildiğince çabuk bitireceğiz. Kimsenin incinmesine gerek yok."

Ama bu doğru değildi ve belki de o da bunu biliyordu; birimizin incinme tehlikesi vardı.

Ben. Kesinlikle ben.

Bana sessizce baktı.

"Sadece yapmanı istediğim şeyi yap, tamam mı? Babanla konuş, fidyeyi alalım, sonra hayatına geri dönebilirsin."

Birbirimize uzun ve gergin bir dakika boyunca baktık.

"Peki ya sen?" dedi sessizce.

"Benim için endişelenme."

"Yapmayacağım" dediğinde sesi yumuşaktı ve biraz titriyordu.

Ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk.

Talia'yı kolundan tutarak koridorun karşısındaki yatak odasına götürdüm. Kaçmaya çalışmasını ve doğruca Nico'ya çarpmasını göze alamazdım.

Roni, bıraktığım gibiydi. Yatağa kelepçeli, gözleri bağlıydı. İçeri girerken gerginleşerek başını kaldırdı. Talia onu görünce nefesini tuttu. Benden uzaklaştı ve ben de onu bıraktım.

"Şu boku ondan alamaz mısın?" diye sordu.

Roni daha dik oturdu. "Talia mı?"

Roni'nin burada olduğumu bilmesini gerçekten istemiyordum ama Talia zaten biliyordu. Her an ağzından kaçırabilirdi. Ve gerçekten de günlerim zaten sayılıydı. Muhtemelen tek haneli rakamlarda.

Ben de Roni'nin göz bağını çıkardım.

Geri çekildi ve bana inanmaz gözlerle baktı. "Ne oluyor Lex?" diye dişlerini sıkarak söyledi.

Kapının yanında durmak için geri çekildiğimde beni izledi. Talia yavaşça içeri girip yanına otururken, o da bana ve Talia'ya birkaç kez baktı.

"İyi misin?" diye sordu Talia. Ellerini dikkatlice Roni'nin kollarında, deri ceketinin kollarında gezdirdi, sanki hasar arıyormuş gibi. Sanki onu kırmaktan korkuyormuş gibi.

"Muhteşemim," dedi Roni alaycı bir tavırla. "İyi misin?" Gözleri gelin iç çamaşırları ve kabarık beyaz eteğiyle

Talia'yı süzdü, sonra tekrar bana döndü. Bakışlar öldürebilseydi, şu anda ayak tırnaklarımdan çatıdan aşağı sarkıyor olurum. "Neyin var senin?" diye homurdandı bana. "Başka bir adamı seçti Lex. Erkek ol ve uzaklaş. Onu düğün gününde kaçırma!"

"Şey," dedi Talia, "ben de onunla gittim sayılır."

Roni ona baktı. "Ne?"

"Düğünümünden kaçtım."

"Çünkü seni o yarattı," diye düzeltti Roni.

"Hayır, yapmadı."

"Evet," dedim, "Evet."

Talia bana dik dik baktı. "Benim seçimimdi."

"O zaman neden yatağa kelepçeliyim?" dedi Roni.

"Çünkü kaçırıldın," dedim ona.

"Saçmalama," diye karşılık verdi.

"Tıpkı eskisi gibi," diye ekledim.

"Değilim!" diye itiraz etti Talia.

"Beni savunmayı bırak," diye homurdandım. Sonra Roni'ye, "Dinle, Talia'nın bununla hiçbir ilgisi yok," dedim.

"O zaman bırak gitsin," diye çıkıştı Roni.

"Yapamam."

Roni beni uzun ve soğuk bir dakika boyunca süzdü. "Jude seni bitirecek," diye bildirdi.

"Biliyorum."

Bana garip garip baktı, "Öyleyse neden bunu yapıyorsun?" der gibi.

"İkinizi de en kısa sürede buradan çıkaracağım," dedim.

"Sakin ol, seni kontrol etmeye geleceğim." Talia'nın gözlerine baktım. "Hadi Tal. Babanı aramamız gerek."

Kızlar birbirlerine iyi olduklarına dair güvence vermek için fısıldaşırken bir an bekledim. Her şeyi duyamadım. Talia, Roni'ye uzun uzun sarıldı, o da karşılık vermeye çalıştı ama kelepçe takmadı.

Talia kalkıp yanıma geldiğinde Roni'nin bana baktığında gözlerindeki intikam vaadi çok şey anlatıyordu. Onu buradan defolup gitmem gerektiği tartışmasız bir şeydi.

Sadece bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ama Nico'yu onu bırakmaya ikna etmeye çalışmak onu şüphelendirir, sadakatimin nerede olduğunu merak etmesine neden olurdu.

Bunu bir şekilde, onun beni durdurmasına izin vermeden yapmalıyım.

Sonra Talia ile ilgilenirim.

Bütün bunlar bittiğinde, Talia'yı oturma odasına götürürken beni dinleyen tanrı ya da şeytana yemin ettim: Eğer ikisini de buradan sağ salim çıkarabilirsem, ondan uzak duracağım. Söz veriyorum.

Tabii ki, eğer ben ölseydim, bu halledilirdi.

Oturma odasında Nico bekliyordu. Ayağa kalktı. Talia'ya baktığında, ona henüz bir gömlek bulmadığıma pişman oldum. Ama işler hızla ilerliyordu. Öncelikler.

"Hazır mı?" diye homurdandı Nico bana.

"Tam buradayım," dedi Talia, cevap veremedi. Kolunu hızla elimden kurtardı. "Kendim adına konuşabilirim."

"Evet," dedi, "ve ben seninle doğrudan konuşmazsam çeneni kapatacaksın."

Talia'nın ağzı açık kaldı. Gözleri benimkilerle buluştu.

Çenemi ovuşturdum, o hareketi bastırmaya çalıştım. Bunun için ona seve seve tokat atardım, hatta daha kötüsünü yapardım. Ama biraz korkmasına izin vermesi kesinlikle ona daha iyi hizmet etti.

"Ne yaparsan yap," dedim ona, Nico numarayı çevirmeye başladığında, "ona seni kimin kaçırdığını söyleme."

"Ya yaparsam?" dedi meydan okurcasına ve Nico ona bir bakış attı.

"O zaman çok daha çabuk ölürüm," dedim.

Gözleri gözlerime kenetlendi. Yutkundu.

Nico babasını telefona çağırdı. Sonra telefonu ona uzattı. "Uslu dur," dedi.

Talia telefonu alıp kulağına götürdü, elleri hafifçe titriyordu. "Merhaba, baba." Burnunu çekti, gözlerini sımsıkı yumdu ve derin bir nefes aldı. "Evet. İyiyim. Sadece dediklerini yap, tamam mı? Parayı ver de gidelim." Bir sessizlik oldu. Sonra gözleri benimkilerle buluştu.

"Jude?" dediğinde sesi daha da yumuşadı.

Ona doğru bir adım attım, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Evet," dedi nazıkçe, "Roni iyi. Söz veriyorum."

Jude'la mı konuşuyordu? Tam oradaydı, Talia'nın babasının yanında mıydı?

"Az önce onunla konuştum," dedi Talia telefona. "Diğer odada dinleniyor-"

Nico telefonu elinden kaptı ve kapattı.

Tek kelime edemeden ona ölümcül bir bakış attım. Şu anda ona çok yakındı. Ellerini kaldırıp geri çekildi ve gözlerini devirdi.

Talia'yı kolundan tutup doğruca odasına götürdüm. Nico'nun yanında ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyi olurdu.

Arkamızdan yatak odasının kapısını kapatıp onu serbest bıraktım.

Bana döndü, ellerini saçlarına daldırdı. "Roni neden Jude'la konuşamıyor? Onun için endişeleniyor."

"Biliyorum."

"Hayatta olduğuna dair kanıt vermesini istemiyor musun?"

"Ona verdin. Şimdilik bu kadar yeter."

"Lütfen," diye yalvardı bana. "Jude benim arkadaşım. Onun sesini duymalıydın. Onun da onun sesini duyması gerek."

Bakışlarımı kaçırdım. Yeminli kardeşlerine ihanet eden adamlar için cehennemde özel bir yer olduğundan oldukça

emindim ve doğruca oraya gidiyordum. "Adımı vermeyeceğine güvenemiyorum Talia."

Bana doğru bir adım attı ve göz göze geldik. "Bunu kimin yaptığını bulacaklar. Yani, şu anda nerede olduğunu sanıyorlar?"

"İl dışında. Ailemi ziyaret ediyorum."

"Peki bu yalanı daha ne kadar sürdüreceksin?"

"Bilmiyorum. Ortadan kaybolmama alışkınlar. Ben de öyle yapıyorum."

Bana baktı. "Yani fidyeyi aldıktan sonra... ortadan kaybolacak mısın?"

"Bilmiyorum."

Kendini kucakladı, bakışlarını kaçırdı, sanki bunun kendisini rahatsız etmediğini göstermeye çalışıyormuş gibi. "Dışarıdaki o adamdan hoşlanmıyorum."

"Hiçbirini yapmam."

"O zaman neden burada?"

Ben buna cevap vermedim.

Yürümeye başladı. "Yani, Roni'ye telefonda konuşacak kadar güvenmiyorsun da bana mı güvendin? Neden? Beni manipüle etmek bu kadar kolay mı?" Göz göze geldik. "Öyleyim, değil mi? En azından... senin için öyleyim." Yürümeye devam etti. "Hep öyleydim. Çocukken beni her şeye ikna edebilirdin."

"Hiçbir şey."

"Beni evlenmeye ikna ettin ve ben senden hoşlanmamıştım bile."

"Beni öpmedin," dedim ve o da volta atmayı bıraktı.

Şaşkınlıkla baktı. "Seni öpmemi mi istiyordun?"

"Benden hoşlanmadın mı?"

Soğuk bir şekilde, "Ben de seni şu anki kadar sevdim." dedi.

Güzel. Hâlâ bana kızgındı.

O öfke onu koruyacaktı, ondan uzak durmasını sağlayacaktı.

Belki.

"Burada güvendesin. Sana söz veriyorum. Biraz uyumayı deneyebilirsin. Seni rahat bırakacağım."

"Uyku mu? Nasıl uyuyabilirim ki?"

"Sana hiçbir şey olmayacak demiştim."

"Doğru. Çünkü bu gece şimdiye kadar hiç olaylı geçmedi."

"Yaralanmadın."

"Ve bunu böyle mi savunuyorsun?"

"Bunu hiçbir şekilde haklı çıkaramam. Sadece şunu söyleyebilirim ki, eğer bu şekilde olmasaydı, daha kötü olurdu."

Bana baktı.

Parmaklarım seğiriyordu. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde nikotin almak istiyordum. Sigara paketimi almak için kot pantolonumun içine uzandım, bir puro yaktım ve ona uzattım.

"Yani... zaten burada olacaktım... ve..." Yüzünde korku ifadesi belirirken oturma odasına doğru baktı. "Başka biri mi?"

Cevap vermedim. O senaryoyu artık onun kadar ben de düşünmek istemiyordum.

Elimden sigarayı aldı ve yatağın kenarına oturdu. Küçük bir nefes çekip beni inceledi, sonra bana geri uzattı. "Bunu neden yapıyorsun Lex?"

Almaya gittim ve yanına oturdum, sigaramı içerken o bana bakmaya devam etti.

"Para mı?" dedi şüpheyle. "Gerçekten mi? Para için motosiklet kulübüne ihanet edersin?"

"Öyle görünüyor."

"Ne kadar para?"

"İki milyon."

Boğuk, rahatsız edici bir ses çıkardı. Miktarın bu kadar yüksek olmasına şaşırdığını mı, yoksa bu kadar düşük olmasına mı gücendiğini anlayamadım. "Dışarıdaki adam kim?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Peki, sence Jude ve kulüp kardeşlerin şu anda ne yapıyorlar? Uyuyorlar mı?"

"HAYIR."

"Hayır, değiller. Roni'yi kaçırın kişiyi avlıyorlar, değil mi? Şu anda buraya doğru yolda olmadıklarını nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama seni kimin aldığını veya nerede olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum."

"Neden?"

Gözlerinin içine baktım. "Çünkü bilselerdi, muhtemelen çoktan ölmüş olurduk."

Korkunun onu sardığını görebiliyordum, soğuk ve tüyleri diken diken ediciydi.

"Yani ben ve o. Burada sana zarar gelmeyecek."

Başını hafifçe salladı. "Bunu söyleyip duruyorsun. Neredeyse... umurundaymış gibi."

"Talía." Elimi saçlarımdan geçirdim. Bir nefes daha çekip ona baktım.

Onu benden nefret ettirmeye, korkutmaya çalışmak, umduğum kadar işe yaramadı. Yani, sırf boşuna gelmişti. Burada kendimi çok aşmıştım. Ve yine, ona duyduğum empati, az önce benimle, onunla ve silahımla olanlardan sonra ne kadar savunmasız hissettiği arasında bocalıyordum... ve yapmam gereken şey, yani onu güvende tutmak. Benden.

Ama onun burada oturup kendini kötü hissetmesine, benim onu hiç umursamadığımı düşünmesine izin vermeyecektim. O bu boku hak etmiyordu.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedim ona. "Seni her zaman umursamadığım hiçbir evren yok."

Kahverengi gözlerinde yaşlar birikti.

Sigarayı ona geri uzattığımda aldı, bir nefes çekti ve bana geri verdi. Sigarayı alırken parmakları hafifçe titredi. Dudakları titredi. Bakışlarını kaçırdı.

"Sen," dedim ona nazikçe, boğazımda bir uğultu eşliğinde, "en güzel, en komik, en kararlı, en nazik-"

"Peki sen benim hakkımda bütün bu şeylere ne zaman karar verdin?" diye sözümü kesti, gözyaşlarını geri atmaya çalışıyordu.

Adil bir soruydu. Hatta fazlasıyla adil.

Çünkü ona asla onun hakkında bu kadar güzel şeyler düşündüğümü belli etmedim. Ve daha niceleri.

Seni izlerken sanki sapık bir sapık gibi konuştun. Ama doğrudu.

Yıllardır onu izliyordum.

"Bazı şeyleri fark ediyorum," dedim belirsiz bir şekilde.

Kalan künt sigarayı paylaşırken o da öylece oturdu. Sonra sessizce oturduk. Dizlerimin üzerine eğilip halıya baktım.

"Bunu anlamaları ne kadar zaman alacak?" diye sordu bana.

"Bunu bilmek imkânsız."

"Ama bir yolunu bulacaklar, değil mi?"

Evet. Maalesef, bu hakkı vardı.

"Krallar güçlü, Talia. Bağlantılı. Hiçbir fikrin yokmuş gibi. Ve cevap alana kadar bu işin içinde olacaklar."

"Ve bu kadar mı?"

"Hayır. Mesele bu değil. Onlar da intikam isteyecekler. Ve alacaklar."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Neredeyse gülecektim. "Kings'le uğraşamazsın. Kulübün parası var, muhtemelen sandığından çok daha fazla, ama para bizim tek para birimimiz değil. Saygı, güç, hakimiyet... Kings'in hakimiyetini tehdit edip bundan paçayı sıyıramazsın. Sana bir ders verilir. Haddin bildirilir."

"Üye olsan bile mi?"

"Özellikle de üyeysen. Kulüp kardeşlerine ihanet etmezsin, aynı zamanda yamaya da ihanet etmezsin."

"Hangi yama?" Hafif dokunuşunu, kesiğimin arkasındaki yamanın üzerinden geçerken hissettim. "Sırtındaki Kings şeyi mi?"

"Şu 'Kings olayı' bir şeref kuralı ve dokunulmaz." Ona sertçe baktım. "Ve az önce söylediklerimin hiçbirini tekrarlama. Bildiğin kadarıyla West Coast Kings, harika partiler veren motosiklet tutkunları için bir sosyal kulüp. Konu kapandı. Sana Kings'ten bahsetmiyorum."

Bunu düşünmüş gibiydi. Ve az önce ona Kings'ten bahsetmiş olmam da.

"Sence bizi bulurlar mı? Yani fidyeyi ödemededen önce?"

Biz.

Artık bunu bizim açımızdan düşünüyordu ve ben de anlıyordum: Sadece kendisi ve Roni'den bahsetmiyordu.

"Belki."

"Nasıl?"

"Kralların ne yaptıklarını sana açıklamamı istemedin. Sana az önce anlattıklarımın ardından."

Bakışlarıma meydan okurcasına baktı. Sanki zaten biliyordu: Anlamasına yardımcı olacağını düşündüğüm her şeyi ona söyledim. Uzun vadede onu daha güvende tutacağını düşündüğüm her şeyi.

Ya da onu benden uzak tut.

"Sen zeki bir kızsın Talia. Bizi nasıl bulacaklarını sanıyorsun? En son görüldüğün bölgedeki tüm gözetleme cihazlarına el koyacaklar, kanıt arayacaklar, soruşturmacıların yapacağı her şeyi yapacaklar ama bunu daha iyi yapacaklar. Ve daha da kirli yapacaklar. 7/24 orada olacaklar ve polisin yapmayacağı şeyleri yapacaklar. Her şekilde cevap alacaklar. Krallar hakkında anlamaman gereken ve kimseye asla tekrarlamaman gereken şey, kanunun bize uygulanmadığıdır."

Bana göz kırptı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Elbette kanun senin kulübün için geçerli. Herkes için geçerli."

"O zaman neden hapiste değiliz?"

Uzun bir süre sessizce bana baktı.

Elbette, hapiste birkaç Kral vardı ama muhtemelen bundan haberi yoktu. Zaten, kanun gerçekten işini yapıyorsa, hapiste olması gerektiği kadar Kral yoktu.

"Sen kanundan çok onlardan korkuyorsun," dedi yavaşça, "hapse girmekten. Öyle değil mi?"

Bunu düşündüm. "Daha önce onlardan korkmak için hiçbir sebepim olmamıştı."

"Ve şimdi mi yapıyorsun?"

"Evet. Artık istiyorum." Cebime uzandım. "Bir tane daha ister misin?"

Tekrar aydınlandığımda bana baktı. "Uyuşturucu kullanmaktan korkmuyor musun? Gardını düşürmekten?"

"Ne, seninle mi?"

Bakışlarımı yakaladı. "Evet. Benimle."

Uzun, baş döndürücü bir nefes çekip muhteşem gözlerine baktım. "Gemi o gemideydi, Natalia De Santis. Çok uzun zaman önce."

Bana bakarken gözleri yumuşadı. "Bana Natalia demeni çok seviyorum. Bana sadece çocuk olduğumuzu hatırlatıyor."

"Artık çocuk değiliz."

"Evet, öyleyiz. Güneşli bir yaz gününde iskelede oturup çikolata yiyen iki çocuğuz sadece." Gözleri yüzümü taradı. "Yaz sonunda gitmeni hiç istemedim."

"Sanırım kafan güzel."

"Gerçekten sana zarar verecekler mi?"

İçimi çekip dumanı dışarı üfledim. "Sanki bu soruyu daha önce cevaplamışım gibi hissediyorum. Duymayı umduğun gerçeğin başka bir versiyonu var mı?"

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde ölmeyeceğini duymayı umuyorum."

Evet, çok tatlıydı. Ama yanlış yönlendirilmiş.

Muhtemelen onun için en iyi şey benim Dünya'dan kaybolmam olurdu.

"Belki kırk sekize kadar yaşarım," diye düşündüm.

"Yani bana, ya seni avlayıp öldürecekler ya da önce fidyeyi alacaksın, şanslıysan sonra seni avlayıp öldürecekler, öyle mi?"

"Aşağı yukarı."

"Başka yolu yok mu?"

"Roni'yi fidye ödemededen onlara geri gönderme, sonra babanın fidyasını alma, seni serbest bırakma ve sonra da krallardan merhamet dileme şansım var."

"Merhametliler mi?"

"Sanırım göreceğiz."

"Neden olsun ki?" Gözlerini kıstı. Görünüşümde çatlaklar arıyor gibiydi. "Çünkü biri seni buna mı zorladı?"

Tekrar iç çektim.

"Bunu yapmanın bir sebebi var. Söyle bana. Bunu yapmak istemedin, değil mi? Şuradaki adam... Seni bunu yapmaya mı zorluyor?"

"Beni burada kahraman yapmaya çalışma."

"Ama eğer biri seni kötü şeyler yapmaya zorluyorsa, sen aslında kötü adam değilsin, Lex."

"Benim kötü adam olmamı istememen, bunun doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Neden kötü biriymiş gibi davranıyorsun? Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin. Sen kötü değilsin Lex. Umurunda-"

"Sana söylemiştim," diye homurdandım, gözlerimi ovuştururken ve aniden bitkin hissederek, "bunun için zamanımız yok, tamam mı?"

"Peki, programında bana karşı gerçekten ne hissettiğini itiraf etmeye ne zaman vakit buluyorsun? Benden gerçekten ne istiyorsun? Çünkü, senin için bilmiyorum ama düğünümü yarıda kesip beni kaçırıp ormandaki o ürkütücü eve getirdiğinden beri programım oldukça boş!"

Kaşlarımı çattım. "Ev ürkütücü mü?"

"Bir kızı isteği dışında alıkoyduğun herhangi bir ev ürkütücüdür, Lex."

"Bu doğru olabilir. Ama aslında benden seni bırakmamı hiç istemedin."

"Gerçekten mi? Yani istersem o kapıdan çıkıp gidebilir miyim?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Şimdi değil."

"Neden?"

"Çünkü seni bırakmayacak." Bu gerçeğin ikimiz için de içime sinmesini bekledim.

Gözleri yine yaşlarla doldu, işte böyle.

"Talía..." Sesim yumuşadı. "Sakin olmalısın."

"Neden? Çünkü bu durumdan nasıl sağ çıkacağını planlarken benim duygularıyla uğraşmak senin için çok mu zor?"

"Evet."

"Yazık! Duygularıyla hiç uğraşmak istemedin. Ama bil bakalım ne oldu? Şu anda duygusalım! Sarhoşum ve kafam güzel, düşün gecem, kaçırıldım - dur, hayır. Aptalca, karmaşık duygular beslediğim, bana karşı hisleri olabileceğini düşündüğüm bir adam tarafından kandırıldım ve şimdi fidye için tutuluyorum ve ailem muhtemelen öldürüleceğimden çok endişeleniyor. Beni böyle mahvettiğine inanamıyorum ve beni böyle mahvettiğin için sana çok kızgınım ve en aptalca yanı da, senin istediğini düşünürken beni böyle mahvettiğin için çok kırıldım-"

Aniden onu öptüm, elimi başının arkasına doladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, o da donakaldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Tüm özürlerimi o öpücüğe dökmeye çalıştım ve o da yavaşça bana karşılık verdi. Bir sonraki öpücüğe ve bir sonrakine daha fazla özür diledikçe birbirimizle kaynaştık, çünkü o her konuda haklıydı. Ve aslında ne demek istediğini biliyordum.

O benden hoşlandı.

Her zaman benden hoşlanmıştı, hoşlanmadığını iddia etse bile.

Hayatının muhtemelen en savunmasız, en korkutucu, en yürek parçalayıcı anında, gelinliğiyle otel balkonunda dururken bana güvenmişti ve evet, onu becermişim.

Ve şimdi muhtemelen bunun için ölecektim.

Ona sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Aşağılık benliğim bile.

Ben bir mafya ailesinin asi varisinden başka bir şey değildim, bir kanun kaçağıydım, kardeşlerime sadakatsızdım ve sahip olduğum her şeyi kaybetmek üzereydim.

Talia De Santis benden çok daha iyisini hak ediyordu.

Öpüşürken ona doğru ittim ve ağırlığımı alarak yatağa uzandı. Elleri boynuma gitti, beni kavradı ve ağzı daha da genişledi, dilimi derinlemesine sokmama izin verdi. Hafifçe inlerken, vücudu benimkinin altında yavaş bir yuvarlanmayla dalgalanırken, o kadar tepkiseldi ki... penisim kalçasına sertleşti.

Çekmecedен kelepçeleri çıkardım.

Öpücüğü yarıda kestim, bileklerinden birini yakalayıp kelepçeye taktım. Kapattım.

Mücadele bile etmedi. Hareketleri uyuşuktu, esrar onu uyuşuk ve uysal yapıyordu. Ya da belki de arzudandı. Aramızdaki havayı yakıp kavurdu, beni de uyuşuklaştırdı. Ona karışıp her şeyi unutmak istedim.

Keşke yapabilseydim.

Ağzı açık kaldı, dudakları beni öpmekten kıpkırmızı oldu.

Ayağa kalktığımda kurtulmaya çalıştı. Ama onu ters çevirdim, kollarını arkasına kıvırdım ve diğer kelepçeyi diğer bileğine geçirdim. Onu bırakıp geri çekildiğimde, dönüp bana doğru oturdu. Bilekleri arkasından kelepçeli, şok içinde bana baktı. Gözlerinde yaşlar tekrar parıldarken başını yavaşça salladı. Öfkeli yaşlar.

"Biraz uyumaya çalış," dedim ona. "Ve bu odadan çıkma. Dışarıdaki o adamla karşılaşmak istemezsin."

"Sen... sen beni burada böyle mi bırakıyorsun?"

Hangisine daha çok sinirlendiğinden bile emin değildim. Onu kelepçelemem mi, yoksa onu öpmeyi bırakmam mı?

Ama eğer durmasaydım, o öpücük bizi kontrolden çıkmış bir trene bindirecekti, ayıldıktan sonra pek de hoşuna gitmeyecek bir yere. Kısacası, şu anda benim esirimdi ve onu esir tutarken bir kadınla sevişmiyordum.

Suçluların bile bir sınırı vardı.

"Roni'yi kontrol etmem gerek."

"Bu da ne böyle?" Kelepçeleri çekiştirip arkasından şıklattı.

"Sigorta."

"Sigorta mı?" diye güldü, vahşi ve acı bir kahkaha. "Nasıl yani, küçük defterine adımlı yazıp kanımla mühürlediğin zaman beni dönüştürdüğün sigorta gibi mi?" Öfkeli gülümsemesi silindi ve bana hüzünle baktı. "Senin için öyleydim, değil mi? Senin asla sahip olamayacağın iyi kız bile değildim. Sadece, diğer tüm şansın tükendiğinde bana ihtiyacın olursa diye bir sigortaydım."

"Hiç şansım olmadı."

Bana öylece baktı, sanki bunu başka bir şeye dönüştürmemi bekliyordu. Olmayan ve asla olamayacak bir şeye.

"Bu, kaçmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yapmayacağın anlamına geliyor," diye açıkladım. "Telefonun, cüzdanın, tişörtün, silahın veya ellerin olmadan fazla uzağa gidemezsin. Hem gitsen bile... Kelepçeleri seni bulan kişiye nasıl açıklayacaksın? Oturma odasındaki adamın adını mı vereceksin? Adını bile bilmediğin bir adamın?" Gözleri bana alev alev bakarken bunu sindirdim. "Yoksa adımlı mı vereceksin?"

Kalbim damarlarımda hızla akarken birbirimize baktık; adrenalin ve uyarılma. Sakin kalmak, kendimi ondan uzaklaşmaya zorlamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. O kadar belli ki kalmamı isterken uzaklaşmak istiyordum.

Ama biliyordum ki beni bırakmayacaktı.

Ve o da benim bunu bildiğimi biliyordu.

"Roni'yi burada yalnız mı bırakacaksın?" diye üsteledim.

Çenesi titriyordu, gözlerinde öfke ve hiddet savaşıyordu. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Seninle tanıştığım anda diğer tarafa koşmalıydım, Lex Davenport."

"Evet." Başparmağımla yanağından akan gözyaşını takip ettim. "Bunu yapmalıydın."

Ona bakıp durdum, ona tekrar dokunmak istiyordum. Ve bazen çenemi ne zaman kapatacağımı bilemeyen aptalca büyük bir ağızım olduğu için, "Sen sigorta değildin Talia. Sen hep istediğim kişiydin," dedim.

"Bu doğru değil," diye tısladı arkamdan, kapıya doğru giderken.

"Biliyor musun," dedim ona, "eğer öyle olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu."

Daha sonra odadan çıktım.

On Sekizinci Bölüm

Talia

Lex gittikten sonra yataktan kalktım ve ellerim arkamda bağlı bir şekilde odada volta attım. Kapıyı dinledim ama hiçbir şey duymadım.

Pencereye baktım. Evin arkasındaki ormanın karanlığına bakıyordu. Yıllar önce kat kat boyayla kapatılmış ve açılmıyormuş gibi görünüyordu.

Silah olarak kullanabileceğim bir şey bulmak için tüm odayı ve banyoyu taradım ama hiçbir şey bulamadım. Dolapta birkaç kıyafet, asılı duran birkaç erkek gömleği vardı ama ellerim arkamdan bağlı olduğu için bir tane bile giyemedim.

Ah, ve şifonyerin içinde bir sürü seks oyuncağı ve kölelik malzemesi vardı, bunları kelepçeleri bulduğum zamandan çok daha az heyecan verici buldum.

Artık beni esir tutan kelepçeler. Ve seksi bir şekilde değil.

Salak. Ne zaman bu kadar salak oldum ben?

Evin geri kalanı oldukça boştu, banyoda bir tıraş bıçağı veya sivri uçlu bir saç fırçası bile yoktu. Tabii Lex bir dahaki sefere buraya geldiğinde aynayı kırıp cam parçasıyla bıçaklamak istemezsem.

Hayır. Çok sert.

Şu an ondan ne kadar nefret etsem de, aslında ölmesini istemiyordum.

Ellerim arkamdan kelepçeliyken bunu başarmamın imkânsız olduğunu söylememe bile gerek yok.

İşte tam da bu yüzden onları kelepçeledi.

Tanrım, bu çok sinir bozucuydu. İznim olmadan beni kelepçelemesinden mi yoksa çekip gitmesinden mi daha çok sinirlendiğime karar veremiyordum.

Sonunda tekrar kapıyı dinledim. Hiçbir şey duyamadım. Arkamdaki kapı kolunu o kadar yavaş çevirdim ki açılması tam bir dakika sürdü; yüksek sesle tıkladı ve donakaldım. Dışarısı hâlâ sessizdi. Kapıyı bir santim aralayıp dinledim ve şimdi onları duyuyordum. Uzaktaki oturma odasından birbirlerine fısıldayarak homurdanan erkek sesleri.

Kapıyı yavaşça kapattım ve topuzu yavaşça geriye doğru çevirdim.

Kahretsin.

Haklıydı. Kaçamazdım.

Kaçabilsem bile, ki o korkunç görünümlü Makineli Tüfek Kelly taklitçisi etrafta dolanırken bu pek olası değildi, Roni'yi geride bırakmayacaktım.

Ve bu arada şansımı zorlamama da gerek kalmadı.

Lex'in suç ortağının bana karşı Lex'ten çok daha az nazik davranacağından oldukça emindim. O adamın beni duvara ittiğini düşünmek bile ürpertiuyordu. Ve pantolonundaki silahla istemsiz bir orgazm yaşayacağından da oldukça şüpheliydim.

Buna inanamadım.

Aslında hayatımın son birkaç saatinin yaşandığına inanamıyordum.

Ama evet, bunu yaptılar.

Çok yazık. Üstesinden gel artık.

Lex Davenport'un yardımı olsun ya da olmasın, bu geceyi atlatmaya kararlı olduğuma o an karar verdim. Bana silah doğrultup, görünüşe göre bir aptal gibi beni öpüp

kelepçelemesine izin verdiğim için daha sonra utançtan ölebilirdim.

Şu anda daha önemli işlerim vardı.

Mesela bu tuhaf kaçırılma durumundan kurtulmak gibi.

Lex bir şeyler saklıyordu, bunu anlayabiliyordum. Bunu yapmak istemiyordu. Bundan emindim.

Odanın etrafına tekrar baktım. Ve tekrar. Ne aradığımdan bile emin değildim.

Bir çözüm mü?

Düne uzanan büyümlü bir portal mı?

Sonunda hiçbir şey bulamayınca yatağı uzandım. Bitkin bir halde, ellerim arkamdan kelepçeli, yan yattım. Rahat değildi. Ayılmaya başlamıştım ve kendimi berbat hissediyordum. Gece yarısı olmalıydı.

Ya da belki saat dokuzdu ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım?

Roni'nin odasının olduğu taraftan hiçbir ses gelmiyordu ve biraz uyuduğunu umdum. Çişim gelmişti ama ellerim bağlıyken yapamadım ve Lex'in Roni'yi tuvalete götürüp götürmediğini merak ettim. Bugün düğüne hazırlanırken, on iki kere çiş yapması gerekti.

Bunu düşünmemeye çalıştım.

Bir süre oturma odasından gelen o fısıltılı, hırıltılı sesleri duyduğumu sandım, ama bu sadece hayal gücümün boşluğu doldurmasıydı. Burası çok sessizdi.

O sessizlikte Roni'yi, Jude'u, Carl'ı, annemi ve babamı, Lex'i düşündüm ve ağladım.

Bir süreliğine.

Sonra kendimi toparlamaya karar verdim. Bu duruma öylece yatıp bir bebek gibi hıçkırarak hıçkırarak ağlayamazdım.

Ve birden çözüm aklıma geldi.

Kaçıp gitmem gerekiyordu ve Roni'yi de yanıma almalıydım.

Kaçarsak, fidye için saklanacak hiçbir şey kalmazdı. Jude'a kendim gidip ondan yardım isteyebilirdim. Oturma odasındaki adamın Lex'i buna zorladığını söyleyebilirdim.

Adını bilmiyordum ama nasıl göründüğünü biliyordum. Yüzündeki çirkin dövmeyi biliyordum.

Bizi buradan çıkarmam gerekiyordu.

Bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum.

Ama dışarı çıkarken biri beni yakalarsa diye bir silaha ihtiyacım olduğunu biliyordum. Gözlerim, eğer elime geçirebilirim, odada işe yarayabilecek tek şeye takıldı.

Yatağın yanındaki lamba.

Ayağa kalktım, ona doğru geri geri yürüdüm ve ağırlığını elimde hissederek kaldırdım. Uzun, pirinçten yapılmış ve sağlamdı. Kapatıp, güçlkle fişini çekip duvardan kurtardım. Ampulü söküp komodinin çekmecesine koydum. Böylece ampul çarpma anında kırılmazdı; sadece kafama hafifçe vururdum.

Ayrıca, eğer lambayı Lex'in üzerinde kullanmak zorunda kalsaydım, camın onu kesmesini istemezdim.

Aman Tanrım.

Seni kaçıran bir adama aşıksın. Hadi itiraf et.

Siktir oldun.

Roni'yi veya kendini değil, onu kurtarmak için kaçmak istiyorsun. Sen Stockholm sendromunun simgesisin.

Ama... sen onu bütün bunlardan önce de seviyordun.

Travmayı bile suçlayamazsınız.

Kapı kolunun tıkırtısı beni irkiltti ve yatağa yığıldım. İçeri giren her kimse, beni neredeyse karanlıkta, örtülerin üzerinde sessizce yatarken buldu. Penceredeki perde, etrafta yiyecek aramaktan hâlâ açıktı ve ay ışığı ağaçların arasından içeri süzülüyordu.

Kapıyı kapatıp sessizce yatağa doğru ilerlediğini duydum. Hareketlerindeki özen, kim olduğunu anlamamı sağladı.

"Lex?" dedim uyukulu bir sesle.

"Uyuyor olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. Biraz etrafta hışırdıyordu ve deri yeleşini çıkardığını fark ettim. Silahını komodinin üzerine koyduğunu gördüm. "Dolu değil," dedi. "O yüzden boşuna hayallere kapılma."

"Neler oluyor?"

"Lütfen uzanabilir miyim?" dedi ve uzandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Burada seninle uyuyorum. Bu yüzden güvende olduğumu biliyorum. Zaten yatacak başka yer yok. Tabii eğer yerde yatıp neredeyse hiç uyuyamamamı istemiyorsan. Uyumadığımda tam bir pislik oluyorum."

"Peki ya Roni?"

"Roni güvende."

"Çişini yapmasına izin verdin mi? Ona su verdin mi? Yatmasına izin verdin mi?"

"Evet. Yukarıdakilerin hepsi. Uyuyabiliyorsa uyumasını söyledim."

Huysuz, şans eseri gibi bir ses çıkardım. "Bir kıza nasıl davranılacağını gerçekten biliyorsun."

Bunu duymazdan geldi. "Nico oturma odasında baygın yatıyor. Odasına benden başka biri girerse çılgılık atmasını söyledim. Sanırım ona zarar vermek istemediğime inanıyor. Onu en kısa sürede Jude'a geri götüreceğimi söyledim."

"Bunu yapmazsan Jude derini vücudundan soyacak," diye bilgilendirdim onu. Ama muhtemelen bunu zaten biliyordu.

Sessizce uzandık.

"Nico?" diye fısıldadım.

Lex hafifçe inledi. "Kahretsin. Adını söylemek istememiştim. Yorgunum."

"Travma geçirmişsin."

"Aman Tanrım. Yine mi aynı şeyi yapıyorsun? Burada mağdur olan ben değilim. Bana acıma."

"Ben kurban değilim," diye bilgilendirdim onu. "Bunu ben seçtim."

"Hayır, yapmadın."

"Seni seçtim," dedim sessizce. Ama o da bunun doğru olduğunu biliyordu.

Sessizlik.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Ama... onu buraya gelmeye ikna edebilir, kelepçelerini çıkarabilir ve belki de dikkatini yeterince dağıtabilirim... lambaya ulaşabilirdim. Kafasına hızlı bir vuruş, onu bayıltırdı.

Ya da belki de onu yeterince uzun süre yere serebilir ve odadan çıkabilirdim? Ve eğer Nico uyuyorsa ve biz de sessiz kalırsak, hem de yeterince hızlı, belki Roni'yi kurtarabilir ve evden çıkabilirdik...

Kelepçelerini bir şekilde çıkarabilseydim. Belki anahtarı Lex'in cebinde bulurdum? Yeleğinde? Onu lambayla bayılttıktan sonra?

Yani, hayatımın filmi bu olsaydı, kesinlikle yapardım. Jennifer Lawrence beni oynayabilirdi ve kesinlikle de başarırdı. Düşünsenize, Emma Roberts muhtemelen bana daha çok benziyordu ama Margot Robbie bu rolde kesinlikle harikalar yaratırdı.

Lex'in nefesini dinlerken hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Seni seçtiğimi söylediğimden beri tek bir kelime bile söylememişti.

"Gerçekten beni seçmedin mi?" diye sordum. "Hiç mi?"

"Ne?"

"Otele geldiğinde..." Sesim kısıldı. Gerçekten bu kadar aptal mıydım? "Bir anlığına düşündüm ki... Gerçekten beni seçtiğini sandım."

"Evet. Seni seçtim."

Sağ.

"Beni fidye için teslim edeceksen bu nasıl mümkün olabilir?"

"Belki seni teslim etmem," dedi karanlık bir şekilde.

Aman Tanrım.

Peki bu ne anlama geliyordu?

Yine terlemeye başlamıştım. Ve bu aptal korseye takılıp kalmaktan çok yorulmuştum. Ve acıkmıştım.

Lanet olsun, tavuğu Floransa usulü bile yiyemedim. Düğün pastamı da.

Ve siktir git, işemem gerekiyordu.

"Lex, şu kelepçeleri çıkarabilir misin? Bu şekilde dinlenmek çok zor."

"HAYIR."

"Neden? Seninle dövüşecek kadar güçlü değilim."

Alaycı bir tavırla, "Eğer bir şansın olsaydı ve gerçekten isteseydin, eminim ki bana zarar verebilirdin. Özellikle de ben uyuyorsam." dedi.

Bu beni tuhaf bir şekilde gururlandırdı.

"Sence bir filmde beni kim oynardı?"

"Ha?"

"Hiç bir şey."

"Diane Kruger," dedi bir an sonra. "Ama yirmi yıl önce."

Gülümsememeye çalıştım. Diane Kruger muhteşemdi. Tanrı aşkına, Truva'nın Helen'iydi. "Bak, sonsuza dek çış yapmak zorunda kaldım. Lütfen kelepçelerimi çözüp tuvalete gitmeme izin verir misin?"

Bu, sessizlikle karşılandı. Sonra hafif bir iç çekiş.

"Eğer gerçekten bu yatağa işememi istemiyorsan..."

Ayağa kalktı, beni de kaldırdı, cebinden bir anahtar çıkarıp kelepçelerimi çözdü. "Hiçbir şey deneme," dedi sertçe.

"Ben sadece bir kızım," dedim yumuşak bir sesle ve homurdandı.

Çişim geldi. Sonra banyo kapısını açtığımda Lex yatağın kenarında oturmuş beni bekliyordu. Bana baktı ve ben de banyo ışığını kapattım.

Yavaşça önüne geçtim. "Ellerimi kelepçesiz bırakabilir misin?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Lütfen? Biraz dinlenebilmem için mi?"

"Uzan." Yatakta, yorganın altında kayabilmem için ayağa kalktı. Sonra yorganı kenara iterek yanıma uzandı.

Ne yazık ki o, benimle fişi çekilmiş lambanın arasındaydı.

Sırt üstü uzanarak iç çektim. Kaslarım ağrıyordu. Saatin kaç olduğunu merak ettim. "Bu çok daha iyi."

"Sadece kısa bir süreliğine. Sonra seni tekrar kelepçelemek zorunda kalacağım."

Profiline baktım. Yüzündeki ay ışığı muhteşemdi. "Uyuyabiliyor musun yani?"

"Evet."

"Ama ellerim bağlıyken sana nasıl dokunabilirim...?"

"Talia..." Sessiz bir iniltiyle nefes verdi. "Seni daha önce öptüğümde..."

"Hoşuna gitti," diye fısıldadım, çünkü ikimiz de hoşuna gittiğini biliyorduk. Penisinin çelik bir boru gibi kalçama bastırdığını hissetmiştim. Yine.

"Sen benim esirimsin," dedi sertçe, "fark etmeseydin. Aramızda bir şey olsaydı, berbat olurdu."

Yutkundum ve zorla "Silahına gelen benden daha mı berbat durumda?" dedim.

Göğsünün derinliklerinden gelen kısık bir homurtuyla cevap verdi.

Yine de ona dokunmak için uzandım.

Kıpırdadı ve dehşetle yanındaki lambayı yakmak için uzandığını fark ettim. Lamba tıkladı ama yanmadı.

Birkaç kez daha tıkladı, sonra küfretti.

Sonra üzerime doğru uzanıp yatağın diğer tarafındaki lambayı yaktı. Işık üzerimize döküldü. Şimdi tam üstümdeydi ve yüzüme bakıyordu.

Göğüs dekoltem göğüslüğün dışına taşarken, hafifçe kıpırdandım ve göğüslerimi onun göğsüne doğru itmeye çalıştım. Diğer lambanın neden yanmadığını araştırmasını engellemeyi umuyordum.

İşe yaramış gibiydi. Gözleri yüzümden uzaklaştı.

"Lütfen," dedim nefes nefese.

Gözleri tekrar yukarı kaydığında ve sonra gözlerime odaklandığında, sanki kendisiyle savaşıyor gibiydi. "Bunu gerçekten istiyor musun...?"

"Evet. Neden yapmıyorsun?"

"Var," dedi gergin bir sesle, sanki acı çekiyormuş gibi. Tabii ki, ben boşaldığımda o da boşalamadı, bu yüzden...

belki de bir tür acı çekiyordu.

"O zaman neden yapmıyorsun?"

Gözleri karardı, belki de bunu düşünüyordu. "Çünkü... esirim olmasan bile-"

"Değilim." Bunu kanıtlamak için boştaki ellerimi havaya kaldırdım.

Bunu görmezden geldi. "Senin için yanlış olduğumu biliyorum. Senin için kötüyüm. Ben—"

"Tehlikeli?"

"Evet."

"Daha ne kadar tehlikeli olabilir ki? Zaten burada maksimum tehlikeyeyim. Düğünümünden bir motorcu ve bana aç bir fare gibi bakan bir yabancı tarafından kaçırıldım ve ormandaki bir evde fidye için tutuluyorum, diğer motorcular bizi avlıyor olabilir de olmayabilir de." Bana olan bakışları biraz yumuşamış gibiydi, bu yüzden devam ettim. "Beni kaçırıyor olsan da olmasan da, bilmiyordum. Düğünümünden senin için çıktım." Bakışlarını tuttum, bunu iyice kavramasını sağlamaya çalıştım.

Belki de aklından beni gerçekten kaçırmıştı. Ama ben onunla gönüllü olarak gittim. İkimiz de bunu inkar edemezdik.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Devam ettim ve söyledim. "Onunla evlenmektense seninle burada olmayı tercih ederim." Aman Tanrım. Bunun ne kadar doğru olduğunu görmek acı vericiydi, şimdi bile.

Yutkundu. "Talía..."

"Seninle her şeyi yapmayı tercih ederim."

Dişlerinin arasından bir nefes tısladı. "Bu berbat bir şey, Talía."

Elimi aramıza kaydurdım ve penisini kavradım. Sertleşmişti ve elimde sertçe sıkıldığında esniyordu. "Öyleyse neden bu kadar sertsin?" diye fısıldadım.

"Çünkü ben de berbat durumdayım," dedi, sesi sertti.

Avucumu yavaşça ona sürtmeye başladım ve göz kapakları titredi. Ama o, elimi çekerek uzaklaştı. "Bunu

sana veremem." Uzanıp lambayı kapattı, ama kayıp gitmeden önce kolunu yakaladım. Yarı üstümde, olduğu yerde kaldı.

Bakışlarını meydan okurcasına tuttum. "O zaman bana elinden geleni ver."

Gözleri uzun, nefes nefese bir an gözlerime dikildi. Nefesimi tuttuğumu fark ettim, zor tutuyordum. Beni incelerken kalbim göğsümde adrenalın yüklü bir gümbürtüyle düzenli bir şekilde atıyordu.

Sonra başını eğdi ve yüzünü boynuma bastırdı. "Natalia," diye sessizce tenime doğru nefes verdi, kontrollü bir iç çekişti ve ben de hızla nefes verdim.

O iç çekişte bitkinliğini hissedebiliyordum. Ne kadar da sıkı mücadele etmişti... Aramızdaki her neyse.

Bir an öylece durdu. Sonra dudaklarını boğazıma bastırdı... Kalbim saf şehvet, umut ve çıtırtılı bir ihtiyaçla damarlarımda çarpıyordu.

Aman Tanrım, onu istiyordum.

Ben onu hala istiyordum.

Ama onu böyle elde edemeyeceğimi biliyordum. Haklıydı, yanlıştı. Her açıdan bakıldığında yanlıştı.

Ama sonra dudaklarını aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden göğsüme doğru indirdi... ve içimden bir şimşek çaktı. Dokunuşunun ardından sırtım kamburlaştı, vücudum onun altında bir kedininki gibi dalgalandı.

Evetttt...

Hayıır...

Lanet olsun, dudaklarının tenimde olması tam hayal ettiğim şeydi.

Aman Tanrım, bu işe yarıyordu.

Beklemek.

Dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Böylece kafasına bir lamba vurabilirdim.

Ama ben bunu nasıl yapabilirdim ki... o varken...

Ona baktım. Göğüslerimin arasına doğru öpüşüyordu, boğazından teslimiyetin sıcak, aç sesleri çıkarıyordu, ağzı

ve nefesi tenimi ısıtıyordu.

Göğüslerim büstiyer tarafından yukarı itildi ve dilini göğüslerimin arasına soktuğunda istemsizce inledim.

Elini başının arkasına uzatıp gömleğini boynuna kadar çekti; sanki aniden yanıyormuş ve hiçbir şeye ihtiyacı yokmuş gibi. Gömleğini başından çıkarıp fırlattı. Tenindeki dövme, ensesinden yukarı uzanan kralın kırık tacını görebiliyordum.

Ve kollarını üzerime doğru açarken omuzlarındaki kaslar çalışıyordu, vücudumun iki yanına yaslanıyordu ve ağzını tekrar tenime değdiriyordu.

Göğsümü öptü, sakalının telleri tenime hafifçe sürtündü.

Ellerim saçlarının arasına girerken, hıçkırıklarla iç çekerek, daha fazlasını isteyerek altından sıyrıldım. Sonra dilini ipeksi büstiyerimin kenarının altına soktu. Zar zor tuttuğum meme ucumu buldu. İçimde gürleyen, hırıltılı bir mmmm sesi çıkardı... tüm sinirlerimi harekete geçirip ateşe verdi. Satenimden kurtulana kadar meme ucumu diliyle yaladı.

Sonra yumuşak dudaklarıyla beni kavradı ve emdi, o an hangi gezegende olduğumu unuttum.

Ne yapıyordum? Bir plan vardı.

Yok muydu?

Aman siktir.

On Dokuzuncu Bölüm

Lex

Talia parmaklarını saçlarıma gömdü, tırnakları kafa derimi çizdi, ben tatlı meme ucunu emerken sırtımdan aşağı ürpertiler yayıldı. Sonra diğerini de satenden ayırıp ona da sarıldım.

"İstediğin bu mu?" diye mırıldandım, sesim boğuktu ve o da yumuşak, yalvaran bir sesle mırıldandı. Dudaklarım ve dilimle onu tahrik ederken meme uçları şişti.

"Evetttt."

"Şu anda?"

"Dün. Ve ondan önceki gün. Ve ondan önceki tüm günler..."

Aman Tanrım. Başım dönüyordu.

Burada, Talia'nın bedeni altımda, teni dudaklarımda yatarken... Kalbi hızla atarken ve onu emerken çıkardığı hafif inlemeler... Kendimi cennete hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum. Ona böyle dokunmamam gerektiğini biliyordum. Çok çarpıktı. Yalvarsa bile, bu tamamen yanlıştı.

Ve öyle de oldu.

Ama telefon görüşmemiz bittikten sonra Nico ile Roni'nin gitmesine izin verme konusunda tartışırken, orada

son cesaretimi de tüketmiştim. Talia'nın babasını bir kez daha arayıp fidyenin nereye bırakılacağını sordum.

Buraya bitkin ve zihinsel olarak yıpranmış bir halde gelirdim, tek istediğim Talia'nın yanında uyuyup uyandığımda bu kadar berbat olmadığım bir hayatı hayal etmektir.

Bugün otele tek isteğim onun evlenmesini engellemek, onu yanımda götürmek, böylece konuşabilmek, güvende olması ve bir şekilde onu tehlikeden uzak tutmaktır. Onu kaçırmayı planlamamıştım.

Ama sonra Nico olayı yaşandı. Ve haklıydı; onun yüzünden kör olmuşum.

Roni'nin beni aldığını görmedim.

Gecenin geri kalanını bu işten nasıl sağ çıkacağımı bulmaya çalışarak geçirdim. Nico parayı alana kadar Roni'yi elinde tutmaya kararlıyken, Roni'yi Kings'e nasıl geri götüreceğimi. Yarın gece fidye teslim tarihi dolmadan Roni'yi Jude'a geri götürmem gerekiyordu.

Kulüp kardeşimin karısını rehin tutamazdım.

Ama Talia...

Onu geri vermek istesem bile siktir et.

Dürüst olmam gerekirse, onu geri vermem gerektiğini biliyordum ama bunu kesinlikle istemiyordum.

Gerçekten bunu mu istiyordu?

Kelepçelerini çıkarıp bana dokunmamı sağlamaya bu kadar kararlı görüldüğünde bir şeyler çevirdiğini anladım ama kesinlikle tepkilerini taklit etmiyordu. Göğsünü, boynunu öperken inliyor ve nefes nefese kalıyordu... ve kendimi durduramadan, vücudunun her yumuşak, ıslak yerini benimkiyle doldurup, her şey geçene kadar onu beceme ihtiyacıyla kıvranıyordum.

Ama ben bunu yapmayacaktım.

Sırtını kamburlaştırıp memelerini bana doğru iterken, altına uzanıp korsesini çözdüm. Korseyi çıkarıp yere fırlattım. Üstü çıplaktı, göğsü altımda inip kalkıyordu, saçları yastığın her yerine dağılmıştı, gözleri parlıyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Onu mükemmel bir şekilde ezberlemeye, zihnimin bir kutusuna kaldırıp orada bozulmadan, lekelenmeden saklamaya çalıştım.

Çünkü bu boku hayatımın geri kalanında hatırlamak istiyordum. Ne kadar kısa olursa olsun.

Çünkü bir daha asla bu kadar güzel bir şey göremeyeceğimi, bu kadar güzel bir şey hissedemeyeceğimi biliyordum.

"Sana bir gömlek bulmamız lazım..." diye mırıldandım, sonra tekrar meme ucumu ağzıma aldım.

"Hı hı," diye soludu.

Kıvranıp iç çekerken diğer meme ucunu da emdim. Sonra göğüslerinin yumuşaklığını öpüp ısırdıktan sonra aşağı doğru öptüm. Eteğinin yumuşak katmanlarını yavaşça kaldırdım ve beni durdurmak için hiçbir hareket yapmayınca külotunu uyluklarından aşağı çektim.

Amcığı tam suratımın önündeydi ve bunu yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyordu. Hafifçe soluyarak sabırsızlıkla kıpırdandı.

Derin bir nefes aldım. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, bayılacak gibiydim ve artık kafam güzel değildi.

Klitorisini öptüm ve o muhteşem, coşkulu, yumuşak ağlamasını çıkardı, neredeyse pantolonuma boşalıyordum. Penisim kasıldı ve kalçalarımı oynattım. Neredeyse yatağı beceriyordum, beni çok tahrik etmişti.

Dilim dışarı çıkıp amını yalamaya başladı ve o da mutlu, hıçkırıklı bir ses çıkardı. Dudaklarımı klitorisinin etrafına doladım ve emdim, o da nefes nefese kaldı, elleri saçlarıma gömüldü ve sıkıca tuttu.

Ona baktım.

Ağzı açıktı. Karanlıkta bir melek gibi görünüyordu. Ay ışığı kıvrımlarına hafifçe vuruyordu ve tam da buydu, değil mi? O bir melekti ve ben de bacaklarının arasında ziyafet çeken şeytandım.

"Ölüyorum," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Ağzım hiçbir şey söyleyemeyecek kadar doluydu. Sadece yaptığım şeyi yapmaya devam ettim, onu zevkle öldürmeye çalıştım. Dilimi amının her yerine yalayıp, içine daldırıp, kalçaları hareket ederken klitorisini emdim.

Bacakları titriyordu. Nefesleri kısa, keskin ve kesik kesikti.

Ellerimi vücudunun yukarısına doğru kaydurdım ve parmaklarımla meme uçlarını kavradım, önce hafifçe sıktım, sonra yavaşça değil, onu yaladım.

"Bu yanlış mı?" diye sordu nefes nefese, ama korkmuş gibi değil. Daha çok... meraklıymış gibi.

"Evet." Klitorisini emdim, sonra dilimi içine soktum. Sonra tekrar yavaşça klitorisine kadar sürdüm. Kalbim sert ve hızlı atıyordu ama acele etmemeye çalıştım. "Durdurmamı söyle. Hemen." Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim, sonra dudaklarımı tekrar üzerine kapatıp emdim. Sertçe.

Çünkü bana dur demesini istemiyordum.

"Ama çok... doğru geliyor," diye nefes nefese söyledi, sesi artık çatallı çıkıyordu. Uçucu. Karanlıkta kırık bir fısıltı.

"Bana durmamı söyle, Talia."

"Ah... Durmanı istemiyorum," diye inledi, dilimin ucunu klitorisinin üzerinde gezdirirken. Belki de sadece söylemesini istiyordum. Devam etmem için yalvarmasını. Bacakları şimdi şiddetle titriyordu, tırnakları kafa derime batıyordu. "İstiyorum ki... kahretsin."

Kalçaları hızla yukarı kalktı ve dilimin altındaki kasılmayı hissettim. Kendimi tutmaya çalışmayı bırakıp dilimle tüm gücümle vajinasına doğru ilerledim, titreme tüm vücudunu sararken etini hızlı ve ateşli bir şekilde çarptım. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha...

Evet.

Nefesleri keskin, boğuk hırıltılar ve yumuşak çığlıklar halinde geliyordu. Küfür ediyor ve hıçkırıyordu, bu gözyaşsız, çaresiz ses.

Zevk.

Durmadım.

Talia De Santis'i hayatında hiç hissetmediği kadar büyük bir zevke boğmak istiyordum, hem de birden.

Onu becermek istiyordum.

Ben kesinlikle yapmam.

Meme uçlarını bıraktım ve ellerimi vücudunda gezdirdim. Ağzımı yumuşak iç uyluğuna doğru kaydardım. Orasını öptüm, yaladım, aşağı inerken hafifçe ısırdım, ellerim kalçalarına yerleşip huzursuzca sıktı.

Penisim o kadar sertleşmişti ki bir daha asla iyileşebileceğimden emin değildim. Kot pantolonumun içindeki testislerim ağrıyor, sıcak ve şişmişti.

Neden banyoda mastürbasyon yapmadım ki? Gerçekten bu kadar mazoşist miydim?

Bunu düşünmemeye çalıştım.

Nefes nefese kalması giderek azaldı. Tamamen bitkin düştü.

Sonra tekrar ona doğru gittim.

Yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. O inerken, kısık çığlıklarını bastırırken ve adımı kekeleyerek söylerken ağzımla amını parçaladım.

L-Lex...

Bacaklarını başımın etrafına doladım ve parmaklarımı yumuşak etine bastırdım, böylece elimi kalçalarının arasına sokup birkaç parmağımı içine sokmaktan kendimi alıkoydum.

Onu yalayıp emerken ve zevkle boğarken kendi kendime yemin ediyordum ki, onu becermeyeceğim, hiçbir şekilde vücuduna girmeyeceğim.

Ama... dilim hariç. Tekrar tekrar içeri girdi. Kendimi tutamadım. Dilim onun içinde kıvrılırken, onun küçük inlemelerini ve ağlamalarını içime çektim.

Sonra onun klitorisini yasaklı, lezzetli bir şeker gibi emdim, ta ki tekrar boşalana kadar.

Dillerden bir şeyler fısıldadı, havai fişekler ve kutsal Tanrı hakkında bir şeyler ve ellerini boynuma doladı. Sıkıştı, tırnaklarını batırdı ve tam bir coşkuyla güzel bir boğuk ses çıkardı - ve ikinci orgazm vücudunda derin ve acımasız bir şekilde nabız gibi atmaya devam etti.

Ellerini boynuma, bacaklarını başıma doladı ve ağzımı becerdi, tamamen kendini kaptırmıştı.

Minnettarlıkla emdim, kalçalarımı yatağa sürttüm.

Fireworks haklıydı. Yıldızlar ve simler görüyordum. Boşalmaya çok yaklaşmıştım... Muhtemelen amını yerken şilteye sürtünerek birini çıkarabilirdim. Ama kendimi tuttum. Hareketsiz yatıp sakinleşmeye çalıştım.

Birdenbire her şeyi bıraktı ve tekrar gevşedi.

Titrerken iç uyluklarını öptüm. Daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemiştim.

Onu öpmeyi hiç bırakmak istemedim.

Ama o kıpırdandı ve biraz inledi, sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi, ben de durdum.

Ona şaşkınlıkla baktım.

"Beğendin mi?" diye ağzımdan çıktı. Hayatımda birine söylediğim en aptalca şeydi.

Ama sadece onun bunu söylemesini duymaya ihtiyacım vardı.

Hafif bir nefes alarak güldü. "Sanırım öldüm ve cehenneme gittim. Kesinlikle alev aldım. Sonra melekler beni kaldırıp bedenime geri ittiler. Vajinamdan. Ağzın klitorisim aracılığıyla kalbimi emerken."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bu kulağa... acı verici geliyor."

"Öyle değildi," diye fısıldadı. Bana hak etmediğim bir tür bağıllık ve hayretle baktı. Ve beni neredeyse oracıkta öldürecek bir utangaçlık. "Ve... öyleydi."

Siktir et şu kızı. Mükemmel bir kızdı.

Sadece onu cebime koyup arka pencereden fırlayıp gecenin karanlığına doğru koşmak istiyordum.

Ama Şeytan uzun ve amansız bir gölge oluşturuyordu ve ben her zaman onun içinde olacaktım.

Ve bunu asla unutamam.

Tekrar uyluğunu öptüm ve hafifçe iç çekti.

Sonra yavaşça vücudunu öptüm ve ağzımı onunkine kapattım. Vajinasının suyunun üzerime damlamasını umursamıyor gibiydi, bu yüzden ben de umursamadım. Beni hevesle yaladı ve emdi, elleri çekinerek sırtımda gezindi.

Bacaklarını iyice açmamak, zonklayan balyozu kot pantolonumdan çıkarıp içine sokmamak, onu yatağa uzun uzun bir saat boyunca vurmamak için tüm gücümü kullandım. Sanki penisim normalden üç kat daha büyüktü.

Uzun, ateşli bir öpücüktü, hiç bitmesini istemedim. Ama bitmek zorundaydı.

Ayrıldığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Gözbebeklerim dönüyormuş gibi hissettim, sanki dünyanın en güçlü seks uyuşturucusunu içmişim gibi. Ellerimi neredeyse hissedemiyordum. Kollarını kavramış, başının üzerine itmişlerdi. Ne yaptığımı ne de onun buna karşı koyduğunu hatırlayabiliyordum.

O, bana karşı hiç direnmedi. Ona yaptığım hiçbir şeye karşı koymadı.

Onu yere bastırıyordum, kalçalarım onun uyluğuna karşı huzursuzca esniyordu ve ikimizi de unutulana kadar becerme isteğiyle savaşıyordum.

Bana göz kırptı. "Yapmayacak mısın..." dedi yumuşak bir sesle, kalçalarını hafifçe altımda kaydırarak. "Yani," gözleri aşağı kaydı, "yapabilirdik..."

"HAYIR."

Kendi sesimi zar zor duyuyordum. Hissettiğim tek şey, zonklayan bir ihtiyaçtı. Ve göğsümdeki ağrı. Orası o kadar sıkışmıştı ki, zar zor nefes alabiliyordum.

Hangisinin daha çok acıdığına karar veremedim; testislerim mi, göğsüm mü?

Ve Talia'nın gözlerine baktığımda, tüm hislerinin içimden akıp geçtiğini hissedebiliyordum. Özünden, öpücüklerinden, titrek nefeslerinden yayılıyordu.

Gözlerindeydiler. Bana baktığında her zaman olduğu gibi.

"Sen ve o poker suratın," diye mırıldandım sevgiyle, kesik bir iç çekişle.

"Ne?"

"Hiç bir şey."

Yutkundum, kalbimin yavaşlamasını diledim. Yolun bir yerinde hızla giden bir tren gibi fırlamıştı. Damarlarımda endorfin ve adrenalın pompalandığını hissedebiliyordum. Beynime buhar üfleyip sağduyumu bulanıklaştırıyordu.

Beni onunla uçuruyor.

Muhtemelen çok fazla şey yapmıştım. Doğru düzgün düşünemiyordum.

Cehennemden gelen sertlikle nasıl yapabilirdim ki?

Ondan uzaklaştım. Doğrulup oturdum ve sırtımı ona döndüm.

Şu anda, onu kimsenin bizi bulamayacağı bir yere götürüp orada güvende tutabilmek için her şeyimi verirdim. Ve belki de ne kadar berbat bir herif olduğumu unutana kadar orgazm üstüne orgazm yaşayıp dururdum. Kısa bir süreliğine bile olsa.

Ama ben onu kimsenin bulamayacağı bir yere götürmeye çalışmıştım ve bu pek işe yaramamıştı.

Ona sahip olamadım. Kısa bir süreliğine bile.

Ve sonsuza kadar mı? Sonsuza kadar siktir et.

Sonsuza kadar istemek çok fazla olurdu.

Onun gibi bir kızla sonsuza kadar birlikte olmam asla söz konusu değildi.

Muhtemelen bunu zaten biliyordum, içten içe, çocukken ona adını o deftere yazdırdığımda. Sanki kanla mühürlemek bir fark yaratacakmış gibi.

"Sana iyi davranamadığım için üzgünüm," dedim ona, sesim sert ve kırık çıkmıştı. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Sonra ona döndüm ve sağ bileğine bir kelepçe taktım.

Bu sefer biraz zorlandı.

"Kahretsin!" diye soludu, diğer kelepçeyi yatağın başucundaki karyola çerçevesine geçirirken. "Ciddi misin?"

Sol bileğindeki kelepçeyi kapattım.

Şimdi tekrar kelepçelenmişti. Yatağa.

"Ciddi olamazsın," diye soludu, bana kocaman, cinsellikle dolu ama yorgun gözlerle bakarak.

İhanete uğramış gözler.

Derin bir nefes aldım, kot pantolonumdaki ekipmanın beni sakinleştirmesini istedim. Ve penisimle, hayır, artık üstü çıplak bir şekilde yatağa kelepçelenmişken daha seksi olmadığını anlatmaya çalıştım.

Ve biz onu becermiyorduk.

Benim pipim o mesajı almadı.

Gözlerine odaklanmaya çalıştım. "Lambaya ne yaptın Talia?"

İncelemeye gittiğimi, ağzı açık bir şekilde izlediğini gördü. Kızın yüzünde hiç ifade yoktu. "Hiçbir şey!" diye bağırdı, kelepçelerini çekiştirirken boşuna.

Lambanın kablosunun çekili olduğunu, ampulün ise komodinin çekmecesinde olduğunu gördüm.

Ben olduğu gibi bıraktım.

Gözlerim tekrar onun gözleriyle buluştuğunda dudağını ısırırdı.

"Özür dilerim," dedi, sanki kızacağımdan korkuyormuş gibi.

"Olma."

"İyiyim," dedi hararetle. "Değilim."

Derin bir iç çektim ve gülümsememeye çalışarak tekrar yatağımın kenarına uzandım. Üzerine bir battaniye örttüm. Belli ki çok sapkın bir insandım, çünkü bana ihanet etmeye çalıştığı için onunla gurur duyuyordum.

Tam yerleşmişim ki tekrar sessizce konuştu. "Diane Kruger güzel ve yetenekli, ama ben bir aksiyon kahramanı

olmak istiyorum. Beni Margot Robbie'nin canlandırmasını istiyorum."

"Tamam," dedim, sanki bunu başarabilirmişim gibi. Sanki şu anda istediği her şeyi başarabilirmişim gibi.

Eğer yapabilseydim yapardım.

Bir süre sessiz kaldı ama uyumadığını biliyordum.

"Bu filmde beni kim oynar?" diye sordum.

"Kimse," dedi. Başka bir şey söylemeyince, "Nedenini biliyor musun?" diye ekledi.

"Çünkü ben senin filmine ait değilim."

"Çünkü henüz varolmadı. Çok güzel, sert ve kurnaz olurdu; gecenin sonunda elmaslarla birlikte gizlice kaçana kadar kimse onun kötü adam olduğunu anlamazdı."

"Erkeklerle ilgili içgüdülerin çok kötü."

"O lambayla kafana vuracaktım."

"Güzel. Hayatta kalma içgüdülerinin olduğunu bilmek güzel." Tekrar iç çektim ve rahatlamaya çalıştım, bu gece gerçekten uyuyabileceğimi umuyordum. Ama bu fikri bir kenara bırakamazdım. "Yine de lamba fikrini yeniden düşünsen iyi olur. Daha keskin bir şey seç. Sadece bir şansın olacak ve ciddi hasar versen iyi olur. Yoksa tek yaptığın, bir adamın kertenkele beynini kışkırtıp onu karşılık vermeye zorlamak olur."

"Benden neden nefret ediyorsun?" diye sordu karanlığa doğru.

"Senden nefret etmiyorum."

"Seninle konuşmuyordum. Tanrı'yla konuşuyordum. Ya da koruyucu meleğimle, ya da bana göz kulak olması gereken her kimse onunla."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama şu anda seni düşünen tek kişi benim."

"Ah, bu çok zengince."

Ama aslında hiçbir fikri yoktu.

Babasını tekrar arayıp baskı yaptığımızda, parayı gerçekten ödeyeceğine yüzde elli inanıyordum. Sanki kızını

kaçıran aptalları, bizi parçalara ayırıp tuvalete atarak yavaş yavaş öldürmeyi tercih ediyormuş gibi geldi.

Talia'nın babasının sandığımdan daha sert bir adam olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Ve korkmamız gereken tek kişilerin Kings olmadığını da.

Anladım.

İçimden bir ses, bir gün tam da bu noktaya geleceğimi biliyordu; başımın çok üstünde bir durum.

Yani bu hikaye hep aynı şekilde devam ediyordu, değil mi?

Şeytan ruhunu isteseydi, onu alırdı. Ve eğer ona satmaya yanaşmazsan, onu senden parça parça alırdı. Tek başına asla aşamayacağın sınırları, teker teker ve o kadar uzak bir şekilde aşmanı sağlardı ki, son çizginin nerede olduğunu kısa sürede unuturdun. Ta ki bir gün, o kadar derinlere batmış olurdun ki, çıkış yolu kalmazdı.

Belki de, geriye kalan ruhunuzun en ufak parçasıyla bile canınızı kurtarmak için kaçmak dışında.

Bu sefer Şeytan beni yakalayana kadar ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyordum.

"Gerçekten kendini savunma dersi almalısın," diye düşündüm. "Bir de silah edin. Silahları seviyor gibisin."

"Isır beni."

"İstersen bir dahaki sefere yaparım."

"Ve bir dahaki sefere olacağını düşünüyor." diye mırıldandı.

Güldüm. O kadar fakirdim ki, sadece güldüm.

"Ah, hoşuna gitti mi?" dedi, yapmacık bir utangaçlıkla. "Neden pipini buraya getirmiyorsun da sana doğum gününde teklif ettiğim o oral seksi yapayım?"

Sonunda biraz sakinleşen penisim, bu düşünceyle coşkuyla zonklamaya başladı. Kot pantolonumu düzelttim. "Bebğim, penisimin sana yaklaştığını fark etmediğimi mi sanıyorsun, yoksa ısırtıp koparırsın?"

"Güzel. Sende de hayatta kalma içgüdüleri var." diye ekledi sessizce. "Belki de sonunda bunun üstesinden

geliriz."

Keşke ona bunu söyleyebilseydim. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Tıpkı hiçbir zaman "biz" olmayacağını bildiğim gibi.

Bölüm Yirminci

Lex

Şafağın puslu ışığında, sertleşmiş Talia'nın yanında yatıyordum. Uyuyordu. Aslında dün gece oldukça çabuk uykuya dalmıştı.

Yanımda uyuyacak kadar bana güvenmesi hoşuma gidiyor olabilirdi ama muhtemelen sadece çok bitkindi ve birden fazla orgazm yaşamak da ona zarar vermiyordu.

Bütün gece pek uyuyamamıştım. Aklımda çok fazla şey vardı.

Nico'nun yeterince derin uyuduğundan emin olmak için oturma odasına beş kez gizlice gitmişim, belki Roni'yi buradan gizlice çıkarabilirdim. Ama her seferinde uyanmıştı.

Peki ben gerçekten ne yapacaktım? Talia'yı burada bırakıp Roni'yi gizlice Kings'e mi götürecektim? Yoksa Talia'yı da yanımda götürüp kaçacak mıydım?

Hayır, her iki durumda da.

Bunun yerine berbat bir uyku çektim.

Üstelik şafak sökerken ve ben burada huzursuz bir şekilde yatarken, Talia'nın battaniyenin altında sadece bir etek giydiğini ve ellerinin yanımdaki yatağa kelepçeli olduğunu biliyordum. Bu kötü bir plandı.

Sonunda kalktım ve dolapta Shane'in ona aldığı tişörtlerden birini buldum. Talia, her zamankinden daha tatlı bir şekilde uyuyan bir melek gibiydi. İçimde bir suçluluk duygusu sızladı. Tişörtü yatağın üzerine, yanına koydum, bir barış hediyesi gibi. Onun için güzel ve özverili bir şey yapabileceğimin kanıtıydı bu.

Odadan çıkarken, kot pantolonumun cebindeki telefonum titremeye başladı. Ekranı baktığımda "Jude" yazıyordu.

İçimde soğuk, mide bulandırıcı bir his belirdi ama bastırdım. Kulüpten birkaç telefon, mesaj almıştım. Çoğunlukla Maddox'tan. Dün gece yatmadan önce, Ontario'daymış gibi davranarak onu geri aramıştım ve bana haberi verdiğinde hem şok olmuş hem de dehşete düşmüştüm: Jude'un karısı kaçırılmıştı.

Çoğunlukla Maddox tarzında şifreli konuşmuş ve kısa tutmuştu.

Ama Jude'dan henüz haber alamamıştım.

Koridorun en uzak ucuna doğru yürüdüm ve arka kapıdan sessizce çıkıp şafak ışığına çıktım. Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Bahçeyi çevreleyen orman sık, hava yeşil ve berraktı. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

"Jude," dedim, uyandığımda zihnim hızla hesaplamalar yapıyordu. Ontario'daydım. Ondan üç saat öndeydim. Dışarıda bir yerlerde; kuşların sesini duyardı.

"Neredesin?" diye sordu Jude. Sesi sertti. Onunla en son konuştuğumdan çok daha kötüydü; biri kadınının çalıp hayatı cehenneme dönmeden önce.

Boğazımı temizledim. "Toronto."

"Kiminle?"

"Annem dışarıda. Neler oluyor? Roni'yi buldun mu?"

Cevap vermedi. "Biliyor musun, tam şu anda, güneş doğarken ve dün gecedan beri milyonuncu kez kulüp binasının önündeki o lanet yolda volta atarken, uyuyamıyor ve kız arkadaşım için endişelenmekten başka hiçbir şey

yapamıyorken, yol kenarındaki çimenlerde bir şey buldum. Ne bulduğumu bilmek ister misin?"

"Öyle mi?"

"Şeftali şekerleri. Talia'nın sürekli yediği, modası geçmiş gibi davrandığı ve sahip olacağı son paket olan türden. O şeylere bayılıyor. Sen bir bağ kurabiliyor musun Lex, yoksa sadece ben miyim?"

Hiçbir şey söylemedim, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Ama o yine konuşmaya başlamıştı.

"Çünkü kesinlikle öyleyim. Düşünüyorum da, Talia'nın en sevdiği şekerler neden Talia'nın hiç gitmediği yol kenarlarına serpilmiş, biliyor musun?"

"Doğru." Tekrar boğazımı temizledim. "Bu tuhaf."

"Evet. Talia'nın doğum günü partinden sonraki gece buraya geldiğini öğrenmek için etrafta araştırma yapmamın sadece birkaç saniyemi aldığını hesaba katarsan daha az garip. Seni görmek için."

Uzun ve sessizce nefes verdim. İnkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. "Evet. Öyle yaptı."

"Peki bunu neden yapsın?"

Kahretsin.

Gerçeğin peşinden git.

Babam izlerini örtmek konusunda hep aynı şeyi söylerdi. Gerçeğe ne kadar yakınsa, yalanı desteklemek de o kadar kolay olur.

"Carl'la evlenmek konusunda emin olmadığını söyledi."

Jude bunu sindirirken uzun bir sessizlik oldu. Sonra karanlık bir şekilde şöyle dedi: "Peki bu bilgiyle ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Beş dakika bile odamda kalmadı."

Sessizlik.

"Axel, Blazer ve Bane oradaydı. Onlara sorabilirsin."

"Peki ona ne dedin?"

"Ona Carl'la evlenmesini ve geri dönmemesini söyledim. Toad onu evine bıraktı."

Tekrar sessizlik.

Sonra derin, homurdanarak bir nefes aldı. "Maddox seni arayıp Roni ile birlikte kaçırıldığını söylediğinde, bunu kimseye söylememen gerektiğini mi düşündün?" diye yavaşça sordu.

"Bunun konuyla ilgili olduğunu fark etmemiştim."

Tekrar sessizlik.

"Yani, kaçırıldığını söylemişsiniz, değil mi? Düğününden falan kaçmış falan değil. Bilmiyorum. Bundan bahsetmek hiç aklıma gelmedi."

"Biliyor musun, bu konuda pek de endişeli görünmüyorsun."

"Ne?"

"Kız, kulüp binasındaki odanıza gelip, başka bir adamla nişanını bozmayı düşündüğünü söylüyor ve sonra kaçırıldığını öğreniyorsun. Ve bu konuda o kadar da üzgün görünmüyorsun."

Lanet olsun. Ne diyeceğimi bulmakta zorlandım.

Şimdi hemen sinirlenip ağlamaya başlayamam. O kadar iyi bir oyuncu değildim.

"Ben... Ben şoktayım. Talia ve ben... tuhaf bir ilişkimiz vardı. Ondan hoşlanıyorum. Ama birlikte hiçbir yere varamayacaktık. Nişanlısıyla evlenmesini söyledim. Onun için en iyisinin bu olduğunu biliyordum. Ama..." Kahretsin... Düşün. "Ne yapmamı istiyorsun? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Jude iç çekti ve o iç çekişte onun yaşadığı her şeyi duydum.

Roni. Alındı.

O aslında en kötü kabusunu yaşıyordu ve ben de ne yapıyordum, annemle öğle yemeği mi yiyordum?

Olmam gereken yer şu anda kulüp binasıydı, elimden gelen her türlü yardımı sunuyordum. Muhtemelen diğer tüm kardeşlerim gibi. Sen de aynısını yaptın. Bir kardeşin sana ihtiyaç duyduğunda, her şeyi bırakıp yanında olurdun.

Kardeşlerine güvenemeyeceksen renkli giyinmenin ne anlamı vardı ki?

"Eve gelip Roni'yi aramaya yardım edeyim mi?" diye sordum, sanki çoktan etmem gerekirmiş gibi.

"Hayır. Yeterince adamımız var. Sana ihtiyacımız var, haber veririm."

"Onları kimin aldığına dair bir fikrin var mı?"

Yine uzun bir sessizlik oldu, gerçekten nasıl okuyacağımı bilmiyordum.

"Biliyor musun," dedi yavaşça, "kimden şüpheleneceğimizi gerçekten bilmiyoruz. King'lerle uğraşan herkes bunun kötü bir fikir olduğunu bilir. Kim böyle bir riske girer ki? King, meselenin güçle ilgili olduğunu söylüyor. Fidyeden çok daha fazla parayla. Ya da kişisel." Duraksadı ve ben gergin bir şekilde bekledim. "Ne kadar çok düşünürsem, kişisel geliyor. Düşün gününde bir gelini ve nedimesini kaçırmazsın, tabii ki kişisel değilse."

"Evet... Mantıklı."

"Kim olursa olsun, bulacağız. Bedelini ödeteceğiz."

"Elbette yapacağız. Sadece... bak, Roni için üzgünüm-"

"Evet," dedi. "Biliyorum kardeşim." Sonra telefonu yüzüme kapattı.

Sonraki on iki saat tam bir sefaletti.

Çoğunlukla oturma odasındaki kanepede derin bir göçük olan Nico'yla takılıyordum. Onu gözlemlemek ve kızlardan uzak tutmak istiyordum.

Çoğunlukla telefonuyla oynuyor ve sigara içmek için dışarı çıkmak dışında yapacak hiçbir şey olmadığından yakınıyordu. Huysuz ama enerjik görünüyordu, sanki bebek gibi uyumuş gibiydi. Muhtemelen uyumuştı. Adamın benim tanıdığım kadarıyla vicdanı yoktu. Ve bildiğim kadarıyla, bir şeyler yapıyordu. Ya da birkaç şey.

Sabahtan beri Breaking Bad maratonu izliyordu ama büyük ekranda porno bulmaya çalıştığında, televizyonun

arkasındaki kabloyu kestim, bu yüzden bulamadı. Burada oturup sıkılıp porno izlemesi ve kızlardan herhangi biriyle gizlice ilgilenmesi mümkün değildi.

Ayrıca ona, eğer onu telefonunda porno izlerken bulursam, anahtarla telefonu parçalayıp tuvalete atacağımı da söyledim.

Sadece gözlerini devirdi.

Talia ve Roni'ye dolaplardaki kısıtlı imkanlardan kahvaltı ve öğle yemeği götürdüm. Kurutulmuş et, kuru mango, pişirdiğim pirinç. Talia'nın kelepçelerini Shane'in dev Vancouver Northmen hokey tişörtünü giymesine yetecek kadar çözdüm. Her birinin birkaç kez tuvalete gitmesine izin verdim.

Roni kahvaltıdan sonra banyoda kustu ve kelepçeli olduğu sırada tekrar kusması gerekirse diye yatağının yanında tutabileceği bir kap istedi. Ona verdim, güvende olduğuna dair güvence vermeye çalıştım.

Onun bu durumdan rahatsız olması beni de biraz hasta hissettiriyordu.

Roni'yle birlikteyken gözlerimi ondan ayırmamaya dikkat ederdim. Nasıl olduğunu veya uyuyup uyumadığını sormazdım. Cevabı zaten bildiğimden oldukça emindim. Hâlâ bana, erkeği istediği kadar hızlı yapmazsa beni bizzat öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Talia ile Shane'in yatak odasında mümkün olduğunca az zaman geçirdim.

Onu kontrol etmek için her içeri girdiğimde, yatağından bana bakıyordu; bir eli karyolaya kelepçeli, diğeri serbest, bıraktığım gibi oturuyordu. Pek bir şey söylemedi. Ben de söylemedim. İkimiz de dün gecedен beri birbirimizin yanında sessizdik.

Belki de şansını zorlayıp diğer elinin tekrar kelepçelenmesini istemedi, bu yüzden serbest bırakılmak istemedi. Ama öğle yemeğini getirdiğimde, "Nico o kapıdan içeri girerse, boştaki elimle onun testislerine yumruk atacağım, haberin olsun," dedi.

"Güzel," dedim, henüz testislerime yumruk atmadığına dikkat ederek.

Riskliydi ama lambayı olduğu gibi bırakmıştım. Zaten o şeyle beni alt edebileceğini hiç sanmıyordum.

Çünkü aslında bunu gerçekten istemediğinden oldukça emindim.

Nico, babasıyla benim ona anlatmadığım bir konuşma daha yaptı. De Santis, fidyeye parasını vereceğini henüz teyit etmemişti ama Nico telefonu kapatmadan önce Nico'yu nasıl bağırsaklarını deşeceğini ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Adam o aile mangallarından bu yana çok yol kat etmişti. Antonio De Santis'in kayınpeder olarak nasıl biri olacağını merak ediyordum.

Önemi yok. Krallar beni bitirmediyse (şüpheliyim), Talia'nın babasının bitireceğinden artık oldukça emindim.

Sonra Nico, Jude ile hemen hemen aynı şekilde bir konuşma yaptı. Krallar bize şartlarını sunmuştu: Roni bizde olduğu sürece bize tek kuruş bile vermeyeceklerdi. Onu zarar görmeden geri verecektik ve karşılığında zavallı hayatlarımız bağışlanacaktı.

Ama bu saçmalıktı. Kulübün nasıl işlediğini biliyordum ve yamalı bir üyenin kadınının kaçırmak kabul edilemez bir suçtu. Bir savaş ilanıydı.

Onu kimin kaçırdığını öğrendikleri anda, biz ölmüştük.

Saat beşte, sözde görüşmeye üç saat kala Nico giderek sinirlenmeye başladı. "Bu pislik neden gelmiyor?" diye sızlanmaya devam etti.

"Öyle olacak," diye tekrarlayıp durdum. Antonio De Santis sert bir oyun oynuyor olabilir ama sonuçta o bir babaydı ve kızına sahiptik. Ve polise gitmemişti. Gitseydi, şimdiye kadar çoktan iletişime geçerlerdi.

Bu da onun eninde sonunda bizim oyunumuzu oynamayı planladığı anlamına geliyordu.

Ya da Kings'in maçı.

Ya ödemeyi yapacaktı ya da bizi avlayacaktı. Ya da her ikisini birden.

"Kızlar borcunu ödemezlerse onlara neler yapabileceğimizden neden korkmuyorlar?"

Kanepede uzanmış, telefonuna dik dik bakan Nico'ya baktım. Başparmağıyla ekrana dokundu, muhtemelen yine bir keskin nişancı oyunu oynuyordu ama ses yoktu. Saatler önce sesini kapatmasını söylemiştim çünkü beni çok sinir ediyordu.

"O kızlara hiçbir şey yapmayacağız," dedim sakın bir şekilde.

"Onları geri vermeyeceğiz. Para olmadan olmaz."

"Akşam yemeğinde ne bok yiyeceğiz?" Aç ve sinirli görünmeye çalıştım. Ama konuyu değiştirdiğimde yemi yutmadı.

Bunun yerine gözlerini telefonundan ayırdı. "Onunla o odada ne halt ediyorsun?"

Sıkılmış gibi görünmeye çalışarak ona dik dik baktım. "Hiçbir şey."

"Onu beceriyor musun?"

"Hayır. Bilgi edinmek için onunla çalışıyorum. Babasına karşı kullanabileceğimiz bilgiler."

Telefonunu indirdi. "Ve?"

"Bana söylediği tek şey Roni'nin Kings'le yakın olduğu, ama öyle değil."

İçini çekti, sanki bu işe yaramazmış gibi.

"Roni'yi geri vermeliyiz," dedim ona, "sonra De Santis'le ilgilen. Yüz bin dolarını unut. Kings, Roni'yi geri verene kadar pazarlık yapmayacak. Ona ihtiyacımız yok. Hadi onu geri verelim."

"Hayır. Onu geri verirsek, Kings'le olan tüm nüfuzumuzu kaybederiz. Sen de söyledin. Küçük sarışının onlarla yakın

değil. İmkânımızı kaybetmeyeceğiz. Buradan çıkmak için buna ihtiyacımız olabilir." Telefonuna geri döndü.

Ayağa kalktım. "Onları tekrar kontrol edeceğim. Sonra son bir telefon görüşmesi yapıp bu işi bitireceğiz. Bu gece kendi yatağında uyumak istiyorum."

Nico homurdandı.

Shane'in yatak odasına girdiğimde Talia yataktan başını kaldırdı. Hâlâ yatak başlığına yaslanmış oturuyordu.

Kapıyı arkamdan kapatırken, "Roni'yi görmek istiyorum." dedi.

"Muhtemelen bu iyi bir fikir değil," dedim ona. Çünkü Roni şu anda benden nefret ediyordu ve Talia'nın bunu görmesine ihtiyacım yoktu. "İyi olacak. Onu buradan çıkaracağım."

"Nasıl?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Ne kadar zamanın kaldı?"

"Birkaç saat."

Yanına gidip yatağın kenarına, kendisinden bir kol boyu uzakta oturmamı izledi. "Ya babam ödeme yapmazsa?"

"O zaman yeniden müzakere ederiz sanırım."

Gözleri gözlerime kenetlendi. "Ya yaparsa?"

"O zaman sanırım seni teslim etmem gerekecek."

Lanet olsun, bu ifadede pek de inandırıcı bir şey yoktu.

Acaba bu durum onun benden daha fazla mı yoksa daha az mı nefret etmesine sebep oldu?

"Ben bir sığır eti parçası değilim, biliyorsun. Beni öylece alıp veremezsin. Ben bir insanım."

"Evet, peki, eğer bana iki milyon dolar verirse ve ben sana geri vermezsem, birlikte gün batımına doğru kaçmaya çalışsak bile, pek uzağa gidemeyiz."

Başını iki yana salladı, temkinli görünüyordu. Tıpkı benim gibi, bu olasılığı da düşündüğünü bilmemi istemiyordu. İkimizin buradan canlı çıkma hayalleri kurduğunu da. "Babamın gerçekten o kadar parası olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O yapmazsa kardeşim yapacak."

Kaşlarını çattı. "Dane?"

"Evet. Gerekirse ondan alırım."

"Neden? Neden yapmak zorundasın? Para ne için Lex? Başın dertte mi? Birine borcun mu var? Kötü birine?"

Bunu düşündüm. "Bir nevi. Ama paradan daha önemlisi... ruhum."

"Neden bahsediyorsun?"

İç çektim. Ona söylememenin gerçekten bir anlamı yoktu, değil mi? Onu daha fazla tehlikeye atmazdı.

Aslında, neden benden uzak durması gerektiğini anlasaydı, muhtemelen onu daha güvende tutmak için çok daha fazla yol kat ederdi. Tabii babamdan benim kadar korkuyorsa.

"Babam beni seni kaçırmaya zorladı."

Çenesi düştü.

"Bak Talia, babanın gerçekte ne tür bir iş yaptığını veya senin bu konuda ne bilip bilmediğini bilmiyorum ve inan bana, muhtemelen bilmek istemezsin. Ama babam ona borcu olduğunu söylüyor. Ve babam ne isterse onu alır."

"Babam babana mı borçlu?"

"Görünüşe göre çok fazla."

"Ama baban mafyada."

"Evet."

"Babam inşaat sektöründe."

"Evet. Bu ülkede inşaat sektöründe ve derinlerde başka kim var biliyor musun? Mafya."

"Ama... inşaat meşru bir iştir. Babam binalar inşa ediyor. İçlerinden geçtim."

"Peki suç örgütlerinin kirli paralarını nasıl akladığını düşünüyorsunuz? Meşru ticari faaliyetler aracılığıyla."

"Yani... babam Mafya için para mı aklıyor?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, babamın ödeme talep ettiği ve bunu bu şekilde aldığı."

"Babama ödettirmek için beni götürmeni mi söyledi?"

"Evet."

"Peki, bu nerede bitiyor?"

Gerçekten güzel bir soru.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Şaşkınlıkla baktı, sanki, "Cidden burada hiçbir planın yok, değil mi?" "Peki, bu her şeyi temizler mi?"

"Bilmiyorum. Ama umarım öyledir."

"Bütün bu kadar mı? Beni 'Umarım öyle olur' diyerek mi kaçırdın?"

"Seni kaçırmak istemedim, Talia."

Hayal kırıklığıyla iç çekti. "Beni kaçırdın. Kaçırmadın. Hangisi?"

"Seni ortadan kaldırılabileceğimi düşündüm," diye açıkladım dikkatlice, "babamı memnun etmek için. Seni güvenli bir yere götürüp parayı alırım, en kötü ihtimalle gerekirse kardeşimden. Sorunu çözmek için parayı öderim."

"Peki sonra?"

"Bilmiyorum. O kadar ileri gidemedim."

İnanamayarak başını salladı. "Bu nasıl işe yarayacaktı?"

"Muhtemelen öyle değildi. Ama denemeye değerdi."

"Ama... sonra Nico, Roni'yi alıp her şeyi mahvetti?" boşluğu doldurdu.

"Aşağı yukarı."

"Prensip olarak babamın o pis herife para ödemesini bile istemiyorum." diye homurdandı.

"O zaman çok cesursun. Ve safsın. Babam ve emirleri öylece ortadan kalkmayacak."

Beni dikkatle inceledi. "Biliyormuş gibi söylüyorsun."

"İstediğini elde edene kadar durmayacağını biliyorum."

"Ama belki ona istediğini verip buradan çıkmanın bir yolu vardır," dedi. "Bir şekilde pazarlık yapmanın bir yolu..."

"En yakın arkadaşlarımdan birini neredeyse öldürüyordu."

Talia dehşete kapılmış görünüyordu, öyle de olmalıydı.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Onu korkutmak istemiyordum. Ama artık bunun bir oyun olmadığını,

tehlikede olduğunu, hem de sadece benim yüzümden değil, kafasına sokmasının zamanı gelmişti.

Gerçek tehlike.

"O... ne yaptı?"

Derin bir nefes aldım ve ona daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şeyi söylemeye hazırlandım.

"Yirmi yaşına yeni girmiştim ve kullandığım eski bir Mustang'im vardı. Restore edilmesi gerekiyordu ama zamanla tamir edecektim. Arkadaşım Shane, benim evimde benimle kalıyordu. Ailesiyle arası bozulmuştu ve kız arkadaşı onu evden kovmuştu. Onun için her zaman böyleydi. Neyse, o Mustang'i çok severdi. Sürekli dışarı çıkarır, etrafta gezerdi."

Bir an sessiz kaldım, geçmişe daldım, o da benim devam etmemi bekledi.

"Bir gece kulüp binasında dışarıdayken, arkadaşlarıyla buluşmak için arabamla Cypress Dağı'na çıktı. Arkadaşları snowboard yapıyordu ama o daha sonra onlarla barda bira içmek için buluştu." Talia'ya baktım. Gözlerinde endişeyle bana bakıyordu. Gelecek olana hazırlanıyordu.

Yüzümde soğuk rüzgarı hissedebiliyordum. Cam kırıklarını.

Ama onları gerçekte yüzümde hiç hissetmemiştim.

Ben orada bile değildim.

"Arabam park halindeyken fren hattını kesmişler. Muhtemelen onu oraya kadar takip etmişlerdir."

"Onlar?"

"Babamın adamları. Bunu yapmak için kimi gönderdiyse."

Bunu sindirmesine, imgelerin zihninde şekillenmesine izin verdim. Söylediklerimin her birinin sonuçlarını düşündüğünü görebiliyordum.

Shane karlı dağdan aşağı, o virajlı yolda inerken çok geçti. Hızlanıyordu ve frenler güç kaybetti. Yavaşlayamadı. Buzlu yolda bir virajda kontrolünü kaybetti ve yoldan çıkıp ağaçlara çarptı, arabayı devirdi ve kaza yaptı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Doktorlar felç kalmadığı için şanslı olduğunu söylediler. Arabayı ağaçların arasından kaldırıp, onu çıkarmak için yaşam gücü kullanmak zorunda kaldılar. Çok kötü yaralanmıştı. Yıllarca rehabilitasyon gördü." Üzerindeki takım tişörtüne başımı salladım. "O yıl yeni seçilmişti ama bir daha hiç hokey oynamadı."

"Lex," diye fısıldadı Talia. "Bu..."

"Korkunç," diye tamamladım onun yerine. "Anlaman gereken şey şu ki, babamın Shane'le hiçbir sorunu yoktu. Ben olmasaydım, onunla hiçbir ilgisi olmazdı, hakkında hiçbir şey bilmezdi. Onu öldürebilirdi. Bana zarar vermek için. Belki de onu öldürmek istemişti. Asla bilemeyeceğim."

"Anlamıyorum. Bunu nasıl yapabildi? Soruşturma yok muydu?"

"Evet. Elbette vardı. Fren hortumu oldukça bariz bir suçtu, ama ortada bir şüpheli veya sebep yoktu... Polisler bir süre bana baktılar, çünkü onların gözünde sırtında kral bayrağı olan herkes suçluydu. Peki kendi arabamın fren hortumunu kesip en yakın arkadaşlarımdan birini hastaneye yatırmak için ne gibi bir sebebim vardı? Sonunda soruşturma kapandı."

"Peki ya Krallar? Olanları onlara anlatmadın mı?"

"Neler olduğunu biliyorlardı. Kazayı ve arkadaşımın başına gelenleri az çok biliyorlardı. Benim yüzümden olduğunu bilmiyorlardı. Onlara Shane'in çok düşmanı olduğunu söyledim. Yalan değildi."

"Onlara baban olduğunu söylemedin mi?"

"Onlara ne diyecektim? 'Babam fren balatamı kesti ve arkadaşımı hastaneye yatırdı, lütfen onun peşine düşer misiniz?' Kulübüme, kardeşlerime, başkanıma böyle bir şey söyleyemem."

"Neden? Çünkü onlar senin için bunu yapmazlar mı?"

"Çünkü kesinlikle yaparlardı," dedim ona. "Ve Batı Yakası Kralları ülkenin diğer ucundaki bir İtalyan Mafyası üyesine saldırdığında, bu doğudaki MC kardeşlerimizin,

yani Ölü Kralların olaya dahil olması anlamına gelir. Kanada Mafyasının Dokuz Ailesi ve Komisyonları olaya dahil olur. Baba da dahil olur. Tüm yeraltı dünyası olaya dahil olur, çünkü Kanada'da Krallar veya Mafya ile bir şekilde bağlantısı olmayan organize suç yoktur."

Talia'nın gözleri karardı, ona anlattıklarımın ağırlığını hissettikçe büyüdü. Ona itiraf ettiğim şeylerin ağırlığını hissetti.

Kimseye tekrarlayamayacağı şeyler biliyordu.

"Savaş demek Talia. Yeraltında savaş. Babamla aramdaki kadim bir kin yüzünden kulübüme o pisliği yapamam." Yapamazdım. Kulübümü, kardeşlerimi korumak için her şeyi yapardım, hatta ölürdüm. Kralların renklerini giymek demek buydu işte.

Bunun dışında, sahip olduğum en iyi aileydiler.

"Ama baban... neredeyse arkadaşını öldürüyordu," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet. Çünkü her şeyi mahvettim. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ve bedelini ödedim. Dersimi aldım. Aramızdaki barışı koruduğum sürece..." Kelepçeli bir şekilde orada oturan ona baktım ve kelimeler boğazımda acı bir asit gibi tattı. "Artık kimse incinmeyecek."

"Bunu bana şimdi nasıl söyleyebilirsin?"

"Güvendesin."

"Ne kadar süreliğine?"

"Ben yaşadığım sürece."

"Peki bu ne kadar sürer?"

"Babam, emirlerine uyduğum sürece ölmemi istemiyor Talia. Ve bunu kabullenmek ne kadar zor olsa da, muhtemelen seninle ilgili değil. Hatta babanla veya parayla bile ilgili olmayabilir. Bir sınav olması da muhtemel. Ve başarısız olursam, yine de bedelini öderim. Hem de daha sert."

"Yani... beni kaçırmanı söylediğinde, savaş başlatmak istemediğin için yardım için Kral'a gitmedin mi? Bunu kendi başına halledebileceğini mi sandın?"

Cevap vermedim. O fotoğrafı aldı.

Ama resmin geri kalanı, yıllardır kulüp kardeşlerimin arkasından babamla iş çevirip kendi başıma halledebileceğimi sanıyordum. Ve tam o anda, bunun korkunç bir hata olduğunu biliyordum ve kalbime balyoz gibi inen bir kesinlikle.

Ama çok geç.

Babamın bundan ne kadar mutlu olacağını düşünüp neredeyse gülecektim.

Benden daha zekiymiş. Her zaman öyleydi.

Bu kaçırılma olayı suratıma patlasa, beni sunuculuktan attırsa çok sevinirdi. Bu olaydan sonra hiçbir şeyim kalmayacağını biliyordu.

Ve belki de Kings beni serbest bırakırsa sonunda ona ihtiyacım olacağını düşündü.

Belki de haklıdır.

Ama neyse, şaka ona yapılmıştı. Nico yüzünden, muhtemelen kulüpten atılacak kadar uzun yaşayamayacaktım. Ya da sürünerek ona geri dönemeyecektim.

"Babam benim üzerimde güç sahibi olmak istiyor," dedim, onu anlamaya çalışarak, "ama mesele para değil. Tam olarak değil. Öyle olduğunu söyleyebilir ama değil. Ayrıca babam üzerinde de güç sahibi olmak istiyor ve belki mesele paradır. Bildiğim kadarıyla, babandan sürekli para sızdırmak veya babamı kendi istekleri için kullanmak istiyor, her neyse işte. Gerçekten ne istiyorsa, onu elde etmek için beni kullanmaya devam edebileceğini düşünüyor."

"Neden?"

Gözlerini tuttum, ona en kötü kısmını anlatacağımı biliyordum, çünkü bilmeyi hak ediyordu. "Çünkü o defteri buldu. İçinde evlilik anlaşmamızın yazılı olduğu defteri."

"Kahretsin."

"Yani... seni... bu kaçırılma olayını... beni manipüle etmek için kullanabileceğine karar vermiş gibi görünüyor. Ve muhtemelen haklı."

"Lex." Talia ilk kez gerçekten ve derinden korkmuş görünüyordu. Ne benden, ne de Nico'dan. "Ne yapacağız?"

Tüm gerçeği hak ettiği için ona, "Bilmiyorum. Ama seni kullanmasına izin vermeyeceğim. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Daha fazla para alabilirim. Bir bedeli olmalı. Babam muhtemelen pazarlık etmeyecektir ama eğer onunla işbirliği yaptığımı düşünürse, karşılığında senden daha fazla para isteyecektir. Ve ona iki milyonunu verip ne kadar daha fazla para gerektiğini öğrendiğimde, alacağım." dedim.

Sanki ona şatomu ve arka taraftaki tek boynuzlu atlarla dolu altın ahır vereceğimi söylemişim gibi bana baktı. "Ya bedeli çok yüksekse?"

"Kardeşim milyarder," diye hatırlattım ona.

"Ya bedel sen olursan?" dedi yumuşak bir sesle. "Ya kabul edeceği tek şey sen olursan, onun emrini yerine getirirsen?"

Buna cevap vermek istemedim. Ona geri dönmeyi hiç düşünmemiştim. Asla.

Peki ya Talia'nın hayatını satın almak anlamına geliyorsa? Özgürlüğünü? Onu unutması, bir daha asla rahatsız etmemesi anlamına geliyorsa?

Bunu gerçekleştirmek için her şeyi yaparım. Ruhumu Şeytan'a bile satarım.

Onun için. Sadece onun için.

"Ben hallederim" dedim.

"Ya bu, Krallara sırtını dönmen anlamına gelirse?" diye sordu bana sessizce. "Bunu affedecek olsalar bile... seni Mafyaya geri göndermezler, değil mi?"

"Talia. Bunu asla affetmeyecekler."

Yüzüne dokunmak için uzandım, eklem yerimi hafifçe yanağından aşağı doğru kaydırdım. Ona dokunmak için daha kaç şansım olacaktı?

"Bundan sonra beni hayatta bırakabilmeleri için tek şansım, Roni'yi onlara sağ salim geri getirmem ve onu en

başta almadığıma inanmaları. Ve..." Elimi yüzünden çektim. "Seni babana da sağ salım geri verirsem."

Sonra gözlerinde bir şey değişti, alnında bir endişe dalgası belirdi. "Yani... gerçekten bir şans var mı? Roni'yi onlara geri getirirsen?"

"Elbette. Bir ihtimal var," dedim ona. Ama bu ihtimal çok düşüktü.

Slimmer, Roni'nin Talia'yı kaçırmaktan beni sorumlu tuttuğunu hesaba katarsan, o olmasa bile, yakın zamanda Jude'a övgüler yağdırması pek olası değil.

"O zaman bilmen gereken bir şey var," dedi ciddi bir tavırla doğrularak. "Eğer sahip olduğun tek umut oysa... onu bırakmalısın. Jude onu ne kadar çabuk kollarına, güvende tutarsa, senin için o kadar iyi."

"Biliyorum."

"Bence değilsin." Uzanıp boştaki eliyle elimi tuttu ve başparmağını hafifçe bileğimde gezdirdi. Gözlerim birleşik ellerimize kaydı, parmaklarım kendiliğinden onunkileri kavradı. "Nico sadece Jude'un kız arkadaşı Lex'i almadı. Bebeğini de aldı."

Göz göze geldiğimizde kalbimin durduğuna yemin edebilirdim.

Sonra iki küçük kelime fısıldadı, keskin ve kesin, tabuta çakılan çivilerin sesi gibi: "Roni hamile."

Yirmi Birinci Bölüm

Lex

Jude Grayson'ın kadını ve doğmamış çocuğunu kaçırmıştım.

Yatak odalarının arasındaki koridorda durup olanları sindirmeye çalışıyordum. Talia'nın söylediklerini dört kez tekrarlamasını sağlamıştım, inanmak bile istemeden önce.

Roni'nin, düğüne hazırlanırken otelde hamile olduğunu söylediğini, partide neden içki içmeyeceğini açıklamak için söylediğini ve görünüşe göre sabah bulantılarından kaynaklanan kusmaları açıklamak için söylediğini söyledi.

Hamileliğinden henüz kimse haberdar değildi. Jude hariç. Ve şimdi de Talia.

Ve ben.

Talia, Roni'nin kendisine söylememesini söylediği için bana daha önce söylemediğini söyledi; dün fısıldaşırken Talia ona söylemeyeceğine söz vermişti.

Ama şimdi bu, beni kurtarma ihtimali anlamına geldiğinden, o sözünü bozmuştu.

Sadece bu kısım bile beni yavaş yavaş öldürüyordu. Eğer bu kızları, ikisini de ve o bebeği kurtarmasaydım, cehenneme giden tek yönlü bir bileten fazlasını hak etmiyordum.

Kulüp arkadaşımın hamile kadınına yatağa kelepçelemiştim. Kadın orada midesi bulanmış, hormonları yükselmiş bir şekilde oturuyordu ve muhtemelen erkeğinin beni nasıl öldürebileceğini hayal ediyordu.

Jude ve Piper zaten ikinci nesil krallardı. O bebek onların mirasıydı. Roni'nin karnında muhtemelen geleceğin bir kralı vardı ve ben o kadar ölüydüm ki, beni diri diri gömecekler, sonra mezardan çıkarıp tekrar öldüreceklerdi.

Hayır. Onu sen kaçırmadın.

Nico yaptı.

Ama Roni'yi Jude'a geri götürmezsem bu çok büyük bir fark yaratacak. Şimdi siktir et.

"Açlıktan ölüyorum," diye ilan ettim oturma odasına doğru yürürken. Nico'nun da açlıktan öldüğünü biliyordum çünkü susmak bilmiyordu. "Hadi Uber Eats falan sipariş edelim. Mutfakta hiçbir şey kalmadı."

Gözlerini bana doğru devirdi. "Sen tam bir aptalsın."

Ona dik dik baktım.

"Siktiğimin uygulamasına girip, tüm kişisel eşyalarını buraya koyup, bir kurye çağıramazsın." Başını iki yana sallayıp dergisine geri döndü. "Ne kadar aptalsın sen?"

Evet, o yemi yuttu.

"Bana aç olmadığını mı söylüyorsun?"

"Açım."

Sanki bir şeyler bulmaya çalışıyormuşum gibi volta atmaya devam ettim. Sonra durup ona baktım. "Otoyolda, sapağın yanında, benzin istasyonunun hemen yanında bir pizzacı var."

Gözleri tekrar bana döndü. "Ee?"

"Öyleyse, içeri girip sipariş verin. Çok hızlılar." Kesinlikle hızlı değillerdi. "Nakit ödeyin, geri getirin de hepimiz düzgün bir yemek yiyelim."

Dergiyi düşürdü. Dinliyordu. "Neden gitmiyorsun?"

"Çünkü kızlara ben bakıyorum. Değişime sadece birkaç saatimiz kaldı. Oraya yorgun ve aç girmek mi istiyorsun?"

Gelincik gözlerini bana dikti. "Kızların sorumluluğunu bana bırakabilirsin."

"Asla olmayacak."

O kadar uzun süre baktık ki karnım guruldadı.

"Pekala." Ayağa kalktı. "Lanet olsun, sen tam bir korkaksın. Ben gidiyorum. Beni araman gerekirse diye numaramı telefonuna kaydet."

Öyle yaptım, sonra olduğum yerde durup gidişini izledim. Pencereye gittim ve arabasının uzaklaşmasını izledim. Özel neon yeşil boyalı bir Honda Civic Type R.

Cidden. Kings, arabadaki bir adamın Roni'yi burunlarının dibinden kaçırdığını öğrendiğinde, sıçacaklardı.

Arka lambalarının ağaçların arasından kayboluşunu izledim, saate baktım ve telefonuma alarm kurdum. Pizzayla geri dönene kadar en az elli dakikam vardı. Roni'yi buradan defetmek için bolca zamanım vardı.

Nico'nun bu konudaki öfke nöbetiyle o an başa çıkardım. Ve umarım, karnım pizzayla doluyken.

Bir seferde bir şey.

Mutfak tezgahında bıraktığım silah dergimi alıp cebime tıktırdım. Shane'in yatak odasına geri dönüp içeri girdim. Talia hâlâ yatağa kelepçeliydi. Hemen banyoya gidip yerden kapüşonlu üstümü aldım; yüzünde endişeyle kesiklerimin üzerine giydiğimi izledi. Göz göze geldik.

"Roni'yi götürüyorum," dedim ona, böylece onu terk edip "buradan çıkarmak" için kaçmadığımı anlasın.

Canlandı. "Çok şükür. Nasıl?"

Orada durup ona baktım ve anlık bir karar verdim.

"Ben de seni götüreyim." Ona doğru yürüdüm.

"Ne?"

Kelepçelerini çözdüm, yavaşça ayağa kaldırdım. "Hadi. İkinizi de Krallara geri veriyorum."

Bileklerini ovuşturdu, bana baktı. "Peki sana ne olacak?"

"Tanrı aşkına Talia. Benim için endişelenmeyi bırak. Seni bu işe sürükleyen pislik benim."

"Bu yüzden?"

"Yani? Şaka mı yapıyorsun?"

Şaka yapmıyordu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum.

"Sana söylemiştim. Senin kahramanın değilim." Daha sözleri söylerken ikimiz de öylece durup birbirimizin gözlerine baktık. Bana her bakışında, o lanet olası, var olmayan poker suratıyla, gülünç derecede samimi oluyordu.

Tıpkı o gece kulüpte önümde kıyafetlerini çıkardığı gibi.

O her zaman benim için soyunuyordu.

"Seni dün gününde çaldım," diye hatırlattım ona.

Hiçbir şey söylemedi, "Ölü atı tekmelemeyi bitirdik, başka ne yapabilirsin ki?" gibi.

"Nerede olduğuna bak." Kollarımı iki yana açtım. "Bu senin balayı değil, tamam mı? Seninle evlenmeye gelmedim. Ben Carl değilim."

Beni dikkatle inceledi. "Bana zarar vermeye çalışıyorsun. Beni kızdır ki geri döneyim." Yatağa oturdu. "Geri dönmeyeceğim."

"Seni arabaya zorla mı bindirmem gerekiyor?"

"Sakın buna kalkışma."

"Öyleyse kalk."

"Gitmiyorum."

"Neden?"

Bana iri kahverengi gözleriyle baktı. "Çünkü beni geri alır almaz seni öldürecekler."

Çok güzel bir nokta.

Ve onun umurunda olması da dokunaklıydı. Ama bunun tadını çıkaracak vaktim pek olmadı.

Elimle yüzümü ovuşturup düşündüm. "Bak, Piper'ın evi buradan çok uzakta değil. Seni oraya geri götürüp arazisinin arka tarafına bırakacağım. Sahadan geçip evine kadar istediğin kadar vakit geçirebilirsin. Evde bile olmayabilir. Muhtemelen kulüp binasında Jude'un Kızını Alan Piçleri Avlama operasyonunu yönetiyordur. Sen onunla konuşana kadar ben çoktan gitmiş olacağım."

"Gitti mi? Nereye?"

"Bunun için vaktim yok Talia. Yaklaşık elli-" Telefonumu kontrol ettim, "Nico'nun buraya dönmesine kırk yedi dakika var. Ben Roni'yi almaya giderken arabaya bin, tamam mı?"

"Hayır." Yatak örtüsünü çekti. "Gelmiyorum."

Çenem şaşkınlıkla ona bakakaldım.

Şimdi surat mı asıyordu?

Bu, ona olan hislerimi kanıtlamam için bana yalvarmamla ilgili bir kız numarası mıydı? Hemen şimdi mi?

"O zaman ne yapmamı istiyorsun Tal? Roni'yi geri götürmem gerek."

"Elbette." Yumuşadı, yatağın kenarına kaydı ve bana öyle bir güvenle baktı ki, uzuvlarım güçsüzleşti. Hiç surat asmıyordu. Topuklarını yere vuruyordu. "Onu güvende olacağı Piper'ın evine götür. Sonra beni almaya gel."

Siktir et. Bu kız.

Elimi saçlarımda gezdirdim. Derin, kesik bir nefes aldım.

Siktir et, ama onun burada kalmasını istiyordum. Tam burada. Beni beklemesini.

Çünkü ben berbat bir insandım.

"O zaman sen de bizimle gelsene."

"Çünkü bana tam burada ihtiyacın var. Fidyeye için. Nico'ya ne ona ne de babana ihanet etmediğini göstermek için burada olmam gerekiyor. Fidyeye parasını almalı, babana ödemeli, dediğin gibi, sonra da bir sonraki adımımızı belirlemeliyiz."

"Biz diye bir şey yok."

"Artık var."

Birbirimize acı verici derecede uzun bir dakika boyunca baktık, ben uzun, derin ve tuhaf bir şekilde hırıltılı nefesler alıyordum. Kahretsin. Onu bırakmak istemiyordum.

Doğru olan buydu.

"Talia. Seni daha fazla bu işe bulaştıramam."

"Lex. Gitmiyorum. Babanla başını belaya sokmayacağım. Zaten Kings'le başın dertte."

"Sen delisin."

"Zamanınız tükeniyor."

"Kahretsin." Yanılmıyordu. Telefonumdaki zamanlayıcıya baktım.

Elini tuttum ve kelepçesinin anahtarını avucuna soktum.

Bana öyle güven dolu bir şekilde baktı ki, yüreğim ağzıma geldi. "Beni yatağa kelepçelemeyecek misin?"

Nico'nun benden önce geri dönme ihtimali var mıydı? Hayır, olamaz.

Bıçağımı botumdan çıkarıp ona da uzattım.

"Bu ne işe yarıyor?"

"Her ihtimale karşı."

Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde bir korku parıltısı gördüm.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bak, Nico benden önce dönerse, yatağa kelepçeliymiş gibi davran. Roni'nin gittiğini anlarsa, gelip seni kontrol eder. Sanki ayrıldığımızdan haberin yokmuş gibi aptal numarası yap."

"Bunu yapabilirim."

"Ama benden önce geri dönemeyecek," diye söz verdim, gözlerimiz hâlâ birbirine kilitlenmişti.

"Bunu yapmasa iyi olur," dedi hafifçe.

Birbirimize baktık. Bakışlarımı kaçırırsam nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum. Ama nedense, buraya gelene kadar Nico'ya birkaç dakika dayanabilecek bir kadın varsa, o da oydu.

"O benim kuzenim," dedim. Nedenini bilmiyordum. Belki de ona insan olduğuna dair güvence vermek içindi? Ve dolayısıyla savunmasız olduğunu?

"Şaka yapıyorsun."

"Keşke öyle olsaydım. Sadece bilmeni istiyorum... Sana dokunmaya çalışırsa, nerede yaşadığını biliyorum."

"Kırk yedi dakika mı?" dedi yumuşak bir sesle.

Ona biraz daha yaklaştım. "Muhtemelen çok daha uzun, sadece temkinli davranıyorum. Onu pizza almaya gönderdim. Ülkenin en yavaş lokantasında. Sanırım siparişinizi verdikten sonra peynir yapmak için arka tarafta inekleri sağıyorlar."

Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Çok havalısın, Lex Davenport," diye fısıldadı.

"Bunu sanki iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyle." Gülümsemesi soldu, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti. Yutkundu. "Ve ben—"

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden onu uzun ve derin bir şekilde öptüm. Kalbim küt küt atıyordu.

Gitmeni istemiyorum.

Geri dönmeni istiyorum.

Seni seviyorum.

Ne söyleyecekse söylesin, şu anda duymama gerek yoktu.

"Eğer beni bekletmeye devam edersen toplarına öyle sert tekmeler atarım ki," diye bitirdi, öpüşme sona erdiğinde.

Neredeyse gülecektim ama gülmedim. Çünkü bunda komik olan hiçbir şey yoktu.

"Seni buna bağlıyorum," dedim ona.

Yirmi İkinci Bölüm

Lex

Burke Dağı'ndan aşağı doğru, banliyölerin, sanayi bölgelerinin ve tarım arazilerinin bir karışımı olan Coquitlam'ın dış mahallelerine doğru giderken hava karanlıktı, gece bastırıyordu.

Roni arka koltuğumdaydı, yolcu koltuğunun başlığına kelepçelenmişti, ayak bilekleri birbirine bantlanmış ve iple koltuk tabanına bağlanmıştı, böylece Nico'ya yaptığı hareketi tekrar yapamayacak ve kafamı tekmelemeye çalışamayacaktı.

Gözleri de bağlıydı.

Eğer burada bir polis arabasına çarpsaydım, başım büyük belaya girerdi.

Bu kısmı pek düşünmemiştim.

Şu anda Kings daha büyük bir tehditti.

"Biliyor musun, Talia'ya Carl'ı senin için terk etmesini söylemeyi gerçekten düşündüm." Gergin sessizliği bozdu, sesi hafif ve sohbet havasındaydı, altında da iğrenç ve keskin bir ton vardı. "İyi ki de söylememişim, çünkü sen çürümüş, pis, dumanı tüten bir köpek pisliği yığının dönüşün."

Ne yazık ki ağzını kapatmamıştım. Bir anlamı olmadığını düşündüm.

"Bunu neden düşündün?"

"Hmm. Senden hoşlanıyor gibiydi. Hem de çok. Sanırım o dişlere eşlik eden sihirli, on iki inçlik gümüş bir penisin olmalı," dedi yapmacık bir şekilde, "çünkü kızı gerçekten de penissiz bıraktın."

"Talía hiç penisime yaklaşmadı." Kot pantolonumun üzerinden penisime sürtündüğü ve ardından silahıma boşaldığı zamanlar hariç. "Sanırım onu başka bir şekilde hipnotize etmişim."

"Belki de kadınları kelepçeli halde sürüklemeye konusundaki çekici tutkunuzdan kaynaklanıyordu."

Evet. Gerçekten çok hoş.

Çakıllı yoldan ayrılıp Piper'ın arazisinin arka tarafında uzanan uzun toprak yola girdim. Roni'nin Talía'yı benden korumak için elinden geleni yaptığını biliyordum, ki koşullar göz önüne alındığında pek de önemli değildi. Bunu kabullenmesi zor olmalıydı.

Ona onu Kings'e geri götüreceğimi söylediğimde, bana inanmadığından oldukça eminim. Ama Talía, orada kalacağını açıklasa bile onu benimle gelmeye ikna etmeye çalışmıştı. Roni'ye suç ortağımın gittiğini söyledim ama yine de Talía'yı o evde yalnız bırakmak istemiyordu.

Talía iyi olduğunu, kalmak istediğini, benim dönmemi beklemek istediğini söyledi.

O noktada Roni muhtemelen Talía'nın iyice kontrolden çıktığını veya benim için bir şey olduğunu düşünmüştü. Ve erkek tercihi konusunda ciddi bir terapiye ihtiyacı olduğunu. Ama şimdi buna değinmenin zamanı değildi.

Talía, bebeği düşünmesi için onu teşvik etti, benimle güvende olacağına yemin etti ve onu arabama götürmeyi başardım. Hatta onu arka koltuğa yerleştirirken bile kıpırdamadan oturdu, sonra dikkatlice arabayı aradı ve Nico'nun yerleştirdiği yeni bir GPS cihazı buldu.

Elbette, çıkarıp garaj yoluna bıraktım. Pizza almaya gitmeyi kabul ettiğinde bana biraz fazla "güvendiğini" biliyordum. Adam aç ama aptal değildi.

Ondan ne kadar nefret ettiğimi hissedebiliyordu. Babamdan ne kadar nefret ettiğimi. Ona ve mafyaya ne kadar sadık olduğumu, çünkü ben sadık değildim.

Kızlardan birini veya ikisini oradan gizlice çıkarmak konusunda ne kadar kaypak olabilirim.

Ve aptal GPS'yle bunu halledebileceğini sanıyordu.

Açıkçası, benden çok daha aptal olduğumu düşünüyordu.

"Artık ne bana ne de kelepçelere katlanmak zorunda kalmayacaksın," dedim ona, sessizlik ağırlaştığında. "Neredeyse başardık."

"Nerede?"

"Piper'ın."

Roni kıpırdanırken dikiz aynasından ona baktım. "Beni Piper'a mı götürüyorsun?"

Sesindeki gizlemeye çalıştığı umut ve rahatlama tonu beni biraz mahvetti. Belki de onu daha önce olduğundan daha iyi bir yere götürmediğimi düşünüyordu.

"Ciddi ciddi bana zarar vereceğimi düşünmüyordun, Roni."

"Piper'a ne zaman varacağız?" Başını pencereye çevirmiş, dinliyordu, ama göz bağı yüzünden göremediğini biliyordum.

"Yakında. Seni bıraktığımda, ona her şeyi anlatmadan önce ortalığı temizlemem için bana biraz zaman ver, tamam mı?"

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü Talia'nın tek gücü benim. Hemen ona geri dönmezsem, tahmin et bakalım, yapayalnız kalacak. Seni kaçıran adamlar. Bunu istemediğini biliyorum. Nerede olduğunu bilen tek kişi benim. Onu koruyabilecek tek kişi benim."

"Evet, şu ana kadar gerçekten harika bir iş çıkardın."

Jude'un erkek kardeşinin evine bırakılacağını öğrendiğinde gösterdiği o yumuşak tavır dışında, bana sadece sıcaklık ve alaycılık vermişti. Kadın, bağlı ve gözleri bağlıyken bile -hamileyken bile- cesur ve güçlüydü. Jude'un ona neden aşık olduğunu anlayabiliyordum.

Siktir et, Jude beni bizzat mahvedecekti.

"Bana bir iyilik yap. Onlara her şeyi anlat."

"Evet, yapacağım."

"Sana zarar vermedim. Ve gitmene izin verdim."

"Bunu zaman gösterecek" dedi, göz bağına atıfta bulunarak.

Ama onu artık bana karşı daha fazla hoşgörölü olmaya ikna etmeye çalışacak vaktim yoktu. Tarlanın arkası boyunca uzanan eski çitin önüne gelmiştik, park ettim. Motoru durdurdum, dışarı çıktım ve etrafa baktım. Sessizlik.

Etrafta kimse yoktu, bu toprak yolda sokak lambaları da yoktu. Sadece ay ışığı ve yolun diğer tarafında, tarlanın karşısındaki bir çiftlik binasının üzerinde parlak bir projektör vardı.

Telefonumdan geri sayımı kontrol ettim. Yirmi dört dakika.

Yolcu tarafına geçtim, Roni'yi arka koltuktan kurtardım ve inmesine yardım ettim. Göz bağını çözdüm ve gözlerini kırpıştırarak geceye doğru etrafına bakındı.

Kelepçelerini çıkarmadan bileğini tutup Piper'ın çitine götürdüm. Uyluğuma kadar uzanan eski bir malikane çitiydi. İki raylıydı, üstteki dikenli tel, hayvanları uzak tutmak içindi. Kolayca üzerinden tırmandım ve nedime elbisesiyle Roni'nin geçmesine yardım ettim.

Roni etrafına bakınıp yönünü bulmaya çalışıyordu. Muhtemelen Piper'ın evine bu yönden hiç yaklaşmamıştı, zaten neden yaklaştı ki? Arazinin en uç noktasındaydık, bakımsız bir tarla, rastgele ağaç ve çalılıklarla kaplı. Evi buradan bile göremiyorduk.

Koluna dokunarak onu durdurdum. "Al." Kelepçeleri açtım ve onu bıraktım. Sonra getirdiğim el fenerini ona uzattım.

"Teşekkür ederim," dedi gönülsüzce. Sonra yüzüme tuttu. "Sen tam bir pisliksin, Lex Davenport."

"Ev şu tarafta, şu ağaçların arasından." Silahımı kot pantolonumun arkasından çıkardım. "Burada sana zarar verme riskini göze alamam, o yüzden." Glock'un kabzasını ona uzattım. "Bunu kaldırabilir misin?"

"Hayır," dedi alaycı bir zehirle. "Ben sadece bir kızım."

Haklısın. En son bir kız bana bunu söylediğinde, beni bayıltmak için hazırda bir lambası vardı.

Elbette Jude, kadınının silah kullanabilmesini sağladı. Muhtemelen onu haftada bir atış poligonuna götürürdü.

Uzaklaşmak için döndüğüm anda beni kıcımdan vurmayacağından emin olmak için silahı doldurmadım. Şarjörü cebimden çıkarıp yavaşça ona doğru uzandım; şu anda beni vurmak için fazlasıyla sebebi olduğunun farkındaydım. Ama vurmadı. Ben mühimmatı deri ceketinin cebine kaydırırken, sanki beni vurmayı düşünüyormuş gibi dik dik baktı. Sonra silahı ona uzattım.

O aldı.

Ensemin arkasını kaşıdım. "Peki. Jude'a selam söyle."

Bana sert sert baktı.

Döndüm ve hızla arabama doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda arkama baktım ve şarjörü Glock'a sapladığını gördüm. Kahretsin.

Arabama atlayıp hareket ettim; Roni silahı tam bana doğrultmuştu. Kollarım öne doğru uzanmış, bacaklarım sağlam bir atış pozisyonunda açıldı. Anahtarı çevirdiğimde motor hafifçe öksürdü, kekeledim.

Aman Tanrım, Toad bunu düzeltemedi mi?

Anahtarı tekrar çevirdim ve Chevelle kükreyerek çalışmaya başladı. Yola çıktım ama silah sesi duymadım.

Geriye dönüp dikiz aynasına baktığımda Roni gitmişti.

İlk dur işaretine geldiğimde araba resmen stop etti. Köşeyi dönerken neredeyse durma noktasına geldiğimde sarsıldı ve stop etti.

Bu sefer tekrar başlamadı.

Sürüş sırasında yine bozulduğu için, sorunun artık marş motorunda olmadığını varsayacaktım. Alternatör mü? Akü mü? İkisi de mi?

"Lanet olsun." Direksiyona vurdum, tekrar çalıştırmayı denedim.

Hiç bir şey.

Lanet olası Toad ve lanet olası kardeşinin işe yaramaz oto tamirhanesi. Hayatımın en berbat boktan gösterisinin ortasında ölmemesi için bu işi ince eleyip sık dokumadılar mı?

Arabadan inip kapıyı çarptım. "Siktir!" Lastiği tekmeledim, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Telefonuma baktım.

Ondokuz dakika.

Shane'in ormandaki evi arabayla on beş dakika uzaklıktaydı.

Pizza muhtemelen fırındaydı.

Arabanın kapısını açıp boşa aldım. Neyse ki hafif bir düşüşteydim. Köşeyi döner dönmez, bir nevi, eskiden bir mülke giden ama artık kullanılmayan eski bir yola girdim. Otlarla kaplıydı ve birkaç metre ötede bir zincir asılıydı.

Arabayı yavaşça durdurdum ve orada park ettim. Başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ne olur ne olmaz diye tekrar çalıştırmayı denedim ama bozulmuştu. Eldivenlerimi bulup kilitledim ve arabayı orada bıraktım.

Jude beni öldürdükten sonra, kesinlikle bir hayalet olarak geri dönecek ve o küçük serseri Kurbağa'yı rahatsız edecektim.

Eldivenlerimi giydim, kapüşonumu başıma geçirdim ve koşmaya başladım.

Karşıma çıkan ilk gerçek ev, Piper'ın evinin yanındaki geniş arazide, köşede idi. Araba yoluna, yan taraftan, gölgelerin arasından sessizce girdim. Harekete duyarlı ışıklar yanmıyordu ama ön kapının üzerinde bir ışık vardı. Ön camının içine çocukların resimlerini bantla yapıştırmış, eski, derme çatma bir çiftlik eviydi, araba yolunda da son model bir Toyota Forerunner vardı. Düz kontak yapmam imkânsızdı. Çok yeniydi.

Evin yan tarafına gidip pencereden içeri baktım. Karanlık bir ön oda. Duvarı takip ederek arkaya doğru baktım, içeri baktım. Bir oturma odası. Şezlongda oturmuş televizyon izleyen bir adam vardı.

Tamam. Düşün.

Kırkı yaşlarında, karısı, çocukları ve ipotek borcu olan bir adamsın ve akşamlarını televizyon karşısında geçiriyorsun. Eve geldiğinde araba anahtarlarını nereye koyuyorsun?

Umarım pantolon cebinizde değildir.

Arka tarafa geçip arka kapıyı denedim. Kilitli değildi. Kapıyı yavaşça açıp mutfığa girdim. İçerisi karanlıktı ama oturma odasından ışık sızıyordu.

Arka kapının yanındaki koridorda askılarda asılı paltolar vardı. Sessizce ceplerini karıştırdım. Anahtar yoktu.

Sonra onları gördüm: mutfak tezgahının üzerinde duran bir anahtar takımı. Mutfakla oturma odası arasında, üstünde anahtarlar duran bir kahvaltılık barı vardı. Onlara bakarken, göremediğim bir merdivenden ayak sesleri geldi.

Tekrar salona döndüğümde bir kadın belirdi ve anahtarları aldı.

"Jamie'yi futboldan almaya gidiyorum," dedi. "Sigara ister misin? Muhtemelen içmem."

Kocasının cevabını tam olarak duyamadım.

Kadın bir anlığına ortadan kayboldu, kocasına veda öpücüğü verdi ya da çantasını kaptı ya da ne gerekiyorsa

onu yaptı ve ben arka kapıdan eriyip gittim.

Dışarıdaki bir ışık yandı ve ben evin duvarına sırt üstü düştüm. Kadın dışarı çıkıp Forerunner'a yöneldi. Uzaktan kumandanın sesiyle arabanın kilidini açarken, arkasından sessizce yaklaşıp ağzını sert bir elimle kapattım. Kadın kaskatı kesildi.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Bir çığlık yükseldi, ama elimi sıktığımda boğazında boğuldu.

"Sadece arabaya ihtiyacım var. Bağırma. Anlıyorsan başını sall."

Başını salladı.

"Anahtarları arabaya doğru fırlat."

Öyle yaptı.

"Seni bırakacağım. Yere yat ve bana bakma."

Dediğimi yaptı. Sessizce ağlıyordu.

Aman Tanrım, cehenneme gidiyordum.

Daha önce hiç kadın soymamıştım. Bir kadını, hele iki kadını hiç esir almamıştım. Aynı gün içinde bu kadar dibe vurmak çok zordu.

"Yirmiye kadar say," dedim ona, "sonra içeri gir."

Anahtarları kapıp arabaya koştum. Ben arabayı garaj yolundan çıkarırken o çoktan kalkıp eve doğru koşmaya başlamıştı.

Lanet olsun. Birkaç saniye içinde polisi arayacak.

Bu aracı bırakmam gerekiyordu. Ama Nico'dan önce eve dönmeliydim. Talia'yla baş başa kaldığında ona bir an bile güvenmiyordum.

Ne halt ediyordum ben?

On iki dakika.

Geldiğim yola geri döndüm, Piper'ın arazisinin arka tarafında, her yer sessiz ve karanlıktı. Evde olup olmadığını merak ettim. Roni şu anda kanepede oturmuş, bütün hikâyeyi anlatıyor muydu acaba?

Ya da karanlıkta kapısının önünde oturmuş, ağlıyor, silahımı tutuyor ve onun eve gelmesini bekliyor olsaydım.

Düşünme. O güvende.

Talia değil.

Odak.

Ama Talia'yı düşünmek daha da kötüydü. Aklım en kötü senaryoya gitti: Ona yeterince hızlı dönemedim. Onu tamamen açıkta bıraktım. Nico onu yalnız buldu. Roni'nin gitmesine, benim gitmeme çok sinirliydi.

Ve Talia'yı doğruca babama götürdü, beni cezalandırmak için.

Buna izin veremezdim.

Neden onu orada bıraktım ki?

Peki ya lanet olası bir zamanlayıcı ayarlasam? Aklımı mı kaçırdım? Frene bastım, viraja çok hızlı girdim ve gevşek çakıllarda savruldu.

Direksiyonu kavradım ve gaza bastım, kalbim kafamdaki saatli bombayla aynı anda çarpıyordu.

Onu kafamda canlandırdım, on yaşında, defterime adını yazıyordu. Yumuşak saçları yüzüne dökülüyordu. Parmağını bir iğneyle delmeme izin veriyordu; yumuşak teninde kıpkırmızı bir kan damlası. Ve parmağını sayfaya bastırıyordu... Bana bakış şekli. Utangaç ve meydan okuyan, birbirine dolanmış.

Eve gittiğinde, lekelenmesini istemediğim için kanın güneşte dikkatlice kurummasını beklemiştim. Kanıt istiyordum. Onu istiyordum, kitabımda.

O gün bana ikimiz için de çok büyük bir söz verdi.

Bunu asla hak etmemiştim. Bunu asla başaramamıştım.

Şimdi onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Aradığımı görene kadar kırsal yollarda hızla ilerledim. Bir araba yoluna girdim ve Forerunner'ı görüş alanının dışında, bir ahırın yanına park ettim. Sonra yoldan aşağı, bir sonraki araba yoluna koştum. Orada park halinde duran 80 model kamyonete. Deposunda benzin olduğu ve çalıştığı sürece, her şey yolundaydı.

Hızlı ve kolay bir şekilde, damarlarımda adrenalin yükselerek düz kontak yaptım. Sonra garaj yolundan geri

geri çıkıp hızla Shane'in evine doğru yol aldım, çıkışta kullandığımdan farklı yollardan. Ve Nico'nun pizzayla geri döndüğünde gideceği yoldan farklı bir yol.

Dört lanet dakika.

Bu, makul bir sürede pizza yapmaya karar verdikleri gün olmasın.

Bana öğretilen her şeyi yaptım. Bir araba kullanıp sonra onu terk etmek, araç değiştirmek. Rotamı değiştirmek. Babam bana küçükken öğretti. Büyüdüğümde, Krallar bana daha iyisini öğretti. Mafya acımasızdı ama Krallar çalışkan ve bilgiliydi. O kadar bilgiliydiler ki, nadiren yakalanırlardı.

Daha önce hiç bu kadar ciddiye almamıştım.

Babamın tehditleri altında yaşarken bile, her şeyin benim için bir oyun olduğunu fark ettim. Sen iyi oynadın, oyunun bir adım önündeydin.

Ama artık konu oydu.

Ona geri dönmem gerekiyordu.

Bunu yaptıktan, güvende olduğundan emin olduktan sonra, onu bırakacağıma yemin ettim. Parayı babasından kendim almaya çalışabilirdim. Dane'den almaya çalışabilirdim. Babamla pazarlık etmeye çalışabilirdim.

Başka bir yol olmalıydı. Onu ateş hattından kurtaracak bir yol.

Şu anda o, bunun içindeydi.

Benim yüzümden.

Belki de ben de tıpkı babam gibiydim. Kararlarımı, mesela onu yanımda tutma kararımı, kendi açgözlülüğüme dayanarak alıyordum.

Bencil. Gerçekten bencildim.

Artık silahım bile yoktu.

Ya Nico ben yokken ona çıldırırsa? Ya da ben döner dönmez bana çıldırırsa?

Onu koruyacak tek şey bıçağımdı.

Gerçekten onun bunu kullanmasını mı bekliyordum?

Eğer onu bıçaklayıp öldürmeseydi, bu onu daha da tehlikeye atacaktı.

Ayağımı gaz pedalına bastırdım.

Talia ve Nico, yalnız.

Araba kullanırken telefonumu çıkardım, Nico'yu arayıp onu oyalamaya çalıştım, siparişe bir pizza daha eklemeye çalıştım, ne gerekiyorsa yaptım ama cevap alamadım.

"Bok!"

Yavaş yavaş kontrolü kaybediyordum, ona karşı her zaman hissettiğim her neyse, etrafımdaki duvar, birer birer yıkılıyordu.

Ben, Natalia De Santis, Lexington 29 yaşına geldiğinde onunla evlenmeyi kabul ediyorum.

Bunu asla yazmamalıydım. Ondan o deftere imza atmasını asla istememeliydim.

Eskiden hep o deftere yazardım. Düşüncelerimle dolu bir sürü defterim vardı. Gözlemler. Lanet olası şiirler. Büyüdüğümde şair olacağımı sanıyordum. Gerçekten. Bunun neredeyse var olduğunu bilmiyordum.

Eğer Homeros bunu başarabilseyse ben neden başaramadım?

O zamanlar, muhtemelen babamın etkisiyle, ciddi bir büyüklük sanrısına kapılmıştım.

Ama büyüüp dünyanın nasıl işlediğini anladığımda her şey değişti. En azından babamın dünyası. Ve öğrendim ki: Hiçbir şeyi, hele de en derin düşüncelerini asla yazmamalısın. Ya da sevdiğin şeyleri.

Bunları yüksek sesle bile söylemedin.

Kelimelere, kelimelerin bende bıraktığı izlere, yol açabilecekleri zarara tahammülüm yoktu. Bir şey söylerken bile, kimseye hiçbir şey söylememek en iyisiydi. Boş kelimeler kullanmak daha iyiydi.

Anlam ifade edenleri kendine sakladın. Geri dönüp seni rahatsız etmelerine veya insanların hayatlarını mahvetmelerine izin vermedin.

Bu çocuk oyuncağıydı.

Ama çocukken bile daha iyisini bilmeliydim.

Bunu on sekiz yaşımdayken, dişlerimi söktürdüğünde ve bana "Ne istiyorsun?" diye sorduğunda anlamalıydım. Ben de ona "Özgürlük." dedim. Bana güldü.

Sen asla olduğun şeyden kurtulamayacaksın, evlat, dedi bana.

Haklı olduğunu bilmeliydim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Talia

Lex, Roni'yi ön kapıdan çıkarıp beni evde yalnız bırakınca, hemen keşfe çıktım.

Ne aradığımdan emin değildim. Ama oturma odasında biraz zaman geçirdim; Roni'yi kaçıran Nico denen adam hakkında ipuçları aradım, daha sonra ihtiyacım olursa diye. Krallar için.

Çünkü Lex'i kurtarmak için onu kesinlikle kurtların önüne atacaktım.

Cehennem, Lex'i kurtarmak anlamına gelmese bile.

Maalesef hiçbir şey bulamadım. Ama Nico'nun adını ve Lex'in kuzeni olduğunu biliyordum. Gerçek adı bu olmasa bile, nasıl görüldüğünü biliyordum. Lex'ten uzun olduğunu, belki 1.80'den birkaç santim uzun olduğunu biliyordum. Izgarası ve yüzünde dövmesi olduğunu biliyordum. Bu detaylar, Kings'in onu yakalamasına kesinlikle yardımcı olurdu.

Seni yakaladım Roni. Bundan sıyrılamaz.

Sonra sırf meraktan Shane'in evini dolaştım, Lex hakkında bir ipucu bulabilir miyim diye. Arkadaşıyla burada sık sık takılıyor muydu? Babasının onu becermesinden önce profesyonelliğe adım atmak üzere olan eski hokey

oyuncusuyla? Oldukça derin bir arkadaşlık gibi görünüyordu. Lex bana olanları anlattığında, oldukça üzöldüğünü anlayabiliyordum.

O arabanın buzlu yoldan kaymasını düşündükçe ürperiyorum.

Shane hakkında önceden bildiğim tek şey, Dane Davenport'un en iyi arkadaşı olduğuydu. Onunla partilerde falan birkaç kez karşılaşmışım. Yeraltı savaççısıymış; Devi öyle söylemişti. Yüzündeki morluklar da bu yüzden oluşmuş.

Onunla gerçekten konuştuğum tek sefer, kısa bir süreliğine, benimle flört etmişti. Çok yakışıklıydı ama ben onu kafamda "kötü çocuk" kategorisine yerleştirmiş ve benim tipim olmadığını düşünerek görmezden gelmişim.

Keşke ona daha fazla dikkat etseydim. Ama Lex'e bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum.

Bilseydim daha çok dikkat ederdim.

Televizyonunun arkasındaki kablo kesilmişti. Bu çok tuhaftı.

Birkaç porno dergisi vardı ki bu komikti, çünkü internet her gün, her gün bedava porno dergileri dağıtırken kim porno dergi alırdı ki? Ama sonra dergilerin üzerindeki tarihin 1990'lardan kalma olduğunu ve muhtemelen eve de getirildiğini fark ettim. Onları dergi rafına geri tikiştirdim.

Diğer dergiler ise tamamen arabalarla ilgiliydi.

Birkaç kitap vardı ama muhtemelen eve aittiler. Tozluydular.

Kanepeye oturup Lex'in buraya ne kadar sürede döneceğini merak ettim. Çok uzun sürmezdi. Piper'ın buraya oldukça yakın bir yerde oturduğunu söyledi.

Maalesef Piper'ın nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Dikkatimi dağıtmak için evin içinde dolaştığımı fark ettim. Neden burada olduğumu düşünmek istemiyordum. Ya da nerede olduğumu bilmediğimi. Sadece buradan çıkmak istiyordum.

Lex döner dönmez.

Belki onu babama gerçeği söylememe ikna edebilirim. Parayı almasına yardım edebilirim. Babasıyla nasıl başa çıkabileceğimizi birlikte çözebiliriz.

Garaj yolundan bir arabanın geldiğini duyunca irkildim. Ayağa kalktım ama pencereden dışarı bakmaya korkuyordum. Koridordan yatak odasına doğru geri geri yürüdüm ve ne olur ne olmaz diye kendimi içeri kapattım.

Sonra dergilere bakarken Lex'in bıçağını oturma odasının zeminindeki sehpanın üzerinde bıraktığımı fark ettim.

Çok harika.

Sen ne aksiyon kahramanısın.

Birinin eve girdiğini duydum; ön kapı çarptı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Duvarlar şaşırtıcı derecede ses geçirmezdi, ama bir adamın ağır çizmelerinin yere çarpma sesine benzeyen bir ses duyduğumu sandım.

Umarım Lex'tir, böylece beni bu duruma soktuğu için onu öldürebilirdim. Ya da belki kendimi onun kollarına atıp benimle kaçması için yalvarabilirdim?

Allah'ım, bana ne oluyordu böyle?

Stockholm sendromu. Bu tamamen doğal. Terapide çözersin.

Dışarıda biri hareket ediyordu, bundan emindim, belki de mutfaktaydı. Çok uzun sürüyordu. Lex değildi.

Eğer Lex olsaydı, doğruca yanıma gelir, iyi olup olmadığımı kontrol ederdi, değil mi?

Yatağa koştum ve başlığın yanına oturdum, kelepçeliymişim gibi yaptım. Şimdi ne olacaktı? Silahım yoktu. Sadece lanet olası lamba. Hâlâ fişi çekilmiş ve hazırdı. Ama Lex'in dediği gibi, muhtemelen yeterli olmayacaktı.

Bok.

Kalbim hızla çarpıyordu. Düşünemiyordum. Panik başlıyordu.

Nico bana zarar vermeye çalışırsa burada ne yapmam gerekiyordu?

Karate darbesiyle mi kurtuldum? Ben karate bilmiyordum bile.

Lex'e vurduğumda, ona gerçekten zarar vermek mi istedim? Hayır.

Peki ya o Nico denen adam?

O adamı siktir et.

Düşünmek.

Birkaç yıl önce gittiğim o tek kişilik savunma dersinde öğrendiklerimi hatırlamaya çok çalıştım. Bu, kız gücüyle dolu, sizi güçlü hissettirecek bir fitness dersi değildi. Bu derse birkaç sert kadın polis ev sahipliği yapıyordu ve tek bir amacı vardı: saldırıya uğrarsanız oradan defolup gitmek.

Hayatta kalmak.

Bunu nasıl yaptın?

Adamın dikkatini senden uzaklaştıracak bir şekilde ona zarar vermen gerekiyordu ki kaçabilesin. Bu da en savunmasız bölgelerine vurmak anlamına geliyordu. Dört tane falan vardı. Ya da beş ya da altı. Gözler ve boğaz. Diğerleri neydi? Diz kapakları mı? Burun mu? Lanet olsun, hatırlayamadım.

Hatırladığım şey, toplarına nişan almanın yeterince etkili olmadığıydı. Canını acıtacaktı, muhtemelen onu sinirlendirecekti ama dikkatini benden uzaklaştırmayacaktı. Hasar vermem gerekiyordu, dikkatini benden uzaklaştıracak kadar, böylece kaçabilirdim.

Bacaklarında, kollarında bir şey vardı; seni yakalarsa nasıl kurtulacaktın? Ama siktir et, hatırlayamadım.

Koridorda ayak sesleri duyduğumu sandım ve nefesim keskinleşip derinleşti. Bir kapı. Dışarıdaki her kimse, Roni'nin odasına girdiğinden oldukça emindim.

Tamam. Bunu yapabilirsin. Panik yapma.

Derin bir nefes aldım.

Bildiğiniz kadarıyla Jude.

Ve eğer değilse...

Gözler, burun ve boğaz. Gözler, burun ve boğaz.

Bunu kendi kendime bir mantra gibi tekrarladım.

İyi olacağım.

Ben bir aksiyon kahramanıyım.

Ben Margot Fucking Robbie'yim.

Gözler burun boğaz.

Kapı açıldı ve Nico belirdi.

İçgüdüsel olarak yatakta daha da yukarı tırmandım, yastıkların üzerine tünedim, kalbim korkudan çarpıyordu. Ellerimi arkamda birleştirdim, böylece kelepçeliymişim gibi görünecektim.

Odanın etrafına bakındı. Sonra gözleri benimkilerle buluştu.

"Neredeler?"

"Burada kelepçeliyim," diye çıkıştım. "Nereden bileyim?"

Odaya girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Sonra da kilitledi.

Aman siktir.

Umarım bu konuda dürüst oluruz ve o da Lex'in geri dönmesini medeni bir kaçırıcı gibi oturma odasında bekleyebilir. Ama bizi buraya kilitlediği düşünülürse, o gemi çoktan batmıştı.

Bu adam düşmandı. Hamile olan en yakın arkadaşımı, güzel şeftali rengi nedime elbisesiyle, tam bir vahşi gibi kaçırmıştı.

Gözler burun boğaz.

Odanın etrafına keskin gözlerle baktı, sanki ben orada olduğum için havaya güvenmiyormuş gibi. "Seni burada bıraktığına inanmam mı gerekiyor?"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü sana aşık."

Güldüm ama sesim boğuk çıktı. "Doğru."

"Seni düşününden çaldı." Yavaşça yaklaştı. "Ve fidyeyi umursamıyor. Sana bunu mu söyledi?"

"Belki de bu konuda haklısın. Çünkü görünüşe göre beni burada seninle terk etmiş."

Banyoya baktı, gerçekten yalnız olduğumuzdan emin oldu.

İç çektim. "Gerçekten bu kadar aptal mısın?"

Soğuk bakışları benimkilere kaydı.

"Sence benimle burada ne işi var?"

Bakışları vücudumu süzdü. "Tahmin etmem gerekirse? Siktir git."

"Keşke."

Gözleri tekrar bana kaydı.

"Denedim, inan bana. Ama Lex tam bir ahlakçı. Yatağa kelepçelediği bir kızla sevişmeye karşı bir tür ahlaki itirazı var. Buna inanıyor musun?"

Burnundan soludu. "Aslında öyle." Yatağın kenarına ulaşmış, orada durmuş, bana bakıyordu.

Babamın bana aşıladığı cesaretin son damlasına kadar dayandım. Beni o kendini savunma kursuna gönderen oydu. Beni defalarca atış poligonuna götürmüştü. On bir yaşındayken beni dondurma yemeye götürmüş ve bana yanlış dokunan bir adamı öldürmenin sorun olmadığını söylemişti.

Lanet olsun, babamı çok seviyordum.

Çok katı ve eski kafalıydı ama bana hayrandı ve bu haydutun kızına zarar vermesine izin vermeyecektim.

"Şey," diye çıkıştım, "hepimizin bu kadar muhafazakar olmasına gerek yok."

"Anlam?"

"Yani, yatağa kelepçelenmekten bıktım. Çok sıkıldım. Bana iyi davranırsan, ben de sana iyi davranırım."

Gözleri parladı. Ama belli ki bana güvenmiyordu.

Umut ettiğim kadar aptal değilmiş.

Yine de. Bana bakışından... eşcinsel değildi. Ve şu anda benimle herhangi bir şey yapmasına dair ahlaki bir itirazı olduğundan da oldukça şüpheliydim.

Onu almaya hazırdım. Keşke onu kandırabilseydim.

Erkekler böyle aptaldı işte.

En azından çoğu erkek öyleydi. Belki Lex değil.

Gözlerimi hafifçe devirdim. "Açım, tamam mı? Pizza gibi kokuyorsun. Bana biraz yiyecek getir de görelim."

Göz kapakları indi ama kıpırdamadı. Bu adam tam bir pislikti. Bir kızı yatağa kelepçelemişti, resmen ona becermeyi teklif ediyordu ve o lanet pizzasını paylaşmak bile istemiyordu.

Bu adamın Lex'le nasıl bir akrabalığı vardı?

Ah, doğru ya. Lex'in babası Şeytan'dı. Genlerin mantıklı olması gerekmiyordu.

"Lütfen demek istemiştım," diye ekledim.

Bir an daha düşündü, sonra dilini çirkin sahte elmas ızgarasının üzerinde gezdirdi. Lex'in gümüş dişlerinin aksine, ağzını sulandıracak cinstendi.

Sonra gitti ve ben nefes verdim. Ayak seslerinin koridorda kaybolduğunu duydum ve gözlerim açık kapıda, komodinin çekmecesinden ampulü hızla çıkardım. Tam zamanında, ampul arkamda, yerime geri döndüm. Nico, elinde bir kutu pizzayla geri dönmüştü.

Yatağın ayak ucuna açık bir şekilde koydu. Kokusu burnuma kadar geldi ve midem bulandı. Kahretsin, çok açtım. Özlemle baktım, sonra onu bana bakarken buldum.

Dudağını yaladı. "Önce bana bir tattır."

Pislik.

Yatağın başına doğru yürüdü ve bana baktı.

Yakından bakınca aslında yakışıklı olması canımı sıkıyordu. Ruhunu kaplayan ve gözeneklerinden sızan tüm o pisliği görebilseydiniz. Bir de kemirgen gözleri ve çirkin yüz dövmesi. Şakaklarından birine yapışmış, peynir gibi bir örümcek ağıydı. Muhteşem elmacık kemikleri vardı ve ızgaraya rağmen muhtemelen bolca am elde ediyordu.

Ama yine de Lex'in genleri. Belki de bu kadar şaşırmamalıydım.

Uzanıp hafifçe çenemin hemen altından boğazımı kavradı, beni yerinde tuttu. Sonra eğilip beni öptü.

Aptal ızgarası dudağımı sıyırdı. Ağzımı zorla açtı ve dili benimkine dolandı. Sümüksüydü. Neden bazı erkekler sümüksüyken, diğerleri mükemmeldi? Sanki dev, salyalı bir fare tarafından öpülüyormuşum gibi hissettim.

Neredeyse kusacaktım ama yutkundum. Sanki çok hoşuma gidiyormuş gibi lezzetli, iniltili bir ses çıkardım ve buradan çıktıktan sonra bu anıyı aklımdan ve bedenimden silmek için kendime kaynar sıcak bir duş ve bir şişe şeftali likörü sözü verdim.

Sonra diğer eli göğsüme indi ve sıktı. Kasıldım.

İnce hokey tişörtümün altında sütyenim olmadığını fark etti ve ağzıma doğru inledi, ızgarası diş etlerimi sıyırdı. Nefes almayı unutuyordum ve burnumdan derin bir nefes almaya çalıştım. Yabancı ve dünün kolonyası kokuyordu. Ama bu işe girişiyordu, dili ağzımı sanki çürük arıyormuş gibi yağmalıyordu. Daha tahrik edici diş tedavileri yaptırmıştım.

Muhtemelen sertleştiğini ve neredeyse tekrar öğüreceğini fark ettim.

Gözler burun boğaz.

Gözler burun boğaz.

Ampulü metal tabanından kavrayıp arkamdan çıkardım. İçimden üçe kadar saydım. Gözler. Burun. Boğaz. Bu sana, Baba. Ve tek bir hızlı hareketle, ampulü tüm gücümle komodinin kenarına çarptım. Çok şükür kırıldı.

Nico şaşkınlıkla benden uzaklaşınca, yumruğu yüzüne indirdim. Gözlerine. Doğrudan sol gözüne vurdum.

Bıraktığımda, kırık ampulün etine saplandığı, gecikmiş bir korku anı yaşandı.

Sonra çığlık attı.

Hemen oradan fırlayıp kaçtım. Ama önce yerden bez çantamı ve kutudan bir dilim pizza aldım. Bu da beni ya çılgınların kraliçesi yapıyordu ya da deli ediyordu.

"Seni orospu çocuğu!" diye kükredi arkamdan.

Yüzündeki kırık ampulü çıkarmaya çalışırken hakkımda ne düşündüğünü duymak için durmadım. Sehpadan Lex'in

bıçağını, yanında bir pizza kutusu daha duran mutfak tezgahından da kapaklı telefonunu kaptım. Sonra Nico'nun sağı sola koşturduğunu duydum ve ayakkabılarımı almak için durmaya bile zahmet etmedim. Zaten onları da görmedim ve bakmaya vaktim yoktu.

Ön kapının yanındaki askıdan bir erkek oduncu ceketi kaptım. Kapıdan dışarı koşarken pizzayı yere düşürdüm, kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve ormana doğru koştum.

O lanet pizzadan tek bir ısırık bile alamadım.

Eğer Lex Davenport'u bir daha canlı görseydim onu öldürecektim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Talia

Karanlıkta, ayakkabılarım olmadan olabildiğince hızlı koştum. Ormanın zemini keçeleşmişti; yapraklardan, çamurdan, yumuşak çam iğnelerinden oluşan bir halı gibiydi, ama aynı zamanda engebeli çalılar, dallar ve kayalarla da kaplıydı. Bir sürü küçük patika, belki de geyik patikaları, her yerde yılan gibi kıvrılıyordu.

Nerede olduğumu ya da nereye gitmenin güvenli olduğunu bilmiyordum.

Yoldan başka her yer.

Bildiğim kadarıyla Nico çoktan arabasına binmiş beni arıyordu.

Bir süre ormanda koştuktan sonra geniş bir patikaya çıktım. Oldukça bakımlı, çakıllı bir patikaydı ve en iyi tahminim, bir tür halka açık parka rastladığım yönündeydi. Gece yarısı koşan birine rastlayıp onu korkutmaktan korkarak patikayı takip ettim, arada bir girip çıktım.

Ve Piper'ın ya da Jude'un beni bulmasından ve Lex'in merhamet şansını kaybetmesinden daha da çok korkuyorum.

Yukarıdaki ince bulutların arasından ayı görebiliyordum ama ne yıldızlar ne de uzakta kuzeyin neresi olduğunu

gösterecek dağlar vardı. Ayın konumundan bir tahmin yürüttüm ama emin olamadım. Otoyolun kuzeyinde, dağların eteğinde olduğumdan oldukça emindim. Ama ne kadar kuzeyde olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda patikayı takip etmekten vazgeçip tekrar ormana girdim, ama patikayı hâlâ görebildiğim kenarda kaldım. Sonra uzakta evlerin olduğu bir yol gördüm ve onu takip ettim.

Uykulu mahallede tek bir araba bile geçmiyordu.

Saat kaç oldu?

Savaş ya da kaç adrenalini artık azaldığına göre, dehşete kapılmıştım. Mafya beni fidye için istiyordu ama özgür olabilirdim, bu saçmalıklardan tamamen kurtulabilirdim. Yola koşabilir, bir kapıyı çalabilir, polisi arayabilirdim.

Babamı ara.

Ama babamı ararsam, Kings öğrenirdi. Özgür olduğumu anlarlardı. Roni ve ben güvende olduğumuzda, Lex'i yakalayıp intikam almamaları için hiçbir sebepleri kalmazdı.

Ayakkabılarım olmamasına rağmen bir süre devam edebildim. Spor salonundaki koşu bandında kilometrelerce koştu. Ayaklarım kesinlikle kesilirdi, hatta bir keresinde kafamı bir ağaç dalına çarptım ve yavaşlamak zorunda kaldım.

Sonunda nefesim kesildi ve bir dakika durmak zorunda kaldım.

Sonra yolun kenarındaki ormanı takip ettim ve küçük, sessiz bir kavşağa ulaştım. Yol toprak olmuştu, kaldırım yoktu. Görebildiğim kadarıyla yolun üzerinde tek bir sokak lambası vardı, ev yoktu. Ve ay ışığı.

Ben nerde kalmıştım lan?

Yol kenarındaki bir ağaca yaslanıp kapaklı telefonu açtım. Telefonun tek kullanımlık olduğundan neredeyse emindim. Yoksa almazdım. GPS falan.

Sonra Lex'i aradım.

Evet, telefon numarasını ezberlemiştim. Onu hiç aramamıştım. Ama numarasını kalbime kazımıştım. Sanki bir gün çok kötü, çaresiz bir anımda arayacağımı biliyormuşum gibi.

İşte o dip noktaya gelinmişti.

Telefonu açtığımda burnumu çektim ve sesini duydum. "Evet." Bana göre olmayan bir sertlik vardı sesinde. Telefonum olduğunu bilmiyordu.

Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Her şeyden sonra, bilmiyordum.

Beni düşünümünden çaldı. Beni yatağa kelepçeledi.

İstese de istemese de beni fide için tuttu.

Ve ben hala onun incinmesini istemiyordum.

Nico sana aşık olduğunu söyledi.

Ama öyle olmasa bile, şu anda kendimden çok Lex için endişeleniyordum.

Ne kadar berbat bir şeydi bu?

Telefonu neredeyse kapatıyordum.

"Lex."

"Talía?" Sesindeki endişeyi duyabiliyordum. "Tal, evde misin?"

"Hayır. Nico."

"Neredesin?" Araba kullanıyormuş gibi bir ses geldi.

"Sana nerede olduğumu söylerim, ama yalnız gelersen. Mafya sapıkları yok."

"Söz veriyorum. Sadece ben. Nerede olduğunu söyle."

"Bir yol ayrımındayım. Birbirine benzeyen pis toprak yollar arasında, evden çıplak ayakla ormanın içinden yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüşle ilerliyorum."

"Güvende misin?"

Güldüm ve yine burnumu çektim. Ağlıyordum. "Evet. Çok güvenli."

"Sorun değil," dedi kararlı bir şekilde. "İyi olacaksın Tal. Sadece olduğun yerde kal. Kıpırdama. Seni bulurum."

"Lex?"

"Evet?"

"Bok gibi bir toprak yol olma." Telefonu yüzüne kapattım.

Sonra ağladım, son yirmi dört saatteki tüm olaylar aklıma gelince ve hepsinin etkilerini gerçekten hissettim. Hatta son bir saat falan da dahil, ki o da en kötüsüydü.

En sonunda bir arabanın geldiğini duydum.

Isınmak için bez çantamın etrafına kıvrılıp küçük bir top gibi sarılmıştım ama soğuğa karşı biraz uyuşmuştum. Kendimi toparladım ve yavaşça ayağa kalktım. Farları gördüm.

Gelen kişi, eğer rastgele biriye, muhtemelen bir hayalet gördüklerini düşüneceklerdi; dev bir oduncu ceketi ve kabarık beyaz bir etek giymiş, çıplak bacaklı, gece vakti yol kenarında öylece duran, rüzgarda uçuşan sarı saçlarıyla bir kız.

Araba yavaşladı.

Nico'nun arabası.

Evden kaçarken onu garaj yoluna park edilmiş halde görmüştüm. Neon yeşiliydi ve aptal ızgarası kadar çirkindi.

Koşmak için döndüm.

Arabanın aniden durduğunu ve motorun susmasıyla kapının açıldığını duydum. "Talía, benim!"

Lex.

Hızla arkamı döndüm.

Açık sürücü tarafındaki kapıda öylece duruyordu. Arabada başka kimse yok gibiydi. Kapıyı kapatıp yavaşça uzaklaştı, sanki beni korkutmamaya çalışıyormuş gibi.

Çok geç. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki neredeyse boğuluyordum.

Biraz geri çekildim. Aramızda yağmur suyuyla dolmuş bir hendek vardı, o da yolun kenarındaki küçük kavşağa doğru yürüyerek yanıma geldi.

"Onun arabasını neden kullanıyorsun?"

"Çünkü ben çaldım." Sanki buraya kadar koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Ona doğru yaklaştım ve onu süzdüm. O da bana aynısını yaptı, sonra etrafına bakındı.

Güvenimi boşa çıkarmadı. Tek başına gelmişti.

Ben onunkini kırmadım. Bu bir tuzak değildi. Ormanda onu pusuya düşürmek için bekleyen krallar yoktu.

"Roni nerede?" diye sordum. "İyi mi?"

"Evet. Onu Piper'ın evine götürdüm. Ona bir silah verdim. Durumu iyi."

Ürperdim. Uzun, bitkin bir iç çekiş. Çok şükür. Güvendeydi. Bebeği de güvendeydi.

Ama bir de küçük bir sorun vardı...

"O zaman senin de işin içinde olduğunu anlarlar."

Lex bir adım daha yaklaştı. Aramızda hâlâ epey mesafe vardı. Bu mesafe, bu gecenin ve tanıştığımızdan beri geçen her günün yarattığı tüm acı, güvensizlik ve belirsizlikle doluydu.

"Ne söylerse onu anlayacaklar" dedi.

"Seni almaya gelecekler."

"Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Sadece ikimiz varız." Yaklaştı. "Ama burada kalamayız. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Taşınma.

Çünkü eğer birlikte kaçacak olsaydık, bunu yapmamız gerekirdi.

Ona bakakaldım. Onunla kaçacağımı hiç söylememiştim.

Ve benden asla kaçmamı istememişti.

Kalmıştım çünkü fidye için bana ihtiyacı vardı. Babası için.

Eğer plan buysa, beni para karşılığında teslim etmekten başka çare yoktu.

Planın değiştiğine dair umutlanmak bile istemedim.

"Nico nerede?" Bilmek istemiyordum. Ama bilmem gerekiyordu. "Öldü mü?"

"Hayır. Onu göz çukurundan cam parçaları çıkarırken buldum."

Nefes verdim. Kahretsin. Rahatlamış hissetmekten nefret ediyordum. Ama onun ölümünün ellerimde olmasını istemiyordum. Aynı zamanda içimdeki öfke o kadar hızlı yükseldi ki midem bulandı. Izgarasını ağzımda, elini göğsümde hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum.

"Geri dönmen çok uzun sürdü. Beni becermeye çalıştı."

Lex'in yüzü bir mil kadar düştü. "Talia... Özür dilerim." Bir adım daha yaklaştı. "Başın neden kanıyor?"

Alnıma oduncu ceketinin kolunu değdirip kanını emmeye çalıştım. Kanamasının çoktan durduğunu sanmıştım. Ama çok hassastı. "İyiyim."

"Bunu o mu yaptı?"

"Hayır. Bir ağaca çarptım. Ama onu bir ampulle bıçaklamak zorunda kaldım."

"Kahretsin." Lex elini yüzüne sürttü. "Kaçmak için bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Zamanında geri dönmeliydim. Geri dönmeye çalıştım."

"Evet. Yapmalıydın. Mafya süvarilerini çağırması ne kadar sürer? Yoksa bizzat peşimize düşer mi?"

"Arabasını ve telefonunu aldım, onları da mahvettim. Sen de onun tek kullanımlık telefonunu aldın. Ve onu yatağa kelepçeledim."

Ağzım açık kaldı. "Yapmadın."

"Arabasının anahtarlarını nasıl aldığımı sanıyorsun?"

Aman Tanrım. Nico'yu becermişti.

"Artık... suç ortağı gibiyiz," dedim, biraz şaşkın bir şekilde.

Kaşlarını çatarak elini uzattı. "Telefonu bana ver, tamam mı?"

Eline vermek için öne çıktım. Onu tutmak gibi bir niyetim yoktu. İşine yaradı. Lex'i bana geri getirdi.

Onu hendeğin karanlık suyuna fırlattı.

"Hadi gidelim." Elini bana uzattı.

Almadım. Bunun yerine çantama uzanıp bıçağının sapını dikkatlice buldum.

Farkında deęil gibiydi. Neden kollarına kořmadıęını dűřűnmeķle meřguldű.

Eli dűřű. "űfkeli olduęunu biliyorum Talia. űfkelenmeye hakkın var. Beni daha sonra cezalandırabilirsin. řimdilik seni gűvende tutalım."

Doęru. Gűvende, zarar gűrmemiř ve fidye için űdemeye hazır.

"HAYIR."

Gűlgelerin arasında bir adım daha yaklaştı. "Hayır mı?"

Bařımı sallayıp geri çekildim, o yaklařırken çantamı yere dűřűrdűm. Ama elimde bıçak vardı.

Hűlű fark etmemiřti. Çok yakındı. Ay ıřıęında ona baktım, gittikçe yaklařıyordu, ta ki gidecek hiçbir yerim kalmayana kadar. Bir řekilde beni bir aęaca yaslamıřtı.

"Ne yapacaksın, beni yine mi kaıracaksın?"

Hafifçe içini çekti. "Seni asla kaçırmak istemedim, Tal."

"Doęru. űyleyse neden beni ormanda bir aęaca yaslayıp yarı çıplak halde tutuyorsun?"

"Yarı ıplak değilsin."

"Ayakkabım yok. Dışarısı soğuk."

Gűzleri ařaęı kaydı. űzerimde dev bir odun ceketı vardı ama Ekim gecesi eteęimin içine doęru esiyordu. Ve evet, çok sinirliydim. O olmasaydı, řu anda burada, bu karmařanın içinde olmazdım.

Peki ya ben isteyerek onunla gittiysem?

Yine de onun hatası.

Kapűřonlusunu çıkarıp bana uzattı. Aldım, sonra da yere attım.

"Ayrıca sutyenim de gitti. Sayende. O bűstiyer pahalıydı."

"Senin için aldım. Arabada."

"Ne kadar asil. Suç mahallinden i çamaşırlarımı topladığın için teřekkűr ederim."

Bakıřlarımı yakaladı. Gűzlerinde kesinlikle hayal kırıklıęı gűrdűm. Ama aynı zamanda... arzu. Dili dudaęının űzerinde gezindi ve kűpek diřleri parladı. Gűlűmsedięinde ona vahři,

tehditkâr bir bakış attılar. Kurt gibi bir gülümsemeydi. Ama şu anda gülümsemiyordu.

"Aman Tanrım, ne kadar büyük dişlerin var," dedim yumuşak bir sesle, ama omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

O dişlerin her yerimde olmasını istiyordum.

"Seni daha iyi ısırabilmek için," dedi yumuşak bir sesle.

"Beni ısırır mısın?" Gülmeye çalıştım ama sözleri içimi erimiş bir yapışkana dönüştürdü. "Keşke en başta yapsaydın. O zaman belki tüm bu karmaşa önlenebilirdi."

Çünkü sen zaten benim olurdun.

Ve ben senin olurdum.

Ben söylemedim ama ikimiz de ne demek istediğimi biliyorduk.

"Hemen arabaya bin, Talia."

"HAYIR."

Cidden, yine onunla bu kadar kolay arabaya bineceğimi mi sanıyordu?

Ne kadar zavallı olduğumu düşünüyordu?

"Bu, seni düşününden uzaklaştırmamla mı ilgili ve sen bundan dolayı kötü mü hissediyorsun? Suçlu mu? Sinirli mi?"

"HAYIR."

"O zaman gidelim."

"HAYIR."

"Neden?"

"İstemiyorum."

Hafifçe içini çekti. "Nereye gideceksin Tal?"

Ben buna cevap vermedim.

"Az önce beni arayıp yardım istedin."

"Ben yalvarmadım."

"Bana ihtiyacın var."

"Sen bir pisliksin."

Orada öylece durdu. Sanki her an pes edip dediğini yapmamı bekliyormuş gibi. Ama yapmadım. Bu yüzden blöfümü gördü. "Gidecek bir yerin varsa, git."

"Yapacağım."

"Beni, kralları, babamı ve fidyeyi düşünmeyin."

"Yapmayacağım."

"Sadece kaç ve bunların hiçbirinin yaşanmadığını varsay."

"Beni kışkırtma."

İkimiz de kıpırdamadık. Ama ben deliriyordum. Kendimi çizgi filmdeki bir boğa gibi hissediyordum; burun deliklerim şişiyor, buharlar çıkıyordu.

Uzun bir süre beni inceledi, sanki ruh halimi okuyormuş gibi. Ve benden istediğini nasıl daha iyi yapabileceğini düşündü.

Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi.

"Biliyor musun, senden daha hızlı koşabilirim," diye bana bilgi verdi.

"Bu yüzden?"

"Bu yüzden benden kaçmaya çalışmanın bir faydası yok."

"Böylece?"

"Bana güvenmiyorsun," dedi. Bu bir soruydu ve sanki bir cevap bekliyor gibiydi.

"Gerçekten buna cevap vermemi mi bekliyorsun?"

Cevap vermek yerine elini uzatıp parmağını odun ceketinin önünden aşağı doğru kaydırды, yavaşça... yırtarak açtı ve gözlerimi inceledi.

Ben ona izin verdim.

Sonra parmağını hokey tişörtümün altından yan tarafıma doğru kaydırды ve yukarı çekti. Bakışları göğsüme kaydı. Tırnağı çıplak göğsümü sıyrıp tişörtün eteğini de beraberinde götürüp göğsümü gece havasına açarken derin bir nefes aldım.

Soğuktan meme ucum sivrildi. Titredim.

Elini vurup o kapüşonluyu giymeliydim.

Ama ben orada öylece duruyordum, tenimde sıcak ağzının özlemini çekiyordum. Öpüyordum, alıyordum... ısıırıyordum.

İyi bir kız olmayı unut. Kimse nerede olduğumuzu bilmezken, ormanda kötü çocuk tarafından becerilmek

istiyordum.

Tüm bu çile sırasında ölebilirdim. İşler korkunç bir şekilde ters gidebilirdi. Ve bana Kings'in onu öldüreceğini söylemişti. Şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum.

Ben hayattaydım, o da hayattaydı.

Onu içimde istiyordum, bedenlerimiz iç içe geçmiş, vahşi ve serbest, toprağın içinde, hayat pompalayan.

Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Sessiz bir meydan okuma. Bir soru. Beni öpmeye kalkarsa ona yumruk atacak mıydım?

Öğren bakalım, orospu çocuğu.

Yavaşça başını eğdi ve sıcak nefesi göğsümü ısıttı. Sıcak ve ıslak dilinin, meme ucumun hassas ucundaki titreşimini hissettim. Okşamayla tenim zevkten karıncalandı. Vücudum bir sıcaklıkla doldu ve bıçağı yanımda sıkıca tutarak ağaca yaslandım.

Kendime gelemeden, önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Eteğimin yumuşak katmanlarını yukarı itip külotumu aşağı çektiğinde donakaldım. Vajinam tam suratının önündeydi ve ilgisi beni titretti; ağzının sayesinde orada daha önce yaşadığım inanılmaz hazzı hatırladım.

Eğildi ve sıcak nefesini tenimde hissettim. Burnunun ucunu küçük saç tellerimin arasından geçirdi, altındaki tenim karıncalandı ve beni saran beklentinin yoğunluğundan neredeyse ölecektim. Neredeyse nefes alamıyordum.

Burnunu bana sürttü ve derin bir nefes aldı. Uzun bir kalp atışı boyunca bana baktı, karamel gözleri belirgin bir hayvani nitelik kazandı.

Ya da belki de bu sadece karanlık, ürkütücü ormanın ve ay ışığının etkisiydi.

Sonra dikkatini tekrar vajinama çevirdi ve tekrar bana sokuldu. Eridim. Kalbim sabırsızlıkla çarpıyordu. Ve mırıldandı: "Çok tatlısın. Seks ve şeker tadındasın. Seni

yemek istiyorum. Kahretsin, seni o kadar uzun zamandır ağzımda istiyordum ki..."

"Lütfen de," diye zorla söyledim, ağzını vajinama koymaya bir nefes kala sözünü keserek.

Gözleri benimkilerle buluştu ve hafifçe nefes nefese kaldığını fark ettim. "Lütfen."

Bunu ne kadar hızlı söylediğini görünce yıkıldım. Başımı hafifçe sallayana kadar gözlerimi nasıl tuttuğunu görünce yıkıldım.

Sonra bakışları vücudumdan aşağı kaydı. Dili kıvrılarak dışarı çıktı ve bacaklarımın arasından çekinerek yaladı. Tüm vücudum arzuyla titredi. Bütün öfkem dindi.

Evet, öfkemin çoğu.

"Bana bir daha iyi kız deme," diye mırıldandım nefes nefese. "Bundan nefret ediyorum."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Sen de mi?"

Muhteşem diliyle yavaşça yaladı beni ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Çaresizce titredim. Onu durdurup beni kaçırdığı, sonra Nico'ya bıraktığı ve bilirsin işte, dört uzun yıl boyunca bana işkence ettiği için ona laf söylemem gerekiyordu ama irademi bulamadım. Ağaca yaslanıp kıpırdandım ama beni orada tuzağa düşürmesine izin verdim.

Sonra anladım ki beni hiç tutmuyormuş.

"Sen bir hainsin, Lex Davenport," diye yakındım, sesimin hiçbir anlamı yoktu ve sözlerim onu durdurmaya yetmedi. Sadece diliyle daha derine indi. Açıklığımı okşadı ama bacaklarımı zorla ayırmadı. Son derece centilmence davranıyor, dizlerinin üzerindeyken bana çok güzel şeyler yapıyordu, sanki benden onu affetmemi, ona güvenmemi istiyordu ve ben şu anda bunu hem seviyor hem de nefret ediyordum. "Sana gerçekten çok kızgıyım."

Sıcak nefesi bacaklarımın arasından fişkırıyordu. Göremiyordum ama gülümsediğini hissettiğimden emindim. Dudaklarımı araladı, sonra aralarını nazikçe yaladı. Bu ham

his, içimde karıncalanmalara, titremelere yol açtı ve meme uçlarım ihtiyaçtan neredeyse acı verici bir şekilde zonkladı.

Sanki bu ihtiyacı hissetmiş gibi, tişörtü tekrar yukarı itti ve göğüslerimi soğuk geceye maruz bıraktı. Tüm vücudumda tüylerim diken diken olurken minnettarlıkla ürperdim. Parmakları göğüslerimin sert noktalarını ararken beni yalamaya devam etti. Nazik yalamalarıyla aynı anda çimdikleyip çekiştirdi ve haz içimde yayılırken bile hayal kırıklığıyla yandım.

Yalamaları tatlı küçük emmelere dönüştü. Sonra dili klitorisimle oynadı. Yalamalar arasında tekrar yumuşakça emmeye başladı.

O, zamanını alıyordu.

Bana laf sokuyordu.

Kalçalarımı biraz geriye çektim ama fazla uzaklaşamadım. Ağaca yaslanmıştım. Aç bir ses çıkardı, fazlasıyla ateşli, derin bir homurtu çıkardı ve bacaklarımın arasına doğru ilerledi, daha fazla etimi ağzına aldı ve ısrarla emdi. Aynı zamanda, parmakları meme uçlarımı daha da sertçe çekiştiriyor, bacaklarımın arasındaki emme hareketlerine ayak uyduruyordu.

Tekrar kıpırdandım ama kaçmak için değil. Bacaklarımın arasındaki hırıltılar ve çekişmeler beni yakıyordu.

Sonra emzirmenin aniden değişmesiyle, dişlerini çekinerek ısırmasıyla, zevk dolu bir şaşkınlıkla soluk soluğa kaldım.

Ürperdim ve çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Çığlık atmaya gücüm yetmiyordu. Ya biri bizi duyarsa?

Lex dilinin ucunu klitorisimin üzerinde gezdirdi. Dişlerinin ısırmasından çok farklı olan bu nazik okşamayla bir zevk dalgası yayıldı ve vücudum sarsıldı. Göğüslerim zıpladı ve meme uçlarımdaki tutuşunu iki katına çıkardı.

Dişleri beni tekrar ısırduğında, sırtım kamburlaşırken, göğüslerim tutuşuna direnirken, keskin ama acı verici tatlı bir his içimde yandı. Tekrar ağlamaya başlamıştım ama gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı geri gönderdim.

Onu durdurmam gerekirdi.

Ama onu durdurmadım.

Dişleriyle klitorisimi nazikçe ısırđı, bunu yaparken de hafifçe homurdandı. Dişleri, seğıren ayak parmaklarıma, pençeli parmak uçlarım ağaca değene kadar içimden zevk ve en tatlı acıyı geçirdi. Diğer elim hâlâ bıçağının sapını tutuyordu. Acıdan hıçkırarak ağladım, dudaklarım sımsıkı kapalıydı. Ona karşı çaresizdim.

Hayır. Boş ver.

Ona karşı çaresiz kalmayacağım.

Böyle titreyerek ve kontrolden çıkmış bir şekilde, dişleri klitorisimi okşarken orgazm olmayacaktım. Sadece bunun çok inanılmaz hissettireceğini biliyordum; damarlarımda saf bir sıvı ecstasy patlaması, ona böyle güvenmek... Hemen tekrar tekrar ihtiyacım olacaktı ve eğer beni görmezden gelme moduna geri dönerse, onu gerçekten öldürmek zorunda kalacaktım.

"Lütfen Lex. Lütfen." Ondan ne dilediğimi bile bilmiyordum. Merhamet dilemesi için belki, durması için. Devam etmesi, daha sert, daha hızlı emmesi ve işkenceyi hafifletmesi için.

Aklımı kaçırmanın eşiğine geldiğimde, dişlerini tekrar nazikçe klitorisime indirdi ve haz tüm benliğimi yaktı. Boşalmadan önce onu ittim ve kendimden uzaklaştırdım.

Lex bana baktı, nefes nefeseydi, gözleri kocaman ve karanlıktı. Dilini parıldayan dudağında gezdirdi.

Aramızdaki bıçağı kaldırıp ona doğrulttum. Elim hafifçe titriyordu. Diğer elim külotumu çekiştirip yukarı çekiyordu. Kan vücuduma çarpıyordu. Başım dönüyordu, nefesim kesiliyordu ve tüm vücudum zonkluyordu.

Meme uçlarım ağrıyordu ve onu o kadar çok istiyordum ki tadını ağzımda hissedebiliyordum. Ağzım sulanıyordu.

Saf şehvet ve acı dolu özlem.

Ama boş ver onu. Artık bu işi o yönetemez.

"Yaklaşma," diye uyardım onu bıçağın ucuyla. Bıçağa baktı, sonra gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

Ve ilerinde ne varsa... beklediğim gibi değildi. Birdenbire, kulüp binasındaki odasında, önünde çıplak durduğumda gördüğüm o katil Lex'e benzedi ve elini boğazıma doladı.

Ama bu sefer gözlerindeki şehvet apaçık ortadaydı. Sanki benden akıyormuş gibi, ondan da damlıyordu. Yavaşça ayağa kalkarken, dili dişlerinin üzerinde kayarken neredeyse kokusunu alabiliyordum.

Beni tekrar ağızının içinde, dişlerinin arasında istiyordu. Beni, benim onu istediğim gibi istiyordu.

Bıçağı biraz daha yukarı kaldırdım.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Sesim hafifçe titredi. Yutkundum; şehvet konuşmamı zorlaştırıyordu. "O zaman alış. Çünkü ben senin iyi kızın değilim. İstiyorsan, gelip alabilirsin."

Ve bunun üzerine dönüp koşmaya başladım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Talia

Çok uzağa gidemedim.

Lex bana o kadar hızlı saldırdı ki nefesim kesildi. Beni yere yatırdığında, sırtım önüne geldiğinde, bıçak tutan elimi bileğimden tutarak yere bastırdı.

Sonra diğer elini boğazıma doladı ve beni kendine doğru çekti; böylece onun sert ve sıcak kıcıma vuran uyarılmasını hissettim. Dört ayak üzerindeydik, bedenim onun bedeninin altında sıkışmıştı.

"Kaçma," diye fısıldadı boynuma doğru kısık bir sesle, başımı geriye doğru iterken. "Beni heyecanlandırıyor."

Aman Tanrım.

Canavarı uyandırmıştım.

"Sen... sen kadınları kovalama huyuna mı kapılmışsın, yoksa..."

"Bilmiyorum," dedi hırıltılı sesi şehvetle kalınlaşmıştı. Kalp atışlarını göğsünde, elinde, her yerimde hissedebiliyordum, bana çarpıyordu. "Daha önce hiç birini kovalamak zorunda kalmamıştım." Ama kalçaları kıpırdadı ve şişmiş penisinin kalçalarımın arasına girmesi bunu açıkça belli ediyordu. Kendi sesini bile zar zor kontrol edebiliyor gibiydi. "Bir dakika kıpırdama."

Bu bir uyarıydı. Nazikçe bir uyarıydı ve beni çok tahrik ediyordu. Onu kaldırılabileceği her şeyin ötesinde heyecanlandırma düşüncesi, onun benim üzerimde kontrolünü kaybetmesi düşüncesi, tüm benliğimin uyarılmayla titremesine neden oluyordu.

Eğer Lex Davenport'un içinde gerçekten bir kötü adam varsa, onu kafesinden çıkarmıştım.

Tişörtün altındaki göğüslerim sızlıyordu, nefes nefese kaldığımda kumaş sivri meme uçlarıma sürtünüyordu. Dizlerimi daha da açıp sırtımı ona doğru eğdim, kıcımlı ereksiyonuna bastırdım. Bir eli boğazımdaydı ama diğer eli sertçe tişörtümün içine girip göğsümü okşadı, gergin meme ucumu çimdikleyip çekiştirdi ve nefes nefese kaldığımda bana işkence etti. Boynumu da emdi.

Eli vajinama doğru indiğinde, arkama uzanıp kot pantolonunu açtı. İç çamaşırını indirip penisini çıkardım. Pürüzsüz ve sert bir şekilde dışarı fırlamıştı. Ucu sızdırıyordu ve ıslaktı. Avucumu ona sürttüğümde ürperdi.

Aman Tanrım. Çok güzel bir penisi vardı. Uzun, kalın, damarlı ve kaya kadar sertti. O kadife kaplı çeliğe dokunmak beni baştan çıkarıyordu.

Ama ben bu kadar kolay pes etmeyecektim.

Dikkatini dağıtan adam boğazımdaki elini gevşetti. Kendimi öne doğru çekip sürünerek uzaklaştım, o da beni bıraktı.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve tekrar koşmaya başladım, ne kadar uzağa gidebileceğimi merak ediyordum, kalbim çılginca çarpıyordu. Kendimi bir hayvan gibi hissediyordum. İkimiz de hayvandık, ormanın karanlığında en temel dürtülerimize kadar inmiştik ve başka türlü olmasını istemiyordum. Kaçmak istemiyordum.

Onun peşimden gelmesini, kontrolünü kaybetmesini, bana tüm ruhunu açmasını istiyordum.

Lex'in içinde ne varsa, hepsini dışarı dökmesini istiyordum. Gerçekten.

Ben iyi bir kız değildim, tıpkı onun doğru şeyi yapacak adam olmaması gibi. Haklıydı, kahraman değildi. O benim kötü adamımdı ve onu bu yüzden her zaman sevecektim.

Beni ne kadar çabuk yakaladığını görünce şaşkına döndüm. Beni yaprakların arasına, bu sefer sırtüstü, tişörtüm göğsümün üzerine kadar sıyrılmış halde ne kadar çabuk indirdiğini görünce şaşkına döndüm. Dizini bacaklarımın arasına sokup kasıklarımın bastırdı. Bileklerimden birini başımın üzerine, yere sabitledi ama diğer elimle hemen bıçağı aramıza aldım.

Lex daha hızlıydı. Beni silahsızlandırdı ve bıçağın ucunu erişemeyeceğim kadar uzağa, toprağa sapladı, ardından iki kolumu da sıkıştırıp ağzını ağzıma bastırdı.

Dilini içime sokup yumuşatırken ona teslim oldum, onu tekrar oyalamak umuduyla... ama bu sefer ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordum.

İkimiz de nefes nefese kalıp neredeyse boğulana kadar öpücüklerine karşılık verdim. Sonra ağzını çekip boynumu öptü. Vajinamı emerken yaptığı gibi hafifçe homurdandı ve dişleriyle tenimi ısırıldı.

Gözlerim geriye doğru kayd. O. Kahretsin, bayılıyordum. Vücudumdaki dişleri. Böyle bir diş fetişim olduğunu kim bilebilirdi ki?

Ben değilim.

Ah, bekle. Gümüş dişli bir adama aşıksın. Bir ipucu al.

Kendini bana doğru eğdi ve çıplak penisinin yumuşak sıcaklığını çıplak uyluğuma bastırdığını hissettim. Eteğim kalçalarımın kadar çıkmıştı ve kot pantolonu açtı, penisi özgür ve hazır.

Bir bileğini bırakıp elini aramıza doğru kayd. Dantelli külotumu yakaladı ve yırttı.

Açlık beni sardı, hafifçe boynumu ısırıldı, dişlerini geçirdi. Uyarılmam baş döndürücü bir dalga gibi içimden geçti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmiş miydim?

Hayır. Hayır, siktir et.

Onu bu kadar uzun zamandır bu kadar çok istememe şaşmamalı. Çünkü buna benzer hiçbir şey yoktu.

Bu saf, acı dolu, hayvani bir istek.

Bu sevişmek değildi. Bu temel bir içgüdüydü ve sarhoş ediciydi. Feromonların içinde boğuluyordum.

Beni hemen şimdi alabilirdi. Külotum mahvolmuştu. Prezervatifim de yoktu ve umurumda değildi. İçime girebilirdi ve onu durdurmazdım.

Ne kadar ileri gidebileceğini, herhangi bir kontrolü olup olmadığını görmek istiyordum.

Boynumu emerken inleyerek ona doğru eğildiğimde, bileğimdeki tutuşunu gevşetti. Elimi çekip kaslı sırtına, yumuşak gömleğinin üzerinden, deri yeleğinin altına doğru kaydardım, sonra parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Biraz titredi, tırnaklarımı ensesine sürttüğümde yumuşamış gibiydi.

Bir elimi hafifçe sırtına doğru uzattım.

Sonra sert bir dönüşle yana uzandım, neredeyse onu üzerinden atacaktım ve bıçağı kaptım. Daha tahmin edemeden bıçağı boğazına dayadım.

Belki de benden bir ısırık beklemiyordu.

Karamel rengi gözleri şehvet ve hayvansal bir sıcaklıkla parlıyordu, gözlerimin içine bakıyordu.

Bıçağa rağmen bana bastırdı, ağırlığını yavaşça tekrar üzerime verdi. Ben de aynı anda bıçağı indirdim, boğazına bastırmaya devam ettim ama etini kesmek istemedim. Beni tekrar öpebilene kadar kendini indirdi. Dudakları dudaklarıma değdi, havada asılı kaldı. Şakacı, yumuşak öpücükler, dişlerinin alt dudağıma hafifçe değmesi.

Tenine değen bıçaktan etkilenmemiş gibi davrandı ama içindeki gerginliği hissettim, eskisinden farklıydı. Dikkatli, temkinli. Boynunun arkasını okşadım, parmaklarım saçlarını kıvrıp çekiştirdim. Üzerime doğru kayarken ben de onu öptüm.

Kalçalarını geriye doğru itti ve ağır ereksiyonu bacaklarımin arasına düştü.

Kalbim davul gibi atıyordu. Beni şimdi almasını engelleyecek hiçbir şey yoktu, ta ki boğazını kesene kadar, ki bunu yapmayacaktım.

Elimde bıçak olsaydı ve Nico gerçekten beni becermeye çalışsaydı, hiç düşünmeden Nico'nun boğazını keserdim.

Lex'i kesmek istemedim. Sadece benim de ısırığımı olduğunu bilmesini istedim.

Artık biliyordu.

Ve bu onu tahrik ediyordu.

Kalçalarını esnetirken sert penisinin sıcak ucunun etime bastırıldığını hissettim. Bıçağı boğazına bastırmaya devam ettim, kanım başka yerlere hücum ederken kolum çabadan titriyordu. Sıkı meme uçlarımda, klitorisimde çılgınca attığını hissettim. O kadar ıslaktım ki, içeri kayabilirdi.

Beni öpmeyi bıraktı ve yüzüme bakacak kadar geri çekildi. Aşağı uzanıp bir eliyle kendini yönlendirdi, şişmiş başıyla beni nazikçe okşadı ve beni açtı.

Altında arzuyla titriyordum. Ama bıçağı boğazına dayadım, uyarı amacıyla ona doğru iterken çenesini hafifçe yukarı kaldırdım.

Lex, şehvetle tutuşmuş, dikkatli gözlerle bana bakıyordu ama yüzü sakindi. Tekrar kıpırdandı, diğer dizini bacaklarımin arasına yerleştirdi ve aniden bacaklarımı daha da açtı; kendimi yine çaresiz hissetmeme neden oldu. Ama bu sefer istiyordum. Hem de çok.

Aletinin başını içime doğru itti, beni nazikçe gerdi ve orada bıraktı. Elini vücudumdan şişmiş göğüslerime doğru gezdirdi ve çılgın kalp atışlarımı hissedebildiğini biliyordum. Muhtemelen her yerinde hissediyordu.

Meme ucumu sıkıığında dokunuşuyla eğildim. İnledim. Gözleri bana parladı ve hafifçe içime girip penisinin başını etime gömerken onu bıçakla tekrar uyardım.

Beni, beni açıp derinlere dalana kadar, pürüzsüzce derinlere doğru ilerlerken izledi. Şişkin aletinin üzerine ormanın zeminine saplanana ve zevkten altında kıvranana kadar. Saf şehvetle boğuk bir çığlık attım.

Onun kalp atışlarının benimkine çarptığını hissedebiliyordum.

Sanki aramızdaki ilk gerçek an buymuş gibi hissettim, bundan önceki her şey sadece puslu bir rüyaymış gibi. Bir anıydı, ki artık öyleydi.

Birdenbire, biz olduk. Birbirimize açık, çıplak, üzerimizde hala kıyafetlerimiz varken... ve bundan önceki her şey, sadece burada, böyle olmamız için oldu.

Sonra geri çekildi ve beni daha fazlasını isterken bıraktı. Elleri iki yanıma, toprağa gömdü. Sonra tekrar içime girdi, hazırlanmama fırsat vermeden, öncekinden daha derine girdi. Geri çekildi ve aynısını tekrarladı ve tüm ağırlığıyla içime gömüldüğünde nefesim kesildi. Dirseklerinin üzerine düştü ve ben de bıçağın onunla birlikte hareket etmesine izin verdim, tutuşum gevşedi.

Bıçağı elimden kaptı ve fırlattı, ben de kaslı kıcına yapıştım, o da bana tekrar tekrar vuruyordu.

Acımasızca üzerime bindi, beklediğimden daha sert bir şekilde içime girdi. Yine de, bu asla yeterli olmadı. Seks sırasında ilk kez, hayatımda, açıkça acı çekmek istiyordum ama Lex'in aklında farklı bir ceza vardı.

Dizlerini yere gömdü ve bu sefer daha yavaş bir şekilde içime derinlemesine girdi. Kendini beni becerirken izleyebilmek için kollarını tekrar yukarı itti. Amımın onun hamlelerini almasını izledi. Beni o kadar yavaş ve kasıtlı bir şekilde sahiplendi ki, her sahiplenici hamleyi ve ardından geri çekilirkenki yavaş çekişi hissettim.

O, benim hazzımı daha da artırırken, amım onu daha da sıktı. Artık kelimelerle anlatılamayacak kadar, onunla mücadele edemeyecek kadar, onu kışkırtamayacak kadar güçsüzdüm ve Lex, çaresizliğimden beslenerek beni izliyordu. Kendini tekrar kontrol altına almıştı ve acele etmeden, amımın onun etrafında nasıl çaresizce kasıldığını hissetmek için durdu.

Ben inlerken eğilip beni öptü.

"Adımı söyle Natalia," diye fısıldadı, sersemlemiş bir halde, tekrar içime gömülürken ve ben doruğa doğru titrerken. İçimde çok büyük, çok büyük ve durdurulamaz hissediyordu. Ve bana konuşmamı söylediğini anlamam uzun bir anımı aldı.

"Lex," diye nefes nefese söyledim. "Lex." Bacaklarımı beline doladım, tekrar tekrar içime girerken. Bana adını böyle söylediğinde, kendimi çıplak ve savunmasız hissettim ve her şey daha da güzelleşti. Beni esnetirken o kadar sert ve acımasızdı ki, hiç bitmesini istemedim. İçimde hissetmeyi çok seviyordum.

Bunu çok uzun zamandır istiyordum.

Tüm vücudum kontrolden çıkmış bir şekilde titriyordu, boşalmaya çok yaklaştım. Derin bir nefes aldım ve bacaklarımı gevşetip ona açıldım. Beni tamamen kontrol ediyordu ve bunun nasıl olduğunu bile tam olarak bilmiyordum. Bıçaklı olan bendim, değil mi?

Ama bu onu daha da tahrik etti.

Onu çıldırtıyordu. Gözlerindeki bakış. Sertleşen aleti, içime girerken...

Bana zarar vermemden endişelenmiyordu. Bana zarar vermemden endişelenmiyordu. Beni çamurun içinde beceriyordu ve bir kez olsun beni kirletmekten, bana karşı gerçek olmaktan endişelenmiyordu.

Lex'i yere yatırırken onu tutan bağları kırma düşüncesi beni aniden uçuruma sürükledi. "Lex," diye bağırdım, neredeyse korkmuş bir şekilde. Beni izlerken itişlerini tekrar yavaşlattı. Kasılma karnımın derinliklerinde başladı ve tekrar içime girdiğinde vücudum yavaş ve derin bir dalgayla kasıldı.

Tam zirvedeyken ağzımın içinden çığlık attım, parçalanırken çok fazla ses çıkarmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nerede kalmıştık? Burada güvende miydik? Hisler içinde boğuluyordum. İçim, sert penisinin etrafında çılgınca çırpınıyordu. Sert eli göğsümü kavrayıp sıktı ve sıcak ağzı diğer meme ucumu emerek kapattı.

Sonra dişleri, etrafındaki yumuşak ete gömüldü. Ayrılırken cennet ve cehennem gibiydim; karanlık ve aydınlık, tatlılık ve acı.

Sonra Lex kalçalarımı yere bastırdı ve içime daha sert ve daha hızlı girerken beni öptü. Öpüşmemiz sırasında boğazım tahriş olana kadar çığlık attım, kalçaları bana çarptığında hala keskin dalgalar halinde boşalıyordum. Nefes nefese kalıp ona, öpücüğüne tutunana kadar dilini ağızma soktu.

Sonra bana karşı koydu, ağızma doğru hırladı. Öpüşmemiz sona erdi.

Alt dudağını emdim, boşalırken ısırdım. Adımı inledi. İçime doğru sallandı, bir avuç saçımı kavrayıp sıkıca tuttu... içimde boşalırken titredi, penisi kıvrandı, etime gömüldü. Ve o anda kollarımda kendini çok insani, çok savunmasız hissetti. Et ve kan.

Onu sıkıca tuttum, sahiplenici ve koruyucu bir şekilde. Son bir kez irkildi ve kendini içime gömdü, sonra hareketsiz yatıp boğazıma doğru nefes nefese kaldı.

Altında rahatladım ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Şakaklarını öptüm, güçlü ve hızlı nabzını dudaklarımda hissettim. Serin esinti yaprakları hışırdatırken ve orman yumuşak seslerini çıkarırken, dünya bana geri döndü.

Ormanın seslerini dikkatle dinledim. Kimsenin geldiğini duymadım. Araba sesi de duymadım.

Ama insanlar bizi arayacaklardı. Tehlikede olduğumuzu biliyordum.

İkimizin de başına ne geleceğini bilmiyordum.

Ben de ona tutundum.

Üstelik hava çok soğuktu. Vücudu sıcak ve ağırdı, onu asla bırakmak istemedim.

Ensesindeki saçlarıyla oynadım. Ve kendimi "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hâlâ bir pisliksin," derken buldum.

"Kayıtlara geçsin, çok havalısın." Sesi hem sert hem de yumuşaktı ve boğazımı öptü. Sonra gözleri benimkilerle

buluştu. "Beni keseceğini sandım."

"Sana söylemiştim. Ben bir aksiyon kahramanıyım."

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama o kötü adam seni fena halde becerdi."

"Bunun için küstahlaşma. Küstahlıktan nefret ederim."

Güldü. Yumuşak, şişkin penisi hala içimdeyken bana güldü.

Onu ittim, iri bedeninin altından çıkmak için çabaladım. Bana gülümsedi, yavaş, kurt gibi bir gülümsemeyle, köpek dişlerinin uçları parlıyordu. Ama kalkmama izin vermek için kıpırdandı.

"Ya seni kesersem?"

Ay ışığında gözleri kararmış gibiydi. "Yine de seni becerebilirdim."

Üzerimi kıyafetlerimle örterken bakışlarımı kaçırdım. Aslında çoğunlukla Shane'in kıyafetleriyle. Ve yırtık iç çamaşırla.

"Natalia—"

"Bana öyle deme."

Tekrar ona baktığımda, penisini içeri sokuyordu. Başının üzerinde dururken bana baktı.

"Ve bana öyle bakma. Sen evlenmeye söz verdiğim çocuk değilsin."

"Biliyorum ki değilim." Yavaşça ayağa kalktı. "Ben o çocuktan çok daha fazla sevdiğin bir adamım. Ve ikimiz de itiraf edelim ki, o çocuğu seviyordun."

Gözyaşlarım gözlerimi durdurabildiğimden daha hızlı yaktı. Arkamı dönüp arabanın park edildiğini düşündüğüm yöne doğru yürümeye başladım. "Bıçağını unutma. Pahalı görünüyor."

"Talía."

Birkaç adım daha attıktan sonra nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederek durdum. Ona baktım.

Lex bıçağını botuna yerleştirdi ve elini muhteşem saçlarının arasından geçirdi. "Araba şu tarafta."

Onu beklemeden dönüp o tarafa doğru yöneldim.

Onun yetişebileceğinden emindim.

"Ben de seni sevdim, biliyor musun?" dedi arkamdan bir yerden ama ben durmadım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lex

Nico'nun göz tırmalayan arabasını peyzaj şirketinin otoparkına bıraktık, Shane'in arabasına bindik ve 7 numaralı otoyoldan batıya doğru yola koyulduk. Sonunda, 1 numaralı otoyola vardığımızda ve kuzeye, Kuzey Vancouver'a doğru gittiğimizde Talia bana nereye gittiğimizi sordu.

Derin bir nefes aldım ve o eski South Park bölümünde Kanadalıların söylediği "Follow the Only Road" şarkısını söylemeye başladım.

Gülmemek için kendini zor tuttu ama dayanamadı. "Neden sadece bir yol var?"

Şarkı söylemeye devam ettim. Bitirdiğimde koluma vurdu ve güldü. Kısa bir şarkıydı. Sadece birkaç dizesini hatırlayabildim.

O güldükçe ben de gülümsedim.

"Ne zamandan beri birdenbire şarkı söylemeye başlıyorsun?" diye sordu. "Ve iyi de değil, eklemeliyim."

"Sigarayla bıraktığımdan beri, birkaç yıl önce. Ayrıca sakız çiğniyorum, volta atıyorum, kitap okuyorum, ağız hijyenime çok dikkat ediyorum ve bol bol ot içiyorum."

"Evet. Bunu fark etmiş olabilirim." Bana gülümsüyordu.

"Stresli hissettiğimde bazen canım sigara içmek istiyor. Bu yüzden yukarıdakilerden birini içiyorum. Doğaçlama şarkı söylemek çoğunlukla arabada veya duşta işe yarıyor. Yoksa insanlar deli olduğunuzu düşünüyor."

"Zaten ben de bunu düşünüyordum," diye takıldı. "Sigarayı bırakmana ne sebep oldu?"

"Büyükbabam öldü. Hayatı boyunca sigara içti ve akciğer kanserine yakalandı."

"Ah." Gülümsemesi soldu. "Özür dilerim."

"Değilim. Pisliğin tekiydi," dedim ona dürüstçe. "Kimse onu sevmezdi. Babamın bile sevdiğini sanmıyorum. Hayatı boyunca gangsterlik yaptı, üç kez hapis yattı, biri kız arkadaşlarından birine ağır saldırıdan. Yıllar içinde beş kez vuruldu ve yetmiş dört yaşında intihar etti. Kanser teşhisi konduğunda acı çekmemek için kendini vurdu. Annemden duydum. Cenazeye gitti, muhtemelen gitmek zorunda hissettiği için, yoksa babam ona acı verir diye. Ben gitmedim. Sigarayı bırakmak... Bilmiyorum, sadece ondan uzaklaşmanın başka bir yoluydu."

Talia sessizdi. Keşke bu hikâyeyi onun için biraz daha güzel anlatabilseydim ama dürüst olmak gerekirse, ortaya çıkarabildiğim ve yine de dürüst kalabildiğim en güzel versiyon buydu.

"Şey," dedi bir an sonra, "yine de özür dilerim. Seni hokey maçlarına falan götüren iyi bir büyükbaban olmadığı için üzgünüm."

"Sende de bu var mıydı?"

"Hayır. İkisi de ben çok küçükken vefat etti. Baba tarafından büyükbabamı hiç tanımadım. Annemin babası iyi biriydi ama onu neredeyse hiç hatırlamıyorum."

"Özür dilerim. Sanırım bu da berbat."

"Peki, neden sadece tek bir yol var?" diye tekrar sordu. Konuyu değiştirmesini takdir ettim.

"Yani yanlış değil."

"Kanada'da birden fazla yol var!"

"Hı hı. Ama şu anda tam anlamıyla Trans-Kanada Otoyolu'ndayız. Pasifik'ten Atlantik'e kadar uzanan, gezegenin en büyük ikinci ülkesi, neredeyse sekiz bin kilometre uzunluğunda ve tüm ülkede önemli olan her şey orada."

"Bunu Edmonton'a söyle."

Kıkırdadım. Tekrar gülümsüyordu. Sadece gülümsemesini sürdürmek istiyordum.

Kuzey Van'dan geçip Batı Van'a geçtikten ve sahil boyunca kuzeye doğru ilerledikten sonra, 1. Karayolu'ndan ayrılıp 99 numaralı otoyola, Whistler'a doğru yöneldik. Ama Whistler'a gitmiyorduk.

Talia memnun görünüyordu. Daha şehri geride bırakmadan, Batı Van'ın kıyısında bir yerde uyuyakalmıştı.

Yanımda uyuyan ona baktığımda onu bırakmaya hiç niyetim olmadığını fark ettim.

Eğer öyle olsaydı, onu şu anda yanımda götürmezdim.

Penceresine sokulmuş, tote çantasına ve kapüşonlu üstüme sarılmış, Shane'in muhtemelen odun keserken giydiği eski bir oduncu ceketi giymişti. Çok bitkin olmalıydı. Dün, düğün gününün sabahı uyandığından beri ne kadar iyi uyuduğunu merak ederken, içimde bir suçluluk duygusu belirdi.

Çok az.

Araba kullanırken onu uyandırmak istemediğim için müzik bile açmadım.

Golf ve kır kulübünü biraz geçtikten sonra Squamish'e ulaşmak yaklaşık bir buçuk saatlik bir yolculuktu. Yüksek, yaprak dökmeyen ağaçlar, sıra sıra kaya bahçeleri ve sedir kiremitli evlerle çevrili bir yerleşim sokağından dağa doğru kıvrılan özel yola.

Kamu yolunun sonundaki özel kapıyı açmak için şifreyi girdim. Kapı arabanın arkasına kapanınca, karanlıkta dolambaçlı yoldan yavaşça yukarı çıktım ve hayvanlara dikkat ettim. Yol boyunca güneş enerjili ışıklar parıltıyordu, karanlıkta sadece iki taraftaki yüksek ağaçlar vardı.

Yolda birkaç virajdan sonra, yol açıldı ve evin önüne çıktı. Sedir ve taştan yapılmış, yüksek pencereleli iki katlı ev, çatının en yüksek noktasının altında büyük bir gül penceresinin modern versiyonuydu ve her pencerenin altındaki saksılardan bitkiler dökülüyordu. Kışın, karla kaplı, muhtemelen zencefilli kurabiye fantezisinden fırlamış gibiydi, ama şekersiz. Ama henüz kar yoktu.

Evin önüne park ettiğimde hareketle aktive olan birkaç ışık yanıyordu. Üç araçlık garaj kapalıydı, evin ön girişindeki pencerelerden görünen tek bir ışık yanıyordu ama evde kimsenin olmadığını biliyordum. Hafta içiydi. Dane genellikle hafta içi şehir dışına çıkmazdı.

Yapılacak çok iş var.

Milyarder bir insan için kardeşim çok fazla çalışıyordu. Hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Birkaç ay önce Dane'in bana verdiği anahtarla ön kapıyı açtım, kaşlarımı çatarak ve Kings kesimli saçıma anlamlı bir bakış atarak, "Acil kullanım için." dedim. Belki de benden daha iyi biliyordu ki bir gün birinden veya bir şeyden kaçmak zorunda kalacağım ve buna ihtiyacım olacaktı.

Alarm kodunu girdim, sonra Talia'yı almak için arabaya geri döndüm. Yolcu kapısını dışarıdan dikkatlice açtım, düşmemesi için destek olmak için içeri uzandım. Onu kollarıma alıp yatağa yatırabileceğimi, rahat ve dinlenmiş bir şekilde uyanmasını umuyordum. Ama kollarımı ona doladığımda uyandı.

"Ha? Neredeyiz?" Birden irkildi ve evin heybetli rüya manzarasına kocaman gözlerle baktı.

"Güvende," dedim. Rahatladı ve onu kaldırmama izin verdi.

Gözlerini kırpıştırarak uyanırken onu eve taşıdım.

"Zayıf değilim," diye mırıldandı, "yürüyeblirim." Ama bu yarım yamalak bir itirazdı. Sanki beni bırakmamı istemiyormuş gibi bana yapıştı.

Kapıyı arkamızdan tekmeledim ve onu açık mutfağa geri götürdüm. Dane ile bol bol viski içtiğimiz evin kalbi, Dane'in burayı satın almasından bu yana geçen altı ay boyunca bol bol kardeşçe sohbetler etti. Karısı Devi, kız arkadaşlarıyla jakuzide gülerken, ben de milyarlarca dolar bir yana, benim de böyle bir hayatım olup olmayacağını merak ettim.

Talia'yı bu berbat koşullar altında buraya getirdiğim için biraz üzgünüm. Onu buraya tam bir misafir gibi getirip bir içki içip, bikiniyle jakuziye sokup kardeşime göstersem iyi olurdu.

Siktir et. Olmuyordu.

Çok daha uygun olanı, onu esir alıp, nereye gittiğimizi söylemeden, çıplak ayak ve yarı giyinik halde buraya getirmemdi. Bu açıdan gerçek bir Romeo'ydum.

Onu ayağa kaldırdım, sonra daha fazla ışık yaktım.

Buzdolabına gittiğimde, hemen ön tarafa yapıştırılmış fotoğraflara odaklandım. Bir de mutfakla oturma odası arasındaki gömme rafların yanındaki çerçevelerde sergilenenlere. Dane ve Devi'nin fotoğrafları vardı. Katie ve Jesse'nin ve tanıdığı başka insanların da fotoğrafları vardı. Bir ikisinde de ben vardım.

"Burası Dane ve Devi'nin evi mi?"

"Evet. Onların mekanlarından biri."

"Kardeşin çok..." Devi ile düğün fotoğrafını inceledi. "Çok çekici," diye bitirdi sözlerini. "Onunla ilk tanıştığımda, kim olduğunu bile bilmeden önce, geçen yılki o maskeli balodaydım. Melek kanatları takıyordu ve tişört giymemişti. Neredeyse eriyordum."

Buzdolabından birkaç şişe Whistler buzlu suyu çıkardım.

"Bunu söylemediğini varsayacağım."

Bana baktı. "Sen de oradaydın."

Evet. Hatırladım. Kardeşim sarhoştı, Devi'yi kaybettiğini düşünüyor ve onu geri almaya çalışıyordu. Çok acıklı bir sahneydi.

"Beni fark etmemiş gibi davranıyorsun..." dedi ve bana doğru yaklaştı.

Bakışlarım vücudunda aşağı doğru kaydı ve tekrar yukarı çıktı. "Seni fark etmemek zor."

Düşünceli bir şekilde beni süzdü. "Sana benziyor. O an nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Kardeş olduğunuzu."

Ona bir şişe su uzattım. "Birbirimize pek benzemiyoruz."

"Öyle," dedi. "Gözlerinde. Elmacık kemiklerinde. Ve... penisinde."

İçmeye başladığımda ağzımdan su döküldü; elimin tersiyle sildim. "Ne...?" Kardeşimin penisini hiçbir şekilde görmemiş olması gerekirdi.

"Kastettiğim... tavır. Özgüven. Uzantı değil."

Ona baktım ve gülümsedi.

Sonra ikimiz de sanki çölde sendeleyerek gelmişiz gibi içtik. Ben şişemi durmadan bitirdim. O da şişenin yaklaşık dörtte üçünü içti, sonra ikimiz de geçirdik.

"Bu iğrençti," dedi. Ama ikimiz de nefes nefese sırttık. "Bu kadar susadığımı fark etmemiştim."

Gülümsemem soldu. Bunu da az önce yaşadığı boktan şeylere ekleyin. Bitkin, susuz kalmış, yetersiz beslenmişti, alnında bir kesik ve muhtemelen ormanda koşarken ayaklarında kesikler vardı. Anlayabiliyordum; biraz topallıyordu ama saklamaya çalışıyordu.

Ve kim bilir daha ne zararlar verilmişti.

"Seni soyup her yerini inceliyorum."

Suyunu içerken neredeyse boğuluyordu. "Ah. Tamam." Yüzümdeki son derece ciddi ifadeyi okudu. "Duyduğumdan daha az cinsel içerikli olduğunu kastettin."

Elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı, ikinci kata çıkardım. "Hadi gidip seni temizleyelim."

"Sana bir tavsiye," dedi, yetişmek için acele ederek. "Bunu asla bir kıza söyleme. Kendini kirli hissetmesine neden olur, hem de hiç de iyi anlamda değil."

İçeri girerken ışıkları yaktım ve onu her zaman kaldığım en büyük misafir odasına götürdüm. Kendine ait bir

banyosu vardı. Işıklarda, ısıtma, televizyonlar ve hemen hemen her şeyde olduğu gibi hareket algılama sistemi vardı ama nasıl açacağımı bilmiyordum. Daha önce hiç Dane olmadan buraya gelmemiştim.

Talia yol boyunca kekeledi, etkilenmiş gibi sesler çıkardı. "Şey... dur... bana burayı görme fırsatı bile vermiyorsun? Beş yıldızlı bir tatil köyü gibi."

Onu doğruca banyoya çektim. "Sonra görüşürüz. Kıyafetlerini çıkar." Suyu açtım, sonra etrafına bakınırken onu soymaya başladım.

Nefes nefese kaldı. "Üzerinde kek servis ettiğiniz üç katlı şeyin üzerinde beş çeşit misafir sabunu var!"

"Bunu söylerken ağzının suyu akıyordu."

"Mermer tezgaha bak! Çok güzel! Eminim Calacatta'dır."

Not edildi. Talia De Santis güzel, gösterişli, pahalı şeyleri severdi.

Onu tutmayı düşünüyorsam muhtemelen kulüp binasındaki o berbat küçük odamdan taşınmam gerekecek.

Eğer.

Sen bir pisliksin.

Bu noktada, eğer onu korumak için savaşmaya ve ölmeye hazır değilsem, onunla bir saniye daha geçirmeyi hak etmiyordum.

Artık çıplaktı ama pek farkında değil gibiydi, ellerini çırparken göğüsleri sallanıyordu. "Ah, jakuzileri çok severim. Bir de tüm eşyaların için şu güzel bambu küvet tepsisine bak!"

Baktım. "Ne eşyası?"

"Biliyor musun, banyo yaparken biraz şarap, ucuz bir dergi ve mumlar istersin..."

Ona bakakaldım.

"Ne?"

"Banyoya gir, Tal."

O küvete girdi ve ben misafir sabunlarını, losyonlarını, jellerini ve daha önce hiç fark etmediğim her şeyi

karıştırdım. Buraya her gelişimde gözlerim sanki "Kız işi, alakası yok" der gibi donuklaşırdı.

Banyo köpüğü denen bir şey buldum. Bu köpük banyosuyla aynı şey miydi? şeftali mangosu kokuluydu.

"Mango sever misin?" şeftaliyi sevdiğini zaten biliyordum.

"Evet!"

Açıkçası, burası Shane'in seks kulübesinden çok daha fazla etkilemişti onu.

Onu mutlu görmek bana iyi hissettirdi. Her ne kadar boktan şartlar altında olsa da.

Küvet dolarken içine biraz meyveli köpük döktüm. İçini çekip tekrar suya girdi. Saçları hâlâ yarı yarıya ılık düğün saç modelinin içindeydi. Biraz şampuan bulup, yıkamak isterse diye, göz koyduğu bambu tepsiye koydum.

Sonra tezgahıtan birkaç mum toplayıp tepsiye dizdim. Mumların yakınındaki bir kutuda bulduğum uzun tahta kibritlerle yaktım.

Talia gözlerinde yıldızlarla beni izliyordu. Ya da belki de sadece mum ışığındandı.

Sonra küvetin kenarına oturup ayağını tuttum ve sudan çıkardım. Derisini incelemeye koyuldum ve küçük sıyrıkları bir bezle dikkatlice temizledim. Diğer ayağına da aynısını yaptım, sanki sakat köpeğini yanan bir binadan kurtarmak için hayatımı riske atmışım gibi bana baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi ben bitirdiğimde.

"Yüzündekiyle baş başa bırakıyorum. Çok hassas görünüyor ve sana zarar vermek istemiyorum."

Suyu kapattım. Dev küvet sonunda dolmuştu.

"Benimle geliyor musun?" diye sordu sessizlik içinde.

"Birazdan duş alacağım. Biraz havaya ve düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

Birbirimize baktık ve her şeyin onu gerçekten etkilediğini görebiliyordum; görüldüğü kadar iyi değildi. Gözlerinin altındaki hafif gölgeler bunu ele veriyordu. Düğün saç modelinin kalıntıları yüzünde cansız ve yorgun

bir şekilde asılı duruyordu. Alnındaki çirkin sıyrık kurumuştı ve güzel yüzünde çok yakışmıyordu.

Benim yüzümden orada olmasından nefret ediyordum.

Bunu da, ona yaşattığım diğer tüm boktan şeyler gibi, hafızasından silmek istiyordum.

Her şey beni de etkiliyordu. O kadar yorgundum ki, bir hafta uyuyabilirdim. Ama bir daha nasıl uyuyabileceğimi de bilmiyordum. Sırtımda şeytan vardı.

"Çok büyük bir belanın içindesin," dedi yumuşak bir sesle ve eğer yanılmıyorsam, bunda sevgi vardı.

"Evet. Yarın. Bu gece, biraz dinlenelim."

"Tamam aşkım."

"Banyonun tadını çıkar. Alnındaki kesiğe bakmayı, temizlemeyi ve dikiş atılması gerekip gerekmediğine bakmayı unutma. İlk yardım malzemelerini bulacağım. Banyon bitince, ayaklarındaki kesikleri dezenfekte edip senin için saracağım."

Gözleri "Teşekkür ederim" diyordu ama sadece "Korkuyorum Lex" dedi.

Kahretsin. Sesindeki korku tonu. Gözlerindeki parıltı. Dayanamadım.

Bakışlarımı kaçırdım. "Biliyorum."

"Şimdi babama ne olacak?"

Buna verecek cevabım yoktu.

Arabada ne kadar uyuduğunu bilip bilmediğinin bir önemi yoktu, fide son tarihini geçirdiğimiz belliydi. Babası, krallardan biri veya fidyeyi bırakmaya gelen her kimse, ben fidyeyi almaya gelmedim. Onu teslim etmeye.

Babamın emrini yerine getirmek için hâlâ haftanın sonuna kadar vaktim vardı ama Nico'nun onu durumdan haberdar ettiğinden hiç şüphem yoktu. En azından onu Shane'in yatağına kelepçelezene kadar.

"Onu arayabilir miyim?"

Gözlerinin içine baktım. "Bu iyi bir fikir değil, Tal."

"Ama ailemin iyi olduğumu bilmesine ihtiyacım var. Şu anda ne düşündüklerini kim bilir."

Evet, anladım. Yani, fidye için kaçırsanız aklını kaçıracak ebeveynlere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordum. Ama şu anda ilk endişem ailesi değildi.

"Beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sordum içtenlikle.

"Elbette hayır," dedi kısık bir sesle. "Ve uykumu alır almaz, sorduğun için seni yumruklayacağım."

İç çektim. "Bu gece birini ararsan olacağı bu işte. Bana bu geceyi ver. Böylece uyuyabiliriz ve ben de bir çıkış yolu bulabilirim."

Sesimi sakın tutmaya çalıştım. Sakin ol. Ne kadar korktuğumu bilmesini istemedim.

Ama korkmuştum.

Çünkü artık zarar çoktan verilmişti.

Nico'nun Roni'yi alması. Kulübüme yalan söylemesi. Babam için fidye toplamak yerine Talia ile kaçması.

Sırtımda hedef varken Talia'yı güvende tutmaya çalışıyordum.

O kadar çok seviyede becerilmiştim ki, önce hangisini çözmeye başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Birazdan gelip seni kontrol edeceğim. Uzakta olmayacağım. Hemen aşağıda, verandada sigara içiyorum, tamam mı?"

"Tamam. Aylara dikkat et."

Hafifçe sııttım. "Sanırım şu anda kış uykusundalar."

"Gerçekten mi? Bu kadar erken mi?"

"Talia. Hiçbir ayı beni yemeyecek. Birkaç dakikaya görüşürüz."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Onu orada, küvetinde güvende bırakırken kapıyı kapatmamı izledi.

Dürüst olmak gerekirse, Joey Montanari ile karşılaşmaktansa bir ayı ile karşılaşmayı tercih ederim.

Oturma odasının arka verandasına çıktım. Yumuşak beyaz veranda ışıklarıyla donatılmıştı. Ormanda böcekler cıvıldıyordu. Veranda sandalyelerinden birine oturup derin bir nefes aldım.

Talia'ya da söylediğim gibi, güvendedeydik. En azından birkaç saatliğine. Belki birkaç gün.

Ama Krallar bizi bulana kadar durmadılar.

Artık resmen kaçtığımıza göre, en acil endişelerim a) Talia'yı nasıl güvende tutacağımı ve b) nefes almaya devam edeceğimi bulmaktı. Her iki durumda da, elimden geldiğince.

Vincenzo'yu aramak için çağrı cihazımı kullandım. Birkaç dakika sonra geri dönüş aldım.

Telefonu açtığımda babam, "Erkencisin," dedi. Beni kendisinin aramasını iyiye işaret olarak görmedim. Telefonda hiç konuşmadık. "Coşkuna hayranım."

Öyle mi? Yoksa Nico'nun neden onu arayıp haber vermediğini merak mı ediyordu?

"Nico'yla ilgili bir sorun vardı. Şimdilik hallettim. Ama geri kalanı üzerinde hâlâ çalışıyorum."

Bu durum sessizlikle karşılandı.

Sonra: "Bana belli bir düğüne baskın yapmaya karar verdiğini söyledi."

"Yaptım."

Takdirle kıkırdadı. "Sanırım bu, gelinin babası tarafından pek hoş karşılanmamıştır."

"Evet. Sanırım."

"Neredesin?"

"Güvenli bir yere."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra babam, "Bazen en iyi planların bile... esnek olması gerekir. Hafta sonuna kadar istediğimi bana ulaştır, yoksa onunla kendin evlenebilirsin." dedi.

"Evlenmek mi?" Kelime ağzımdan çıkıverdi.

"De Santis'in bekar bir kızı var. Ve intikamdan daha çok neyi severim biliyor musun? Telafi."

Kalbim göğsümde güm güm atarken hiçbir şey söylemedim.

İntikam mı? Telafi mi?

Talia'nın babasıyla arasında gerçekten ne haltlar dönüyordu?

Ben konuşmayınca, "İttifak istiyorum" dedi.

İstiyorum.

İşte yine o sözler.

Talia ile evlenmemi neden istiyordu, babasını kontrol edebilmek için mi? Onu yakınında tutarak, ondan daha fazla para sızdırarak, istediği zaman hayatını tehdit ederek mi?

HAYIR.

"Bir anlaşmanız vardı, değil mi?" dedi kısaca. "Önce sana söz verilmişti."

"Biz çocuktuk."

"Yine de. Yirmi dokuzuncu doğum günün yeni geçti. Eminim ki seni almaya geldiğine şaşırmayacaktır."

Ve muhtemelen gelip kafasına silah dayasam bile umurunda değildi.

"Anlaşmayı hatırladığından şüpheliyim." Sesimi sakın ve mesafeli tutmaya çalıştım. Babamın Talia'ya olan bağlılığım hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordum. Ya da onun bana olan bağlılığı hakkında. Hiçbir şey.

Ama onu bir yerlere götürüp Nico'dan uzaklaştırmam çok şey anlatıyordu.

Sesimden bunu duymasına gerek yoktu, onu korumaya çalıştığımı biliyordu.

Ya da onu kendime saklamaya çalışıyorum.

"O zaman ona hatırlatırsın," dedi. "Zor olmayacak."

"Onu, henüz pek tanımadığı bir adamla evlenmeye ikna etmek için mi?"

"Evlenmeyi kabul ettiği son kişiyi çok uzun süre tanımadığını duydum," diye belirtti. "Sen hep romantiktin. Bütün o şiirsellik... o hayallerle dolu kafa."

Hiçbir şey söylemedim.

"Çok güzel bir kız, değil mi? Eminim başarabilirsin. Üç günün kaldı. Başarmak için bundan fazlasına ihtiyacın olmayacak."

Ben ona susarak cevap verdim.

Adama söylenecek hiçbir şey yoktu aslında.

"Ya oğlum?" diye ekledi karanlık bir sesle. "Hadi bakalım. Fotoğrafını herkese göstereyim... diğer erkeklerin bu kadar ikna edilmesine gerek kalmaz."

Daha sonra hat kesildi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Lex

Babam telefonu yüzüme kapattıktan sonra geri aramayı denedim. Ama Vincenzo'nun telefonuna kimse cevap vermedi. Babamın doğrudan bir numarası bile yoktu.

Kalın bir puro yaktım ve hepsini içtim.

Sonra gidip kardeşimin şarap odasında bir şişe beyaz şarap buldum, açtım ve Talia'ya bir kadeh doldurdum. Kilerde bir ilk yardım çantası buldum ve şarapla birlikte yukarı çıktım.

Talia'yı küvette buldum. Bana ve şarap kadehine parlak bir şekilde gülümsedi.

"Eriyorum," diye özür diledi, ıslaklığından sarhoş gibi bir sesle. "Şimdi çıkıyorum, yemin ederim."

"Aceleye gerek yok." İlk yardım çantasını tezgaha koyup bardağı ona uzattım.

Çekingen bir yudum aldı ama beni incelerken aklı başka yerde gibiydi. "Sürekli yarını düşünüyorum." Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Bundan sonra nereye gidiyoruz..."

"Bunun hakkında düşünmenize gerek yok."

"Neden? Çünkü ikimiz adına da yeterince endişeleniyorsun?"

"Öyle bir şey işte."

Şarap kadehini tepsisine koydu. "Sanırım kaçmalıyız."

Evet. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Ama babamın bana hatırlatması için birkaç söz yetti: Onu ondan koruyabileceğim hiçbir yere kaçamazdım.

"Talía. Seninle kaçamam."

Aramızda uzun, korkunç bir sessizlik oldu ve bana baktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü seni tehlikeye atıyor. Kötü adamlar benim peşime düştülerse, senin de peşine düşecekler, eğer bunu henüz anlamadıysan."

"Bana erkek gibi açıklama yapma," dedi sinirli bir şekilde. "Bütün bu saçmalıkları biliyorum. Zaten tehlikedeyim."

"Bu çok kötü bir argüman."

"Benim seçimim."

"Bana feministlik taslamanın zamanı değil. İstediyin her şeyi seçebilirsin. Ama bu hariç."

Bana dik dik baktı. "Ve yatağa kelepçelenmek."

"Dediğimi kanıtlıyorsun. Bu durum senin için tehlikeli. Bu yüzden seni bu durumdan kurtarmamız gerekiyor."

"İhtiyacımız olan şey mi? Şimdi sen bana neye ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?"

Tavana bakıp derin bir nefes aldım. "Benimle hiçbir yere kaçamazsın Talía."

"Tekrar. Benim seçimim."

"Tam burada, lüks içinde kalabilirsin. Güvende olduğun yerde."

"Peki sonra ne olacak? Dane'in beni asla çömelirken bulamayacağını mı sanıyorsun?"

"Seni almaya gelmesini isteyebilirim, bana kaçmam için zaman tanı. Seni Jude'a götürebilir. Krallar seni güvende tutar. Ayrıca babanla konuşabilirim. Babamla ne sorunu varsa onu nasıl çözeceğimizi bulmaya çalış. Para gerekiyorsa, ya da—"

"Ve sen öylece çekip gidiyorsun, öyle mi?" Sesi yükseliyordu. "Bensiz gecenin karanlığında kaybolacak mısın?"

"En güvenli şey bu."

"Senin için."

"İkimiz için de. Ama en çok da senin için."

Bana baktı. "Peki," dedi. "Eğer gerçekten istediğin buyusa." Ama gözlerini net bir şekilde okudum. Ben gidiyorsa, kesinlikle orada kalmayacaktı.

O, Dane'in, Jude'un, Shane'in ya da aradığım her kim varsa gelip onu almasını beklemektense, beni yalınayak ve tek başına avlamayı tercih ederdi.

Ayağa kalktı, su ve kabarcıklar çıplak vücudundan akıp gidiyordu. Küvetten çıktı, bana doğru yürürken bakışlarımı kaçırmadı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmamaya çalışarak ona sordum: "Ayrılmaya çalışırsam beni takip mi edeceksin?"

"HAYIR."

"Bu lanet bir yalandı."

"İstediğine inan." Tezgahtan küçük bir havlu alıp kurulanmaya başladı. Göğüslerini, erkeklerin kadınların banyodan sonra kurulandığını düşünmelerini istediği gibi okşadı. Yumuşak havluyu teninin üzerinde, sanki ön sevişme yapıyormuş gibi yavaşça gezdirdi. Kumaşı sert, pembe meme uçlarının üzerinde gezdirdi. "Beni terk etmek mi istiyorsun?" dedi, yarı yarıya kurumadan havluyu yere bırakarak, "git."

"Hâlâ kelepçelerim var," diye hatırlattım.

"Siz yapıyorsunuz?"

"Roni'nin giydikleri."

"Eğer bir daha asla o şeyleri benim iznim olmadan yanıma koymayı düşünürsen, pişman olursun."

"Bu evden birlikte çıkmıyoruz."

"Evet öyleyiz."

Parmakları kalçamda gezindi, aşağı indi, sonra tekrar yukarı çıktı, kot pantolonumun üzerinden hızla sertleşen

penisimin çizgisini takip etti. Sonra düğmeyi açtı.

"Duş almam gerek..." diye mırıldandım, o kot pantolonumu açıp aşağı indirirken. Önce pantolonumu çıkardım, sonra o çıkarırken iç çamaşırlarımı çıkardım. Gömleğimi kendim çıkardım.

"Ee?" dedi, penisimden tutup beni duşa doğru çekerek. "Duş al."

Beni sertleşmiş penisimin yanındaki cam duşa götürürken inledim. Suyu açtı, ılık akıttı, eliyle penisimi sıktı. Sonra beni duş başlığının altına çekti, o kadar büyüktü ki üzerimize yağmur bulutu çökmüştü.

Ona bakarken göz kapaklarım ağırlaştı. Şu an sadece havlıyordum, ısıracak hiçbir şeyim yoktu. Seks. Huzursuz uyku. Daha fazla seks mi? Gecenin geri kalanında başa çıkabileceğim tek şey buydu.

"Bir adamı öylece pipisinden tutarak gezdirebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sadece sen," dedi küstahça. Sonra beni derin derin öptü, ıslak ve yavaş bir şekilde mastürbasyon yapmaya başladı ve üzerimize ılık su döküldü. İçine düştüm, dik durmak için ellerimi arkasındaki duvara vurdum, o da çılgına dönerken.

"Talia..." diye nefes aldım, o öpücükten sıyrılıp boynundan aşağı doğru emiyordum. "Burada prezervatif olabilir... bir yerlerde. Gidip bakayım mı?" Gözlerinin içine baktım ve bana bakarken boynunu yiyip bitirmeyi bıraktım. Eli yavaş yavaş aşağı indi ama durmadı.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"HAYIR."

Birbirimize baktık.

"Güzel," diye fısıldadı. "O zaman sana güveniyorum."

"Ben de."

Tekrar çekmeye başladı; ellerini sırayla değiştirip avuçlarını penis başımın etrafında döndürerek, uzun, sıkı, yuvarlanan çekişler. İnlemelerim duşu doldurdu,

etrafımızda buhar yükseldi. O kadar sarhoştum ki, ön sevişmede neredeyse hiç hazırlık yapmadım. Sadece dişlerimle boynunu ısırdım, derin bir dille onunla öpüştüm ve bir elimi duvardan zorlayarak parmaklarımı küçük klitorisinin üzerinde gezdirdim, döndürdüm.

Ağızıma doğru inledi ve iki parmağımı içine soktum. O kadar kaygan ve ıslaktı ki, sabırlı olmaya çalışmadım.

Penisimi ellerinden çekip aldım, bacaklarını kalçalarım doladım ve sırtını duvara çarptım. Olabildiğince nazikçe, ama pek de nazik değildi.

Şaşkınlık/şehvetle çığlık attı. Sonra ona doğru itildim, derin bir şekilde, o da kesik kesik bir nefes aldı. Kolları sırtımı daha sıkı sardı, tırnakları omuzlarıma battı.

"Çok mu fazla?" diye mırıldandım tenine, yüzümü tekrar boynuna gömerek. Gözlerinin geriye doğru yuvarlanmasını, ağzının açılmasını ve boğazını hafifçe ısırduğımda çıkan tüm o tatlı, aç sesleri sevdim. Hem de hiç de yumuşak bir şekilde değil.

"Hayır. Sakla..."

Ve konuşma burada sona erdi.

Sonrasında yavaş, derin, ıslak, duvara yaslanmış bir sevişme oldu ve sonunda onun iki kez penisime boşalması, çığlıklar atması ve sonra ona öyle sert boşaldım ki hayatımda hiç yapmadığım bir coşkuyla ruhuma kadar işleyen bir homurtu çıkardım.

Ve ayaklarım fayansta kaydığında onu neredeyse düşürüyordum, ona o kadar sert çarpıyordum ki.

Ayağa kalktım ve nefes nefese birbirimize sarıldık. Başım dönüyordu ve penisim hâlâ zonkluyordu. Yavaş yavaş geri çekildim ve onun sersemlemiş, koyu gözlerine baktım.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Bu... tehlikeliydi."

Güldüm ve onu dikkatlice ayağa kaldırdım. Başım dönüyordu. Derin bir nefes verdim. "Evet. Neredeyse berbat bir şekilde bitiyordu. Eminim ikimizi de yere serecek, kafalarımızı çatlatacaktım."

"İyi ki kötü bitmemiş." Kollarını boynuma doladı, beni kendine çekerken öptü, yumuşak bedeni benimkine bastırdı. Onu uzun süre öylece tuttum, sadece öptüm.

Sonra duş aldık. Saçımdan bin bir tane minik tokayı çıkarıp şampuanlamasına yardım ettim. Tamamen temizlenip saç kremi sürüldüğünde, saçımı hızlıca yıkadım ve onu duştan takip ettim. İkimiz de biraz daha su içtik. Sonra sendeleyerek başka bir banyoya gittim, ona biraz mahremiyet sağlamak için işedim.

Yatak odamıza döndüğümde, elinde kalan kıyafetleriyle banyodan yeni çıkıyordu. Onu görünce içimi yine bir suçluluk duygusu kapladı. Bez çantasını arabada unuttuğumu fark ettim. Gerçi içinde pek bir şey yoktu zaten.

Cüzdanı da hâlâ bendeydi. Aşağıda, cebimdeydi. Ona geri vermeyi unutmamalıydım.

Ben de kot pantolonumu giyerek banyoya geri döndüm. İlk yardım çantasını ve Talia'nın şarabını aldım. Geri döndüğümde, yine Shane'in hokey tişörtünü giymiş, yatağın üzerinde, döşemeli başlığın yanında oturmuş, başucu lambasını yakmıştı.

"Giyebileceğin başka bir şey bulabilirim," dedim ona, "temiz bir şey istiyorsan. Eminim Dane'in buralarda bir yerlerde tasarımcı misafir bornozları vardır."

Bunu hemen kabul edeceğini düşünmüştüm. Ama başını iki yana salladı. "Shane'in tişörtünü beğendim."

Evet, Shane de onun bunu giymesini çok isterdi.

"Ona bundan asla bahsetmeyelim."

Sırıttı.

Sonra şarap içti ve ben işe giderken yüzünü buruşturmamaya çalıştı, ayaklarındaki küçük sıyrıklara antiseptikli pamuk sürdüm. Hiçbiri derin görünmüyordu ve banyo yaptıktan sonra temiz görünüyorlardı. Dinlenirken ayaklarını korumak için yumuşak bir gazlı bezle sardım.

Talia hiçbir şey söylemeden beni izliyordu.

Ayaklarıyla işim bitince, boş şarap kadehini mutfağa götürdüm; açık beyaz şarap şişesini buzdolabında bırakmıştım. Kadehini tekrar doldurdum, sonra tekrar yukarı çıkıp eline koydum ve alnına baktım. Henüz temizlememişti, bu yüzden yumuşak, nemli bir bez kullanarak onun yerine ben temizledim. Sonra da antiseptik sürdüm. Birkaç kez yüzünü buruşturdu ve sadece bir kez bacağıma yumruk attı.

"Ah!" diye yakındı.

"İ " dedim, bir yudum aldı.

"Biraz i melisin." Bardağı bana uzattı ama ben görmezden gelip yarasına odaklandım. "Harika. Umarım şişe elli bin falan tutmamıştır."

"Kardeşim bunu karşılayabilir."

Onu biraz gazlı bez ve küçük tıbbi bant şeritleriyle sardım. Kurumuş kanı temizlediğimde kesik tekrar kanamaya başlamıştı, ama sadece biraz.

"Sabah bandajı değiştirip kanamayı kontrol ederiz. Çok derin değil. İyi olmalısın."

"Teşekkür ederim, Dr. Davenport."

Ona bir bakış attım.

" ok yeteneklisin," diye belirtti.

"Savaşta sahra sağlık görevlisi."

Bana şüpheyle baktı. "Hangi savaş?"

"şaka yapıyorum." İlk yardım malzemelerini topladım.

"Ve sen sevimlisin," diye belirtti. "İnsanlar senin etrafta olmanı seviyor."

şarabı elinden aldım ve bir yudum aldım, ona şöyle bir baktım: Bu ne kadar g   l  bir şey?

"Bunu fark ettim," diye düşündü. "Hell & Back turnesinde. Ve başka her yerde. Kolayca arkadaş ediniyorsun. Ve insanları g ld r yorsun. Yani, son zamanlarda pek değil. Ama genelde daha... şakacısın." Yüzünde eski bir acının hayaleti belirdi. "Benim etrafımda hariç."

Bardağı komodinin üzerine koyup lambayı kapattım. "Aşağı kay. Uyuman gerek."

Yanına doğru kaydığımı fark edene kadar kıpırdamadı. Sonra yanıma uzanmak için aşağı kaydı. Örtüyü üzerimize çekip kolumu ona doladım. Çıplak göğsüme doğru kıvrıldı.

"Babamla konuştuğunu gerçekten kastetti mi?" diye sordu karanlıkta. "Onunla baban arasında bir çözüm bulmaya mı çalışıyordun?"

"Belki. Bu bir seçenek." Babamın mantıklı bir insan olarak geçmişİ göz önüne alındığında, muhtemelen başarılı olma şansı yüksek değil.

"Belki de Kings'i aramalısın," diye düşündü. "Jude'u ara. Ya da gerçekten yakın olduğun kardeşlerden birini. Kulüpteki en iyi arkadaşın kim?"

İç çektim. "Maddox."

"O zaman onu ara ve her şeyi anlat. Anlamalarına fırsat ver. Bana veya Roni'ye zarar vermedin."

"Böyle olmuyor." Sessizliğinde benim için endişelendiğini hissedebiliyordum ve düzelttim, "Deneyebilirim. Onlarla gerçekten konuştuğumda." Bu, sanki gerçekten konuşulacak bir şey varmış gibi, kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlamış gibiydi. "Ama mesele sadece sen ve Roni değil."

"Peki konu ne?"

"Kardeşlik."

Gözlerinin döndüğünü neredeyse hissedebiliyordum.

"Anlamamı beklemiyorum. Bu bir kulüp meselesi. İşlerin yapılış şekilleri vardır. Yapılmaması gerekenler de."

"Yani, motorcu el kitabında, bir kızı kaçırıp sana bağlandıktan sonra, onu her zaman terk etmek zorunda mısın? Bunun için özel bir rozet falan mı kazanıyorsun?"

Ona baktım, güzel yüzü acı dolu bir silüete bürünmüştü. "Talía..."

"Şimdi görebiliyorum. Kırık bir kalp yaması, değil mi?"

"Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Bana bağlanmanı da dahil."

"Eh, bu yaşanmamış olduğu anlamına gelmiyor." Bana baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Tüm bunlar boyunca, otele gelip benimle gelmemi istediğin o çılgın dakikalar da dahil, beni güvende hissettiren tek şey sendin. Olan her şeyden sonra, beni gerçekten terk eder misin?"

Yutkundum. "Başından beri böyle olmalıydı Tal. Seni rahat bırakmalıyıldm." Bunu göremiyor muydu?

"Yapmalıydın. Ama yapmadın. Peki şimdi ne yapacaksın?"

Kolay; eğer o güçlü, savaşı, kararlı biri olmasaydı ve ben ona bu kadar bağlanmasaydım, bu soruyu cevaplamak çok kolay olurdu. Onu bu evde kelepçeler, kardeşimi arar, gelip onu almasını ve şafak sökmeden gitmesini söyledim.

Ne kadar ileri gidebileceğimi ya da ne kadar dayanabileceğimi kim bilebilirdi ama en azından o işin dışında olacaktı.

Ama bunu yapamazdım. Eğer bu fikir onu biraz olsun rahatlatsaydı, yapardım.

Ama artık bunu yapamadım.

Birlikte koşmamızı istediğini söylediğinde ona inandım. O da beni kaybetmek istemiyordu, ben de onu kaybetmek istemiyordum.

Biliyordum, birlikte kalsak bile, bu iş bitmeden muhtemelen birbirimizden ayrılacaktık.

Ve biliyordum ki eğer birlikte kalırsak, babam istediğini elde etse bile... o asla güvende olmayacaktı.

Ama yine de gidemedim. O uyuduktan sonra bile.

Sadece orada yatıyordum, onu izliyordum, nefesini dinliyordum.

Başını göğsüme yaslamıştım ve uykumda kolu beni sıkıca sarıyordu. Kollarımın arasında o kadar iyi hissediyordu ki, sanki hep orada olması gerekiyormuş gibiydi. Sanki sonunda bana sarılması, benim de ona sarılmam kaderinde varmış gibi.

Ve o an anladım: Aşık olmaya mahkûmduk.

Ve bunların hepsi babalarımızın suçuydu.

Düşman olacaklarsa bizi asla tanıştırmamalıydılar. Belki de hep düşmandılar? Ve nedenini bile bilmiyordum.

Ama o hikaye hep aynı şekilde devam ediyordu değil mi?

Savaş. Para ve güç uğruna.

Kan bağları ve çekişmeler.

Bir kazanan ve bir kaybeden.

Ama kimin kazandığı, kimin kaybettiği önemli değil, savaşta her zaman aynı olan bir şey vardı.

Generaller yataklarında öldüler; askerler siperlerde, bitkin ve yalnız bir şekilde öldüler.

Çocukken annem bana anne babasını, yani zengin ve güçlü büyükanne ve büyükbabamı anlatırdı. Birkaç yıl öncesine kadar onlarla tanışma fırsatım bile olmamıştı.

Bana ne kadar zengin olduğumuzu, ne kadar zengin olacağımı anlattı. Otuz yaşına geldiğimde milyarlarca dolar miras alacağımı söyledi.

Bana asla söylemediği şey, onun yüzünden zaten reddedildiğimdi. Çünkü o, babamla kaçtığı için reddedilmişti.

Çünkü evliydi.

Ama esas olarak suçlu olduğu için.

Gerçeği babamdan öğrenmek zorundaydım. Annem onu terk edip Vancouver'a taşınmadan hemen önce, bana her şeyin yalan olduğunu söylemişti. Hiçbir şey miras almayacağımı. Annemin ailesiyle hiç tanışmadığımı, çünkü onlar için ölmüş olduğumu.

Annemin bana yalanlar söylediğini, böylece onu seveceğimi.

Belki de bunun beni ona karşı kıskırtacağını düşünüyordu. Ama ben ona sadece "En azından beni hep sevdi," dedim.

Annemin kusurları vardı. Her şeyi mahvetmişti. Hem de çok.

Ama o asla bana bilerek zarar vermezdi.

Bunları bana, beni incitmek için değil, gerçek olmalarını istediği için söylemişti.

Ailesine kabul edilmemi istemişti. Kendisi de kabul edilmemi istemişti. Büyükbabam ve büyükannem tarafından tanınmamı istemişti.

Affedilmek istiyordu.

Ve bana hak ettiğime inandığı mirası almamı istiyordu.

Bunu gerçekleştirmek için bir sürü kötü şey yaptı.

Sonunda başarısız oldu.

Geçen yıl, hayatımda sadece ikinci kez annesi, büyükannem Helena ile tanıştığımda, bana miras teklif etti; eğer Kings'ten ayrılırsam. Davenport'ların bir suç örgütüyle, maddi veya başka bir şekilde bağlantılı olamayacağını söyledi.

Anladım.

Ama Kings'ten asla vazgeçmeyecektim. Beni dışarı atmaları, sırtımdaki renkleri kesmeleri gerekecekti. Ya da beni yere sermeleri.

Sonsuza dek krallar, sonsuza dek krallar.

Kesiklerimize yama yapılmıştı. Etime mürekkeplenmişti. Ve kemiklerime işlemişti.

Kardeşlik.

Talia'nın anlamadığını biliyordum. Anlamak zorunda da değildi. Bu benimle kulüp kardeşlerim arasındaydı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. İzin versem muhtemelen benim için ateş hattına atlamaya çalışacaktı. Artık bunu biliyordum.

Muhteşem bir yaşlı kadın olurdu.

Muhteşem bir eş.

Onu yatakta bırakıp aşağı indim, tekrar verandaya çıktım. Bu sefer telefonumu da yanımda getirdim; kendi telefonum, tek kullanımlık telefon değil. Ama hiç arama yapmadım. Hemen değil.

Bunun yerine, seçeneklerimi son bir kez daha düşündüm. Ama pek fazla seçenek yoktu. Ve hiçbirisi de iyi değildi.

Kaçmaya devam edersem... Hâlâ Krallara ihanet ediyordum, babama ihanet ediyordum ve şüphesiz bunun yüzünden ölecektim - ya da daha kötüsü, Talia'ya daha fazla zarar verecektim. Ve elbette, tıpkı babam ve ondan önceki babası gibi olduğum gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaktım.

Bencil, kötü ve beni tanıyan herkes için bir tehlikeydim.

Belki de bu benim en büyük korkumdu.

Babam için yaptığım işten kulüp arkadaşlarıma hiç bahsetmedim çünkü bu kulübümün renklerine ihanet etmektir. Daha da kötüsü, benim yüzümden Krallar ve Mafya arasında bir savaşa yol açacağından ve en sonunda sevdiğim insanların zarar göreceğinden gerçekten korkuyordum.

Kendime, babamın kimseye zarar vermemesi için, ben onu sevmiyordum dedim.

Bu saçmalıktı.

Sevdim.

Yapmasaydım, kulüp kardeşlerimin benim için savaşması, hatta ölmesi umurumda olmazdı.

Babam Lola'yı öldürdüğünde, Piper bana Kralların karşılık vereceğini söylemişti. Tam olarak köpek yüzünden değil; bana yaptıkları yüzünden. Bu benim seçimimdi. Yapmamayı tercih ettim. Çünkü geçmişte babamın düşmanlarının başına gelenleri görmüştüm.

Ne kadar da sık bir şekilde ortadan kayboluyorlar.

Mafyanın mafya üzerinde tek söz sahibi olduğuna inanarak yetiştirildim. Gerçek şu ki, diğer patronlar babamı asla dize getirmemişti. Komisyon, onun kötülüğüne göz yummuştu. Ve tüm patronların patronu, sözde vaftiz babası, yıllar önce ortadan kaybolmuştu. Babam onun sadece bir hayalet, bir hayalet olduğunu, adamları hizaya sokmak için kullanılan bir gölge figür olduğunu söylerdi. Ama bunu

bilsem bile, o hayaletin tehdidi babamı hizaya getirmeye yetmemiştir.

Eğer gerçekten en büyük güce sahip biri olsaydı, neden çılgın bir köpeğin serbestçe dolaşmasına izin verirdi?

Bir vaftiz babası yoktu. Babamı dizginleyecek, onun üstünde kimse yoktu.

Elbette ona karşı gelebilirdim. Ama bu, sadece başkalarının yaralanması veya ölmesi riskini taşırdı.

Talia ile kaçmanın onun için hiç bitmeyen bir tehlike anlamına geleceğini biliyordum.

Ama onunla birlikte olduğum süre uzadıkça, onu bırakma düşüncesi daha da zorlaşıyordu.

Kulübüme ihanetle yüzleşebilir ve ceza alma riskini göze alabilirdim. Sorgulama, dayak, işkence; bunların hepsi olasıydı. Kulüp, bir kardeşlikten başka bir şey değildi ve kardeşlerimle paylaştığım kuralları çiğnemiştım. Renkler; kardeşler; bölüm; kulüp. Hepsine ihanet etmişim.

Oylanarak görevden alınabilirdim. Hayatım, ya da daha kötüsü, bir kral olarak hayatım sona erdi.

On yıldır kraldım. Tüm yetişkin hayatım boyunca. Onlar olmadan, hayatım paçayı sıyırp gitsem bile ne yapardım?

Seçim ne kadar imkansız olsa da, Talia'nın güvende olmasını istiyorsam ya kendimi Krallara teslim etmem ya da onu Krallara teslim edip babama karşı tek başıma bir şekilde dik durmam gerektiğini biliyordum. Seçim asla kolay olmayacaktı.

Erkek olduğumdan beri, çocuksu özgürlük yanılsamalarına tutunarak ondan kaçıyordum. Ama gerçekte kim ve ne olduğumla yüzleşene kadar asla özgür olamayacaktım. Tüm eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşene kadar.

Ve diğer tarafta benim için bir şey kalıp kalmadığını öğrendim.

Ben de telefonumu çıkarıp Jude'u aradım.

Bir çalıştan sonra açtı. Sessizlik hakimdi bana, ama nefesini duyabiliyordum.

Onu neredeyse görebiliyordum, karanlıkta bir yerde oturuyordu, uyumuyordu. Sigara içmiyordu, içki içmiyordu. Belki de sadece Roni'nin uyumasını izliyordu, beni avlamaya ve ne kadar sürerse sürsün cevap istemeye kararlıydı.

"Jude," dedim, böylece onun ben olduğumu kesin olarak anlasın.

"Senden bir şey duymak istiyorum." Yavaş ve soğuk bir sesle konuştu. "Hastaneleri ve morgları aramaya başlamam mı gerekiyor?"

Ona duymak istediğini bildiğim şeyi söyledim. "Talia zarar görmedi." Neyse ki, doğruydı. Çoğunlukla.

"Onu en kısa sürede, zarar görmeden görsem iyi olur. O kız incinirse kardeşim, keşke onu hiç görmeseydin."

Erkek kardeş.

Bu kelimeyi hafife almadığını biliyordum.

Artık gerçekten de öyle olduğuna dair hiçbir yanılsamam yoktu. Muhtemelen beni kaybetmemek için benimle olabildiğince sohbet ediyordu. Bu yüzden konuşmaya devam ettim.

"Yaralanırsa," dedim, "kendim boğazımı keserim."

"Seni buna bağlı tutuyorum."

"Evet. Biliyorum." Şimdi bu konuyu aradan çıkardığıma göre, arama sebepime geldim. "Roni'yi kaçırان adamın adı Nico Barretti. Onu Burke Dağı'ndaki bir evde yatağa kelepçeli bulacaksınız. Tam adresi istiyorsanız, arabamı Grim'in 7 Numara'daki peyzaj iş yerinde bulacaksınız. Telefonum torpido gözünde. Kilidi açık. Adres, Shane Madrigal'in iletişim bilgileri altında. Burası onun evi. Shane ve Grim'in bununla hiçbir ilgisi yok ve hiçbir şey bilmiyorlar."

"Nico Barretti," dedi yavaşça, muhtemelen kadınının alan adamın adını hatırlamaya, bir sebep bulmaya çalışıyordu.

"Evet. Babamın tarafından kuzenim."

"Ve neden," dedi alçak ve ölçülü bir sesle, "babanın tarafındaki kuzenin yanında pis işler yapıyorsun?"

Uzaklaşmış, psikopat mafya babası babanla."

"Roni'yi almakla hiçbir ilgim yoktu. O kısım tamamen Nico'nun işiydi."

Yumuşak kahkahasını duydum. Korkunç bir sestti. Jude'un öfkesini hiç tatmamıştım, hatta eylem halinde bile görmemiştim. Ama kadınının da işin içinde olduğu bir durumda, bunun acımasız olacağını biliyordum. "Doğru. Talia'yı kaçırdın."

Gözlerimi sımsıkı yumdum, bu işin içinden çıkmak için kendimi zorladım. "Bana bir şey söyle. Onu sana teslim edersem güvende olacağına söz ver. Onu koruyacaksın."

"Evet," dedi karanlık bir sesle, "onu kaçırarak bir adamdan çok daha güvende olacak. Sana söz veriyorum."

"Onun güvende olduğundan emin olacaksın."

"Onun güvende olduğundan emin olacağım."

"O zaman gelip bizi almak istersen, seni bekliyor olacağız. Dane ve Devi'nin kulübesindeyiz. Jesse buradaydı, adresi bilmiyorsan ona veya Katie'ye sorabilirsin."

Telefonu kapattım. Telefonda söylenecek pek bir şey yoktu.

Kalbim, vücudumda kan, adrenalin ve korkuyla çarpıyordu. Ama olan olmuştu. İstesem bile bundan kaçamazdım.

Doğru olanı yapmıştım.

Talia'yı Kings'e teslim etmek zorundaydım. Yapabileceğim tek akıllıca hamle buydu. Tek hamle.

Roni'yi geri verdiğimde yapmam gereken hamle buydu. Talia'nın Shane'in evinde beni beklemesine asla izin vermemeliydim.

Ama o zaman birlikte geçirdiğimiz bu zamanları yaşayamazdık ve bundan da pişmanlık duyamazdım.

Ama artık bencil olmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Kralların onu eve götürmesine izin verirdim. Ve benimle ve babamla nasıl başa çıkacaklarına karar vermelerine izin verirdim.

Yutması ne kadar zor olsa da, gerçek řu ki, onunla tek bařıma bařa çıkmaya çalıřmak asla bana dūřmezdi. Bu planın bir gūn bařarısızlıęa mahkūm olduęu her zaman belliydi.

İřte o gūn gelmiřti.

Lanet olsun ki başarısız olmuştum.

Babamla baş edebileceğimi sanıyordum. Belki de içimdeki aptal bir taraf, Talia olduğu için, her şeyi kendi başıma halletmek istiyordu.

Ama ben bir hata yapmıştım. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Bu bakımdan tıpkı onun gibiydim.

Beni ve annemi kaç kez hayal kırıklığına uğrattı?

Sayırsız.

Belki de onun gibi ben de kōtū olmak için doęmuřumdur. İyi řeyleri mahvetmek için, tıpkı annem ve babamın her zaman çok yetenekli gōrūndūęu gibi.

Ama řu an yapabileceğim tek řey Talia'nın gūvende olduğundan emin olmak ve hatalarımın sonuçlarına katlanmaktı.

Bu, babamın annem veya benim için asla yapamadığı, benim onun için yapabileceğim tek şeydi; bizi gerçekten sevip sevmediğine bakmaksızın.

Ben onu bıraktırdım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Talia

Gece yarısı uyandığımda yatağımın boş olduğunu gördüm.

Kendimi doğrulttuğumda, balkonun açık kapılarının üzerinde uçuşan dalgalı perdelerin ardından karanlık bir adam silüeti gördüm. Tatlı esrar dumanı ve temiz hava kokusu aldım.

Yataktan Shane'in hokey tişörtüyle çıktım. O noktada, bu şeyi saklayıp ya hayatımın geri kalanında içinde uyuyacağımı düşündüm; hayatımın aşkıyla çılgınca aşık olduğumuz o birkaç çılgın günü hatırlamak için ya da Al Green'in "How Can You Mend a Broken Heart" şarkısı tekrar tekrar çalarken ve ben şişeden şeftali likörü içerken onu bir odun ateşinde yakacaktım.

Balkona doğru sessizce yürüdüm ve sanki melek kanatlarından örülmüş gibi duran perdeyi araladım.

Lex gölgede oturuyordu. Üzerinde gömlek yoktu, kot pantolonu açıktı, elinde bir esrarla ormana bakıyordu. Bana baktı.

"Seni uyandırdım mı?" Sesi gecenin karanlığında yumuşak ve boğuktu, bu beni ürpertti.

"Hayır." Sigaraya uzandım.

Bana uzattı, ben de bir nefes çektim. Bir an gözlerimi kapadım, temiz havanın ve esrar dumanının ağzımda dönmesine izin verdim ve sonra dışarı verdim. Ona geri verdim. Parmaklarımız birbirine değdi ve omurgamdan yukarı doğru elektrikli bir cızırtı yükseldi.

Saçları esintide hafifçe dalgalanıyordu. Yüzünü zar zor görebiliyordum, sadece genel manzarayı. Elmacık kemiği, çene kemiği. Burun. Dudak. Aynı anda hem narin hem güçlü, hem güzel hem vahşi hem de insan gibi görünüyordu. Kırılgan.

Gerçek.

Hepimiz gibi zamana, yasaya ve sonuçlara bağlıydı ve bir şekilde o da gecenin bir parçasıymış gibi, uhreviydi.

Ellerini hala tenimde hissedebiliyordum.

Yeşil, temiz gece havasını bir kez daha içime çektim ve karanlığa baktım. Neden böyle devam edip hiç değişmiyordu ki?

Neden birine hesap vermek zorundaydık?

Çocukluğumuzda babasının bir şey için peşine düştüğünü hatırlıyorum. Yazlık eviyle benimki arasında ağaçların arasında saklanıyordu. Başının dertte olduğunu biliyordu. Elimi tutuyordu ve korkup korkmadığını merak ediyordum.

Sonunda bana eve gitmemi söylemişti. Babasının onu aramaktan vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Başının belaya girmesini istemediğini biliyordum.

"Bu anda kalmak istiyorum" dedim ona.

"Gel yanıma otur." Yanındaki banka vurdu ve ben oturdum.

Karanlığa bakarak oturduk. Gökyüzündeki bulut kümelerinin arasından birkaç yıldız görünüyordu; koyu maviydiler ama tam olarak siyah değillerdi. Ufukta, Dünya'ya yakın, çok uzaktaymış gibi görünen dağ sırasını görebiliyordum. "Dışarıda gerçekten bir dünya var mı?"

"Teorik olarak."

"Kaçış planımızı çözdün mü?"

Uzun bir süre cevap vermedi. Sonra bana bir şey uzattı. Cüzdanım ve bir yüzüktü.

Carl'ın yüzüğü.

"Kahretsin." Yüzüğü unutmuşum. Yine. İkisini de elinden aldım. "Yüzüğü Shane'in evinde mi buldun?"

"Nico'yu yatağa kelepçeledikten sonra. Önemli bir şey bırakmadığından emin olmak için etrafa hızlıca baktım. Küvetin kenarında buldum." Sigarayı bana uzattı ve ben de biraz çekince gözlerimiz buluştu. "Sana geri vereceğimden veya tuvalete atıp atmayacağımdan emin değildim."

"Peki... teşekkür ederim. Doğru olanı yaptın."

"Şimdi ne olacak?"

Omuz silktim. Yüzüğü güvende tutmak için cüzdanıma koyup kenara koydum. "Sanırım geri veriyorum. Onunla evlenmiyorum Lex."

Hiçbir şey söylemedi. Ama bu sözleri duyduğunda rahatladığını görebiliyordum.

"Şimdi bize ne olacak?" diye sordum.

"Dane gelip bizi alacak."

"Bu akşam?"

"Evet. Yakında." Daha fazla ayrıntı vermedi.

Esrarı karanlıkta bitirdik. Ama rahatlamadım, tam olarak, sadece biraz daha korktum. Çünkü onun kurtulmuş olmadığını biliyordum, öylece.

"Peki sonra? Babamı mı arayacağız?"

"Sanırım göreceğiz."

Bunu ve evin bir tarafındaki, pencereden gördüğüm helikopter pistini düşündüm. "Arabayla mı gelecek, helikopterle mi? Yoksa tekneyle mi?"

"Önemi var mı?"

"Evet. Bensiz kaçmaya kalkarsan diye hazırlıklı olmam gerek."

Karanlıkta gözlerimin içine baktı. "Bunu neden yapayım?"

"Çünkü bu konuda inanılmaz derecede kahramansın."

"Sen hayal görüyorsun."

"Kabul et. Benim için en iyisi olduğunu düşünsen yine de kaçırdın. Babanın sana söylediklerini ve Kralların senden beklentilerini çiğneyerek kendini tehlikeye attın, benim için. Klasik kahramanlık hareketi."

Lex başını iki yana salladı. "Ne yapmaya hazırlanıyorsun, kaçtığımı mı söylüyorsun?"

"Arabaysa, kendimi kaputun üzerine atmak yeterince kolay. Tekne, daha zor. Tekneye bağlı. Helikopter... Zamanlamayı doğru yapmam gerekir, ama bensiz kalkış yapmaya çalışırsan, filmlerdeki gibi kesinlikle koşucu şeylerden birine tutunurum."

Bana baktı. "İniş kızaklarından mı bahsediyorsun?"

"Bunlara böyle mi deniyor?"

"Ne oldun şimdi, dublör mü oldun? Kendini öldürteceksin."

Omuz silktim. "Senin hatan. Gitmeye çalışmamalıydın."

"Senin hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

Bakışlarını kaçırmadım. "Bir kahramana ihtiyacım yok. Kötü adamla birlikte alevler içinde yok olmayı tercih ederim."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Eğer o sensen, evet öyle yapıyorum."

Karanlıkta onun duyulamayan iç çekişini duyabiliyordum. Geceye doğru baktı.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi.

"Romeo ve Juliet'i hiç okudun mu?"

Sert profilini inceledim. "Şey, tabii. On birinci sınıf İngilizcesi. Herkes okumadı mı?"

Kıkırdama ve homurdanma arasında yumuşak bir ses çıkardı. "Evet. Çünkü bir eğitimci, gençlere kahramanın ve kahramanın birbirleri için kendilerini öldürdüğü bir aşk hikayesi öğretmenin harika bir fikir olduğuna karar verdi."

"Hah. Daha önce bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Tamam, beni endişelendiriyorsun. Neden burada oturup genç intiharlarını düşünüyorsun?"

"Değilim. Kan davalarını, kaderi ve onsuz olmaktansa ölmeyi tercih edeceğin ama muhtemelen seni öldürecek birine aşık olmayı düşünüyorum." Bana baktı. "Benim yüzümden sana böyle şeyler olmasına izin veremem Talia."

Bunu anladım. Ciddi olduğunu biliyordum. Beni incinmekten korumaya çalıştığını biliyordum.

Ancak.

"Burada oldukça tipik bir erkek taklidi yapıyorsun Lex," diye bilgilendirdim onu. "Kahramanı küçümsüyor musun? Juliet'in tam bir baş belası olduğunu unutuyorsun. 'Gül dediğimiz şey, başka bir isimle de aynı güzellikte kokardı.' Romeo'nun soyadının Montague olması umurunda değildi."

"Peki bu onu nereye götürdü?"

"Tam da olmak istediği yerde," dedim inatla. "Romeo'yla."

"Hı hı. Cesediyle birlikte."

"Yani teknik olarak onun önce öldüğünü düşünüyordu. Bütün bunlar bir bakıma onun hatasıydı."

Bu gözlem pek hoş karşılanmadı. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve neredeyse hırıltısını yuttuğunu hissedebiliyordum. "Talia. Buradaki tek sorunun babam olduğunu mu düşünüyorsun? Kings mi? Sorun sadece ailem değil. Baban yapabilseydi şu anda bana neler yapardı sence?"

Hmm. Güzel soru.

Gariptir ki, bunu hiç düşünmemiştim.

Lex'in bakışları ağzıma kaydı. "Barış mı? Bu kelimeden nefret ediyorum," diye yumuşak bir sesle tekrarladı, "cehennemden, bütün Montague'lerden ve senden nefret ettiğim kadar."

Şaşkınlıkla ona gözlerimi kırıştırdım. Alıntıyı tam olarak çıkaramadım. "Bunu kim söyledi? Juliet'in annesi mi?"

"Kuzeni Tybalt."

"Romeo ve Juliet'ten alıntı yapabilir misin?" Elbette yapabilirdi. Bunu da külot ıslatma özelliklerinin kilometrelerce uzadığı listesine, en tepelerde bir yerlerde, ateşli dişlere yakın bir yerde ekleyin.

"Okulda Tybalt Capulet'in nefretin vücut bulmuş hali olduğu hakkında bir ödev yazmıştım. Kan davasının, aileler arasındaki savaşın dinamikleri beni fazlasıyla etkilemişti."

"Senin bu konularda biraz deneyimin var," dedim nazikçe.

"Çok fazla."

Omzuna hafifçe vurdum. "Bu ne halt oluyor Lex? Son zamanlarda hiç zehir içmedim ve içmeye de niyetim yok."

Derin ve sessizce bir nefes aldı. "Sanırım babanla benimki arasında iki milyon dolarlık fidyeden daha derin bir kin var."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Hayır. Sadece bir his."

Kendini geri çektiğini, aklından geçen her şeyi bana söylemediğini hissedebiliyordum. Çünkü beni korkutmak ya da belki de daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu.

"Bazen," dedi düşünceli bir şekilde, "bir adamın isteği intikamdan daha derindir. İntikam sadece bir an için tatlı gelir. Zeki bir adam, gücünün bileşik getirisini tercih eder. Özellikle de açgözlüyse."

"Neden bahsediyorsun?"

"Babam beni öldürse çok daha kolay olurdu," diye düşündü. "Ama o bunu yapamayacak kadar açgözlü."

Kollarımı beline doladım ve çenemi omzuna yaslayıp onu sıkıca tuttum. "Korkuyorsun."

"Hiç yara hissetmemiş yara izleriyle dalga geçiyor."

Bu alıntıyı dikkatlice düşündüm. "Hiç incinmemişken, acıyla, kalp kırıklığıyla ilgili şakalar yapmak kolaydır," diye çevirdim.

Gözlerimin içine baktı. "Ya gidip yaşamalıyım, ya da kalıp ölmeliyim."

Bunu tercüme etmeyecektim. Kollarımı ona daha sıkı doladım. Hiçbir yere gitmiyordu. Cesedimin üzerinden.

Vay canına, haklıymış. Şu anda derin bir Juliet havası seziyordum.

Ona sakın bir şekilde, "Bana Romeo'dan alıntılar yapmaya devam edersen, sana geri dönülmez bir şekilde aşık olacağım, Lex Davenport," dedim.

"Bunu zaten yaptın," dedi sertçe. Gözlerimiz karanlıkta, ciddi bir söz gibi kenetlendi.

Yüreğim sıkıştı, midem, ciğerlerim ve boğazım da sıkıştı.

"Evet." Derin ve titrek bir nefes aldım. "Evet, öyle. Neden bu konuda bu kadar haklı olmak zorundasın?"

"Çünkü seni tanıyorum." Parmaklarını çenemde gezdirdi ve yüzümü avuçlarının içine aldı. "Hep tanıdım. Altın gibi saçları ve yakından bakarsan sana her sırrını anlatan koyu gözleri olan minik bir sevgilim var. Cesaretten veya tehlikeden geri adım atmaz. Her zaman kanıtlayacak bir şeyi vardır. Küçümsenmekten nefret eder..." Başparmağını çenemde ileri geri gezdirdi. "Sana tüm kalbini verecek, hatta hayatını sana verip kanıyla mühürleyecek, korkmadığını kanıtlamak için."

"Çünkü senin kalbine karşı karşılaşabileceği en büyük tehdit olduğunu zaten biliyordu. Ve tüm içgüdülerine rağmen, cehennem gibi kaçıp asla arkasına bakmamalıydı... tamamen kararlıydı."

"Tal, ondan önce de her şey yolundaydı. Babanın teknesinden atladığın zamanı hatırlıyor musun? Seni ve babamı tekneden çıkarmak zorunda kaldıktan hemen sonra ben de atladım. Ve işte oradasın, baban da seni aynı anda tekneden çıkarıyor ve su öksürmeyi bırakır bırakmaz gelip bize bağırıyorsun-"

"Bunu yapması için ona meydan okudum, Bay Montanari!" diye sııttım.

Lex de yarım ağız gülümsedi. "Hem övgüyü, hem suçu hem de düşüşü sen üstlendin. Ve kendinden çok memnundun."

"Yüzünüzdeki ifadeyi görmek buna değdi."

"İşte," dedi, başparmağıyla yanağını okşayıp gözlerimin içine bakarak. "Dünyada ikimizin girdiği hiçbir oda yok ki, gözlerindeki o ışıltıyla bana bakmayasın."

Yutkundum. "Aptal gözler."

"Hiç poker suratın yok," diye onayladı. "Bir ara seninle poker oynamamı hatırlat."

"Sarsmak."

Beni öptü.

Öpüşmemiz, elleri tişörtümün altına kayarken ve benimkiler sert, çıplak göğsünde gezinirken derinleşti. Hâlâ öpüşürken yavaşça ayağa kalktık ve ellerim düğmeleri açık kot pantolonunun arkasından aşağı doğru inerek sıkı, kaslı kalçasını sıktı.

Birbirimizin soyunurken yatak odasına sendeleye sendeleye girdik ve yatağa girdiğimizde çıplak, birbirimize dolanmıştık. Boynunu yaladım ve tırnaklarımı sırtındaki dövmeyle sürttüm. Kısıtlanmış bir şehvetle titredi ve dilini ağzıma soktu. Öpüşürken bacağını kalçasının üzerinden geçirdim ve içime girdi.

Karanlıkta seviştik, yavaş, çaresiz bir birleşme. Eller ve ağızlar her hassas noktayı arıyordu. Öpüşmek. Birbirimize tutunmak. Bu yoğun, güzel şey beni ikiye ayırıyor, bedenim onunkini alıyordu.

Benim ona olan açlığımı giderecek kadar bile değildi.

Lex'le birlikteyken, bazı insanların sevgisine doymak için bir ömür boyu beklemesini anlayabiliyordum. Nasıl öldüğünüzü, yaşlandığınızı, birbirinizin kollarında, hâlâ aşık olduğunuzu. Hâlâ aşık olduğunuzu.

Birlikte orgazm olduk ve bunu göğsümde, omurgamda, kemiklerimin iliğinde ve zihnimin en karanlık yerlerinde hissettim, aynı zamanda içimde nabız gibi attığını da hissettim.

Boynumdan hafifçe ısırıldı ve beni oradan öptü, ismimi fısıldadı.

Natalia.

Gözyaşlarımı onun görmesine fırsat vermeden sildim.

Neden Carl'a aşık olduğumu düşündüm ki? Kravat taktığında çok yakıştığı, bana kapılar açtığı ve beni sevdiğini söylediği için mi?

Lex'in sevgisinden bir damlayı, Carl'ın okyanusuna tercih ederdim. Lex'in sevgisinin dalgası benden çekilirken, eğer çekilirse, kıyılarda susuz kalarak ölürdüm. Ve eğer dalga tekrar yükselirse, onun sevgisinde tekrar boğulmaktan mutluluk duyardım.

Sevdiğiniz insanlar vardı, sevdiğiniz insanlar vardı, hayatınızı feda edebileceğiniz insanlar vardı... ve gerçekten hayatınızı feda edebileceğiniz insanlar vardı.

Ancak şimdi gerçek farkı anlayabiliyordum.

Yavaşça birbirimizden ayrılp yan yana uzandık. Hâlâ nefes nefese, "Çok ürkeksin. Hâlâ uzaklaşmayı düşündüğünü hissedebiliyorum," dedim.

Gözlerimin içine baktı. "Bunu yapsaydım, söz veriyorum, yürür değil, koşardım. Kıçımda bıçakla dolaşacağını biliyorum."

İç çektim. "Şimdi seni esir almam gerektiğini hissediyorum."

Kıkırdadı, kolunu gözlerinin üzerine attı. "Seninle ilgili o kadar çok kabus gördüm ki, hiçbir fikrin yok."

Kahkahalarla güldüm. "Vay canına. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu kadar korkutucu olduğumu hiç bilmiyordum."

Gülümsemedi. "Her birinde seni kendime bağlıyorum. Sonra da seni kaybediyorum. Korkunç bir şekilde." Kolu düştü ve gözlerimin içine baktı. "Babam her zaman senin peşine düşer."

"Lex. Beni senden alamayacak."

Başını yavaşça salladı. "Her şeyi yapabilir. Bana güven."

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. "Bunu sanki bir tanrıymış gibi söylüyorsun. Her şeye gücü yeten biri."

"O bir tanrı değil, Talia. O Şeytan. Ve her şeye gücü yeten biri de değil. Sadece durdurulamaz."

"Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü henüz onu kimse durdurmadı."

"Belki de Krallar yapar."

Hiçbir şey söylemedi ama umutsuzluğunu hissedebiliyordum. Sanki Kral'ın onu ele geçirmesi halinde cezalandıracağından emindi.

Ama ben Jude'a ve Roni'ye hâlâ güveniyordum.

"Onlara ne söylemeliyim?" diye sordum. "Jude'a ne söylemeliyim?" Çünkü ikimiz de bana soracakları soruları olacağını biliyorduk. Bir noktada bizi bulacaklar ve bir konuşma başlayacaktı. Bir hesaplaşma.

Jude, Roni'nin başına gelenleri asla cevapsız bırakmayacaktı.

"Onlara her şeyi anlat."

"Gerçekten mi?"

"Onlara yalan söylemek sana yardımcı olmayacak. Gerçeği öğrenecekler."

"Gerçek şu ki seni seçtim." Elimi göğsünde gezdirdim ve parmaklarımın tersiyle boğazını okşadım. "Beni kandırdın. Ve yine de seni seçtim."

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "O zaman onlara bunu söyle."

"Peki babama ne diyeyim?"

"İstersen ona da her şeyi anlat."

Yatağa, yanına yığıldım. "Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Benden çok hayal kırıklığına uğrayacak." Karanlık tavana baktım ve bu fikrin üzerimde ne kadar az etkisi olduğunu fark ettim. "Hah. Eskiden buna çok önem verirdim."

"Artık yapmıyor musun?"

Omuz silktim. "Belki beni reddeder."

Lex bana yaklaştı. "Bunu neden söyledin?"

"Çünkü." İç çektim, karanlığın içinden aniden beliren anılardan rahatsız olarak. "Küçük bir kızken, beni koşulsuz sevdiğini düşünürdüm. Bunu yapmamak için hiçbir sebebim yoktu. Bir keresinde, neden kız ya da erkek kardeşim

olmadığını sorduğumda, zaten mükemmel bir çocuğu olduğunu, bu yüzden başka birine ihtiyacı olmadığını söylemişti. Bu bana hissettirdi..." O anı düşündüm. Gözlerimi kapattım ve gerçekten hissetmeye çalıştım. Şimdi bile göğsümde çok canlı bir şekilde hissediyordum. "Özel. Ve babamın sevgisini sonuna kadar hak ediyor. Sanki... Bu kadar özel olarak bunu hak etmiştim." Gözlerimi açtığımda Lex'in beni dikkatle izlediğini gördüm. "Ama birinden bir şey kazandığında, onu geri alabilirler, değil mi?"

Anlamış gibi hafifçe başını salladı ve ben de devam ettim.

"Babam çok uzaktaydı, sürekli çalışıyordu ama etraftayken harika bir babaydı. Kendini adamıştı. Sevgi doluydu. Bana değer verildiğimi hissettirdi. Ama aynı zamanda gerçekten eski kafalıydı. Katı ve koruyucuydu. Sertti. Ve çok uzakta olduğu için, tarifsiz bir endişe duygusuyla büyüdüm. Sanırım güvensizlik. Annemle babamın sürekli uzakta olması hakkında tartıştıklarını duyardım. Boşanıp babamın sonsuza dek gideceğinden çok endişelenirdim."

"Ama o hiç gitmedi, değil mi?"

"Hayır. Sevmedi." Çocukken birlikte geçirdiğimiz yazları ve babamın Lex'e verdiği tepkiyi hatırlayarak onu inceledim. "Senden hoşlanmadı."

"Biliyorum."

"Ya da en azından, senin etrafında dolanmamdan hoşlanmıyordu. Senden uzak durmamı söyledi. Babanın kötü biri olduğunu söyledi."

"Öyle," diye onayladı Lex.

"Beni tekmeden atlayıp kıyıya yüzmeye cesaretlendirdiğinde ve babalarımıza bunun benim fikrim olduğunu söylediğimde, beni buna cesaretlendirdiğini kabul etmek istemedim. Çok cesur davrandığımı düşündüm. Babama sırf sen söyledin diye bir şey yapmayacağımı gösteriyordum. Tabii ki yalandı. Benimle gurur duyacağını sanmıştım. Ama tam tersine, çok sinirlendi." Ben de o anı

düşündüm. Babamı hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek nasıl hissettiğimi. "Bana bu kadar kızdığını ilk hatırladığım zamandı... neredeyse korkutucuydu. Bambaşka biriydi sanki. Beni cezalandırdığında, babanın mafyada olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini anlamadım, sadece karanlık bir şey olduğunu düşündüm. Babanın bir suçlu olduğunu ve baban gibi senin de kötü olduğunu söyledi." Babamın sesini hâlâ duyabiliyordum; o günkü öfkesini hissedebiliyordum. "Bana sadece kötü bir kızın kötü bir çocuğu ayartabileceğini söylemişti."

Kötü bir kız olmak istemezsin, değil mi? Bana bunu söyledi ve bu beni çok korkuttu.

"Bu çok saçma, Tal," diye bilgilendirdi Lex beni.

"Biliyorum. Yani..." Dürüst olmaya çalıştım. "Sanırım biliyorum. Şimdi. Ama o zamanlar... Sanırım senden bahsetme şekli ve ne kadar öfkeli olduğu... sanki ben de kötü olsam, o da beni onaylamazmış gibi hissettiriyordu. O andan itibaren 'iyi' olmak için çok uğraştım. Her neyse işte. Babamın onayına layık olmak istiyordum. Onu bir daha asla bana böyle öfkeli görmek istemiyordum. Beni sevmesini ve beni terk etmemesini istiyordum." Lex'in gözlerinin içine baktım. "Bütün hayatımı babamın sevgisini kaybetmemek için 'kötü bir kız' olmamaya çalışarak geçirdim. Evlenmemi istediği adamla evlenmek de dahil."

"Onunla evlenmedin," diye hatırlattı bana.

"Evet. Senin sayende."

"Artık böyle saçmalıklar yapmak zorunda değilsin," dedi bana. "Sen yetişkinsin Talia. Kim olacağını, ne yapacağını ve kiminle birlikte olacağını sen seçebilirsin."

Kendisini duyup duymadığını merak ederek onu inceledim. Kendisi hakkında da aynı şeyleri bilmiyor muydu?

"Peki ya baban?" diye sordum. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum." Kelimelerini toparlamak için bir an durdu. Daha tipik erkek lafları söyleyeceğini, bir şeyler bulacağını

sandım. Ve yine endişelenmemem gerektiğini söyledi. Bunun yerine, "On sekiz yaşındayken dişlerimi söktü," dedi.

Sadece ona bakakaldım, konuşamadım.

Sonra elimi yüzüne koydum, nazikçe. O da bana temkinli bir şekilde baktı. Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirip araladım. Başparmağımı güzel üst dişlerinin üzerinde hafifçe gezdirdim. Gözlerim yaşlarla doldu ama onları geri ittim.

"Bu mu?" diye fısıldadım.

Hafifçe başını salladı.

"Ben bunların kaplama olduğunu sanıyordum."

Elimi alıp göğsüne bastırdı. "Var olmayan bir şeye kaplama yapamazsın. Dişler implant, gerisi köprü. Benden aldığı şeyi onarmak için ameliyat olmam gerekti."

Ne dediğini duydum ama kelimeler yavaş yavaş ve acı bir şekilde içime işledi.

Bunu söylediğinde, babasının ondan dişlerinden çok daha fazlasını aldığını anladım. Bunu herkes görebilirdi.

"Muhtemelen gelecekte daha fazla ameliyat olmam gerekecek," diye devam etti. "İyi bir ameliyat geçirdim ama bu sonsuza dek sürmeyecek."

Yüzüne bakakaldım. Onu, şimdikinden birkaç yaş büyük, birkaç yaş daha çekici ve tamamen bana ait olarak hayal etmeye çalıştım. Üst ön dişleri yoktu çünkü çekilmeleri gerekiyordu. Ve hissettiğim tek şey yıkılmışlıktı. İnsanların Lex'in dişleriyle dalga geçtiğini duymuştum, sanki Nico'nun peynirli ızgarasıyla aynı seviyedeymiş gibi - sanki gösterişli ve tehditkâr olsun diye, gösterişli olsun diye bilerek yaptırmış gibi.

Gerçeği öğrendiğinde, o fikri hemen kafasından attın, içindeki bütün havayı emdin.

"Bunu kendi oğluna nasıl yapabilir?"

"Çok daha fazlasını yaptı." Hafifçe homurdandı. "Babam normalde suç işlemek için parmağını bile kıpırdatmaz. Bir adama emir verir, o da başka bir adama verir, o da başka

bir adama verir ve iş biter. Ama eğer bana dokunabilseydi, muhtemelen hemen şimdi, çıplak elleriyle beni öldürürdü."

"Neden?"

"Çünkü," dedi, hafif bir teslimiyet iç çekişiyle, "ben onu değil, Kralları seçtim."

Ne demek istediğinden emin değildim. Kulübe bağlandığı zaman mı demek istemişti?

Elimi sıktı. Sonra yan döndü, yüzü bana dönüktü ve diğer elini yüzümün yan tarafına koydu. "Ve ben de seni ona tercih ettim."

Onu sıkıca kavrayıp yüzümü ona doğru çevirdim. "Biliyorum. Dün gece, fidyeyi almak için beni teslim etmek yerine benimle kaçtığında. Bu arada, gördüğüm en cesurca şey buydu."

"Talía." Başını bana doğru salladı. "Seni çok daha önce seçmiştim."

"Ne zaman?" diye fısıldadım. "Beni ne zaman seçtin?"

"Çocukken denedim. Bu yüzden sana o anlaşılmayı imzalattım. Ve hayatıma geri döndüğünde... Bana yaklaşmaman için beni hor görmeni sağladım."

"Beni sen mi seçtin?" diye küçük, şüpheli bir kahkaha attım. Ama tuhaf bir şekilde gurur duymuştum.

"Bunu yapmasaydım," dedi başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek, "seni tehlikeye atmış olurdum. Buna katlanamazdım. Seni güvende tutmak zorundaydım."

"Bu çok çarpık bir mantık."

"Önemli değil. Yine de başarısız oldum." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, göğsümden ve en derinlerimden sıcak bir ürperti geçti, iç çekerken... İyi de olsa kötü de olsa, hayatımın geri kalanında kalbimde taşıyacağımı bildiğim kırık bir teslimiyet sesi. "Çünkü işte buradasın."

"Evet," diye fısıldadım, "işte buradayım. Seninle. Ait olduğum yerin ta kendisi."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Lex

Talia'nın şarabını tekrar doldurmak için mutfağa indim. Onu sarhoş edip, tüm bu işi olabildiğince acısız hale getirmeyi düşündüm. Zaten ikimiz de uyuyamıyorduk.

Ben, çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanın yakında sona ereceğini biliyordum.

O, belki de benim huzursuzluğumu hissettiği için, ona yalan söylediğimde ve onu terk etmeyeceğime inandırdığımda bile.

Yani, onu tam olarak bırakmıyordum. Ama onu yanımda tutamayacağımı biliyordum. Jude'un bizi alıp şehre geri götürmesi, aşkımızı kutlaması, eve bırakıp yatağa yatırması, bize iyi dileklerini iletmesi ve yoluna devam etmesi mümkün değildi.

Keşke.

Buzdolabından şarap şişesini çıkarırken kokusunu aldım. Bisiklet egzozu.

Deri. Ahşap.

Öfke ve soğuk metal.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Sonra sağ şakağıma sert bir darbe hissettim ve donakaldım.

"Bana bir sebep söyle," dedi sağ kulağımın arkasından bir yerden. Jude'un sesi alçak ve sertti, sanki beni öldürmek için dağın tepesine kadar yürüyerek gelmiş gibiydi. Şimdi ise öfkeden hırıltılı ama ürkütücü bir şekilde sakın nefesini duyabiliyordum.

Ne demek istediğini sormama gerek kalmadı.

Şu anda beynimle duvarı boyamamak için bir sebep istiyordu.

Bu da nefes almaya devam etme şansımın hâlâ olduğu anlamına geliyordu. En azından birkaç dakika daha.

Silaha baktım, şakağıma daha sert bir şekilde dayadı ve başımı garip bir açıyla eğdi. Susturuculu bir Ruger Mark IV Lite'tı ve niyeti açıktı. Beni hemen vursa, cama çarpan bir çakıl taşından daha fazla ses çıkarmazdı.

Susturucunun onun kulaklarını kurtarmak için olduğunu sanmıyordum. Talia'yı kurtarmak içindi.

Yani ölmüş ve gitmiş olacaktım, cesedim buradan sürüklenerek çıkarılmıştı, daha o evde olduğunu bile anlamadan. Hatta, o aşağı inip ona bir kadeh şarap getirmem neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeden önce, muhtemelen kan lekelerini silmeye bile vakit bulacaktı.

Şişe elimdeydi ve içgüdülerim bir anlığına devreye girdi. Dönüp şişeyi Jude'un üzerine çarpmayı düşündüm.

Hayır. Ters etki yaratır. Düşünceyi bitirmeden ölmüş olurum.

"Talia burada," dedim sakın bir sesle, nedenini açıklayarak. "Yaralanmadı."

Silah kafatasımdan çıktı. Ateş hattının dışında olduğum için değil. Şakağımdaki susturucu bir uyarı olduğu için. Dikkatimi çekiyordu.

Ve şimdi geri çekiliyordu, arkamda bir yerde. Ona doğru hamle yapamadan beni vurabileceği bir yerden. Silahı düşürme umudumun olmadığı bir yerden.

Jude Grayson'ın daha önce birini öldürüp öldürmediğini bilmiyordum. Bir motorcu yaması veya dövmesi takıp bunu

herkese duyuracak, bununla övünecek, hatta birkaç bira fazla içip kardeşine bile sızdıracak türden bir adam değildi.

Ama Roni'nin başına gelenlerden dolayı bir adamı öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

"Şişeyi bırak. Yavaşça."

"Evet." Yavaşça buzdolabına geri koydum.

"Ellerinizi belinizin arkasında birleştirin."

Bunu yaptım.

"Buzdolabından geri çık. Yavaşça yap."

Geri çekildim ve kapı yavaşça kapandı.

"Nerede o?" dedi, sesi ölümcül derecede alçaktı.

"Yatak odası merdivenlerin başında. Banyoda olabilir."

Bir hareket duydum. Jude değildi. Arkamda bir yerlerde, sağımda, arka kapının yanındaydı. En azından birkaç kişiydi. Halı kaplı merdivenlerden yukarı çıkan hafif ayak sesleri duydum.

"Ona zarar verme," dedim otomatik olarak. Ona zarar vermeleri için hiçbir sebepleri yoktu. Ama çıldırıyordum. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Roni'yi almakla."

Sessizlik.

Sonra küçük bir ciyaklama duydum -kesinlikle Talia'dan- ve yukarıdan gelen boğuk sesler. Erkek sesleri. Dönmeye başladım ama biri kollarımı tutup arkamdan büktü ve ağır bir vücut beni buzdolabına çarptı.

Kafatasım soğuk paslanmaz çelik kapıya sertçe çarptı. Başım kapıya çarpıp ileri geri sallanırken inledim. Bir yerlerden Talia'nın sesini duyabiliyordum.

Çektim ama bileklerimde tuttukları soğuk metali hissettim. Beni kelepçelemişlerdi. Bir kargaşa, sesler, merdivenlerden inen insanlar duydum.

"İyi," dedi birinin. Maddox. "Birkaç çürük. Kafasında kötü bir çizik var. Sargıyı değiştiriyordu..."

"Lex!" Talia'ydı bu, onu yakalayıp geriye doğru çektiklerinde ve bana gelmesini engellediklerinde duydum.

"Talia?" Sesim sersemlemişti. Başım buzdolabına ne kadar sert çarpmıştı? Kafatasım boğuk bir çınlamayla

çınılıyordu. Biri beni vücuduyla buzdolabına bastırmıştı. En az bir kişi, belki iki kişi.

Sonra eller kollarımı kavradı, üzerimdeki ağırlık kalktı ve beni ona doğru çevirdiler.

Ama onu görebilmemden önce, siyah bir şey başımın üzerinden aşağı doğru çekildi. Bir çanta. En azından plastik değildi. Sert kumaşı kaşındırıcı ve sertti, içinden göremiyordum. Toprak kokuyordu.

"Dur bakalım, ona ne yapıyorsun?"

"Onu dışarı çıkar." Jude'du bu. Alçak, sakın bir sesle. Şaka yapmıyordu.

"Maddox. Kardeşim," diye yalvardım, kim dinlerse. "Ona iyi bak." Onu öylece bırakmayacaklarını biliyordum. Hiçbir şey olmamış gibi evine bırakacaklardı. Sorular sorulacak, cevaplarından memnun kalana kadar ona sorular soracaklardı.

Muhtemelen benimkinden de memnun kalana kadar onu da tutarlardı.

Onu sorgulamaları gerekecekti. Çok fazla şey görmüş, çok fazla şey duymuştu.

Ama onu güvende tutacaklardı. Onu benden daha güvende tutacaklardı.

"Jude?" dedim, kimse bana cevap vermeyince.

Talia'nın dışarı çıkarılırken çırpındığını duyabiliyordum. "Bana zarar vermedi!" diye bağıırıyordu.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Maddox. "Kafandaki o kesik nereden oldu?"

"Bekle. Onu görmek istiyorum!" diye bağırdı, onu kapıdan dışarı iten kişi çıkarken.

Gece Jude'u aradığımda, öleceğimi sandım. Kulüp kardeşlerim beni renklerimden ve korumalarından mahrum bırakıp, babamın yanına gönderebilirlerdi. Ama bunu yapmazlardı.

Çok fazla şey biliyordum.

Talia'yı korumak için ona yalan söylemişim. Yapabileceğim bir konuşma, beni bu durumdan kurtaracak

bir sohbet yoktu. Gerçek şu ki, Krallar bu iş bitmeden beni kendileri cezalandırırdı.

Hiçbiri benimle konuşmadığında bunu anladım, çünkü kafamın üzerindeki siyah torba boğazıma sıkıca sarılmıştı.

Koluma keskin bir şey saplandı. Lanet bir iğne.

"Jude..." dedim, dilim ağzımda ağırlaşmıştı. "Jude... bunu konuşmalıyız."

Ama sonra göz kapaklarım ağırlaştı. Başım ve uzuvlarım ağırlaştı. Artık hangi yönün dikey olduğunu bilmiyordum.

Vücudumu hissedemiyordum.

Talia, dedim ama bu sadece kafamın içindeydi.

Sonra onu da hissetmeyi bıraktım.

Otuzuncu Bölüm

Lex

Duvarlar ve zemin ham betondandı. Tavan, önümde duran yıpranmış metal sandalyenin üzerinde boş dursam bile, ulaşamayacak kadar yüksekte, açık bir boru ağıydı. Hücrenin nemli köşelerinden birinden su damlıyordu; ıslak beton ve küf kokuyordu.

Ama artık suyun damlama sesini duyamıyordum.

Yerdeki ızgaraya zincirlenirken bilincimi yeniden kazanmıştım. Tavandan damlayan su, zeminden aşağı sızıyor, ortadaki gidere ve demir ızgaradaki deliklerden birinden akıyordu. Izgaranın ortasında kalın bir demir halka, halkaya bağlı bir zincir ve zincire bağlı ayak bileklerime bağlı prangalar vardı.

Zincir kısa ve ağırdı, beni dizlerimin üzerine çökertmişti.

Bileklerime prangalara bağlı bir zincir daha vardı ve tavanda bir yerlerde, boruların ötesindeki gölgelerde kaybolup kollarımı başımın üzerine uzattım. Vücudum ağır ve güçsüz hissediyordum. Ne ayağa kalkabiliyor ne de uzanabiliyordum. Betonun üzerine diz çöktüm, pürüzlü yüzey kot pantolonumun üzerinden tenime batıyordu.

Bileklerimin kelepçelerine tutunarak hiç hareket etmemeye çalışıyordum. Hareket etmek bana sadece acı

veriyordu.

Yerdeki suyun ince, kesik kesik akışını izledim. Ama ızgaranın altındaki drenaj borusuna damladığını artık duyamıyordum.

Tam olarak nerede olduğumu biliyordum.

Beni "çöplük" dediğimiz bir yere götürmüşlerdi. Emekli bir krala ait, dağınık binalarla dolu, geniş bir kırsal araziydi burası; aralarında bu eski, harap iş binası da vardı. Arka odadaydım. Yıllar içinde buraya "sorgulamak" için yeterince adam getirmiştım, daha önce hiç böyle bir durumda olmamış olsam bile, tanıdıkta.

Beni buraya zincirledikten sonra gittiler. Kim olduğunu görmedim. Çantayı başımdan çektiklerinde arkamdan geliyorlardı.

Kendime geldikten sonra bir süre görüşüm bulanıklaştı, bana verdikleri her neyse onun kalıntılarıydı.

Benden ayrıldıktan sonra, ağır bir kilidi olan metal bir kapı gıcırdayarak kapandı.

Sonra, uzaktaki tavandaki boruların arasında asılı duran hoparlörlerden müzik çalmaya başladı. Şarkının başında sessiz ve boğuk bir ses duyuluyordu ama hemen tanıdım. Nine Inch Nails, "The Hand That Feeds."

Sonra yüksek sesle devreye girdi.

Şarkı bittiğinde, tekrar tekrar çalmaya başladı. Tekrar tekrar, tekrar tekrar çaldı. Kaç kez çaldığını sayamadım, sonunda dönüp durdu; kafam çınliyordu. Ve şarkı seçimini de unutmadım.

Besleyen el...

Krallar.

Hemen arkamı dönüp o eli ısırdım.

Acaba babamın elini de ısırığımı biliyorlar mıydı diye merak ettim.

Ve şimdi dizlerimin üzerindeydim.

Nasıl ayağa kalkıp yaptıklarıyla yüzleşecektim?

Ve bu konuda bir seçim hakkım var mıydı?

Yoksa bana işkence mi ediyorlardı?

O şarkı saatlerce tekrar tekrar çalınca, ne yapacağımı bilemedim. Sürekli tekrar tekrar çalınca artık düşünemiyordum bile.

Her bittiğinde, dört saniyelik bir sessizlik oluyordu. Ve her seferinde, o sessizliğin içinde, Tanrı'ya bunun bitmesini umdum.

Sonra şarkı tekrar başladı.

Düşünmeye çalıştım ve düşünceler şarkının sözlerinde dilim dilim aktı. Gözlerimi kapattığımda karanlıkta yüzler gördüm. Babam. Maddox. Jude.

Talia.

Kralların ona iyi bakacağını biliyordum. Masumdu. Roni'nin arkadaşıydı.

Onu babasına geri vereceklerdi.

Jude onun güvende olduğundan emin olacaktı.

Ama şarkı tekrar tekrar çalmaya devam ettikçe ve saatler geçtikçe, yine korktum. Endişelendim. Onun için endişelenmeyi bırakamadım.

Bir şekilde bu kısmın bu kadar zor olacağını bilmiyordum.

En zoru.

Neden kimse gelmiyordu?

Montanari ailesinde, sen yanlış yaptın, babama hesap verdin. Joseph Montanari. Kayınbiraderini öldürüp cesedini göle atan bir adam. Hayır. Adamlarına kayınbiraderini kendisi için öldürten adam.

O ailede kuralları babamdan ve ondan önce de onun babasından başkası yazmadı.

Krallar benimle konuşmak, ihanetimin hesabını sormak için kimi gönderecekler?

Öğrenmeyi beklemek en kötü kısmıydı.

Hayır. Şarkı en kötü kısmıydı.

Talia için endişelenmek en kötü yanıydı.

Ama Talia güvendeydi.

Önemli olan tek şey buydu.

Zincirlerim bedenimi acıtsa da ona tutundum. Ve her uykuya daldığımda, şarkı dönüp dururken kulaklarımın kanadığını gördüm rüyamda. Babam Talia'nın elinden tutup onu karanlığa doğru götürürken.

Eğer kimse gelmezse, bu benim son sözlere bile değmediğim anlamına mı geliyordu?

Dört saniyelik bir sessizlik ve sonra... hiçbir şey.

Hiçbir şey olmadığını anlamam biraz zaman aldı. Artık şarkı yoktu. Kilit takırdayıp kapı açıldığında ağrıyan başımı kaldırdım.

Yahuda değil.

Aklımdan geçen tek şey buydu. Jude'u görmek istemiyordum. Gözlerinin içine bakmak, ona neler yaptığımı görmek istemiyordum. Kadının yatağa kelepçelediğimde ve nerede olduğunu bilmediğinde ona neler yaşattığımı.

Ama içeri giren Blazer'dı, ardından Jude'un kardeşi Piper geldi. Kapıyı kapattılar.

Hayır Jude.

Blazer uzaktaki duvara yaslanmıştı. Yeleğindeki yamada Sekreter yazıyordu ama Blazer aynı zamanda bizim Uygulayıcılarımızdan biriydi. Aldatıcı derecede temiz saçlı, saçları geriye taranmış, parmak eklemlerini çıtlattı ve bana boş boş baktı.

Kulübün kameralara gülümseyecek ve güzel görünecek, kurum adına kamuoyuna bir açıklama yapacak birine ihtiyacı olduğunda, Blazer bizim adamımızdı. Ama Kings

için sorun mu yarattın? Blazer'ın kapınıza gelen adamlardan biri olması ve gülümsememesi büyük ihtimal.

Kings'te sorun mu çıkardın? Büyük ihtimalle seni haddini bildirecek olan Blazer'dı.

Ama bana doğru yürüyen Jude'un kardeşiydi. Kolları boyunca dövmeler olan iri, sarı saçlı, yüzünün bir tarafında eski bir yara izi. Soğuk mavi gözlerinde çok iyi tanıdığım o ifadesiz bakış. Bu, onu sinirlendiren veya ilgisine değmeyen insanlara attığı bakıştı.

Dizlerimin üzerinde doğrulup daha dik oturmaya çalışırken zincirler şangırdadı. Başkan Yardımcım yanıma gelip ellerime uzandığında irkilmemeye çalıştım.

Bileklerimdeki zincirleri çözdü ve anında dört ayak üzerine düştüm. Gücüm kalmamıştı, uzuvlarımda neredeyse hiçbir his yoktu. Ellerim ve dizlerim üzerinde sendeledim.

Bileklerim metale sürtündüğü için hassaslaşmış ve ağrıyordu.

Daha sonra ayak bileklerimdeki prangaları çözdü.

Sonra yanıma dikildi, aşağı baktı ve ben içgüdüsel olarak ayağa kalktım. Gözlerinin içine bakmak için. Vücudumda karıncalanma ve iğneler batarken, başım zonklarken, kan uzuvlarımdan geri akarken bile, ne gelirse gelsin, bir erkek gibi kabullenmek için.

Tam olarak doğrulmam bir dakika sürdü.

Bunu yaptığımda, Piper gözlerimin içine baktı, defalarca gördüğüm ama hiç bana yöneltmediğim bir yoğunlukla. O anda, beni öpeceğini mi yoksa öldüreceğini mi düşündüğümü sorsaydı, verecek cevabım olmazdı.

Aniden kafamdan tuttu, iri ellerini yüzümün iki yanına koydu ve dudaklarımdan öptü. Bu bir şefkat değildi. Bir tür test de değildi. Bir mesajdı.

Eskiden, kanun kaçağı MC'ler ilk ortaya çıktığında, üyeler şok etkisi yaratmak için birbirlerini öpmeye başladılar. 1960'larda, bir kulüp üyesini herkesin içinde dudaktan öpmek, yapabileceğiniz en agresif heteroseksüel hareketlerden biriydi - çünkü bunu yapamayacağınızı

söylemeye cesaret eden herkesi siktir edin, değil mi? Bu, düzene karşı bir başka karşı kültürdü. İşleri kendi bildiğimiz gibi yapardık. Her zaman yapardık.

Şimdi, bazı kardeşler hâlâ bunu yapıyordu, ancak toplum içinde daha az olasıydı. Kulüp binası, motorcu mitingleri gibi yerlerde daha çok bir selamlaşmaydı; sadece üyeler için gizli bir el sıkışma gibiydi. Kardeşler için.

Piper bana, asi oğlunun gözlerinin içine bakan bir baba gibi bakıyordu. Piper her zaman bana göz kulak olmuştu. Kulübe girmem için bana sponsor olmuştu. Onun gözünde, her zaman onun sorumluluğunda olacaktım.

Babamın bana yaptıklarını ona anlatmak için uzun yıllarım, birçok fırsatım olmuştu. Ama anlatmadım.

Şu anda gözlerinde gördüğüm şey buydu. İhanetimle ilgili sorular. Ve bir tedirginlik. Artık benimle ilgili hiçbir şeye güvenip güvenemeyeceğini, her zaman sandığı gibi biri olup olmadığını bilmiyordu.

Beni bıraktı, hâlâ gözlerimin içine bakıyordu ve parmağıyla duvardaki küçük banka işaret etti. "Otur."

Piper önümde tek sandalyeye otururken, ben neredeyse tahta banka çökecektim.

Blazer'la göz göze geldim, kısa bir an. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni izliyordu. Ne düşündüğünü anlamama izin vermiyordu. Blazer, bir psikopat kadar soğuk görünebilirdi; bu onun uzmanlık alanıydı. Ama kulübe ve kardeşlerine olan sevgisi, sadakati derindi.

Bakışlarımı kaçırdım.

Bileklerimi dikkatlice ovuştururken, ellerimdeki hissiyatı geri kazanmaya çalışırken Piper beni inceledi. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. İstedikleri her şeyi yapabilirlerdi; beni dövebilir, yalan makinesine bağlayabilirlerdi. Ama Piper Grayson da muhtemelen bir bakışla saçmalıkları anlamada aynı derecede etkiliydi.

"Müzik seçimini beğendiniz mi?"

"Fena değil," dedim, sesim çatallı çıkıyordu. Boğazımı temizlemeye çalıştım. Saatlerdir, Dane'in kulübesinden beri hiçbir şey içmemiştim. Neydi o, dün gece mi? "Biraz daha fazla içecek seçeneği olsa iyi olurdu. Ve biraz da ses kontrolü."

"Yönetimle görüşeceğim."

Bana sessizce bakarken daha fazlasını söylemesini bekledim. Başkan Yardımcımız Piper, yöneticilik görevini üstlenmişti.

"İyi olacaksın," dedi sakın bir sesle. "Daha gürültülü konserlere yüzlerce kez gittim. Finn'e sor. İşitme kaybının ne kadar hasara yol açtığını sana tam olarak söyleyebilir. Hayır, bekle. Finn yarı sağır doğmuş, öyle değil mi Blaze?"

Blazer homurdanarak onayladı.

Derin bir nefes aldım. "Finn için üzgünüm."

"Güzel. Kulübe girmek için çoğu adamdan daha çok, hatta daha çok çalışan, hatta bazılarının engelli olarak adlandırdığı bir hastalığı olan bir adaya karşı bu kadar çirkin bir hareket yapmak çok zordu. Üstelik tam da kardeş olarak anılmak üzereyken."

"Finn'e yama mı takıldı?"

"Hayır. Bu bok oybirliğiyle oylanmayı gerektiriyor. Hâlâ üye olduğun düşünöldüğünde, teknik olarak şu anda o oyu kullanamazsın."

"Onu böyle becerdiğim için özür dilerim." Başka ne diyebilirdim ki? Gerçektir. Yaptığımda bile gurur duymuyordum.

Talia'ya ulaşmanın başka bir yolunu göremedim.

"Evet, senin yerinde olsam muhtemelen kendimi tam bir pislik gibi hissederdim," dedi Piper. "Ama tabii ki, gurur duymaman gereken başka bir şey daha var."

"Değilim," dedim dikkatlice. "Jude'a söylemek istiyorum —"

"şu anda neden onun yerine burada olduğumu merak ediyorsan," diye sözümü kesti, "burası kardeşimin işi değil. Sana acırdı. Ben acımayacağım."

Evet, biliyordum. Piper'ın kardeşi adına bir duruma müdahale etme fırsatı olsaydı, bunu yapardı.

"Ya da," diye devam etti, "birdenbire seni öldürebilir ve bunun onun eline veya vicdanına geçmesini istemiyorum. Sen buna değmezsin." Bana dik dik baktı. "Ama kadını kaçırdığın ve karnında bebeği olduğu düşünöldüğünde, bu olabilir."

"Bilmiyordum—"

"Çocuk sahibi olmayı hiç bu kadar önemsemiğimi düşünmemiştim ama küçük kardeşim yanıma gelip, kaçırılan kız arkadaşının onun bebeğini doğuracağını söylediğinde, bu bir erkeğin yüreğine dokunuyor. Benim gibi bir adamın bile. Kardeşimin ter içinde kalmasını izlemek, senin kız arkadaşın ve o bebek bir yerlerdeyken ve o onlara yardım edemezken? İşte bu beni iliklerime kadar ürpertti. Küçük fare kafanı kan ve parçalara ayırmak istedim, o yüzden şimdi neden bunu yapmamalıyım, söyle bana."

Derin ve titrek bir nefes daha aldım. Artık hayatım için savaşmam gerektiğini biliyordum. Ayrıca, onlara gerçeği borçluydum.

Ben de Piper'a her şeyi anlattım.

"Roni'yi ben kaçırmadım. O Nico'ydu. Jude'a da söylediğim gibi."

Hiçbir şey söylemedi.

"Arkadaşım Shane'in arabasını ödünç aldım, Talia'yı düğün gününde otelden alıp şehir dışına çıkardım ve Shane'in ormandaki evine götürdüm. Yaklaşık on dakika sonra Nico, Roni ile birlikte geldi. Ağzını tıkamış ve gözlerini bağlamış. Roni'nin beni Talia ile arabaya binerken gördüğünü ve onu yakaladığını söyledi."

"Peki Talia'yı neden alıp fidye istiyorsun?"

Kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. Bunları itiraf ederken ne kadar utandığımı görmek şaşırtıcıydı. "Çünkü babam emretti."

Piper bana uzun uzun baktı. Sonra güldü, içinde hiç mizah olmayan karanlık bir kahkaha. "Baban. Joey Montanari."

"Evet."

Kahkahası çoktan kaybolmuş, yerini bir adamı ikiye bölebilecek bir bakış almıştı. "Joey Montanari sana bunu neden söylesin ki?"

"Talia'nın babasının ona borcu olduğunu söyledi."

Piper bakışlarımı yakaladı. Bakışları soğuk ve kararlıydı.

"Peki bunun seninle ne alakası var Lex Davenport?"

Siktir. Ve işte buradaydık. Hiç istemediğim ama bir gün yaşamak zorunda kalacağımdan korktuğum an.

"Son dokuz yıldır, yılda bir kez, doğum günümde ondan emir alıyorum."

"Son dokuz yıldır," dedi Piper yavaşça, "sen tam bir kraldın."

Yutkundum. "Evet."

"Neden? Neden onun emrine uyuyorsun?" Piper'ın mavi gözleri karardı, keskinleşti. Bakışları ağzıma kaydı. "Dişlerin yüzünden mi?"

Tekrar yutkundum, boğazım kurumuştı. Blazer'a baktım. Kıpırdamamıştı, sadece durduğu yerden beni izliyordu.

Piper'ın gözlerine tekrar baktım. Bildiğim kadarıyla, dişlerime ne olduğuyla ilgili gerçeği bilen tek King'ler Piper ve King'di. Dane de biliyordu ve büyükannemize anlattığından oldukça emindim. Gerçi muhtemelen çok detaylı anlatmıyordu.

Annem de biliyordu.

Ama dişlerden sonra babam hakkında kimseyle konuşmayı bıraktım.

Piper ve King, köpeğime yaptıklarını biliyorlardı. Ama Shane'e yaptıklarını bilmiyorlardı. Dane ve Shane'in kendisi bile o araba kazasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Bu benim en karanlık sırrımdı, kimseye söylemeye utandığım bir şeydi.

Sadece Talia.

Böylece ilk defa Piper'a her şeyin geri kalanını anlattım.

Ona, Kings'e Lola'dan beri babamla hiçbir ilgim olmadığını söylediğimde bunun bir yalan olduğunu itiraf ettim. Babamın Shane'e yaptıklarını ve talep ettiği yıllık kefareti anlattım. Ve tüm bunları içime atarken, babamın üzerimdeki etkisini hâlâ hissedebiliyordum. İçimde, organlarımı sıkı bir yumruk gibi hissediyordum.

Asla olduğun şeyden kurtulamayacaksın.

Sonunda gözlerimde yaşlar birikmişti. Kendimi tutmaya zorladım ama bir iki damla yüzümden aşağı süzüldü.

Piper her kelimeyi dikkatle dinledi ama az önce söylediklerim hakkında hiçbir şey söylemedi.

Bunun yerine bana, "Her kulüp kardeşimiz, tıpkı senin bildiğin gibi, sana yönelik bir tehdidin tüm kulübe yönelik bir tehdit olduğunu bilir. Biz bir sürüyüz. Birbirimizin arkasındayız. Bütün işler böyle yürüyor." dedi.

Ben sadece başımı salladım.

"Peki. Babanın senin için bir tehdit olduğunu bize neden söylemedin?"

"Çünkü. Benim için savaşacağını biliyordum." Bunu söylerken sesim titredi. Çok pişmandım - onlara benim için savaşma şansı vermediğim için. Muhtemelen Piper'ı en çok hayal kırıklığına uğratan şey buydu. Bunu şimdi gözlerinde görebiliyordum.

Ve artık sırtımı koruyan bir sopam olmayacaktı.

Ve bu benim hatamdı.

"Ve bu bir sorun mu?" diye homurdandı, ben devam etmeyince.

"Evet. Bu bir sorun." Boğazımı temizledim. "Çünkü ona, bana karşı bir haçlı seferi başlatırsan, babamın seni öldürmek için bir sebebi olur. Hedef haline gelirsin."

Piper yine güldü, karanlık ve keyifsiz bir kıkırdamaydı bu. "Joey Montanari'den korktuğumu mu sanıyorsun? Doğuda sadist bir mafya babasından mı?"

Blazer'a baktı. Blazer gülümsedi. Tüyler ürpertici bir gülümsemeydi bu.

"Ne düşünüyorsun Blaze? Mafya Şeytanı'ndan korkmalı mıyım?"

"Bilmiyorum," dedi Blazer soğukkanlılıkla. "Belki? Lex, onun korkulacak bir şey olduğunu düşünüyor gibi."

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" Piper soğuk mavi gözleriyle beni süzdü, gülümsemesi silindi. Bana doğru eğildi. "Sanırım baban uzun zamandır kafanı karıştırıyor, seni olduğundan daha güçlü olduğuna ikna etmiş."

"Sorun güç değil. Neler başarabildiği."

Piper bunu fark etti. Yavaşça ayağa kalktı ve bana bakarak durdu. Ben de yukarı baktım, gözleriyle buluştum.

"Ona yeraltı dünyasının Şeytanı diyorlar, değil mi?" dedi. "Hiç kendinize şunu sordunuz mu: Eğer bu doğruysa, o zaman Tanrı kim?"

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Ne diyeceğimi bilemedim.

Piper, Blazer'a çenesini şıklattı ve Blazer kapıyı açmaya gitti. Gitmeden önce ikisi de bana tek kelime etmedi. Burada ne kadar kalacağımı veya bundan sonra ne olacağını söylemediler.

Söylediğim her kelimeyi inceleyeceklerini varsaydım. Jude'a söylediklerimle ve Roni ile Talia'nın onlara söyledikleriyle notları karşılaştıracaklardı.

Kapı arkalarından kapandığında yere yığıldım, sert ve soğuk banka kıvrıldım. Çok bitkindim. Her yerim ağrıyordu. Hafif mide bulantısı hissediyordum.

Uyku üzerime ağır bir şekilde çökerken, onu savuşturmaya, düşünmeye devam etmeye çalışıyordum.

Belki de Nico'yu şu anda tıpkı buradaki gibi bir hücrede sorguluyorlardı.

Belki de ona işkence ediyorlardı.

Belki de şimdiye kadar kolay atlatmıştım.

En azından müziği tekrar açmadılar.

Kapı tekrar açıldığında sıçrayarak uyandım. Küçük ahşap bankta bayılmışım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Her yerim hâlâ ağrıyordu. Eklem yerlerim ağrıyordu. Sanki dünyanın en berbat içki aleminden, bayat ev yapımı biradan dönüyormuşum gibi hissediyordum; bu sırada defalarca tuğla duvara çarpmışım.

Axel içeri girerken ben kendimi duvara yaslanmış bir şekilde oturur pozisyona sürükledim. Arkadaşıma -ya da eski arkadaşıma- gözlerimi kırıştırdım. Sanal ağabeyim.

Artık kime arkadaş, kime kardeş diyebileceğimi bilmiyordum.

Belki de en moral bozucu şey buydu. Arkadaşıma ihanet etmiş olmam.

Sahip olduğum tek gerçek aile.

Benim için canını verebilecek insanlar.

Elinde bir şişe su vardı. Kapağını açıp bana uzattı. Ellerim titreyerek aldım ve biraz içtim. Serin suyun, çöl kumullarından aşağı akan yağmur gibi vücudumdan süzüldüğünü hissedebiliyordum.

"Teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle ona baktım. "Bana ne pompaladınız?"

Axel sadece gülümsedi.

Kulübün İnfazcıları, önümde duran adama, yani bizim Silahşörümüze karşı sorumluydu. Ancak Blazer'ın aksine, Axel tertemiz soyunan son kişiydi. İri kasları her kasıldığında kıyafetleri yırtılacakmış gibi görünüyordu. Boynundan ayaklarına kadar teni neredeyse mürekkeple kaplıydı. Koyu renk saçları kısa kesilmiş, yanları kazınmıştı ve şakağından şakağına kadar başının arkasına dövmeyle yazılmış bir yazı vardı. West Coast Kings'in malı. Bana dokun ve gör.

Dürüst olmak gerekirse, Axel'in en önemli özelliklerinden birinin "nazik" olduğunu söyleyebilirim ama ona baktığınızda bunu asla anlayamazsınız.

Ve eğer onun iyi tarafında değilseniz, muhtemelen bunu hiç göremeyeceksiniz.

Elbette daha önce hiç onun kötü tarafında olmamıştım.

Piper'ın oturduğu sandalyeyi arkası bana dönük olacak şekilde döndürdü ve sandalyenin üzerine oturdu. Kulübü korumak Axel'in göreviydi. Bizi silahlı tutuyordu. Yamalı üyelerin ve adayların kişisel güvenliğinden sorumluydu. Ama aynı zamanda kulüp kurallarına uyulmasını da sağlıyordu.

Ve gerektiğinde üyelerin yamalarını soyuyordu.

Şu an bunların hiçbiri umurumda değildi.

"Talía nerede?" diye sordum ona. "Güvende mi?"

Cevap vermedi, sadece kaşlarını çatı. "Herkes," diye homurdandı, "yani herkes, sana kızgın."

"Biliyorum."

"Ama kulübün bir gerçeğı var. Kardeşimizin kolay kolay pes etmesine izin vermeyiz."

"Evet." Yutkundum. "Bunu da bil." Bunda kolay bir şey yoktu. Belki de beni fena halde dövmedikleri için mutlu olmalıydım. Henüz.

Ama mutlu değildim.

"Yani. Sen hep Joey Montanari için mi çalışıyordun? Mafya için Kings'i mi gözetliyordun?"

"HAYIR."

"Söyle bakalım sen öyle miydin?"

Tekrar yutkundum, boğazım çoktan kurumuştu. "Hayır." Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Axel bu saçmalıklar için fazlasıyla zekiydi.

"Şimdi, eğer sen benim yerimdeysen, bundan sonra ağzından çıkan hiçbir kelimeye inanır mısın?"

Bunu da dürüstçe cevapladım, beni tanıdığı yılları ve kulüp kardeşleri olarak yaşadığımız her şeyi hesaba katmaya çalıştım. Ve az önce bu odada Piper'a

söylediklerimi. Beni cezalandırmalarını, yamamı almalarını veya daha kötüsünü yapmalarını engellemek için ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Bu yüzden gerçeği söyledim. "Bilmiyorum."

"Müziğin ve Yirmi Soru'nun bitmesini mi bekliyorsun, asıl işkencenin başlamasını mı?"

"Evet."

"Fiziksel işkence işe yaramıyor," diye bilgilendirdi beni. "Neden biliyor musun?"

"Çünkü yeterince acı çektiriyorsun," dedim, bana defalarca söylediği gibi, "bir insan sana istediğini söyler, böylece acıyı durdurursun."

"Doğru. Ve bu, sana söyledikleri her şeyi doğru yapmaz. Hayır, onları dövüyorsun çünkü bunu hak ediyorlar. Acı çektirmek için. Ama istihbarat istiyorsun-" Uzanıp kafatasıma dokundu. "Birinin zihnini kırmalısın. Ya da daha iyisi, sana gerçeği söylemek istemelerini sağlamalısın."

Yutkundum. "Evet."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama eğer sizden istediğimiz bir şeyi vermediyseniz, bana güvenebilirsiniz... Verdiğinizden emin oluruz."

Ben buna bir şey demedim. Haklı olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Valley Kings MC'yi hiç duydun mu?"

"HAYIR."

Geriye yaslandı, kollarını önündeki sandalyenin arkasına attı. "Askerlikten eve dönüp Okanagan Vadisi'ne gittiğimde beni bekleyen hiçbir iş yoktu. En azından askerde yaşadığım heyecanın zerresini bile sunacak bir şey yoktu. Bu yüzden büyük şehre gittim. Kamloops'un hemen dışında, otoyolda Valley Kings üyelerinin sahibi olduğu bir barda iş buldum. Sanırım her şeyi hallettim. Bira, enerji ve seks. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?"

Gözleri yavaşça yüzümde gezindi, sanki gerçekten dinlediğimden emin olmak istiyordu.

Ben öyleydim.

"Bir gün, ellerinde silahlarıyla bir grup adam gelip, bir Pencap çetesinin üyesi olduklarını söylediler. Barın sahipleriyle bir sorunları varmış gibi görünüyor. Çok gürültü yapıyorlar. Silahlar ateşleniyor, ortalık boşalıyor. Para istiyorlar, alamazlarsa tehditler savuruyorlar." Duraksayıp beni inceledi. "Şimdi, sonra ne olacağını tahmin edebilir misin?"

Nereye varmak istediğinden tam olarak emin değildim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Birkaç gün sonra," diye devam etti, "sabah güneşinde elmas yüzükler parıldayan iki İtalyan kapıdan içeri girdi. Şimdi, lütfen bana bu heriflerin ne söylediğini bildiğinizi söyleyin."

Bu kısmı tahmin etmek zor değildi. "Koruma parası istiyorlardı."

"Bingo. Valley Kings'e Pencaplılarla yaşadıkları sorunları duyduklarını, yardıma geldiklerini söylüyorlar. Valley Kings'in tek yapması gereken, elbette ayda bir kez çok daha makul bir miktar para ödemek ve Mafya Pencaplılarla olan sorunu ortadan kaldıracak. Ne yazık ki bu mafya pislikleri, kasabaya çok yeni geldiklerini ve durumu bilmediklerini hesaba katmamışlar. Ya da Valley Kings'in bir West Coast Kings destek kulübü olduğunu. Valley Kings'i hiç duymadınız çünkü artık yoklar. Çünkü güvenlikleri için West Coast Kings olarak adlandırıldılar. Ama vadiyi hâlâ onlar yönetiyor. Peki, bu soygundan birkaç hafta sonra, İtalyanlar ödemelerini almaya geldiğinde ne olacağını düşünüyorsunuz?"

"Anladım. Mafya haraç işinde."

"Sadece içine girmiyorlar. Bunun için sertleşiyorlar. Bir sorun yarat - tehdit yaratmaları için Pencaplı arkadaşlarını gönder - sonra da bir çözüm öner. Elbette bir bedeli var. Mafya 101. Baban muhtemelen sana bunları küçükken kahvaltıda öğretmişti."

"Evet öyle yaptı."

"Bunun olacağını kilometrelerce öteden görmeliydin. Babandan geliyor olsa bile. Hayır. Siktir et. Özellikle de... Ne zamandan beri o orospu çocuğuna güvenmeye başladın?"

"Hayır."

"Bütün bunların onun seninle uğraşmak için yaptığı büyük planın bir parçası olduğu hiç aklına geldi mi?"

"Evet," dedim güçsüz bir sesle. "Aklıma geldi."

"Bir sorun yarattı ve sana çözümü sundu. Antonio De Santis ona borçlu. Ne olmuş yani? De Santis'in parasını umursamıyor. De Santis'in bölgesini istiyor. Gücünü."

Ona baktım, dinledim. Bölge. Bu kelime babamın gözünde çok şey ifade ediyordu.

Axel hangi bölgeden bahsediyordu?

"Seni ortada bırakıyor," diye devam etti, "o parayı tahsil etmek için. İşleri yoluna koymak için. Ama mesele şu ki. Her iki durumda da kazanıyor. Ve her iki durumda da kaybediyorsun."

Haklı olduğunu biliyordum. Çünkü babamın çalışma tarzına tıpatıp benziyordu.

"Bu sana iyi bir anlaşma gibi geliyor mu Lex? Sadakat gibi, bir elin diğerini kollaması gibi?"

"HAYIR."

"Peki kardeşler sana ne verdiler?"

"Sadakat," dedim, sesim yine çatallaşmıştı. Yutkundum ama su şişesine uzanmadım.

"Ve seni kardeşlerine ihanet etmeye zorladı." Axel devam etmeden önce bunu sindirdi. "Bak, belki bu sefer baban seninle uğraşırken, Krallar seni kapı dışarı edecek kadar uğraşır. O zaman hiçbir şeyin ve hiç kimsen kalmaz ve doğruca ailenin yanına dönersin."

"Evet. Yani hayır. Yapmazdım."

"Ama sen onun saçmalıklarına kandın."

Aslında hiçbir şeye kanmadım. Babamın sadece kendi çıkarını düşünen kötü bir herif olduğunu biliyordum.

Sadece kimsenin incinmesini istemiyordum. Ama Axel hâlâ konuşuyordu.

"Sıçtın," dedi bana ve gerçeğin kaçacak bir yolu yoktu. Ayağa kalktı. "Ama iki şeyi doğru yaptın."

Ona baktım. Gözlerim, üzerinde bir hale gibi parlayan çıplak ampulün sert ışığından yanıyordu.

"Bir," dedi. "Ve bu çok önemli. Jude'un kadınına sağ salım geri getirdin. Ve iki. Kulübe teslim oldun. Şüphesiz, henüz ölmemiş olmanın tam iki sebebi bunlar."

Hiçbir şey söylemedim, çünkü artık ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Burada kardeşlerin de var, Lex."

Gözlerimde yanan yaşları hissedebiliyordum ve bu sefer onları sildim. Suçluluk ve rahatlama. Şaşkınlık ve minnettarlık hissettim.

Ama bu çok kolaydı.

Daha fazlasının olacağını biliyordum. Ödenecek bir bedel. Beni bu kadar kolay bırakamazlardı.

Ama ne olursa olsun, doğru olanı yaptığımı biliyordum: Talia'yı korumak. Onun için kendimi teslim etmişim. Bundan pişman olamazdım.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Axel, gözleri beni karanlık bir şekilde süzerek.

"Evet. Talia'nın iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bana iyi olduğunu söyleyebilir misin?"

Bana cevap vermeden önce uzun uzun baktı. "Bu benim elimde değil."

Az önce ne dediğini anlamaya çalışırken gerildim, tüm sinirlerim sızlıyordu. Eğer Talia Kralların elindeyse, o zaman onun elindeydi. Onu korumak tam anlamıyla onun işiydi. "Nerede?"

Beni süzdü, hâlâ değerlendiriyordu. "Bunu sana söyleyemem."

Daha dik oturdum, omurgamda soğuk bir korku hissettim. "Ne demek istiyorsun? Güvende, değil mi?"

Axel'in gözleri hafifçe kısıldı. "Onun kim olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye tekrarladım.

Hafifçe içini çekti. "Ülkenin en güçlü mafya babası Lex'in kızı."

Ona bakakaldım, hala ne dediğini anlamamıştım.

"O kız," dedi, "Mafyanın asilzadesi ve bundan haberi bile yok. Senin de bilmemen gerekiyor. Pek çok insan bilmiyor. Bu yüzden," diye uyardı beni, "sen bunu yaymaya devam et, ben de kimden geldiğini çok iyi biliyorum." Bana acıma ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle baktı. "Onu düğününden, babasının evlenmesini onayladığı adamdan çaldın. Sence şimdi kiminle evlenecek? Seninle mi?"

Sadece ona bakakaldım, hiçbir şey söylemedim.

Axel başını hafifçe salladı. Sonra kapıyı gürültüyle kapatarak dışarı çıktı. Ben de çok korktum.

"Axel!" Sendeleyerek kapıya doğru koştum, kendimi kapıya attım ve ağrıyan yumruklarımınla vurmaya başladım. "Ne oluyor?!"

Ama geri dönmedi.

Işıklar söndü.

Karanlıkta yolumu bulmaya çalıştım ve banka yığıldım. Karanlıkta bana yöneltilen soruların hiçbirine cevap veremedim.

Axel'in doğruca Piper'a, King'e ve diğer subaylara gittiğini hayal ettim. Onların benim hakkımda toplantı yaptıklarını, kutsal toplantı odamızdaki masanın etrafında kaderim hakkında oy kullandıklarını hayal ettim.

Ama her şey bununla bitmedi, değil mi?

Eğer Axel'in söyledikleri doğruysa, hayır.

Ülkenin en güçlü mafya babasının kızıdır...

Eğer bu doğruysa...

Piper ve King'in diğer örgütlerin liderleriyle görüşüğünü hayal ettim. Verdiğim zararı telafi etmeye çalışıyorlardı. Yeraltı dünyasına dalgalar yayıyorlardı.

Ne kadar derine indi?

...en güçlü mafya babası...

Peki Axel, bunu etrafa yaymayacağımı söylerken ne demek istedi? Nasıl yayabilirim ki?

Bu, yaşamama izin verdikleri anlamına mı geliyordu? Serbest mi kalacaktım?

Mafyanın Dokuz Ailesi'nin isimlerini hatırlamaya çalıştım. Komisyon üyeleri. İçlerinden biri De Santis miydi?

Hayır. Asla. Bunu hatırlardım. Noktaları birleştirdim.

Babam Komisyonda görev alıyordu.

Ve ben şunu merak ediyordum: Onun kaderine kim karar verecekti?

Babamın gölgesinde büyüdüğüm onca yıl boyunca kendime sormayı hiç düşünmediğim bir soruydu bu; her zaman tüm gücün onda olduğunu düşünürdüm. Ama garip bir korkuyla, babamın bile bu hücrede bana dokunamayacağını fark ettim.

Kendimi ipleri kesilmiş, karanlıkta buruşmuş bir kukla gibi hissettim ve birinin gelip beni yukarı çekmesini, bana son bedeli söylemesini, günahlarımın bedelini ödememi sağlamasını bekliyordum.

Ve şimdi bu soru beni rahatsız ediyordu: Eğer babam değilse, kaderimi gerçekten kim kontrol ediyordu?

Ona yeraltı dünyasının şeytanı diyorlar, değil mi?

Hiç kendinize şunu sordunuz mu, eğer bu doğruysa, o zaman Tanrı kimdir?

Otuz Birinci Bölüm

Kral

Çakıl ve çamurlu temizliğe girdik; burası tam olarak bir otopark veya benzeri bir şey değildi. Burada ışık yoktu, sadece etrafımızda park etmiş arabaların farları yanıyordu; bazıları hâlâ çalışıyordu.

Beni arabayla götüren o potansiyel müşteri, Navigator'ı durdurdu. Sevgiyle "çöplük" dediğimiz yerdeydik; alacakaranlık çökmüştü ve tarlanın içinden akan ürkütücü, bataklık derenin yanındaki açıklığa park etmiştik.

Shifty indikten sonra bile yolcu koltuğunda oturup, Dünya'yı yarıp geçen derenin karanlık yarasına baktım.

Her şeyi göz önünde bulundurduğumda kötü bir gündü. Hücrede yatan bir kardeşim vardı ve ya onu kurtarmam ya da asılmasına izin vermem gerekecekti. Ya da kendim asacaktım.

Böyle günleri hiç sevmezdim. Çok fazla yaşamamıştım ama genel olarak en kötülerini arasındaydım.

Dışarıda bekleyen Axel, ben dışarı çıkmayınca kapımı açtı. Yavaşça dışarı çıktım ve Başçavuşum arkamdan kapıyı kapatıp arkamda yerini aldı. Solumda ve sağımda park etmiş arabalardan, Harley'lerden ve bir kargo

minibüsünden oluşan bir konvoy vardı; yaklaşık bir düzine kulüp arkadaşım nöbet tutuyordu.

Karşımızda benzer bir araç sırası vardı, çoğunlukla sedanlar. Ve koyu renk takım elbiseli ve paltolu benzer sayıda adam. İçlerinden biri siyah bir Maserati Quattroporte'nin arka kapısını açmıştı ve muhtemelen iki kez bakmayacağınız, belki de aracına dikkat edeceğiniz gri saçlı bir adam dışarı çıktı.

Çoğu kişinin Antonio De Santis adıyla tanıdığı adam. Talia'nın babası.

Onu gerçek ismiyle daha iyi tanıyordum: Domenico Bonacorso.

"Çocuğu aldın," dedi Domenico birbirimize yaklaşırken. Aslında bu bir soru değildi.

Lex'ten mi yoksa Nico Barretti'den mi bahsettiğinden bile emin değildim. Her iki durumda da cevap aynıydı.

"Evet."

Domenico yanımdan baktı, koyu gözleri arkamdaki araçların üzerinde gezindi, sanki bir suç delili gibi birinin veya ikisinin cesedinin gösterilmesini bekliyordu.

Ama bu bir yargılama değildi.

Elimi uzattım ve kısa bir süre tokalaştık. Sonra adamlarımızın yanında ayağa kalktık.

"Nico Barretti," dedim, isme verdiği tepkiyi gözlemleyerek. Bana bir şey söylemedi. "Emirlere göre hareket ettiğini söylüyor. Başka pek bir şeyden vazgeçmedi, gerçi onu çok da zorlamadık. Sizden biri olduğu için, onu tek parça halinde geri isteyeceğinizi düşündüm."

"O benimkilerden biri değil," dedi Domenico kısaca.

Bu kesinlikle doğru olabilirdi, ama çocuk kesinlikle Mafya'ydı.

Ona baktım. Karşımdaki adamla yüz yüze gelmeyeli birkaç yıl olmuştu. Yaşlanmıştı, ama hepimiz de yaşlanmıştık. Tuz ve biber karışımı saçları tamamen ağarmıştı. Koyu renk tüylerinin altında omuzları daha ince görünüyordu. Ama Domenico Bonacorso hâlâ bir bulldog

ruhuna sahipti ve havlamasa bile sözlerinin altındaki hırıltıyı hissedebiliyordum.

"Yine de. Nazik davrandık. Çoğunlukla. Oğullarım, üyelerimizden birinin yaşlı hanımlarını kaçırdığı için biraz fazla ileri gitmiş olabilirler. Hem de hamileyken."

"Üzücü bir durum," diye onayladı ama ses tonu soğuk ve mesafeliydi.

"Benimle yürü Antonio." Kimsenin önünde ona Domenico diye hitap etmem. Kimliğini ifşa etmek, yeraltında kaosa ve kafamın arkasına bir kurşun sıkılmasına sebep olurdu.

Domenico Bonacorso, Kanada Mafyasının vaftiz babasıydı. Ancak Antonio'nun aslında Domenico olduğu gerçeğini yalnızca birkaç kişi biliyordu; patronu ve danışmanları, yani birkaç güvenilir müttefiki. Mafyanın çoğu bilmiyordu. Büyük olasılıkla Antonio'nun karısı veya kızı bile gerçek kimliğini bilmiyordu.

Domenico yıllarca Antonio adıyla yeraltında yaşamıştı. Ancak bu kadar büyük bir rezalet onu benimle yüz yüze görüşmeye getirebilirdi.

İkimiz, özel olarak konuşmak için kargo minibüsünün diğer tarafından dolaşarak dere kenarına doğru yürüdük. Domenico'nun korumalarından biri, bizi gözetlemek için, duyma mesafesinden uzakta dereye doğru yürüdü. Axel de arkamda bir yerlerdeydi.

"Gençler başımıza dert açıyor gibi görünüyor," dedi Domenico, baş başa kaldığımızda bana tekrar bakarak. Benden yirmi yaş büyüktü. Yine de benimle sanki ona denk biriymişim gibi konuşuyordu.

Ben onun dengi değildim. Onun olmak istediği her şeydim.

Güçlü. Görünür. Özgür.

İstese de istemese de bana ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki birbirimize ihtiyacımız vardı.

Ama ihtiyaç bizi ancak bir yere kadar götürebilir.

"Joey Montanari o kadar da genç değil," dedim tarafsızca. Montanari benden on yıldan fazla büyüktü. Bu

da onun daha iyisini bilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Çok daha iyi.

"Ama şımarık bir çocuk gibi davranıyor," dedi Domenico.

"Katılamazdım. Yine de bazı memurlarım tüm bu sorunun bizim hatamız olduğunu söylüyor. Mafya ile yaptığımız anlaşma yüzünden. Vancouver'da size çok fazla güç verdiğimizizi. Artık buna değmediğini. Çok dengesiz olduğunuzu, sürekli iç çekişme içinde olduğunuzu söylüyorlar."

Domenico beni soğukkanlılıkla süzdü. Sessizlikte çenesi kasıldı. Azı dişleri bu değerlendirmeden dolayı gıcırıyor olmalıydı.

"Böylece."

"Elbette onlara Dokuz Aile'nin müttefikimiz olduğunu söyledim," diye devam ettim. "Komisyonda dostlarımız olduğunu. Joey Montanari'nin eylemlerinin kalıcı olmayacağını söyledim."

Bu konuya değinmedi. Yenilgiyi kabul etmek için henüz çok erkendi.

Bunun yerine, "Umarım Nico adlı çocuk sana sorun çıkarmamıştır," dedi. Elbette, Barretti'nin hâlâ hayatta olup olmadığını anlamaya çalışarak balık tutuyordu.

"Hiçbir sorun olmadı."

"Adamlarınız hızlı ve etkili."

"Bunlar."

"Ve yine de," diye ekledi hafif bir alayla, "kızım, müttefiklerim olan kralların sağlaması gereken kişisel korumasının gözetiminden alındı."

"Tam olarak tüm gerçeklere sahip değildik," dedim sakın bir sesle. "Hedef olacağını bilseydik, daha... dikkatli olurduk."

Açıkçası, hiçbir babanın yapmayacağı gibi, bunda kendi suçunun da payı olduğunu kabul etmemişti. Ama ben onu kızdırmak için burada değildim, bu yüzden yoluma devam ettim.

"İlginç bir şey. Damat, gelininin gecenin karanlığında kaybolması yüzünden pek de üzölmüş görünmüyordu. Senin durumu nasıl karşıladığınla daha çok ilgileniyordu. Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucumuz buydu. Sanırım çoğı erkek, gelinlerinin koridorda yürümeden dakikalar önce kaybolduğunu duyduğunda, babasının ne düşüneceğinden çok, nerede olduğı ve iyi olup olmadığıyla daha çok ilgileniyor."

Bunu anlarken onu inceledim, hiçbir şey belli etmedi.

"Carl Caldwell," diye düşündüm. Damadın adı buydu. En azından bana söylenen buydu; Jude, Talia'nın yeni erkek arkadaşının güvenlik kontrolü için yanıma geldiğinde, konuyu bizzat babasına ilettim ve o da onay verdi. Bana yalan söylenmesinden pek hoşlanmamıştım. "Yoksa... Giancarlo mu demeliyim?" Anlaşılan gerçek adı buymuş; düğünde ortalık karıştığında onu Kings'in "koruyucu" gözetimine aldığımızda hemen vazgeçtiğı bir isim. "Bana onun senin için kim olduğunu söylemeyi mi planlıyorsun? Ve kulüp kardeşlerimden birinin yaşlı kadınlarından birinin, kızınızın düğününden neden adamlarından biri tarafından kaçırıldığını?"

Domenico başını yavaşça salladı, sanki bana daha çok sinirlenmesi mi yoksa etkilenmesi mi gerektiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Sanırım Giancarlo da var."

"Birkaç gündür ona konaklama ve yemek sağlıyoruz. En içten misafirperverliğimizden yararlanıyor. Şu anda biraz yerimiz kısıtlı."

Bunu düşünerek bana baktı. "Onu teslim etmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır. Ölü Kral olarak eklendiğı düşünölürse, şimdilik onu tutmaya oldukça meyilliyim." Domenico bundan pek hoşlanmamış gibiydi ama ben de pek umursamadım. "Ama belki bize anlattığı hikâyenin boşluklarını doldurabilirsin. Hemen bizden biri olduğunu söyledi. Bir kardeş. Tabii ki kendi kışını kurtarmak için. Ama geri kalanında oldukça sessiz kaldı."

Domenico kısa ve sabırsız bir iç çekti. "Adı Giancarlo Caldera. Cesare Caldera'nın yeğeni."

Ah. Yavaş yavaş anlamaya başlıyordum.

Cesare Caldera, Caldera Mafya ailesinin patronuydu ve bu nedenle Komisyon'un bir üyesiydi.

"Peki, bana bu Giancarlo'nun, yani Ölü Kral'ın, kızınızla neden sahte bir kimlikle evlendiğini açıklayacak mısınız? Ve gelininin düğüne kaçması, neden kardeşlerimin yaşlı kadınlarından birinin kaçırılmasına yol açtı?"

Domenico bana tekrar baktı, ama bu sefer kontrolün kendisinde olduğu yanılsamasını sürdürmek için. Bana söyleyecekti.

Yoksa neden burada duruyorduk?

"Cesare, ailemin en büyük müttefiklerinden biri. Yeğenine, benim adıma kızımın evlenmesini emretti. Bu, görücü usulü bir evlilikti."

Evet. Ben de öyle tahmin etmişim. İtalyanlar görücü usulü evlilikleri çok seviyorlardı.

Ben bilirim.

"Bu emrin vaftiz babasının kendisinden geldiğini biliyor muydu?"

Domenico acı bir "tsk" sesi çıkardı. "Sence böyle bir bilgiyi böyle bir çocuğa emanet eder miyim?"

"O zaman neden kızının onunla evlenmesine güveniyorsun?"

Başını salladı, sanki kendisi de aynı şeyi düşünüyormuş gibi. "Görücü usulü evlilik neden yapılır ki?" Bana imalı bir bakış attı. "İkisi için de ideal bir uyum gibi görünüyordu. Evlilik aile bağlarını güçlendirecekti. Ve Giancarlo kızımı güvende tutacaktı."

"Güvenli," diye tekrarladım.

Şüpheliğimi anlamış gibiydi ve konuyu biraz daha açma ihtiyacı hissetti. "Giancarlo'nun ailesinin reisi olması pek olası değil. O, tam bir baba değil. Cesare'nin bu rolü üstlenecek oğulları var." Bana sert bir bakış attı. "Kızımın

da bunlardan haberi olmayacaktı. Giancarlo yıllar önce kral olarak göreve başlamayı seçti."

Bir kral arkadaşını, tabiri caizse, otobüsün altına atmayı ne kadar sevmesem de, bunu belirtmem gerekiyordu. "Yani, onu başka bir adam tarafından kandırılmadan koridordan yukarı çıkaramayan bir adamın, ölüm bizi ayırana kadar onu koruyacağını mı düşünüyorsun?"

"Kızımın mafya hayatından uzak tutulmasını istiyorum," diye sertçe söyledi. "Giancarlo, tıpkı benim gibi, bu hayatı Talia'dan yıllarca gizli tutacaktı. Ona bir beyefendi gibi kur yapması, onu bir kabadayı gibi çalmaması söylendi."

"Başarısız olmuş gibi görünüyor. Şu anda kulüp binasında adamlarımdan birini özlediği düşünülürse."

Kanının yükseldiğini gördüm. Yüzü kırgınlıktan kıpkırmızı oldu.

Başkası olsaydım, başımı toprağın üzerine yuvarlayarak ayaklarının dibinde ölmüş olurdu.

Ama ceketini düzeltti ve duygularını dizginledi. Sorularıma nezaket gereği, iyi niyetli bir şekilde cevap veriyordu. Çünkü bende istediği bir şey vardı. Ama henüz bana onun hakkında bir şey sormamıştı. Kızına sahip olmamın ve kendisinin olmamasının onu ne kadar rahatsız ettiğini bilmemi istemiyordu.

"Eskisi gibi erkek yetiştirmiyorlar," dedi sakince. "Ailene hizmet etmek için güzel bir kadınla evlenmen söyleniyor, ama sen bunu bile beceremiyorsun."

Bana bakarken hiçbir şey söylemedim. Mafya içinde görücü usulü evliliklere olan düşkünlüğü benim de paylaştığım bir şey değildi. Ancak, bu konuda biraz deneyimim vardı. Faydaları olduğu konusunda ona katılıyordum.

"Hayır, yapmadı," diye onayladım.

"Onu neden teslim etmediğini anlıyorum." Beni süzdü, söylediğim her şeyin satır aralarını okudu. Hâlâ arkadaş mıydım, yoksa gözlerinin önünde düşman mı oluyordum? "Aile sorunlarımızı aile içinde halletmeyi tercih ediyoruz."

"Elbette."

"Ve ailen." Kalın, gri kaşını kaldırdı. "Sanırım o pisliği kendin temizleyeceksin?"

Sadece Giancarlo'dan değil, Lex'ten bahsediyordu. İkisini de duvarların ve düzinelerce Kral'ın ardına kilitlemişim, bu da onu sinirlendirmişti.

"Yapacağız. Ama ailemin senin ailenle bir sorunu var ve bu böyle devam edemez."

"Ne öneriyorsun?"

"Joey Montanari'yi teslim etmenizi öneriyorum."

Domenico hafifçe kıkırdadı. "Göze göz, dişe diş. Bunu tam anlamıyla anlayacağını tahmin ediyorum. Oğlunun dişlerini söktüğü gibi onun dişlerini de söker."

"Öncelikle. Sonra onu kuduz bir köpek gibi yere sererdim."

"Bazen köpeklerin bir süreliğine kafeste tutulmaya ihtiyacı vardır. Evcilleştirilmeye."

"Yeğenini teslim edebilirim."

Bunu düşündü. "Onu takas mı edeceksin? Hamile kızı kaçırdıktan sonra mı?"

"Montanari'yi teslim edersen. İkimiz de onun kötülüğün kökü olduğunu biliyoruz. Ben onu sökerim, tekrar çıkması ihtimali daha düşük."

Domenico cevap vermek için bir an durdu, belki bunu da düşünüyordu. Belki de düşünmüyordu. "Nico Barretti hiç kimse. Henüz doğru yola bile getirilmedi. Benim için pek bir değeri yok. Montanari'yi teslim edemeyeceğimi biliyorsun."

"Yapamam ya da yapmayacağım."

Beni kurnazca süzdü. "Mafyadaki bir sorun bizim sorunumuzdur. Bu bizim işimiz."

Evet. Mafyaya kendi aralarında böyle diyorlardı. Cosa Nostra. Bizim işimiz.

Calabria kökenli 'Ndrangheta, artık dünyanın en güçlü İtalyan mafya grubuydu. En az on yıldır Kanada'da yer edinmeye çalışıyorlardı. İlerleme kaydetmişlerdi. Ama

mafya babası, yani patronların patronu demeyi sevdikleri isim, Cosa Nostra'ydı -Amerikan/Sicilya Mafyası- ve pes etmeyecekti.

"Bir yabancıнын patronla görüşmesine izin verirsem, tüm teşkilat bana isyan eder. Aynı sorun sizin için de geçerli," diye belirtti, "Kings'in mülküne girip kızımı kaçıran çocuktan intikam almama izin verirsiniz."

"Anlattığına göre, kendi isteğiyle onunla gitmiş."

Bunu biliyordu. Talia ile telefonda birkaç kez konuşmuştu.

"Kızım her zaman... hayal gücü kuvvetliydi. Belki de orada olmayan bir şey gördü."

"Bana çocukken başladığını söyledi. Evlenmeyi kabul etmişler. Bir tür kan bağı anlaşması. Mafyada kan bağı anlaşmalarına önem veriyorsun, değil mi?"

Öyleydiler. İkimiz de öyle olduklarını biliyorduk.

"Ama Joey'nin oğlu yemin etmedi," diye hatırlattı bana.

"Belki de kızınıza kur yapması için seçtiğiniz adam başarısız oldu çünkü o zaten daha iyi bir ittifak bulmuştu."

"Daha iyi" kelimesine tekrar alındı. Ama burada hata yaptığını bilmesi gerekiyordu.

"Bu, üreme hakları için bir MC/Mafya yarışması değil Antonio. Sadece köpeğinin arka bahçemden çıkmasını istiyorum. Joey Montanari kontrolden çıktı ve uzun zamandır öyle. Tasmasız dolaşmasına, dişlerini istediği yere geçirmesine izin verip sonunda ısırılmamasını bekleyemezsin."

Hiçbir şey söylemedi ama bunun doğru olduğunu biliyordu. Domenico zeki bir adamdı. Neredeyse yirmi yıldır iktidarı elinde tutmuş, Mafyayı ve Dokuz Aile'yi, Komisyon'u gölgelerden kontrol etmişti. Bunu hiçbir erkek başaramazdı.

Ondan önce hiçbir adam bunu başaramamıştı.

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. Bakışlarını geceye doğru çevirdi, sonra sessizlikte çalışan o buldog beynini süzerek beni inceledi.

"Biliyorsun, Kral..." Adımı hafif bir alayla söyledi. Kıskançlık olduğunu biliyordum. "Babam rakip bir aile tarafından öldürüldüğünde, ben zaten batı yakasında Antonio De Santis adıyla iş yapmaya başlamıştım. Bu babamın emriydi. Çok zeki bir adamdı, bir stratejistti. Batıdaki fırsatı görmüştü. Daha önce hiçbir büyük aile buraya yerleşip toprak ele geçirmemişti. Bunu başarmaya çalışan ilk kişi babamdı. Ne yazık ki, bildiğiniz gibi, zamanlaması pek iyi değildi. 1990'lardı ve Krallar ülkenin dört bir yanında yeraltında iktidarı ele geçiriyorlardı. Öyleyse, evden binlerce kilometre uzaktaki bir toprak parçasını nasıl elinizde tutabilirsiniz?"

"Eminim bana anlattırın," diye onu şımarttım.

"Bir elçi gönder. Kendini öldürtmeyecek kadar akıllı biri. Yeterince sevimli biri. Sevimli bir adamın değerini asla küçümseyemezsin. Çoğumuz bu dersi geçiriyor, sadece korkuyla yönetmeye çalışıyoruz. İttifaklar kurmayı ve onları elinde tutmayı bilen, gücü zaten elinde tutanların elinde bırakan bir adam..." Bana tekrar sertçe baktı. "... kendi üstlerini memnun edecek kadarını alırken bile mi? Açgözlülük etmeden mi? Paha biçilmez."

"Ve sen bunu yaptın."

Homurdanarak onayladı. "Komisyon'un arkasından. Babam hırslıydı ama fazlasıyla. Sonunda ölümüne sebep oldu. Yeni bir milenyumun şafağındaydık ve sürekli bir gerginlik içindeydik. İç çekişmeler bizi parçalamış, babam ve diğer iki patronumuzu öldürmüştü." Bana yan yan baktı. "Kings hızla ülkedeki ilk ulusal haydut örgütü haline geliyordu, hem de alenen. Çok zekice, eklemeliyim ki, sizin iki isminiz altında. Doğuda Ölü Krallar ve batıda Batı Yakası Kralları. Dış ittifaklar kurmazsak kendi iç karışıklığımızdan asla sağ çıkamayacağımızı biliyordum. Ve başardım. Benden önce hiçbir patronun başaramadığı bir şeydi, MC ile böyle bir ittifak kurmak. Babanızın bunda benim kadar etkisi vardı."

"Ve Komisyon'un tam desteğini kazandın. Ülkenin ilk mafya babası unvanını kazandın."

Omuz silkti. "O unvanı istemekten çok, ihtiyacım vardı. İhtiyacımız vardı. Hepimiz için en iyi şeydi. Topyekûn bir savaşa dönüşen şeyin ardından kendimizi yeniden şekillendirirken hayatta kalmamızı, bir arada kalmamızı sağlayacak tek şeydi. Yakalanmaktan ve yargılanmaktan kurtulmak için batıya kaçmak zorunda kaldığımda, yönetimimdeki birkaç seçkin kişi ve birkaç güvenilir arkadaşım vaftiz babası olarak benimle doğrudan iletişim kurabildi. Bugün bile, kimliğimi ve nerede olduğumu sadece birkaç seçkin kişi biliyor." Bana sertçe baktı. "Joseph Montanari o insanlardan biri değil."

Ne dediğini duydum. Yüksek ve net.

Kendi evliliğime rağmen Mafya'nın dışındaydım ve yine de vaftiz babası hakkında birçok şey biliyordum; Joey de dahil olmak üzere Dokuz'un çoğunun bilmediği şeyleri biliyordum.

"Batıda kendime bir hayat kurarken," diye devam etti, "en büyük tehdidimin yavaş yavaş güç kazandığını kanıtlayacak adam. Ben yeraltına indiğimde Joey Montanari askerdi, benden on yaş küçüktü ve yine de bambaşka dünyalardan geliyoruz. Farklı düşünce okullarından. Komisyon'a veya inşa ettiklerimize saygı duymuyordu. Geleneklere saygı duymuyordu. Beni hiç şahsen tanımamış, hatta görmemişti bile. Vaftiz babasının varlığını sorgulamaya başladı, kardeşlerimi Komisyon'un kontrolünü elinde tutmak için beni bir tehdit olarak kullanmakla suçladı; oysa aslında artık yoktum. Ailesinin patronu konumuna yükselirken şüphe tohumları ekti. Yeraltı dünyasının sözde Şeytanı." Domenico alçak sesle, alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Ünü hak edilmiş ve sonuna kadar kazanılmıştı. Dokuzlara hizmet ettiği ve babasının kontrolü altında olduğu sürece, babasının topraklarında, kendi yolunda iş yapmaya bırakılmıştı." Bana baktı. "Ama şimdi

babası gitti. Karşı karşıya olduğum sorunu görüyor musun?"

"Evet."

Domenico, dereye sanki zamanda geriye bakıyormuş gibi baktı ve keşke onu toplarına saplayabilseydi diye düşündü. "Yıllar önce Joey batıya doğru yola koyuldu. Kardeşim, ikinci patronum, beni Joey'e Antonio De Santis olarak tanıttı. Vancouver'da iş yapmak isterse benden geçmesi gerektiğini söyledi. Ve geçti de. Ta ki vazgeçene kadar." Gözlerim tekrar buluştu. "Yıllar içinde Joey'nin giderek daha acımasız, çıkarıcı ve güç düşkünü biri haline geldiğini gördüm. Şimdi patron o, kardeşlerimde zayıflık seziyor. Hâlâ patronların patronunun varlığından şüphe ediyor. Ve pozisyonu kendi eline almak için komplo kuruyor."

Bunu düşündüm. Şaşırtıcı değildi ama neredeyse rahatsız edici derecede iddialıydı.

"Yıllar önce öldüğüme dair söylentiler yayıyor," dedi Domenico. "Kardeşimin, Mafyayı gizlice kontrol etmek için gölge figür olarak beni kullandığını söylüyor. Komisyon'un daha az nüfuz sahibi olduğu batıya doğru genişlemeye kararlı. Vancouver'da patron yok; sadece ortaklar yaşıyor. Tabii ki ben burada yaşıyorum."

Birbirimizi inceledik.

"Demek Joey, Vancouver'ın kendi bölgesi olduğuna karar verdi," diye sonuca vardım.

"Belki de burada yeterince güç kazanırsa Komisyon'a artık ihtiyacı olmayacağını düşünüyor. Vancouver'daki işleri kontrol edecek. Sonuç olarak, Antonio De Santis'in sıradan bir ortak olarak ona haraç ödemesi gerektiğine karar verdi. Yanılmayın. Kızımı kaçırma planıyla bana bir mesaj göndermeyi planlıyordu." Yüzü karardı, kızına olanlar yüzünden hissettiği öfkeyi ve güçsüzlüğü ilk kez ortaya çıktı. "Bu mesaj, Joey Montanari'nin güce sahip olduğudur. Bana bir şekilde haraç ödettirecek. Batı yakası artık onun."

Bunu uzun süre düşündü. Elbette, ikimiz de biliyorduk ki, Kralların izni olmadan batı yakasında kimsenin toprak

sahibi olamayacağı bir evren vardı.

Ve Joey Montanari hiçbir zaman benden hiçbir şey istemek için gelmemiştir.

Bunu ancak ter dökerek, kan dökerek, arkamdan, oğlundan istemiştir.

"Elbette," diye ekledi Domenico, "Joey, burada faaliyet gösterebilmem için Kings'le bir tür anlaşmam olması gerektiğini biliyor. Belki de oğlunun Kings'e ihaneti ortaya çıktığında, kaçırılma olayından sonra Lex'in babasına geri dönmekten başka seçeneği kalmayacağına inanıyordur. Joey, Antonio De Santis üzerinde güç kazanmış olacak, Kings'le önemli bir stratejik ittifak kuracak ve sonunda oğlunu geri alacak." Duraksadı. "Belki de Joey, Lex'in kaçırma olayını bizzat planladığını söyleyerek Kings'le işleri düzeltebileceğini düşünüyor. Hikâyeyi istediği gibi çarpıtabilir. Joey bu konuda kurnazdır ve Lex'in de motivasyonu var. Kızım. Joey, batı bölgemin kontrolünü ele geçirmek, aşağılık Antonio De Santis'i kendi kontrolüne almak ve Kings'le kendisi için yeni bir anlaşma yapmak için bu fırsatı değerlendirecektir."

Evet. Joey Montanari gibi açgözlü bir psikopat olsaydınız, bunların hepsi gayet makul gelirdi.

"Ve yine de," dedim, "onun azgın egosu ve açgözlülüğü seni ve Kralları fazlasıyla hafife almış."

"Evet. Öyle yaptılar."

"Soru şu: Şimdi bu konuda ne yapılacak?"

Domenico'nun aceleci biri olmadığını biliyordum. Sabırlı, hesapçı ve acımasızdı. Acele etmez ve işi doğru şekilde hallederdi.

Montanari'nin onu nasıl tehdit ettiğini bana anlatmıştı. Bunu yapmasına gerek yoktu.

Beni tartıyordu. Belki de arkasında olduğumdan emin olmak istiyordu. Kings ile uzun zamandır devam eden ittifakımızı geri çağırıyordu.

"Babanla aramızda belli bir saygı vardı," diye hatırlattı bana. "Yıllardır güçlü bir bağımız var. Biz de aile oluyoruz."

Beni süzdü, bu konuda bir yorum bekledi.

Ama bu sorun devam ederse, önceki ve mevcut ittifaklarımızın benim için hiçbir anlamı, hiçbir geçerliliği kalmazdı. Sadakatlerim sadece ve sadece Krallara aitti. Başkaları her zaman ayrılabilirdi. Yerine başkaları konulabilirdi.

"Biz müttefiktik," diye onayladım. "Ama Montanari'nin... izinsiz girişleri... devam edemez."

"Bu konuda hemfikiriz."

"Onunla bir toplantı ayarlayabilirim," diye önerdim. "Ona Lex'i içeri aldığımızı, arazisini elinden aldığımızı ve onu bize teslim ettiğimizi söyle. Duymak istediği bu. Buluşuruz ve onun yerine Montanari'yi sana teslim ederiz. Hızlı ve sessiz kalırız. Kimsenin senin işin içinde olduğunu bilmesine gerek yok."

"Hayır. Bu bizim işimiz. Oturup kendi yolumuzla hallederiz."

İnatçı ihtiyar herif.

Ama onun pozisyonunu gördüm. Ben de aynı durumdaydım. Haklıydı; Giancarlo gibi yamalı bir kardeşi, hatta Ölü Kral'ı bile cezalandırılması için başka bir örgüte teslim edersem, kulübümün güvenini hızla kaybederim.

Yine de. Eğer iş oraya gelirse, onu yerinde tutmak için ittifakımızın sınırlarını aşacağımı bilmesi gerekiyordu.

"Bilmelisin, Mikhail'le konuştum."

Domenico bu ismi duyunca tüyleri diken diken oldu.

"Ve Donovan."

Montanari'nin sadece Krallar'ı devirmediğini hatırlatmak yerinde olurdu. Benim tarafımda Rus Bratva'nın Kanadalı lideri vardı. Montreal'deki İrlandalılar da vardı. Diğerleri de. Öte yandan Joey Montanari, yıllardır ülke çapında düşmanlar ediniyordu.

"Bu bir uyarı mı eski dostum?" diye sordu Domenico bana yumuşak bir sesle. "Uslu uslu oynadığımızı sanıyordum."

"Öyleydik. Ama Montanari ile iyi geçinmekten yoruldum. Joey, Lex ile kan bağı olabilir. Ona hayat vermiş olabilir. Ama sadakat aileyi oluşturan şeydir. Joey kulüp kardeşimin peşine düşmek, onu tekrar pisliğine çekmeye çalışmak, bir kadını ona karşı kullanmak mı istiyor? Bu bana hiç uymuyor."

Axel'a işaret ettim. O da kardeşleri Maddox ve Hendrix'e kargo minibüsünün arkasını açmalarını işaret etti.

"Montanari kan anlaşmalarını sever," dedim, "işte ona bir tane."

Maddox kapıları açtı ve Hendrix'le birlikte Nico Barretti'yi gömleğinden tutup minibüsten çıkarıp, bağlı ve kanlar içinde yere attılar. Bilinci yerindeydi ama zar zor.

Domenico'nun çocuğa belirgin bir tiksintiyle baktığını gördüm. Şakağına yapışmış hapishane örümcek ağı dövmesine.

Domenico adamlarına, "Bu boku gözümün önünden çekin," gibi bir işaret yaptı ve birkaçı harekete geçerek Barretti'yi sürükleyip bir arabanın arkasına tıktılar. Domenico arkasından kapının kapanma sesini duydu, sonra koyu gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Onu sağlam bir şekilde geri getirdiğin için minnettarım. Sen her zaman babandan çok daha... akli başındaydın."

"Birkaç ayak parmağının eksik olduğunu fark edebilirsiniz. Dediğim gibi, bazı çocuklarım biraz fazla ileri gitmiş olabilir."

Birbirimize sessizce baktık. Bunun bir talep olacağını biliyorduk.

"Sana burada aldığından fazlasını veriyorum," diye belirttim. "Bana kalırsa, sana verdiği her türlü rahatsızlığın bedelini, o çocuğun hayatıyla fazlasıyla ödedim. Kuruluşunu nasıl etkileyeceğini umursamıyorum; Lex'le bir daha iletişime geçerse, Joey Montanari öldü."

Bunun Domenico için ne anlama geldiğini biliyordum. Onu hangi pozisyona soktuğumu ve bundan sonra ne olması gerektiğini biliyordum.

Bunu Komisyon'da oturan alt yöneticisi olan kardeşine götürmesi gerekiyordu. Dokuz Aile'nin diğer başkanlarına da götürmeliydi. Sekiz, çünkü Joey Montanari'nin o özel oturumun dışında kalacağından şüphe yoktu.

Komisyon, mafyayı yönetmiyordu. Temsili bir organdı. Bir hükümet değil, aileler arasında anlaşmazlıkları çözmek, ittifaklar kurmak ve şiddet kullanımını düzenlemek için bir istişare aracıydı. Bölgelerin kontrolünü denetliyorlardı. Meseleler çoğunluk oyu ile karara bağlanıyordu.

Ama gerçekte, tüm patronların patronu olan Domenico, birçok aileyle özenle kurduğu ittifaklar sayesinde kontrolü elinde tutuyordu. Bu, gölgelerde oynanan, onlarca yıl süren ve tek bir galibin olduğu, acımasız bir satranç maçıydı. Şimdiye kadar.

Mafyanın yolu buydu ve bu yüzden nadiren bir vaftiz babası vardı. Bu kişi tutuklanmaktan, yargılanmaktan, devrilmekten ve ölümden kaçmak için saklanmak zorundaydı. Dokuzlar üzerindeki gücünü sessizce koruyarak ve saflar arasında topyekûn bir savaşı önleyerek bu kadar uzun süre hayatta kalabilmesi, gücünün ve kurnazlığının bir kanıtıydı. Ama yönettiği şey bir düdüklü tencere, kökleri derinlere uzanan bir yanardağdı ve bir gün tüm güç yapısını yerle bir edebilirdi.

Dolayısıyla, tutumumu açıkça ortaya koymazsam kendimi eksik hissederim.

"Saygımdan söylüyorum, Domenico. Montanari'nin oğlunu yıllardır şiddet ve parayla Kings'ten geri çekmeye çalıştığı kulağımıza geldi. Henüz hiçbir şey işe yaramadı, ama belli ki bir gün olacağına inanıyor. Burada durmazsa, onu kendim cezalandırırım. Ya da isterse Lex'e yaptırırım. Dişlerini söktükten sonra."

Vaftiz babasının Montanari'yi yok edeceğine dair hiçbir yanılsamam yoktu. Mecbur kalmadıkça. Kimse patrona dokunmadı. Patronların patronuna bile.

Bunun yerine, Komisyon muhtemelen kontrolden çıkan bir patrona yakışır bir ceza verirdi: mecazi olarak elbette,

bölgesini ve gücünü azaltarak topraklarını kesmek. Bunu hissetmesini sağlarlardı, ancak misillemede bulunmak istemezlerdi. Bu hassas bir dengeydi.

Babam, ittifaklar kurabilmemiz için diğer kuruluşların nasıl çalıştığını inceleyerek bu konuları anlamamı sağlamıştı. Anlamadığınız bir şeyle savaşamaz veya dost olamazsınız. Bu hayatta olmaz. Yanlış kişiye ters davranırsınız ve ikinci bir şans elde edemeden ölürsünüz.

Domenico benim nasıl çalıştığımı da anlayacak kadar bilgiliydi. Kulübün nasıl işlediğini. "Peki ya kızım?"

Neredeyse gülecektim. "Arabada nefes alan bir Mafya cesedi var. 1.80 metre altında olması gereken biri. Eşit olduğumuzda gitmeni öneririm."

Daha aşağılık bir adam da aynısını yapardı. Bana teşekkür etti, af diledi ve kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp kaçtı.

Ama Domenico yavaşça başını salladı. "Kızım ile ilgili bu durum. Kulüp kardeşinizin bu karmaşaya karışması. Bunun için tazminat ödemem gerekecek."

Bu sefer karanlık bir şekilde güldüm. "Ne yapmamı istersin, onu omzuma atıp eve mi getireyim? Bugün onu buraya bırakmayı teklif ettik. Gelmemeyi tercih etti."

Bunu anlayınca çene kasları seğirdi. "Görünüşe göre Lexington Davenport'un onu soktuğunuz karanlık delikten çıkmasını bekliyor."

"Öyle görünüyor."

Ben de bir baba olarak, bunun onun için hazmedilmesi zor bir şey olduğunu biliyordum. Ama Kings'in kulüp binasına baskın yapıp kendini ve adamlarını katlettirmek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu, benden haber beklemekten başka. İşte böyleydik.

"Bir kadın adamlarımdan birini istiyorsa," dedim ona sakın bir sesle, "bu onun meselesi, benim değil. Kızını, oğullarımdan birini eve kadar takip ettikten sonra geri isteyen her baba veya erkek arkadaş adına araya girsem, başka hiçbir şey başaramazdım."

Domenico'nun çenesi kasıldı ve orada bir çizgide yürüdüğümü anladım. "Oğlun kızımın kaçtı. İstedğim düğünü mahvetti. Kızımı fidye için alıyordu. Sence bundan paçayı sıyrıp kurtulur mu?"

Bunu düşündüm. "Ya paçayı kurtaramazsa?"

"Başka bir teklif seziyorum," dedi kuru bir sesle.

Adamın hakarete uğradığını hissettiğini biliyordum. Lex'in yaptığı bir saygısızlıktı. Talia istese bile. Ama... Domenico eski kafalıydı. Görücü usulü evliliklere karşı aşırı bir düşkünlüğü vardı.

"Ya ona doğru olanı yaparsa ve onunla evlenirse? Bu senin için her şeyi temizler mi?" diye sordum.

Güldü, sanki bu saçma bir fikirmiş gibi.

Ama onu düşündürdüğümü görebiliyordum.

"Eğer o istediği kişiye... bu bütün bu karmaşaya güzel bir son vermiş olur, sence de öyle değil mi?"

"Yaşlı bir adam gibi konuşuyorsun, Kral," dedi bana. "Ve sandığımdan daha duygusalsın."

Her iki durumda da değildim. Gerçi ben de Lex kadar genç değildim. Hiçbir sebeple kulübün arkasından onun çevirdiği dolapları çevirmeye kalkışmazdım.

Bir kız için bile.

Domenico derenin kenarına doğru yürüdü. "Bütün bu saçmalıklar için yaşıyorum," diye mırıldandı. "Er ya da geç, beni mahvedecek. Bu hayatta böyle gidiyoruz. Kızımın çok daha önce evlenip korunmasını istiyorum. Güvende olmasını istiyorum. Ama sen söyle." Bana döndü. "Sen bir babasın. Onu kaçıran bir adama nasıl güvenebilirim?"

Derenin kıyısına kadar ona katıldım.

"Onun güvende olmasını mı istiyorsun?" diye sordum ona. "Yoksa senin tarafında olmasını mı?"

Birbirimize sert sert baktık.

"Onu mafya hayatından çıkarmak istiyorsun," diye hatırlattım. "Ama onun bilgisi olmadan Ölü bir Kral'la evlenmesini ayarladın."

Bir an sessiz kaldı. Sonra: "Geçen yıl bir sağlık sorunu yaşadım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Öyleydim. O olmadan mafya büyük ihtimalle kaosa sürüklenecekti, çünkü aileler güç mücadelesi veriyordu. Hiçbirimiz için iyi bir gün olmayacaktı.

"Kızım yirmi beş yaşına girmişti ve bekardı," diye devam etti. "Onun için endişelenmeye başladım. Ben gittikten sonra ne olacak? Hep aşk evliliği yapmasına izin vereceğimi düşünmüştüm. Bu safçaydı."

"Öyle miydi?"

"Hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi geçtiğinde ne gördüm biliyor musun? Kızım. Dünyada yapayalnız. O anda, onu müttefiklerimden biriyle evlendirmeyi ciddi ciddi düşündüm. Onu her zaman hayattan korudum, yine de hayatta olan bir adamla daha güvende olacağını biliyordum. Sıradan bir vatandaşla evlenmesi onun için çok tehlikeli. Özellikle de babasının gerçek kimliği ortaya çıkarsa. Bir müttefikin yeğeninden ve ülkenin en güçlü örgütünün bir üyesinden daha iyisi kim olabilir? Cosa Nostra gizli bir topluluk. Krallar göz önünde saklanıyor."

"Ayrıca, başka bir evlilik aramızda başka bir bağ yaratır." Bunun onun mantığının büyük bir parçası olduğunu bilmiyordum.

"Eğer müsait olsaydın ve ben de sana bu kadar sinir olmasaydım, muhtemelen sana evlenme teklif ederdim," dedi isteksizce.

"Onur duydum," dedim kuru bir sesle.

"Öyle olmalısın."

"Kardeşlerimden birini bir kadınla evlendirmeyeceğim. Sana bunu yapacağına dair söz veremem. Ama yaparsa, Lex ile olan sorunun biter."

Domenico derenin karşısına, karanlığa baktı. Sonra içini çekti. "Ben de onu onunla evlenmeye zorlamayacağım. O ilk anlaşma pek iyi bitmedi. Ama evlenme teklifine evet derse... İzin veririm."

Bunu düşündüm. Kulüp gerçek bir kardeşlikti. Ama bir sebepten ötürü bir hiyerarşi, katı bir yapı vardı. Bağlantılarımız, ittifaklarımız ve kurallarımız bizi güçlü tutuyordu. Sadakat her şeydi. Yama her şey demekti. Bir kardeşin yamasına ihanet etmesi kadar bize zarar veren veya intikam getiren hiçbir şey yoktu.

Lex'in yine de benim emrime uyacağını biliyordum.

Gelecekte bir emri yerine getirmekte tereddüt edeceğini pek sanmıyordum.

Lex iyi bir çocuktur. Kızımın hayatını ona emanet ederdim. On yıldır yamalı bir kardeşti ve ne kadar iyi biri olduğunu biliyordum. Bu yüzden, Domenico'nun kızını düğün gününde kaçırdığında, bu hiç mantıklı gelmedi. Lex'in yapacağı bir şey değildi.

Başka bir adamla evlenmesini engellemek istese bile, kulübe getirmeden bunu yapmazdı. Bunun arkasında bir şey olduğunu, bu konuda kontrolden çıkmasının bir sebebi olduğunu biliyordum. Bu riski almasına yetecek kadar önemli bir şeydi.

Babası olduğunu sanıyordum. Ama sorguya çekince anladım ki oydu. Talia.

O onu seviyordu.

Gerçekten onu zarardan koruduğuna inanıyordu.

"Eğer teklif ederse," dedim. "Seçim Lex'in olacak."

"Doğru olanı yaptığından emin ol. Ve sana söz veriyorum." Domenico elini uzattı. "Joey Montanari senin ve oğlunun gözünde öldü. Bununla ilgileneceğiz."

Elini sıktım. "Saygı Domenico. Sana karşı her zaman saygım vardı. Şimdi de kaybetme."

"Ve sen, benimki." Ellerimizi ayırmadan önce koyu gözleri uyarı dolu bir ifadeyle parladı. "Elbette biliyorsun, Lexington'ın yamasını elinden alırsan, peşine düşeceğim."

Evet, biliyordum.

"Onu kulüpte tutarsanız ve kızım evlenme teklif etmezse ya da kızım onu reddederse, ben onu almaya gelirim."

Bunu ben de biliyordum.

Yine de Lex'i buna zorlamazdım. Bu babasının yoluydu, benim değil.

Kulüp arkadaşlarımdan çoğu için kulüp her şeydi. Sahip oldukları tek aileydi. Aile olarak, Lex'e gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyi ve onun sarsılmaz sadakatini kazanacak tek şeyi, yani bir seçim hakkı verebilecek nadir bir konumdaydım.

Birçoğumuzun bu hayatta hiç sahip olmadığı bir seçim.

Hiç seçme şansım olmadı.

Domenico bekleyen arabasına doğru yürürken ona, "Montanari doğuda Ölü Krallar için herhangi bir sorun çıkarırsa, onlara artık geri çekilmelerini söylemeyeceğim. Bu kuduz köpek çok uzun zamandır topuklarıma saldırıyor, Domenico. Ciddi bir alerji geliştirdim." dedim.

Vaftiz babası bana döndü, soğuk gözleri gözlerime kilitlendi. "Karına benden selam söyle."

Arabasına geri döndü ve adamlarıyla birlikte yola koyuldu. Ben de dereye doğru döndüm ve bir süre orada durdum.

Hayır, artık eskisi gibi erkek yapmıyorlar.

İşte bu yüzden Domenico gibi iyilerle anlaşmalar yapmak için elinden geleni yaptın. Yapmazsan, Joey Montanari gibi çürümüş pislikler kontrolü ele geçirdi.

Ve iyi bir kardeş bulduğunuzda, onu elinizden geldiğince elinizde tutardınız.

Hayatta başka yol yoktu. Ya kardeşlik ya ölüm.

Şu anda kaburgalarımdan üzerindeki yamada yazdığı gibi: Sonsuza dek krallar, sonsuza dek krallar.

Ve ben iyi bir kardeşimizi babasının günahları yüzünden cezalandırmaya hiç niyetim yoktu.

Dün kulüp yetkililerine hitap etmiştim. Zaten oylamaya sunmuştuk. Kardeşlerimin bu konuda mantıklı düşünme kararlarıyla gurur duyuyordum.

Jude bile. Göçebe olmasına ve oy alamamasına rağmen, bu konuda affetmek için çok çalıştığını, ileriye dönük bir yol görmek istediğini biliyordum.

Ben kulübümde mantıklı erkeklerden hoşlanan mantıklı bir adamdım.

Ama Joey Montanari'nin, kulüp kardeşlerimden biri olan oğluyla arkamdan iş çevirmesi kanımı kaynattı. Bu konuda haddini aşmıştı. Üstelik bunun yıllardır devam ettiğini duymak? Lex'in yaptığı hatanın hesabını vermesi gerekiyordu. Ama babası da hesap verecekti. Çünkü bu böyle devam edemezdi.

Bunun bitmesi gerekiyordu ve Domenico'ya da söylediğim gibi, eğer o bu işi halledemezse, Lex'in bunu kendi elimle bitirmesine yardım edecektim.

Ne gerekiyorsa.

Montanari, yeraltı dünyasının sözde Şeytanı olabilirdi. Ama Tanrı değildi.

Yeraltı dünyasında tek bir adam en büyük güç pozisyonuna sahipti. Ve ben, onu koruyabildiğim sürece bu pozisyona saygı duyacaktım.

Düşmanlarınızı ezerek iktidarı koruyamazsınız.

İlişkileriniz boyunca saklı kaldı.

İttifaklar gerektiğinde kurulur ve bozulurdu. Ve tüm patronların patronu Domenico Bonacorso, Montanari söz konusu olduğunda doğru olanı yapmaya hazır olmalı, yoksa Kral'ın Mafya ile ittifakı acı bir sona doğru sürüklenebilirdi.

Lex, babası söz konusu olduğunda seçimini çoktan yapmıştı. Bir an kararsız kaldı ama seçimini yapmıştı.

Kulübü korumaya çalışmıştı.

Kesinlikle yanlış kıza aşık olmuştu. Eğer işler böyle gitmeseydi asla birlikte olmasına izin verilmeyecek bir kıza.

Ama hiç aşık olmamaktansa yanlış kıza aşık olmak daha iyidir. En azından bu aşkın bir şansı vardı.

Belki de Domenico haklıydı. Belki de duygusallaşıyordum.

Otuz İkinci Bölüm

Lex

Karanlıkta bir şey beni uyandırdı. Beton duvarlı, küçük ve havasız, boş bir odada uyuyordum ama en azından bu odada bir yatak vardı. Ve ısıtma.

Her yerim ağrıyordu, morarmıştım. Saatlerce soğuk betonun üzerinde diz çöküp Nine Inch Nails'in kulaklarıma tecavüz etmesi hayatımı mahvetti.

Kapının sesini duyduğumda yavaşça döndüm ve kilit sesini ve mandalın kilidinin açıldığını duydum. Kapı yavaşça açıldı, ışık yandı ve ışığın parıltısına gözlerimi kırpttırırken... Talia başını içeri uzattı.

Etrafına baktı, beni gördü ve çıldırdı. "Lex!"

Kapıyı hızla kapatıp üzerime atıldı. Kollarımı ona dolayarak inledim. Kahretsin, bu canımı acıttı.

"Bebeğim! İyi misin?" Elleriini üzerimde gezdirmeye başladı, kaslarıımı sıkıyordu sanki beni yokluyor, bir yerim kırık olmadığından emin oluyordu.

"Evet. İyi. Sadece... ah." Biraz doğrulmaya çalıştım ama beni tekrar yere itti, ellerini göğsüme bastırdı.

"Aman Tanrım." Gözlerimin içine baktı, sarı saçları üzerimde süzölürken etrafına dökölüyordu. Saçları yeni yıkanmıştı, ipeksi ve yumuşaktı ve harika kokuyordu, tıpkı

temiz hava gibi. Üzerinde de temiz kıyafetler vardı. Alnındaki sıyrık çoktan iyileşmişti.

Tam bir melek gibiydi.

O bütündü, güzeldi ve zarar görmemişti.

Rahatlamayla ürperdim. "İyisin."

Bana göz kırptı. "İyisin."

"Evet."

"Kahretsin." Rahat bir nefes verdi.

Sonra beni öptü.

Ne kadar canım yansa da kollarımı ona doladım. Bana doğru çöktü, dili ağzımın içine girip benimkini yaladı. "Bebeğim," diye mırıldandı öpücükler arasında. Dudağımı emdi. Elleri boynumda yukarı kaydı ve parmakları saçlarıma gömüldü.

"Talía," diye fısıldadım, çenesini öperek, sonra da boğazını aşağı indirdim. Hemen ardından gömleğini yukarı doğru kaydırıp sutyenini aşağı doğru çekiştiriyor ve memelerini ağzıma dolduruyordum. Her bir tatlı meme ucunu emdim, sonra dilimi yavaşça etrafında gezdirdim. Ağzımla ona her dokunduğumda çıkardığı o yumuşak, aç seslere bağımlıydım.

Onu nasıl bırakacağımı düşündüm ki?

Yapamazdım. Yapamazdım. Nefes aldığım sürece onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalardım.

İç çekti, nefesleri ağırlaştıkça üstüme çıktı ve penisimi aradı. Kasıkları benimkine sürtünüyordu, ikimiz de kot pantolon giymiştik... Yeterince hissedemiyordum. Ben ona sürtündüm, o da bana sürtündü, penisim sertleşirken esniyordu.

Klitorisine sürtündüğümde boğazından saf bir mutluluğun acı dolu, açgözlü sesiyle mırıldandı.

Ve biliyordum ki... o da beni özlemişti, tıpkı benim onu özlediğim gibi.

O da benim için endişelenmişti, tıpkı benim onun için endişelendiğim gibi.

Beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalardı.

Vücudu her şeyi anlatıyordu.

Parmakları göğsümden, kaburgalarımın altına kaydı... Aramıza ulaştı ve kot pantolonumun düğmesini açtı. İnledim.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde onun içine girmem gerekiyordu.

Kalçalarımı yukarı kaldırdım ve o kot pantolonumu açarken penisimi dışarı çıkardım. Aynı zamanda meme ucunu ağzıma aldım ve zevkten inlediğinde dişlerimi yumuşak tenine geçirdim.

Muhteşem bir coşkuyla haykırdı.

Kapı açıldı ve Talia şaşkınlıkla çılgılık attı. Göğüslerini yüzümden öyle hızlı çekti ki neredeyse yataktan düşecekti ama onu yakaladım. Maddox içeri dalıp kapıyı kapatmıştı.

"Ah," dedi umursamazca. "Kahretsin." Kız üzerimden atlarken arkasını döndü. "İyileştin mi bari?"

"HAYIR!"

O çoktan arkasını dönüp bir sandalye çekerken, kadın göğüslerini sütyeninin ve tişörtünün içine soktu. Ben de kot pantolonumun fermuarını çektim. Bana, "Arkadaşın göğüslerini gördü!" der gibi baktı.

Ona sııttım ve omuz silktim, "Ne olmuş yani? Çok güzel göğüslerin var bebeğim." der gibi.

Koluma vurdu.

"Ah."

"Belki bir dahaki sefere kapıyı çalarım?" Maddox'la konuşuyordu ama bana dik dik bakıyordu.

"Resmiyete vakit yok tatlım. Yastık muhabbeti yapacağım."

Talia şaşkın görünüyordu.

"İstihbarattan bahsediyor," diye açıkladım.

"Ah." Yatağa oturdu, bu sohbete, her neyse, dahil olmak için can atıyordu. Yavaşça, kaskatı kesilmiş bir şekilde yanına oturdum.

"Bunun iyi olması lazım," diye ona bilgi verdim, birbirimize bakarken.

Evet, Maddox'u kaçırılma fiyaskosundan beri ilk kez görüyordum ve beni dövüyordu, bu da bir şeydi.

Ama aynı zamanda Talia'yı benden alıp Dane'in kulübesinin kapısından dışarı sürüklediğinden beri onu ilk görüşümdü; tam da başıma bir torba geçirip götürülmemden hemen önce. Ve ben hücredeyken, kardeşi tarafından, onu bir daha asla göremeyeceğimi umması gerektiğini aşağı yukarı söylemişti.

İhanet konusunda benden af dilemesini isterdim ama şimdi penisim yukarıda olduğu için pek de arkadaş canlısı hissetmiyordum.

Üstelik Talia'yı da benden uzaklaştırdı.

Herhangi bir sebepten dolayı onunla Élo arasına girseydim, kesinlikle beni pataklardı. En azından.

"King için buradayım," diye bilgilendirdi beni. "Beni seninle konuşmam için gönderdi. Sadece emirleri iletiyorum. Ama önce, konuya gireceğim." Talia'ya baktı. "İşte burada. Baban, İtalyan Mafyasının vaftiz babası."

Talia, sanki onunla konuştuğundan emin olmak istercesine ona göz kırptı. Konuşuyordu işte.

"Affedersiniz?" Bakışlarını ondan bana çevirdi. "Ne?"

Elimle yüzümü ovuşturdum. "Kahretsin." Bu benim için yeni bir haberdi, ama az önce yaşadığımız her şeyin üzerine bir de dram daha eklenince daha azını bekleyemezdim.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Ama - ne - nasıl...?" Bir dakika boyunca inanmazlıkla geveledi, sonra sonunda tükürdü: "Babam İtalyanca bile konuşamıyor!"

Eğlenerek sırtıtmaktan kendimi alamadım. "İtirazın bu mu?"

"Hayır tatlım," dedi Maddox, "İtalya'daki gibi İtalyan Mafyası değil. Kanada'daki gibi. Duyduğuma göre o adamlar nesillerdir İtalyanca konuşmuyormuş."

"Babam," diye mırıldandı şaşkınlıkla, "vaftiz babası. Kanada Mafyasının."

"Hı hı."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ona sorman gerek. Neyse, gerçek adı Domenico falan. Elimde sadece bu var. Ve tüm gösteriyi, Dokuz Ailesi'ni, Komisyon'u o yönetiyor. Sanırım hepsi doğuda. Toronto, Montreal. Baban yıllardır yeraltında. Öyle derinlerde ki, Mafya'nın çoğu bile kim olduğunu veya nerede olduğunu tam olarak bilmiyor."

"Vay canına..." Talia bunu inanılmaz derecede iyi karşılamış gibiydi. Maddox'a neredeyse hayretle göz kırptı. "Babam tüm patronların patronu mu?"

Kaşlarını çattım. "Peki, bu terimi nereden biliyorsun?"

Bana belli belirsiz pis bir bakış attı. "Saçmalık okuyorum."

"Evet." Maddox bundan çok daha az etkilenmiş görünüyordu. "Vaftiz babası, Don, patronların patronu. Tüm o saçmalıklar. O İtalyanlar kendini beğenmiş herifler."

"Hey." Talia başparmağını ikimiz arasında ileri geri salladı. "Biz İtalyanız."

"Kendimi düzeltmeme izin verin. O mafya piçleri kendini beğenmiş herifler."

"Patronunuzun adı 'Kral'," diye belirtti, tavırlı bir tavırla. "Çok mu iddialı?"

"Öncelikle," dedi Maddox ağır ağır, "kendine o ismi o koymadı. Bu lanet olası bir sokak ismi. İkincisi, o benim 'patronum' değil. Üçüncüsü, hepimiz Kralız, bebeğim." Ona gülümsedi.

Gözlerini devirdi.

Gözleri bana, sonra tekrar ona kaydı. "Ama bu çok tatlı," diye ekledi, "daha iki saniye önce onlarla akraba olduğunu öğrendiğin halde Mafyayı savunuyor olman."

"Dur bir dakika. Eğer babam Mafya'nın vaftiz babasıysa..." Gözlerini kırpıştırarak düşündü. "O zaman bu beni..."

"Şehrin en değerli amcığı," diye tamamladı Maddox onun yerine.

Ona bir bakış attım.

Omuz silkti. "Ne? Kralın kızı buralarda yaşamıyor. Yaşıyor olsaydı, şehrin en değerli orospusu olurdu."

"Belki de bunu başka bir şekilde ifade etmek istersin," diye önerdim, "ve bir daha asla kadın anatomim hakkında bir kelime söylemekten kaçın."

"Elbette. İsterseniz resmi terimin 'Mafya prensesi' olacağını düşünüyorum."

Talia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gizli Mafya prensesi," diye düzelttim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ne kadar da havalıyım!"

Maddox tekrar bana baktı, sanki çok tatlıymış gibi. "Doğru. Bak, bunların hiçbirini sana söylememem gerekiyordu. Bilmemem bile gerekiyor. Çok gizli. Yani, annen muhtemelen bilmiyordur bile. Duymamam gereken bazı şeyler duydum ve King duyduğumu bilse çıldırırdı. Ama minibüsüne yerleştirdiğim böceğin, vaftiz babasıyla yaptığı özel konuşmalardan bazılarını dinlemesi tam olarak benim suçum değildi."

Ona bakakaldım. "Neden minibüsüne böcek yerleştirdin?"

"Bu benim kahrolası minibüsüm," diye düşündü. "Onunla ne istersem onu yaparım. Ve Hendrix'in onu keyif sürüşlerine çıkarıp çıkarmadığını bilmek istiyorum."

Elbette. Ona başımı salladım. "Lütfen bana o böceği ve içindeki her şeyi yok ettiğini söyle."

"Elbette. Ve bu saçmalıkları kimseye anlatamazsın." Yeni keşfettiği mafya prensesi statüsünün etkisinden hâlâ kurtulamayan Talia'ya sertçe baktı. "Senden bu saçmalıkları babanla konuşmamı bile istemeyeceğim, çünkü Tanrı bilir, eğer babam böyle bir şeyi benden saklasaydı ve ben de öğrenseydim, kapısını çalıp cevap isterdim. Ama eğer bu saçmalıkları babanla konuşursan, adımı anmamı rica edeceğim."

Talia ciddi bir tavırla başını salladı. "Kesinlikle. Anladım. Bana güvenebilirsiniz."

"Güzel. Senin çıkarına. O boktan şeyi gizli tutmasının bir sebebi var. Yani, bunun etrafa yayılmasını istemiyor."

Gözleri yine kocaman açıldı. "Doğru."

"Ayrıca." Maddox gözleriyle beni süzdü. "Ve işte King'in kısmı. Onunla evlenmelisin, yoksa sikilirsin."

"Ne?"

"Ne?" diye tekrarladı.

"Neden?" dedim.

Hay aksi. Söylenecek çok yanlış bir şeydi. Talia, gözlerinde cehennem ateşleri alevlenerek bana döndü. "Neden olmasın?"

"İttifaklarla ilgili bir şey," diye yanıtladı Maddox. "King bu konuda ayrıntılı bilgi vermemiştir. Ayrıca böcekten her şeyi duyamadım."

"Bu Kral'dan mı geldi?" dedim dikkatlice.

"Evet."

"Babamla konuştu mu?"

"Bilmiyorum."

Talia yatağın iki yanına vurdu. "Kimin umurunda? Eğer bu, babanla ilgili tüm soruna bir çözümse ve tek yapmamız gereken evlenmekse, bana bununla ilgili bir sorunun olduğunu mu söylüyorsun?"

"Talia." Şimdi kısıp, kin dolu bir şekilde yanan kahverengi gözlerine baktım - bana doğru. "Düşün bir kere. Kendine, neden birisi benimle evlenmek istesin ki diye sor. Mesela, babam, babandan fidye almak için seni kaçırmamı emrettikten sonra neden seninle evlenmemi istesin ki?"

"Çünkü harika bir avım!" Bakışlarını benden Maddox'a çevirdi, sonra tekrar bana baktı, "Çok belli değil mi?" der gibi. "Neredeyse tam bir prensesim!"

Maddox bunun tadını çıkarmak için arkasına yaslandı.

"Benim seninle evlenmemi istiyor," diye bilgilendirdim onu, "böylece senin aracılığıyla, doğal hayatımızın geri kalanında babanı yönlendirmeye çalışabilir."

"Bunu King söyledi," diye bilgilendirdi Maddox, "babandan değil. Mafyanın bu görücü usulü evlilik olayına

meraklı olduğunu söylüyor. Meğer Carl'la evlilik görücü usulüymüş. Hem de onun arkasından."

Talia ona doğru döndü. "Ne?!!"

"Nişanlılığın gerçek adı Giancarlo Caldera. Amcası Caldera suç ailesinin patronu. Ama Giancarlo mafyadan değil. Zaten iyi bir adam da değil. Ama o bir kral."

Talia'nın ağzı açık kaldı.

"Yine mi kulak misafiri olacağız?" dedim kuru bir sesle.

"Evet. Ayrıca Axel bunu bana kendisi anlattı. Düğünden sonra Giancarlo ile birkaç kelime konuştu. Bilirsin işte, güvenlik."

Yanımda Talia şoktaydı. "Carl... motorcu mu?"

"Evet. Doğudaki kulüplerimizden biriyle bağlantı kurdu. Dead Kings."

"Carl... bir yalandı mı? Öyle biri yok mu?"

"Ah, var işte. Sana bir kral olduğunu, tüm ailesinin mafyası olduğunu, seninle evlenip seni güvende tuttuğu için muhtemelen yüklü bir maaş artışı aldığını söylemeyi unuttu. Ve seninle evlenmesi emredildi. Baban tarafından. Ama tüm o fırtınalı, uzun mesafeli aşk olayı sahteydi. En azından onun tarafı."

"O pislik!"

"Ve şunu da dinle," diye ekledi Maddox, bana doğru fazlasıyla mutlu bir sırıtışla. "Sokak adı Ripper. Çünkü Kral olarak atanmadan önce, o... durun bakalım... tam bir striptizciydi."

Talia hâlâ kendine gelememişti. "Aman Tanrım..." Sesi hafifçe kısıldı. "Aman Tanrım. Bu her şeyi açıklıyor."

"Bana senin için soyunduğunu söyleme," dedim, bu cevabı anlamaya çalışarak.

"Bana söyleyebilirsin." Maddox hala sırıtıyordu, ben de ona susmasını söyleyen bir bakış attım.

"İyy. Hayır. Ama o kazak yeleklerinin altında çok çekici bir vücudu olacağını biliyordum..."

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Yani, onu bir motorcu olarak hayal etmekte zorlanıyorum. Peki ya striptizci olarak? Evet. O kadar..."

"Sapık," diye tamamladım onun yerine. "O adamın tam bir dalkavuk olduğunu biliyordum."

Talia itiraz etti. "Yapmadın."

"Kesinlikle hissettim."

"Saçmalık. Neden söylemedin?"

"Dinleyecek miydin?"

Bana dik dik baktı. Ben de hemen kaşımı kaldırdım.

Öfkeyle Maddox'a döndü. "Beni sevmiyor muydu?"

"Hey, bilmiyorum. Onunla birkaç kez tanıştığımda, o kazak yelekleri ve 'Carl Caldwell, sorumlu iş adamı' havasını gerçekten çok seviyordu. Ama sanırım hepsi planın bir parçasıydı. Bilirsin, seni baştan çıkarmak ve ona aşık etmek. Onu seçmeni sağlamak. Bana sorarsan, tam bir masal gibi. Adamın saçları harika. Baban senin mutlu olmanı istemiş gibi görünüyor."

"Bekle. Eğer beni baştan çıkarmak için gönderilmişse, neden olmasın ki..." İkimiz de ona baktığımızda Talia ağzını kapattı.

"Ne?" dedim.

"Yapmazdı, biliyorsun..." Eğilip kulağıma fısıldadı. "Tak şunu."

Zihnimde canlandırdığım görüntüyle azı dişlerim birbirine kenetlendi. Az önce onun onu becermediğini söylese de... şimdi hem onun için hem de onun onu herhangi bir yere yaklaştırması düşüncesiyle yarı yarıya sinirliydim.

"Çok daha az ayrıntı istiyorum," diye homurdandım.

"Ah, kahretsin." Maddox yüzümü okudu. Belki de Talia'nın. "O boruyu o döşemedi."

Talia sinirli bir ses çıkardı. "Beyefendilik tasladığını sanıyordum! Ama madem ineği sevmiyordu, neden sütü almıyordu ki? Bedavaydı!"

"Evet..." Maddox başını kaşdı. "Yani, eğer ben oysam ve kim olduğumu bilmeni istemiyorsam, muhtemelen senin

önünde soyunmam, böylece bir sürü motorcu dövmesi görmezsin. Sanırım onları gizli tutuyordu? Bir de... şey... babanın eski kafalı olduğundan bahsediliyordu. Belki Carl'a -Giancarlo'ya- ineği kutsal evlilik bağıyla ahırına geri götürene kadar sütü ekşitmemesini söylemiştir?"

"Öğğ. İğrenç, baba," diye mırıldandı Talia.

"Şey, duyduğuma göre," diye ekledi, "Giancarlo babandan oldukça korkuyormuş."

Talia, babasına olan kızgınlığından gurur duymaya başladı. "Evet. O yaşlı bir bulldog." Sonra gözleri doldu.

"Neyse, vaftiz babasının babanı hizaya getirmesi gerekiyor Lex, ama King'in anlaşmayı garantilemek için ona bir şey teklif etmesi gerekiyordu. Bu da pazarlık açısından adil görünüyor, değil mi?"

"Elbette," dedi Talia.

"Hayır," dedim aynı anda.

Bana yine ateşli bir bakış attı. Bugün onu gerçekten mutlu ediyordum.

"Yani, Kral'ın önerdiği şey," diye devam etti Maddox, "bir Kral'ın kızıyla evlenmesi. Biliyorsun, başka bir Kral, Giancarlo değil. Senin gibi bir Kral, Lex. Ve babasının planladığı düğünden onu çaldığın için, ondan dürüst bir kadın yaratmakla ilgili bir şey mi?"

"Mantıklı," diye homurdandı Talia, bana kızgın bir bakış atarak.

"Ayrıca," diye ekledi Maddox ihtiyatla, sanki Talia'nın gözlerinden fışkıran kıvılcımları istemiyormuş gibi, "herkes Talia'nın senden hoşlandığını düşünüyor gibi görünüyor—" bana baktı, "—çünkü seninle kendi isteğiyle gittiğini iddia ediyor."

"Bunu yeniden düşünmeye başlıyorum..." diye mırıldandı.

"Başlıyor muyuz?" dedim.

"Benimle evlenmeyi aklından bile geçirmediğine inanamıyorum!"

İç çektim. "Bunu söylemedim. Ama gerçekten de bir grup adamın emirleri yerine getirmesi yüzünden başka bir duruma zorlanmak mı istiyorsun?"

"Ah, yanılmayın. Kararları sen vermiyorsun. Daha evlenme teklif bile etmedin. Kendini kaptırma." Ayağa kalktı. "Bu arada, bana verdiği o elmas yüzükten nefret ettim. Boğazıma kaçmasına şaşmamalı. Muhtemelen babam seçmiştir. Umarım senin iyiliğin için çok daha iyisini yapabilirsin."

Bunu söyledikten sonra kapıyı çarparak çıktı.

"Vay canına." Maddox kıkırdadı. "Mafya prensesi, ha? İyi şanslar."

Evet. Lanet olsun.

Vaftiz babası mı?

Aman Tanrım.

Sanki ateşten kaçıp ateşin içine girmişim gibi hissettim.

"King gerçekten onunla evlenmemi mi istiyor?" Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum. King, bildiğim kadarıyla bir erkek kardeşe gelin ayarlayacak türden bir adam değildi.

"Söylediği gibi değil. Sana onunla evlenmeyi düşünmen gerektiğini söylememi istedi."

Eh, bu çok açıktı. "Yani bu bir emir mi, değil mi?"

Maddox omuz silkti. "Sana kalmış diyor. Ama temelde, yapmazsan senin için bir ölüm sayılır, öyle mi? Sanırım vaftiz babası, parasını ödediği o düğünü mahvettiğin için kefaret ödemeni bekliyor. Ve King'in anlattığına göre, babanı ancak istediğini elde ederse sırtından indiriyor."

Tamam. Harika.

Bu da demek oluyordu ki eğer Talia'nın babası babama bakmazsa, ona bakmak Kings'e düşecekti.

Keşke yapsalardı.

Tabii Talia'nın babası beni daha önce öldürmüş olsaydı, bu pek de teşvik edici olmazdı.

"Dediğim gibi." Bana tam bir Maddox sırtışıyla baktı. Sadece birkaç gündür yoktum ama o sırtışı özlemiştim.

"Bol şans."

Sonra kalkıp gitti.

"Maddox." Kapıda durup gözlerimin içine baktı. "Bütün bunları bize anlattığın için teşekkür ederim. Anlatmana gerek olmadığını biliyorum." İstihbarat toplama yeteneğini, gerekmediği halde bana yardım etmek için kullanmıştı; bu bir jestti. Dostluk, bağışlama veya eski günlerin hatırına. Sebebi ne olursa olsun, özveriliydi.

"Rica ederim. Ayrıca, siktir git."

Evet. Bunu hak etmiştim. "Hâlâ en iyi arkadaş olmamızın bir ihtimali var mı?"

İçini çekip bana döndü. "Yalan söylemeyeceğim. Duygularım incindi, sen bana bunların hiçbirini söylemedin."

"Biliyorum. Özür dilerim. Kişisel değildi. Sadece-"

"Biliyorum. King bana köpeğinden bahsetti. Ve Shane'den." Bunu sindirdi, sanki "Bana da anlatabilirdin." der gibi. "Beni işin içine katarsan, kıcımlı ne kadar sevdiğini gösterirsen babanın bir şekilde beni öldürteceğini sandın."

"Evet. Öyle bir şey."

"Affedildim. Ama bir daha o saçmalığı yapmayı aklından bile geçirme. Arkamı kollayan adamdan asla şüphe etmek istemiyorum."

Kızgın olduğunu görebiliyordum ama bana kızmak istemiyordu. Kardeşi olmamı istiyordu. Öyle sandığı kardeş.

Bana destek olmamı istiyordu.

"Bende var," diye söz verdim ona. "Bir daha izin verirsen tabii."

Bunu düşündü. "Düğününde sağdıcım ol, bakalım." Çıktı, sonra başını tekrar içeri uzattı. "Ama smokin giymiyorum." Kapıyı arkasından kapattı.

Yavaşça inleyerek ayağa kalktım. En tuhaf yerlerim ağrıyordu. O hücrede varlığından bile haberdar olmadığım kaslarım sonuna kadar zorlanmıştı.

Mutfaktaki her şeyi yemek, sonra belki kusmak, birkaç gün uyumak istiyordum.

Bunun yerine alt kattaki bara gittim.

İstiyorsan gel ve al.

Lanet olsun, gerçekten hemen peşinden koşmamı mı bekliyordu? Ormanda yaptığım gibi mi? Şu anda sarhoş bir tembel hayvanı kovalayamazdım.

Ama onun için, kesinlikle deneyeceğim.

Zavallı kıcıımı sürüyerek bara girdiğimde, Talia'dan, Maddox'tan veya başka herhangi birinden eser yoktu... barda tek başına oturan bir adam dışında.

Yahuda.

Kahretsin.

Yavaşça yanına gittim. Başını kaldırmadı ama orada olduğumu biliyordu. Hemen suratıma yumruk atmadı veya silah çekmedi, bu yüzden yanına oturdum.

Sessizce yan yana oturduk, kardeşler gibi.

Gerçekten bir daha bu durumda olacağımı hiç düşünmemiştim.

Bir an sonra, bar tezgahındaki boş bir bardağı aldı, musluğa uzanıp bir pint bira doldurdu ve önüme koydu.

Bu jesti takdir ettim ama şu anda bira kokusu alsam muhtemelen kusmuş olurdum.

Onun önünde de bir tane vardı. Pek dokunulmamış görünüyordu.

"Yahuda—"

"Söyleyeceğin her şeye hazır olduğumdan emin değilim."

Haklısın. Ben olsam ben de burada oturup kendimi açıklamamı dinlemek istemezdim. Bu yüzden açıklamaya çalışmadım.

Piper'a zaten açıklamıştım. Piper'ın Jude'un duyması gerektiğini düşündüğü her kelimeyi ona çoktan söylemiş olurdu. Onlar kan bağıyla kardeştiler. Bildiğim kadarıyla,

tüm hüzünlü itirafımı kaydetmişlerdi ve Jude da kelimesi kelimesine dinlemişti.

Bunun yerine ona, "Kral'a gidip ondan benim yamalarımı kaldırmasını istesen bile sana kızmam" dedim.

"Evet," dedi açıkça. "Oylamada reddedildim."

Bunu yuttum. Ve kulüp kardeşlerimin beni tutma yönünde oy kullandığı gerçeğini.

Hepsi.

"Bu oylamanın oybirliğiyle olması gerekiyor," dedim, hazmetmekte zorlanarak.

"Ben Vancouver Kralı değilim," diye homurdandı. "Bu konuda oy hakkım yok."

Bunu biliyordum. Ve böyle bir zamanda bunu kabullenmek çok zor olmalıydı.

Bu aynı zamanda Piper'ın bana oy verdiği anlamına geliyordu; o Vancouver Kings'in başkan yardımcısıydı ve oyu kesinlikle sayılmıştı. Bunun ne anlama geldiğini düşündüm.

"Sen ve Piper yumruklaşıyor musunuz?"

"Neredeyse. Beni kendi kardeşimle kavga ettirdiğin için yeterince kötü." Jude oturduğumdan beri ilk kez gözlerimin içine baktı. "Roni'mle uğraştın."

"Evet." Boğazım düğümlendi; ne diyeceğimi bile bilemedim. Kelimeleri güçlkle ağzımdan çıkarabildim. "Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğim, Jude."

"Evet. Yapacaksın. Bebeğimi ön koltukta oturttu."

"Bunu bilmiyordum. Yemin ederim. Onu sana geri döndürmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Talia bana hamile olduğunu söylediğinde, onu oradan siktirip gittim. Talia neredeyse bunun bedelini ödüyordu. Çok berbat bir durumdu ve asla olmamalıydı."

Homurdandı. "Piper bana neden yaptığını anlattı. Ayrıca babanın dişlerine ne yaptığını da anlattı." Ağzıma baktı. "Ben kaplama olduklarını sanıyordum."

"Evet. Çoğu insan öyle yapıyor."

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve kenetlendi. "Neden bana söylemedin? Bana o saçmalığı söyleyebilirdin."

"Belki. Ama insanlara bu saçmalıkları anlatmaya başladığımda, babamla savaşmak için bahaneler toplamaya başlıyorlar. Ve babam esir almaz."

"Evet. Piper bana tüm hikayeyi anlattı. Talia'yı kaçırman için seni nasıl kandırdığını da dahil."

"O hikayeyi anlatmaya gelmediğinizi fark ettim."

"Hayır, yapmadım. Son birkaç gündür çok çılgın bir ruh halindeydim evlat."

Çocuk. Jude, nefret etmediği ama bir miktar sinir bozucu bulduğu her yaştan erkeğe böyle seslenirdi. Yani bu bir şeydi. Şu anda, neredeyse bir sevgi ifadesiydi.

Bu konuşmayı bu kadar makul bir şekilde yapıyor olmaktan rahatlamıştım; üstelik silah zoruyla ya da beton bir zemine zincirlenmiş halde değilken, bunu hak edip etmediğimden emin değildim.

Jude her zaman akıllı başında biriydi. Kocaman bir yüreği olan iyi bir adamdı. Sadıktı. Kararlıydı. Kendisine aileden sayılacak kadar yakınlaşma şansına sahip olan herkes için gerçek bir kardeşti.

Ondan o kadar korkmuyordum, onu nasıl incittiğim için kırılmıştım. Roni onun kalbiydi. Onları birlikte gören herkes bunu görebilirdi.

Onun güvenini ve hayatımdaki herkesin güvenini yeniden kazanmam gerektiğini biliyordum. Yaptıklarım için kefaret ödemeliydim. Her şeyi yoluna koymalıydim.

Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı.

"Şu anda kendine acıdığını duymak azı dişlerimin acımasına neden oluyor."

Jude birasından bir yudum aldı, ben de boğazımı temizledim. Kendime acımamaya çalıştım. Aslında buna hakkım yoktu.

"Sana tek söz verebileceğim şey," dedim ona dikkatlice, "ona asla zarar gelmesine izin vermeyeceğimdir."

Koyu gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

"Bir kuralımız var," diye devam ettim, "yaşama, nefes alma ve ölme biçimimiz var ve bu dokunulmaz. Hepimiz ona ihanet ettiğimizi biliyoruz. Ve şimdi nedenini biliyorsun. Ama iş buna gelirse, Roni'nin sana sağ salim eve dönmesini sağlamak için canımı verirdim. Bunun doğru olduğunu bilmenin hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Sana sadece şunu söyleyebilirim, kesinlikle doğru."

"Bunu zaten bilmeseydim Lex, şu an burada oturup nefes alıyor olmazdın."

Haklısın. Bu beni çok alçakgönüllü kıldı.

Ve hiç şüphesiz, çok doğru.

"Ve bilmelisin ki," dedi bana sakince, "kardeşliğin bedeli senin için çok ağır oldu. Bu kulübe hayatından daha fazlasını borçlusun. Ve eğer ben seni ziyarete gelirim, eğer herhangi bir kardeş seni ziyarete gelirse, o çağrıya kulak vermelisin. Bu kulüpte on yıl geçirdin ve bu seni kurtardı. Kimse gitmeni istemiyor. Hele ki kardeşim. Ama Lex, bu saçmalık için sadece bir kez affedilirsin."

"Anlaşıldı."

"Bunlardan herhangi biri senin için sorunsa, hemen şimdi söyle."

"Sorun değil." Onu ikna etmek için daha fazlasını söyleyebilirdim. Dizlerimin üzerine çöküp kulübün ve kardeşliğin benim hayatım olduğunu ve hayatımın geri kalanında her nefesimi bunu bilmelerini sağlamaya harcayacağımı şiirsel bir dille anlattım.

Ama laf ucuzdu.

Zaman onlara benimle hata yapmadıklarını gösterecekti. Yaptıklarım, sözlerimden çok daha önemliydi. Ve Tanrı'ya şükür, ne kadar hata yapmış olsam da, onlara gerçekte kim olduğumu göstermek için on yılım vardı.

"Ben bir kralım," diye söz verdim ona. "Kulüp beni kabul ettiği sürece."

"Güzel." Diğer tarafındaki bar taburesindeki bir şeye uzandı. "Oy alamasam da bana bunu verdiler. Senin için."

Bana fırlattı ve ben de yakaladım.

Benim payım.

Kralın renklerinin hâlâ arkamda olduğuna inanamadım. Bana sadece beni tutmaya oy verdiklerini söylediler, ama işte elimde somut kanıt.

"Çevir şunu," diye homurdandı.

Çevirip baktım. Göğsünde temiz, yeni bir yama vardı. Bir isim yaması vardı; üzerinde yeni yol adım vardı. Joker.

"Bana kalırsa," dedi Jude, "her kralın bir kraliçeye ve bir Joker'e ihtiyacı vardır. Sen şakalar yapıp kardeşleri güldürmesen buralarda hiçbir şey aynı olmazdı. Kardeşleri mutlu ediyorsun. Bunun bir değeri var. Kesinlikle benim gibi sessiz bir herifin onları güldürmesini beklemiyorlar." Gözlerine baktım. "Burada sevgi var, kardeşim."

Boğazımı temizledim. "Jude—"

"Ağlamadan önce diğerine bir bak."

Aradım ve işte oradaydı. Kaburgalarda, hepimizin taktığı KFFK yamasının karşı tarafında, Sonsuza Dek Krallar, Sonsuza Dek Krallar... yeni bir yama daha vardı. Bir kurukafa ve çapraz kemikler sembolü. Belli ki özel yapımdı; kurukafanın üzerinde siyah beyaz bir Joker şapkası vardı.

Batı Yakası Kralları için kafatası ve çapraz kemikler tek bir anlama geliyordu: Ölümden dönmeyi başarmıştım.

Ölümü atlatmıştım.

Ama o koşullar altında bunun başka bir anlamı daha vardı. Kulüp bana ikinci bir şans veriyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Kardeşlerinin kim olduğunu bir daha asla unutmayacağını söyle." Jude konuşurken gözlerine tekrar baktım. "Hayat sana ne kadar kötü şeyler getirirse getirsin. Kulübün kapısına bir savaş getirmek istemezsin, çok fena. Bu senin kararın değil. Bizi korumaya çalıştın ama bize seni koruma şansı vermedin. Burada, bir sorunun varsa, kulübe getirirsin. Sen batarsan, biz de seninle batarız. Kardeşlik bu demektir."

"Evet." Yutkundum. "Şimdi anladım."

"O zaman, bırak da öyle yapsın."

Ayağa kalktım ve kesik yerimin üzerinde kaydım.

Jude gitmek için ayağa kalktı. Normalde bana sarılacağı halde bana sarılmadı. Şimdilik beni affetmiş gibiydi. Belki bir gün sarılma ayrıcalığımı geri kazanırdım.

Bir zamanlar kadınının da beni affettiğinden emin olmuştu belki.

Gitmeden önce ona "Özür dilemek istiyorum," dedim. "Roni'den. Ne zaman uygun görürsen."

Bunu anladı. "Göreceğiz. Şimdilik, ondan uzak durman en iyisi. Hormonlarıyla uğraşüyor ve sen onun en sevdiği kişi değilsin." Bana baktı. "Ama bilmelisin ki, sana karşı nazik olmamı istedi. Talia'nın sana karşı hislerini düşünürsek... Tal'a göz kulak olmanın kendi görevi olduğunu düşünüyor, ikisi çok yakın ve Talia da genç. Hem de çok güzel falan."

"Doğru," dedim sessizce.

"Ona sürekli söylüyorum, Talia sandığı kadar yumuşak kalpli değil. Seninle gayet iyi başa çıktığını hissediyorum."

"Evet," diye itiraf ettim.

Jude beni incelerken, kendimi yine bir pislik gibi hissettim, muhtemelen Talia ile benim ormandaki o evde tam olarak neler yaşadığımızı merak ediyordu.

"Bir şey daha var," dedi sertçe. "O kıza yaptıkların ne benim ne de Roni'nin hoşuna gitmiyor, kendi ayakları üzerinde dursa bile."

"Biliyorum."

"Güzel. Seni bir daha Talia'nın yanında görürsem, parmağında bir yüzük olmalı. Senin yüzüğün. Bu bir tehdit değil. Gerçek. Ona yanlış yaptın. Bunu düzeltmen gerek."

Ne oluyor yahu?

Bunu beklemiyordum. Jude'dan değil.

Aslında bunlar Maddox'un bana söylediği saçmalıkların aynısıydı.

"Bu Kral'dan mı geliyor?"

"Benden geliyor."

Nedenini merak ettim. Jude evli değildi, hatta partneriyle nişanlı bile değildi. "Ve işleri düzeltmenin tek yolu onunla evlenmek mi?"

"Hayır, Lex." Biraz yumuşadı, sanki bana acımış gibi, anlamadığım için. "Ya onu seversin ya da rahat bırakırsın."

Bunun üzerine arkasını dönüp bardan çıktı.

Barda tek başıma oturmuş, sözlerini düşünüyordum. Elbette haklıydı. Önemseydiğiniz bir kadına, özellikle de Talia gibi bir kadına davranmanın tek doğru yolu buydu. Bir prenses. Geleceğin kraliçesi.

Mesele şu ki, onu her zaman sevmiştim.

O da beni seviyordu. Bunu biliyordum.

Ayrıca onu asla yalnız bırakamayacağımı da biliyordum.

Ama onu asla benimle olmaya zorlamam.

Ben babam değildim. Başkalarının hayatlarıyla oynamadım.

Yani eğer onun benim olmasını istiyorsam... Sonunda öne çıkmam ve ona sevgisine layık bir şey sunmam gerekiyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Talia

Dane ve Devi'nin lüks kulübesinin ön verandasında oturuyordum; verandadaki ışıklar üzerimde parlıyor, içerideki küçük partiden müzik yükseliyordu. Gecenin karanlığında uzaktan gelen çocuk seslerinin neşeli cıvıltılarını ve kıkırdamalarını da duyabiliyordum.

Cadılar Bayramı'ydı ve tesadüfen Pazar günüydü. Bu hafta sonu o kadar çok kostüm partisi vardı ki, şehirden ayrılmaya karar vermiştik. Lex, ben, kardeşi ve birkaç arkadaşımızla.

Temiz orman havasını derin derin içime çektim, odun sobalarından çıkan duman kokusu geceye yayıldı. Cadılar Bayramı'nı dağlarda geçirmeyi sevdiğime karar verdim. Özellikle de tüylü tulumlar giymiş iki yetişkin adam, kollarına astıkları hasır sepetlerle araba yolundan yukarı yürürken. Ağaçların arasından belirip araba yolunun kıvrımını dönüp ön kapıya varırken sessizce bir şeyler konuşuyor, kıkırdıyorlardı.

Ayağa kalktım ve onların yaklaşmasını izledim. Kostüm giymemiştik ama ruhlarını takdir ettim.

Shane hâlâ ejderha başı/başlığıyla duruyordu, kuyruğunun ucundaki metalik gökkuşağı rengindeki diken,

gecenin karanlığında arkasında yerde sürüklenirken parıldıyordu. Lex, esrar içerken saçları rüzgarda dans ediyordu. At başlığını aşağı indirmişti. Bana "Truva atı" olduğunu söylemişti bile. Ona, Truva'yı yakalayan atı mı yoksa prezervatif satan, iyi giyimli bir adamı mı kastettiğini sorduğumda, gözlerini devirdi.

"Hey, Talia," diye mırıldandı Shane, verandadaki basamakların sonuna vardıklarında bana sırtarak. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Gecenin tadını çıkarıyorum. Orası kalabalık mıydı?" İkram dağıtmak için kapıya inmişlerdi. Boş sepetlerine baktım. "Bütün şekerleri dağıttın."

Lex yavaşça basamakları çıkıp bana doğru geldi. "Sanki hareket azalıyordu, bu yüzden kalanları son birkaç çocuğun çantasına boşalttık." Boş sepetini verandaya, ayaklarımın dibine bıraktı.

"Ah," diye gülümsedim. "Aileleri bunu takdir edecektir."

"Cadılar Bayramı şekerleri çocuklar içindir, ebeveynler için değil."

"Elbette."

Sigarasının geri kalanını bana uzattı, ama elinden almak yerine, biraz emmek için ona doğru eğildim, bakışlarım onunkilerle kesişti.

Shane'in yanımızdan kayıp gittiğini zar zor fark ettim. "Şey, ikinizi de içeride göreceğim." Lex'in sırtına vurdu ve evin içinde gözden kayboldu. Sesler ve müzik geceye karıştı, sonra kapı arkasından kapanınca sesler kayboldu.

Lex gözlerini benden ayırmadı ve hamamböceğini basamağa bırakıp çizmesinin altında ezdikten sonra, ağzım onunkine değene kadar eğildim. Ve biraz daha, ta ki kolları beni sarana ve beni sıkıca vücuduna çekene kadar.

"Gerçekten burada tek başına ne yapıyordun?" diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Seni düşünüyorum.

Bunu söylemeyecektim. Onun için ne kadar çaresiz olduğumu bilmesine gerek yoktu.

Zaten biliyordu herhalde.

"Sadece kostümlü yakışıklı bir adamın gelip şeker toplamasını bekliyordum."

"Öyle mi? Şaka mı yapıyorsun? Yoksa şeker mi?"

"Hangisini tercih ederseniz."

Beni tekrar derin bir şekilde öptüğünde göğsünden gelen tatlı bir ses, içimde titreşerek yankılandı.

"Biliyor musun," dedim nefes almak için ayağa kalktığımda, "komşuluk işleriyle uğraşırken, örneğin sevimli at kostümü giymiş çocuklara şeker dağıtırken çok çekici oluyorsun."

"Evet?"

"Evet."

"Ya bu ya da Jason kostümüm," dedi, beni de beraberinde götürerek merdivenlerden geri geri inerken. "Ve o lanet hokey maskesi ve pala kombinasyonu biraz fazla olurdu. Bu mahalledeki çocukların çoğunun en fazla yedi yaşında görüldüğünü düşünürsek." Kollarını belime doladı ve beni son basamaktan kaldırıp araba yolunun kenarındaki ağaçların arasına sürükledi.

Beni hırpalarken kıkırdadım ama iç sıcaklığım o kadar hızlı yükseldi ki, yanacağımı sandım. "Partiden gizlice mi kaçıyoruz?" diye kulağına derin bir nefes verdim.

"Hayır." Beni ayağa kaldırdı. "Sadece biraz hava alıyorum." Sonra ağzını ağızma bastırdı. Ve elini bacaklarımın arasına uzattı.

"Mmm." Kıvrandım, o yaklaşırken biraz geri çekildim ama onu öptüm. "Bir mafya prensesine böyle mi davranılır?"

"Mafya prensesime böyle davranırım," dedi sertçe, beni bir ağaca yaslayarak. Rahat şerpa ceketimin fermuarını tutup tek hamlede aşağı doğru çekti. Sonra açıp, atlet ve sutyenimin üzerinden göğsümü avuçladı. Boynumdan aşağı doğru öperken atleti aşağı çekti, sonra yüzünü göğüslerimin arasına gömüp göğsümü yaladı.

Mutluluktan inledim.

Sonra iki eliyle sutyenimi tutup aşığı doğru çekti. Göğüslerim dışarı fırladı ve o da bir meme ucunu kavrayıp açgözlülükle emmeye başladı.

Vücudum kasıldı ve o, bir dizini uyluklarımın arasına sokup bana sürtüldüğünde vücudumu ona sürttüm.

"O zamanı hatırlıyor musun..." dedi, göğsümü öperek, sonra diğerini açgözlülükle ağzına iterek. Dili gergin meme ucumu tembelce yalayıp, ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Silahıma mı... geldin?"

"Hı hı," diye iç çektim, o tekrar meme ucumu kavradığında ve şehvetten kör olana kadar derin, açgözlü çekişlerle emdiğinde.

Diğer eli aşığı doğru kayd ve bacaklarımın arasına ulaştı.

"Bir prensese böyle davranıyorsan," dedim titrek bir sesle, "kraliyet olsaydım..." Hafifçe güldüm, parmakları kot pantolonumun üzerinden klitorisimi bulup bastırdığında neredeyse boğuluyordum.

Sonra eli durdu. Ağzı meme ucumu bıraktı, beni soğuk bıraktı.

Gözlerimi kırıştırtıp gözlerinin içine baktım. Odaklanmamış ve dalgın görünüyordu. Ama bu tam olarak şehvet körü bir bakış değildi.

"İyi misin?" Gözlerimi kırıştırdım. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece düşünüyorum."

"Bunu yaptığında çok hoşuma gidiyor," diye flört ettim.

Hafifçe gülümsedi. Ama göğüslerimi emmeye devam etmedi. Ve Lex'in dünyada göğüslerimi emmekten daha çok hoşlandığı hiçbir şey yoktu, tabii ki beni becermek hariç. Ya da amımı emmek hariç.

Ya da boşılırken dişleriyle klitorisimi ısıırıyordu.

Peki bunların hiçbiri neden şu anda olmuyordu?

Kan vücudumda hızla akıyor, doğru düzgün düşünme yeteneğimi yok ediyordu. Derin bir nefes alıp kafamı boşaltmaya çalıştım. Yüzüne dokundum.

"Az önce Mafya'yı mı düşündün? Ve sertleşmeni mi öldürdü?"

"Benimkini öldürmedi..." Aramıza uzandım. Hâlâ sertti. Ama elimi durdurup derin bir nefes verdi.

"Seni rahatsız eden bir şey var. Toplantı mı?" Bugün kulüp binasında bir toplantısı olduğunu biliyordum ama ne hakkında olduğunu bilmiyordum.

"Toplantıyı nereden biliyorsun?" diye sordu bana temkinli bir şekilde.

"Roni."

"Ah. Roni'nin ağzı çok büyük." Ceketimi nazikçe kapatıp göğsümü örttü.

Artık endişelenmeye başlamıştım.

"Sır olsaydı," dedim dikkatlice, "bana söylemezdi. Jude de ona söylemezdi."

"Doğru."

"Peki, neden bana söylemedin?"

"Bilmene gerek yok Tal. Kulüp meselesi."

Kaşlarımı çattım.

"Lütfen bana güvenin," dedi ciddi bir tavırla, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Şu anda, MC ve Mafya hakkında asla bilemeyeceğiniz şeyler olduğunu kabullenmeniz sizin için en iyisi olacaktır."

Bu beni ürküttü. "Çünkü ben bir kızım?"

"Çünkü sen üye değilsin."

"Ve kadınlar asla üye olamaz, değil mi?" Ona dik dik baktım.

Ağzının köşesi seğirdi. "Üye olmak ister misin canım?"

"Hayır." Yapmadım. Sadece bana yapamayacağımın söylenmesinden hoşlanmadım.

"Küçük yaramazım," dedi şefkatle. Saçımın bir tutamıyla oynayıp parmaklarının arasında döndürdü. "Bil diye söylüyorum, katılabilsen bile, asla katılmana izin vermem."

Alaycı bir tavırla "Sanki söz hakkın varmış gibi." dedim.

Gülümsedi, "Bunu yapacağımı biliyorsun." "Baban da yapmazdı. Bunu biliyorsun."

Gözlerimi hafifçe devirdim. "Sana vaftiz babası diyorlar ve sen kendini bir tür tanrı mı sanıyorsun, öyle mi?"

"Bilmiyorum," dedi ciddi bir tavırla. "Bana sadece Şeytan'ın oğlu derlerdi."

"Bak bu senin kafana nasıl geldi," diye mırıldandım.

Yumuşakça güldü. Sonra bana öyle bir bakış attı ki, içinde o kadar çok sevgi vardı ki -ya da gerçekten sevgi olmasını umduğum şey- midem bulandı. Dizlerim biraz titriyordu. İyi ki bir ağaca yaslanmışım.

"Sana söylemediğim her şey, Talia," dedi ciddi bir tavırla, "senin kendi güvenliğin içindir. Kulüp işlerini Dane, Shane veya kulüp dışındaki herhangi biriyle de paylaşmam."

Derin bir nefes aldım. Hiç hoşuma gitmedi. Hiç.

Ama anladım.

Ne kadar az bilirim, ikimiz için de o kadar iyiydi. Roni bana o bölgenin havasını çoktan anlatmıştı ve kavramam ne kadar zor olsa da sonunda anlamıştım. Hayatının o kısmını benimle paylaşmak istemediği için değildi. Sadece paylaşmıyordu.

"Tamam," dedim. "Hoşuma gitmiyor. Ama anlıyorum. Bu arada, kız gecelerinde ne konuştuğumuzu bir an bile sana anlatacağımı düşünürsen, başına başka bir şey gelecek."

Yavaşça sırttı. "Bu adil."

"Gerçekten asgari düzeyde."

"Peki, sen ne hakkında konuşuyorsun? Penis büyüklüğü mü? Teknik mi?" Dilini dişlerinin üzerinde gelişi güzel gezdirdi. "Fetişler mi?"

"Sanırım asla bilemeyeceksin," diye alay ettim.

Yüz ifadesi yine ciddileşti. "Sana şunu söyleyeyim. Birkaç gün önce King'le özel bir görüşmem oldu."

"Öyle mi?" Hiç ilgilenmiş gibi görünmemeye çalıştım. Ama King'in kulüp başkanı olduğunu biliyordum. Roni, özellikle Vancouver şubesinin kim olduğu konusunda beni bilgilendirmişti. Rütbeler, unvanlar ve kilit isimler.

"Babanla yaptığı bir anlaşmayla ilgiliydi," dedi. Neredeyse... gergin görünüyordu. "Maddox'un bahsettiği şu şey var ya?"

"Ah?" At tulumundan bir parça tüy kopardım. "Ve?"

"Ve sana söyleyebileceğim tek şey, babanın babamın artık bizim için bir tehdit olmamasını sağlayacağı. Yani, senin ve benim için."

"Ah." Yutkundum. Babasından bahsetmek beni hâlâ gerginleştiriyordu. Kendim için değil, Lex üzerinde uzun süredir kurduğu etki yüzünden. Bunun ona ne kadar zarar verdiğini görebiliyordum. Ve şimdi bundan kurtulduğunu hissettiğine göre ne kadar iyi olduğunu da. "Eh, bu iyi."

"Evet. Ama aynı zamanda..." Boğazını temizledi. "Baban seninle evlenmemi istiyor. Bu kısım King'den çıkmadı."

"O..."

"Evet," dedi, ben sadece gözlerimi kırptırıp suskun kaldığımda. "Biliyorum."

Ah, hayır. Hayır, bilmiyordu.

Babamı memnun etmeye çalışmaktan o kadar bıkmıştım ki.

Yani tam da onun kim olduğunu öğrendiğim sıralarda.

Hayatım boyunca tatlı, iyi bir kız olmaya ve babamın yapmamı söylediği her şeyi yapmaya çalışmıştım ve karşılığında o da bana yalan söylemişti. Kim olduğu, kim olduğum ve kesinlikle nasıl bir adamla birlikte olmam gerektiği konusunda. Lex'le tanıştığımda -on yaşında bir çocuk- kötü biri olduğunu ve ondan uzak durmam gerektiğini söylemişti.

Ve sonra arkamdan beni başka bir kralla, üstelik eski bir striptizciyle evlendirmeye mi çalıştı?

"O orospu çocuğu, her şeye burnunu sokan çöpçatan," diye mırıldandım. "Ne oluyor yahu! Beni ne sanıyor, iş bağlantılarına satılacak bir çeşit ödül kırsrağı falan..." Lex beni öperek susturdu.

Etkiliydi. Uzun, ateşli bir dakika boyunca beni öpmesine izin verdim, homurdanarak, itiraz edercesine sesler

çıkardım, sonra sonunda pes edip tadını çıkardım.

Sonunda ayrıldığımızda alnını alnıma dayadı ve karanlıkta birlikte nefes aldık. "Baban öyle istediği için seninle evlenmeyeceğim," diye söz verdi bana.

"Güzel," diye homurdandım. "Hak etti. Ona gerçekten laf sokuyorum. Bunca yıldır mafya babası olarak gizli kimliğini benden saklamak mı istiyor? Tamam. Ama arkamdan bu ayarlanmış evlilik saçmalığını yapıp yanına kâr kalmayacak."

Lex başını kaldırdı ve bana kaşını kaldırdı.

"Tamam, peki. Bir keresinde yanına kar kalmıştım." Doğruydu; babama Carl/Giancarlo meselesi hakkında hiçbir şey söylememiştim. Henüz. "Ne?" Bana sırtıttığında onu hafifçe ittim. "Bu yüzleşmeyi istemedim. Babamın bana kızmasından nefret ediyorum."

"Hı hı."

"Ama bundan paçayı sıyıramaz. Yani, seni benimle evlenmeye mi zorluyor? Hadi canım!" Tuhaf, homurdanan, balgamlı bir ses çıkardım. "Sanki sırf o öyle dedi diye acele edecekmışsin gibi. Öf. Evet, baba. Tamam." Gözlerimi devirdim, sonra kollarımı göğsümde kavuşturup, dumanlar saçarak ağaçların arasındaki karanlığa baktım.

Gözlerim Lex'e kaydı, sonra başka tarafa. Beni izliyordu.

Beni tekrar kendine doğru çekti. "Talía."

"Yani, sanki bir mafya babası sana öyle dediği için herhangi bir kızla evlenecekmişsin gibi." Yüzünden başka her yere baktım.

"Kimse bana öyle dediği için seninle evlenmeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Açıkça."

"Natalia. Bana bak."

İsmimi öyle söylediğinde midemde oluşan erimiş hissi görmezden gelmeye çalışarak dudağımı ısırdım. Ve sonunda gözleriyle buluştum.

"Mesele şu ki..." dedi. Sonra derin bir nefes aldı. "Bu benim için yeni bir şey Tal. Seni sevmenin güvenli olduğu

bir dünyada hiç yaşamadım."

Hafifçe başımı salladım, yutkundum. "Biliyorum. Shane'e olanlar yüzünden. Onu ve babanı seviyordun..." Her düşündüğümde hâlâ ürperiyordum. Shane o buzlu dağ yolunda araba kullanıyordu, araba kayıyor ve ağaçlara çarpıyordu. "Ona o korkunç şeyi yaptı."

"Evet." Saçlarımı gözlerimin önünden geriye itip yüzümü avuçlarının içine aldı. "Ama Talia, gerçek şu ki seni uzun zamandır seviyorum."

"Öyle mi?" Çok da sevinmiş gibi görünmemeye çalıştım.

Hayretle başını salladı. "Bunu şimdi sana yüksek sesle söyleyebildiğime hâlâ inanamıyorum."

Tekrar dudagımı ısırdım.

"Seni seviyorum," dedi sessizce, sesi karanlıkta kaba bir vaat gibiydi.

"Tamam," diye fısıldadım.

Aman Tanrım. Bana beni sevdiğini söylediğinde "Tamam" mı dedim?

Bu, şimdiye kadar birine söylediğim en aptalca şeydi.

"Yani..." Boğazımı temizledim. "Bu iyi."

Tamam, bu çok daha aptalcaydı.

Ama Lex sadece gülümsedi. "Ve söz veriyorum, nişanlanacağız, evleneceğiz... eğer istersen... bizim için doğru zaman geldiğinde. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Güzel." Lex'in gözleri dudaklarıma doğru kayarken karardı. Parmağını ceketimin önünde gezdirdi ve açıp bir göğsümü ortaya çıkardı. Soğuk gece havasında meme ucum anında sertleşti ve göreceği nezaketin beklentisiyle. "Devam etmek istiyor musun?"

"Kahretsin, evet."

"Güzel. Çünkü Truva atı kalenizi istila etmek üzere."

Boynuma bir öpücük kondururken fazla gülümsememeye çalıştım.

"Truva atının gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi? Bir efsane. Kurgu..." Boğazımı yalayıp kulağımı dişleriyle

ısıırken ne söylemeye çalıştığımı hatırlamaya çalıştım. "Hiç mantıklı değil. Sanki bir kalenin dışında dev bir tahta at beliriyor ve kimse sorgulamıyor, sadece içeride yuvarlanıyor, öyle mi? Hadi canım."

Lex, yaptığı işi bırakıp gözlerimin içine baktı. "Kapınıza böyle gelsem beni içeri almayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Ellerimi göğsüne bastırıp onu geriye, bir ağaca doğru çektim. "Hayır, Lex. İçeride olsaydın, bana kendi ellerinle verdiğin hediyeği yırtardım." Konuşurken kostümünün peluş ön kısmındaki tüm düğmeleri açtım ve sonuna kadar açtım.

Öf. Daha fazla kıyafet.

"Ama neden bu kadar kat kat giyinmek zorundasın ki?" diye yakındım, tişörtünü yukarı çekip tırnaklarımı gergin karın kaslarına sürterken. Bir nefeste tısladı; Lex biraz acıdan hoşlanırdı. Ara sıra acı vermekten çekinmezdim.

Özellikle de penisi bu kadar sertleştğinde.

Kot pantolonunun düğmesini açtım ve fermuarını açtım. İç çamaşırı yoktu. En sevdiğim.

Birkaç gün önce ona bir daha asla böyle bir şey giymesini yasaklamıştım.

Emirlere uyduğunu görmek güzeldi.

Ciddi olduğumu göstermek için onu tekrar ağaca doğru ittim. Dudaklarında alaycı bir sırıtışla ellerini teslim olmuşçasına kaldırdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kot pantolonunu iyice açtığımda sert penisi dışarı fırladı. Tam yüzümün hizasında, mükemmel bir pozisyonda. Neredeyse mırıldandım. Sonra şişmiş başını yaladım, hafif tuzlu ön sıvısının tadına baktım ve dilimi hassas yarıktaki gezdirdim.

Ona oral seks yapmayı çok seviyordum.

Belki de çok sevdiği için.

Lex inledi ve ben dilimle onu tahrik ederken ağaca yaslandı. Sonra ellerini nazikçe saçlarıma gömdü ve sırtımdan aşağı ürperti gönderdi. "Evet, Tal," diye fısıldadı ve içimde bir sıcaklık yayıldı.

Şişmiş penis başını ağızıma lezzetli bir şeker gibi emdim ve ona bunu yapmanın verdiği hazzı tattım. Beni nasıl reddettiğini hatırlayarak, o gece kulüp binasının önünde beni durdurdu - üstelik doğum günüydü. Çıplak penisine dokunmama bile izin vermedi.

Ne kadar da aptal.

Bu anıyı zihnimde tutarak dudaklarımı onun shaftına doğru ittim, onu ağızımın içine ve boğazımın aşağısına doğru emdim.

Lex anlaşılmaz bir inilti çıkardı ve ben geri çekilirken, dişlerimi sert shaftına hafifçe sürterek, yumuşak bir tıslamayla adımı tekrar söyledi.

Tekrar tekrar yaptım, onu derinlere aldım, dilimi döndürdüm... tombul penis başını boğazımın arkasına zorla soktum. Sonra dişlerimi uzunluğu boyunca sürttüm, sırtlarında ve damarlarında gezdirdim... boş boş, benim gibi diş fetişi mi var diye merak ettim. Henüz bunu öğrenmeyi hiç düşünmemiştim.

Penisi kasılıp imkansız derecede sertleştiğinde cevabımı bulduğumu düşündüm.

Elimi testislerine doğru kaydırdım. Testis kesesi sert ve ağırdı. Onu emerken sıktım ve çektim, zevk dolu inlemelerinin beni yönlendirmesine izin verdim.

O da buna karşılık kıpırdandı, kalçalarını esnetti, onu her derinlemesine emdiğimde içime doğru itildi, iniltisi bir homurtuya dönüştü.

Ama daha gelmeyi bile düşünmeden ağızımı kapatıp ellerini tuttum. Onu aşağı çekip hafifçe ittim, yere yatırdım. "Kıpırdama," dedim, at tulumuyla sırtüstü yatarken, şişmiş, kızarmış penisi havaya fırlamıştı. Ayakkabılarımı çıkarıp kot pantolonumu ve külotumu çıkarırken beni izledi. "Çok komik görünüyorsun," diye coştum.

Güldü.

Ellerini kalçalarımın götüre ve ben onun üzerine oturduğumda sıktı, dizlerimi onun iki yanındaki yumuşak kumaşa yerleştirdim.

"Ama bu oldukça rahat," diye mırıldandım, kalçalarını açıp onu almak için sıraya girerken. Aşğı doğru itmeye başladığımda, Lex yukarı doğru itti ve beni ani, ateşli bir hamleyle doldurdu.

Nefes nefese kaldım ve ellerimi göğsüne vurarak ona bir bakış attım; kimin yetkili olduğunu söyledim.

Sonra ağırlığımı onun üzerine verdim. Öne doğru eğildim ve onu öptüm, binmeye başladım.

Kalçalarını yukarı aşağı oynatırken, onun penisini amımla tekrar tekrar yalayıp dururken, dillerimiz yavaş ve aç bir dansla savaşıyordu. Elleri vücudumda yukarı doğru kaydı ve göğüslerimi kavrayıp sıktı. Parmakları meme uçlarımı sıkıştırdı, sert uçlarını aralarında yuvarladı.

Sonra çizmelerini toprağı a sapladı, dizlerini büktü ve kalçalarını altımdan yukarı doğru itti. Beni sertçe sikti.

İşte sorumlu olmanın bedeli.

İtmeleri beni yukarı itti, böylece öpüşmemiz sona erdi. Ama göğüslerim hızla dudaklarımın yerini aldı ve ağızıyla buluştu. Dilini bir meme ucunun üzerinde gezdirdi, sonra diğerini derinlemesine emdi... ve dişleri yavaşça uzunluğunu sıyırdığında, inanılmaz, karıncalanma hissi - kısmen zevk, kısmen acı- bacaklarımın arasında parçalanma hissini tetikledi.

Dün gecedен beri -beni en son becerdiği zamandan beri- içimde biriken tüm şehvet, fışkıran bir dalga halinde patladı. Onu daha sert ve daha hızlı becerdim, boşalırken onun itişlerine kendi itişlerimle karşılık verdim. Göğüslerimi ısırıp emerken, tatmin olmuş bir inilti çıkardı. Kalçaları son bir hamleyle yukarı kalktı.

İçimde patlarken beni yerden kaldırdı, ellerimiz birbirimizin bedenlerinde gezinirken haz ikimizi de sardı.

Lex ellerini omurgamda yukarı aşağı, saçlarımda ve boğazımda gezdirdi... bu arada meme ucumu da emiyordu. Adam, kendi orgazmında bile ritmini koruyordu. Ben coşkuyla nefes nefese kalırken, bedenimden mümkün olan her duyguyu çekiyor, sıkıyor ve tahrik ediyordu.

Adını söylemeye çalıştım ama ağzım bir türlü uyum sağlayamadı.

Elleri hâlâ üzerimde, kıyafetlerimin altında ve üstünde geziniyor, serin gecede tüylerimi diken diken ediyordu, sonunda üzerine yığıldığımda. Yüzüm boynuna indi, dudaklarım boğazındaki güm güm atan nabza değdi.

Uzun bir süre beni öyle tuttu, kalplerimiz birbirine çarpıyordu ve ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Seni seviyorum demek istedim çok ama o da çıkmadı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Talia

Nefesimizi tuttuk, kıyafetlerimizi tekrar giydik ve birkaç dakika daha öpüşürken Lex tenime tatlı sözler mırıldandı, Çok güzelsin ve tadın çok güzel, üşümeye başladım.

Böylece verandaya geri döndük. Lex ön kapıyı benim için açtı ve müzik geceye yayıldı. Arkamdan eve girdi. Kıcımlı sıklıkla, kot pantolonumun içinden sert bir şaplak attı ve boynuma hafifçe "Mmmmm" diye homurdandı.

Sonra mutfağa yöneldi, Dane ve Shane ellerinde içkilerle sohbet ediyorlardı. Lex'in onlara doğru yürüdüğünü, at tulumunu çıkardığını izledim. Solmuş siyah kot pantolonunun içindeki sıkı kalçası, ince, panter gibi kaslı vücudunu ve geniş omuzlarını saran siyah tişörtü ortaya çıkıyordu.

Gözleri odanın karşısından benimkilerle buluştu ve beni süzdüğümü fark edince hafifçe gülümsedi, dişlerini gösterdi.

Diğerlerine hızlıca bir göz attım. Oturma odasındaki barda Devi, Lex'in arkadaşı, rock yıldızı Johnny O'Reilly ile sohbet ederken DJ'lik yapıp kokteyl hazırlıyordu. Johnny, kucağında sevgilisiyle bir bar taburesinde oturuyordu. Lex bana kızın adını hatırlamamamı söylemişti çünkü

"rastgele"ydi. Ben de ona erkeklerin domuz olduğunu söyledim.

Ama şimdi adını unuttuğumu fark ettim. Ay! Carly mi? Karen mi?

Merdivenlere doğru giderken onlara yaklaştım ve Devi ile göz göze geldik. "Vay canına." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kafanız güzel görünüyor. Güzel ot?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Neredeyse hiç ot içmemiştim.

"Oooh," diye mırıldandı Johnny'nin sevgilisi kucağından, dönüp beni baştan aşağı süzdü. "Şimdiden seks yaptığınızı bilmiyordum."

"Ha?" Birdenbire sustum. "Ben seks yapmıyorum. Yani, kafam güzel değil. Ne?"

Lanet olsun. Belki biraz fazla uçmuştum.

Johnny'nin sevgilisi gülümsedi. Johnny'nin omzuna kolunu dolamış, baştan çıkarıcı bir şekilde sarı saçlarıyla oynuyordu, Johnny de beni süzüyordu. Ceketimin fermuarının yeterince kapalı olduğundan emin olmak için gizlice kontrol etmeye çalıştım. Çoğunlukla öyleydi. Meme uçlarım dökülmüyordu. O kadar mı yeni sikilmiş görünüyordum?

Devi'nin gözlerine tekrar baktım ve sırtıttı. "Benim hatam. Sanırım yanlış okudum, şey..." Manikürlü parmaklarını havada sallayarak genel durumumu gösterdi.

"Yaydığın ısıltı," diye tamamladı Johnny'nin randevusu onun yerine.

Johnny sırtıttı.

Yanaklarımda bir sıcaklık hissettim; Devi'yi gayet iyi tanıyordum ama diğerlerini pek tanıımıyordum. "Hemen dönerim!" Biraz temizlenmek için yukarı koştum. Bilirsin işte, ıslak külotu temiz olanla değiştirip seks sonrası ısıltıyı biraz olsun dindirmeye çalışırdım.

Lex'in parlayıp parlamadığını merak ettim.

Roni ve Kings dışında, arkadaşlarımızın bildiği kadarıyla, Lex için Carl'la olan düğünümünden kaçmıştım. Resmi hikâye

buydu. Kings veya Mafya dışında kimsenin bildiği kadarıyla, bir kaçırılma olayı yaşanmamıştı. Umarım asla yaşanmazdı.

Arkadaşlarım Carl'a hiçbir zaman ısınamamışlardı; eğer tüm hikayeyi bilselerdi Lex hakkında ne düşüneceklerini hayal etmek bile beni ürpertiyordu.

Aslında ben kaçak bir gelindim ama teknik olarak beni kaçırp fidyeye istedi. Ama endişelenmeyin, artık her şey yolunda.

Bu arada babam mafyanın gizli vaftiz babasıdır.

Hayır. Hı-hı. Bir gün bazı sırlarımı mezara götüreceğim ve bunlar ilk iki sırdan biri olacak.

Yatak odası kapısını arkamdan kapatırken kendi kendime sııttım. Lex ve ben geceyi merdivenlerin başındaki misafir odasında geçirecektik. En son buraya geldiğimizde, birlikte kaçarken kaldığımız odaydı. Ya da en azından öyle sanıyordum.

Şimdi etrafıma baktım, Dane ve Devi'nin konuğu olarak Lex'le birlikte burada olmaktan dolayı minnettar, rahatlamış ve biraz da nostaljik hissediyordum.

Güvenli.

Çünkü artık Batı Yakası Krallarının gazabının Lex'e bir daha zarar vermeye çalışan herkesin üzerine geleceğini biliyordum. Ya da bana.

Babamın, mafya babasının gazabından bahsetmiyorum bile.

Yukarıdan korunuyordum ve artık tek yapmam gereken hayatımın tadını çıkarmaktı. İyi kız olmaya çalışmaktan vazgeç. Ve sadece ol.

Banyoya gidip tazelandım, iç çamaşırlarımı değiştirdim ve parti elbisemi giydim. Daha sonra başka parti misafirleri gelecekti ve hazır olmak istiyordum. Resmî olmayan bir şekilde de olsa, Dane ve Devi'nin ailesiymişim gibi hissediyordum. Yani bir bakıma misafirdim ama aynı zamanda bir nevi yardımcı sunucuydum da. Bir gün görümcem olabilecek Devi'ye bu görevi ciddiye aldığımı göstermek istiyordum.

Ve Lex'e şunu göstermek istedim: Bu işin içinde sonsuza dek kalacağım. Belki de henüz resmi bir "Seni seviyorum" dememiştim ama yine de yapardım.

Ona aşık olduğumu o gece, burada itiraf etmiştim zaten. Doğru zaman geldiğinde kelimeler gelecekti.

Nişanımız gibi.

Elbisemi giydiğim anda bu düşünce beni heyecanlandırdı. Soluk mavi, ışıltılı bir elbiseydi ve sanki içine yapışmışım gibi kıvrımlarıma tam oturuyordu, göğüslerim ise üstünden dışarı fırlıyordu. Nadiren elbise giydiğim için, eğer bir elbise giyeceksem, kendimi tamamen dışarı atacağımı düşündüm.

Simli dudak parlatıcımı tazeledim ve saçlarımı düzelttim. Orman seksinde biraz dolandılar. İçinde kurumuş yapraklar vardı. Aynada kendime sııttım, acaba başka biri fark etti mi diye merak ettim.

Evet. Kesinlikle.

Eh, neyse. Lex ve ben o halka açık yerlerde birbirimizi elle taciz etme, bahçede sevişme aşamasındaydık. Arkadaşlarımız bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç bu aşamada olmamıştım. Kimseyle. Diğer erkek arkadaşlarımın hepsi kanunlara uyan, programa uyan, kurallara uyan adamlardı. Yatakta ve belki de kanepede sevişen adamlardı.

Seni ormana götürüp orada çamurda becerecek adamlar değil.

Belki de sadece emirleri yerine getiren ve benimle flört eden gizli motorcu "Carl" hariç. Yalancı herif. Düşündükçe bile midem bulanıyordu. Yalanlarına kanmış olmak hâlâ midemi bulandırıyor.

Ve onun aptal pipisini emdi.

Ve karşılığında "Gee, teşekkür ederim" deyip beni orgazma bile zorlamadı. Bir kez bile. Bir kere bile vajinama sürtünmedi.

Çünkü babama karşı duyduğu korku, bana duyduğu her türlü sevgiden daha yoğun.

Toronto'ya geri dönmüştü bile, yüz yüze bir veda bile etmeden. Yüzüğü de onunla birlikteydi; Jude onu benim için ona geri vermişti. Ve korkusunu hissettim, birkaç gün önce onu aradığımda, dudaklarından duyabildiğim kadarıyla, telefonda yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Mafya ailesi hakkında hiçbir şey itiraf etmedi, açıkça sormamıştım ama babamın amcasıyla evliliği ayarladığını inkar etmedi.

Çok kısa süren konuşmanın çoğunu, annemle babamın olanlardan dolayı çok üzülmemelerini umduğunu kekeleyerek geçirdi; sanki babamın hattı dinletmiş olmasından korkuyormuş gibi.

Sonra bana iyi dileklerini ilettiler, tıpkı bir bilet satıcısının size bir daha asla göremeyeceği bir uçuşa binmeniz için bilet vermesi gibi nazik ama bir o kadar da yüzeysel bir şekilde.

İlişkimize devam etmemiz hakkında tek kelime etmedi. Belli ki bittiğini biliyordu. En azından bu konuda dürüsttü.

Ve biliyor musun? Artık kimsenin yalanlarına kanmıyordum. Kendi yalanlarım da dahil.

Aynadaki gözlerimin içine baktım ve bunu içime sindirdim.

Ben, Natalia De Santis, kimsenin iyi kızı değildim. Şu andan itibaren ne olmak istiyorsam o oldum.

Ben bir Mafya prensesiydim. Gizli bir Mafya prensesi.

Ve ben kanun kaçağı bir motorcuya deli gibi aşıktım.

Eğitiliydim. Beni seven ebeveynlerim, güzel bir evim, harika bir işim, harika arkadaşlarım ve şirin bir gardırobum vardı. Harika bir penise sahip ve beni daha önce mümkün olduğunu bile bilmediğim şekillerde orgazm etmeye fazlasıyla istekli bir erkek arkadaşım vardı.

Ve hiçbir şey Lex Davenport'un ormanda beni becermesi ve cildimde diş izleri bırakması kadar beni daha fazla orgazm etmemiştir.

Ve kulüp binasındaki odasında duvara yaslanmış.

Ve arabasının içinde, bıçağıyla elbiselerimi kestikten sonra.

Bana kirlenmeyecek kadar temizmişim gibi davranmadı. Ya da dokunulmayacak kadar değerliymişim gibi davranmadı.

Veya ısırılmış.

Çok beğendim.

Bana bakış şeklini çok sevdim. Sanki beni anlamaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekmiş gibi. Bana meydan okumaktan asla vazgeçmeyecekmiş gibi.

Ve en önemlisi, bir daha asla hiç kimsenin veya hiçbir şeyin onu benden uzak tutmasına izin vermeyecekti.

Yatak odasına geri döndüğümde, Lex içeri giriyordu. Kapıyı arkasından ayağıyla kapattı ve elbisemle beni görünce, gözleriyle beni öyle sert bir şekilde yokladı ki, yürümeyi bıraktım. Biraz sendeledim.

Gözleri göğüslerime takıldı ve ben de ellerimi onların üzerinde gezdirip onları dolgunlaştırdım.

"Beğendin mi?"

Bakışları yukarı kalktı, gözlerime dikildi. "Aman Tanrım. Shane'in önünde bunu giyemezsin."

"Evet. Aslında öyleyim." Elinde tuttuğu, yarıya kadar soluk altın rengi köpüklü şarapla dolu iki şampanya kadehine baktım. "Bunlardan biri benim için mi?"

Birini bana uzattı, hâlâ beni inceliyor gibiydi. Yavaşça dönüp ona tam görüş alanımı açtım. Sırtım aşağıya doğru indi ve sütyensiz olduğumu ortaya çıkardı.

"Külot mu giyiyorsun?" diye sordu alçak, sert bir sesle ve içimde bir heyecan dalgası oluştu. Tanrım, yine onu özlemiştim. Şimdiden.

"Evet." Dönmemi bitirip göz göze geldik. "Ama sadece içime yeni girdiğin için ve Devi'nin her yerine damlamak istemiyorum. Ama bana öyle bakmaya devam edersen, zaten bunların hepsini sıırılsıklam edeceğimi biliyorsun."

Boğazından gelen yumuşak, hırıltılı bir ses çıkardı ve kadehini bana kaldırdı. "Sana, Talia De Santis. Ve o elbiseye."

"Tamam." Sırıttım. "Bana. Şaka yapıyorum. Bize." Bardağımı onun bardağına vurdum.

"Bir yudum al," diye emretti.

"Tamam," dedim dramatik bir şekilde. "Ne kadar da buyurgan. Ne zamandan beri sarhoş olmamı umursuyorsun? Beni sadece sürtük gibi gösterdiğini biliyorsun." Biliyordu. Geçen hafta, kıyafetlerimizle pek bir şey yapmamıştık aslında. Tabii, yarı çıplak yarı çıplak sevişmek dışında.

Küçük bir yudum aldım ve o da bunu yaparken şahin gibi bir dikkatle beni izledi. "Güzel mi?" diye sordu.

"Lezzetli."

"Bir tane daha al. Yavaşça."

Öyle yaptım, ne düşündüğünü merak ederken seksi görünmeye çalıştım. Sonra bardağın dibinde bir şey hareket etti. Bir şeyin parıltısı - parlak.

Camı yukarı kaldırdım, böylece şık tavan lambası içeriye yansıdı.

"Lex!"

Dişlerimi bir süzgeç gibi kullanarak tüm camı geriye doğru sertçe vurdum, böylece yabancı cisimlerin içeri girmediğinden emin oldum.

"Talia—" Güldü. "Aman Tanrım."

Bardağın dibindeki nişan yüzüğü dudaklarıma değdi ve dikkatlice dişlerimin arasına aldım. Sonra parmaklarımın arasına alıp üzerindeki şampanyayı emdim. Ona baktım.

Gül altın. Zarif, ışıltılı pavé bir bant ve prenses kesim bir pırlanta. Tam da istediğim şeydi, hayallerimin nişan yüzüğü.

Aslında... nişan yüzüğüydü. Düğün albümüme kesip sakladığım yüzük.

Gözlerine inanamayarak baktım.

"Biliyorum," dedi. "Carl'ın hamlesini çaldım. Ne diyebilirim ki. Aptalca bir hamleydi. Ama boğulmadan atlatmayı hak ettiğini düşündüm. Ve belki de bu teklif, bilmiyorum, onu hafızandan silebilir?"

"Ama. Nasıl yaptın...?"

Omuzlarını silkti. "Roni."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Roni sana istediğim yüzükten bahsetti mi?"

"Bana hayallerinin yazılı olduğu albümü gösterebilirdi." Ağzım açık kaldı ve hemen ekledi, "Ve ben de ona karşılığında evlenme teklifinde bulunacağıma söz verebilirdim."

"Sen kesinlikle benimle dalga geçiyorsun."

"Değilim. Aslında... Evlenme teklif etmek için ondan izin istedim."

"Sen yapmadın."

"Ah, evet. O bu noktada onaylamasa bile seninle bir yere varabileceğimi mi sanıyorsun?" Şampanyasını yudumlarken ben şaşkınlıkla ona baktım. "Hepimizin iyi olduğundan emin olmalıydım. O senin en iyi arkadaşın. Kadınlar arkadaşlarını korur. Özellikle de Roni Webber gibi kadınlar."

"Ve?"

Hafifçe iç çekti. "Ona ilk yaklaştığımda soğuk davrandı. Bugünlerde senin büyük bir hayranın olmadığını söyleyebilirsin. Ama seninle evlenmek istediğimi söylediğimde hemen ikna oldu. En azından bana onay verecek kadar."

"Gerçekten mi?" Biraz zıpladım, Lex'i affetmiş olmasından, en azından bizim için mutlu olacak kadar, heyecanlanmıştım.

"Eğer seninle ciddiysem ve seni korumayı planlıyorsam, bana karşı bir sorunu olmadığını söyledi."

"O kızı seviyorum," diye coşkuyla söyledim.

"Evet." Gözleri yumuşadı. "O da seni seviyor."

Derin bir nefes alıp söyledim. "Seni seviyorum Lex. Bunu daha önce dışarıda söylemeliydim. Gergindim."

"Neden?"

"Çünkü. Seni seviyorum." Bu sefer, hissettiğim tüm duyguları ona aktardım ve sanki kalbimi göğsümden söküp ona vermişim gibi hissettim.

"Ben de seni seviyorum." Bana yaklaşırken dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi. Yüzüme bakarken gözleri yumuşadı, sanki parlıyordu. "Ayrıca. Benimle evlenir misin?"

Gözlerim buğulandı. Onu net görebilmek için gözlerimi kırptırdım, gözlerimi biraz sildim. "Düşündüm de... Doğru zaman geldiğinde bunu yapacağımızı söylemiştin."

"Yapacağız. Yapacağız."

"Ama..." Hiçbir itirazım yoktu. Sadece şaşkındım. Bunu istiyordu. Hem de hemen şimdi.

"On yaşındayken bana zaten evet dedin," diye hatırlattı bana yumuşak bir sesle, gözleri çocukluğumuzda birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlatan tatlı bir nostaljiyle doluydu. "Şimdi bana cevabını değiştirme."

"Üzücü olan şu ki," dedim nefesim biraz kesilerek, "sanırım hiç değişmedi."

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Yani, on yedi, yirmi dört yaşında ya da düğün gününde sana gelip evlenme teklif etseydim, kabul eder miydin?"

"Muhtemelen. Senin için hep böyle aptalca davrandım."

"Talia. Sen aptal olmaktan çok uzaksın. Sadece kim olduğunu ve ne istediğini biliyorsun ve sonuçları ne olursa olsun peşinden gitmekten korkmuyorsun. Sende bu özelliği seviyorum. Sende bu özelliği takdir ediyorum."

Başımı salladım, hâlâ yarı mutlu bir şaşkınlık içindeydim. "Bunu çok basitmiş gibi söylüyorsun. Ama asıl çılgınca olan şu ki... Seninleyken olduğumdan daha fazlası olmamıştım." Bakışlarımı kaçırdım, ilk kez utanıyordum. "Sanırım Carl için başka biriymişim gibi davrandım. Ve babam için. Uzun, çok uzun bir süre."

"Artık rol yapmana gerek yok." Lex elini boynumun yan tarafına koydu ve gözlerim onunkilerle buluştu. "Seni görüyorum tatlım."

Yutkundum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve gözlerine baktığımda kör edici bir ışık fışkırdı, neredeyse beni devirecekti. Ayaklarımın üzerinde biraz sendeledim.

"Bebeğim?" Beni daha sıkı kendine bastırdı.

"Bir an yaşıyorum."

"Oturmak ister misin?"

"Hayır. İyiyim."

Elimdeki yüzüğe ölümcül bir şekilde baktı. "Takar mısın?" Aslında biraz endişeli geliyordu. Sanki onunla evlenme fikrine falan pek sıcak bakmıyordum.

Hayatımda hiçbir şeye bu kadar kapılmamıştım.

Ama ben sadece ona baktım, yavaşça gözlerimi kırptırdım.

"Bunu parmağında görmek istiyorum," dedi yavaşça, beni inceleyerek.

"Doğru." Elimdeki yüzüğe baktım. Çok özel, çok güzel bir yüzük. Sonra ona tekrar baktım. "Ne iş yaptığını bile bilmediğimi yeni fark ettim."

Kaşları kalktı. Eğlenmiş görünüyordu. "Gerçekten zamanı mı?"

"Kahretsin, evet. Zaten neredeyse hiç tanımadığım bir adamla evleniyormuşum."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Tal, sana olmadığı biri olduğu hikâyesini yutturdu. Bu senin hatan değildi."

"Ve ben buna biraz fazla inandım."

"Kim olduğumu biliyorsun. Kulüp yüzünden bazen sır saklamak zorunda kalabilirim. Ama sana kim olduğum konusunda asla yalan söylemem."

"Peki bana ne iş yaptığını söyler misin?" diye üsteledim.

Sözlerini dikkatlice düşündü. "Para kazanıyorum."

"Çok komik. Nasıl olduğunu söyle yoksa bu yüzüğü içeceğine atarım ve boğulursun."

"Jude'un güvenlik ekibinde çalıştığımı biliyorsun," diye geçiştirdi.

"Evet. Bazen. Ve bunun ne kadar kazandırdığını biliyorum. Yarı zamanlı güvenlik işinin restore edilmiş

klasik arabanı ve Harley'ini karşıladığını söyleme bana. Ve tüm deri eşyaların ve silahın..."

"Silahlar."

Kaşlarımı çattım. "Pekala. Silahlar. Tüm bunları ve bir de elmas yüzüğü nasıl ödediğini söyler misin? Bu... elli bin dolarlık bir yüzük gibi, Lex."

Kaşı kalktı.

"Aman Tanrım. Daha mı?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece dilini dişleri boyunca gezdirdi.

"Lanet olsun. Lütfen bana çaldığını söyleme."

"Ben çalmadım."

"Lütfen bana bunu yasal yollarla kazandığın parayla aldığını söyle."

Bunu kafasında evirip çevirdiğini görebiliyordum. "Bir mafya prensesinin bir adama sorabileceği tuhaf bir soru."

Gözlerimi kıstım. Dilinin ucunu köpek dişine dokundurdu.

"Not edildi. Ve sakın bunun ortasında seksi olmaya çalışma."

Gözleri parladı, bundan keyif aldı. "Neyin ortasında?"

"Bu bir pazarlık. Düşmanca bir devralma değil." Çenemi kaldırdım. "Bir seçeneğim var."

"Elbette öyle."

"O zaman bana hükümetin bir gün gelip bu yüzüğü ele geçirmeyeceğini söyleyin lütfen."

"Hayır, değil." "

"Ve hiçbir psikopat suçlu gelip parmağımı kesip onu almayacak."

Gülümsemesi kayboldu. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Başka ne iş yapıyorsun, söyle bakalım."

İçini çekti. "Axel'in sahibi olduğu bir kamera dükkanının hissedarıyım."

"Kameralar mı?"

"Güvenlik kameraları. O tür şeyler."

"Ah." Tamam. Eh, bu daha meşru bir gelirdi. Peki Mafya hakkında ne demişti? Paralarını meşru işletmeler aracılığıyla mı akıyorlardı? "Başka ne? Kings'in sadece partiler ve yardım gezileri düzenlemek için var olmadığını biliyorum. Aslında bazen öyleymişim gibi davrandığım aptal sarışın değilim."

"Senin aptal olduğunu hiç düşünmedim."

"Yalakalık yapma."

Tekrar iç çekti. "King beni aradığında onun için çalışıyorum. Piper için de. Ve bundan sonra Jude Grayson'ın kişisel fahişesi olacağımdan oldukça eminim."

"Hı hı. Ne yapıyorsun?"

"Benden ne isterlerse onu yaparım. Tıpkı babanın yanında çalışan adamlar gibi," diye hatırlattı bana.

Evet. Anladım. Ve babam kötü biri değildi.

En azından, onun öyle olduğuna asla inanamazdım. Onun hakkında ne öğrenirsem öğreneyim.

"Ve bana verilen tek cevap bu mu?"

Kelimelerini özenle seçmiş gibiydi. "Sana verebileceğim tek şey bu. Daha fazlasını verebilseydim, verirdim."

Hmm.

Bunu ve babamın bana ne kadar çok şey verdiğini düşündüm. Kim olduğuyla ilgili gerçeğin çok çok daha azını. Benimle yaşadığı hayat yarı gerçek yarı yalandan ibaretti. Beni seviyordu ama gerçekte kim ve ne olduğunu bana hiç söylemedi.

Daha da kötüsü, beni olduğumdan farklı biri yapmaya çalışıyordu; kendisi gibi olmamı engellemeye çalışıyordu.

Belki de bana benzememi engelleyecek hiçbir şey olmadığını anlayacak kadar yanımda olmamıştı. Birçok yönden, muhtemelen babamın kızıydım, tahmin edebileceğimden çok daha fazla. Ama bundan utanmıyordum.

Peki ya Lex? Bana yalan söylemiyordu.

"Peki, sana ne yapmanı söylerlerse onu yapıyor musun?"

"Hayır. Hiçbir şey. Böyle yürümez." Gözlerimin içine baktı, kelimeleri arıyor gibiydi. "MC, Mafya'dan farklıdır. Hepimiz bağımsızız ama birlikteyiz. Mantıklı geliyorsa. Birlikte olduğumuz için güçlüyüz. Kulüp içinde karşılıklı saygı var ama bu korkudan kaynaklanmıyor. Ama Mafya... farklı bir hiyerarşi. Emirlerle uyuyorsun, nokta. Ben King'in emirlerine istediğim için uyuyorum. Ama King bana emir vermiyor. Yani, hem uyguluyor hem uymuyor."

"Bu çok açık."

"King'e, Piper'a, Jude'a veya kulüp kardeşlerimden herhangi birine hayır diyebilir ve yaşayabilirdim. Eğer babama veya babamın adamlarından birinin onun adına bana verdiği bir emre hayır dersem... ne olacağını biliyorsun."

Evet, biliyordum.

Dişler. Shane.

Beni, olaya karışan herkes için daha kötü sonuçlar doğuracağı korkusuyla kaçırıyorlar.

Unuttuğum şampanya kadehimi bırakıp elini tuttum. "Ailem ve kulübünüz her zaman... dost canlısı olmadı," diye çekinerek hatırlattım. Bunu bana söyleyen oydu. Ayrıca babasının Kings'ten ne kadar nefret ettiğini de anlatmıştı. Mafya ile MC arasındaki karmaşık tarih hakkında bildiklerini de anlatmıştı. "Ya bir gün sana benimle evlenmemeni söylerlerse?"

"Çok geç." Sol elimi kaldırıp öptü, sonra hayallerimin nişan yüzüğünü parmağıma geçirdi, gözleri gözlerime kilitlendi. "Benimle evlenir misin Talia? Ailelerimizin bu konuda ne diyeceğini siktir et. Artık onlara hiçbir şey borçlu değiliz."

Gözlerinin içine baktım ve o an onu çok sevdim.

"Evet. Seninle evlenirim."

Öpüştük, bu anı kutladık ve birbirimizin ruhuna kazıdık. Lex benim kocam olacaktı. Ben de onun karısı olacaktım.

İkimiz de kimseden izin istemezdik.

Tamam, belki sadece Roni.

"Boğulmadan bu olayı atlattığım için çok mutluyum," diye coşkuyla söyledim.

"Ben de."

"Bunun kulüp binasından taşınman gerektiği anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ev arkadaşlarımı evden atabilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye takıldı.

"Mutlulukla."

"Hayır. Yapamayız. Babanın mülkü olan bir yerde yaşamıyoruz."

"Ah. Güzel bir nokta..."

"Artık hayatımızı babalarımızın bize söylediği gibi yaşamıyoruz."

"Anlaştık."

Başparmağını yanağıma sürttü. "Biliyor musun, tek istediğim babamdan kurtulmaktı."

"Ve şimdi ona sahiptin."

"Evet. Artık bende. Ama sadece en büyük fedakarlığı yaptığım için. Senden vazgeçtim. Kendimi Kings'e teslim etmeli ve yaptığım tüm boktan şeylerin, tüm kötü kararlarımın sonuçlarıyla yüzleşmeliydim, yoksa asla yola çıkamazdık."

Bu görüntüyü beğendim ve ona hafifçe gülümsedim. "Şimdi orada mıyız? Yerden mi?"

"Evet. Birlikte." Beni usulca öptü, sonra alnını hafifçe alnıma bastırdı. "Mesele şu ki, babamın etkisinden bu kadar kurtulmak istediğimi düşünürsek... hayatımdaki gücün aslında babamda olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek tuhaf bir şekilde zordu. Ve ona tamamen sırtımı dönmek içimde tuhaf bir boşluk bıraktı. Eğer dünyamda güç onda değilse, kimdeydi?"

"Yani, bu sorunun cevabının kolay olacağını düşünürdün," diye takıldım. Ama ne dediğini anlamıştım. Ben de hayatım boyunca babama ve benden istediklerine karşı kendimi borçlu hissetmişim.

Ve o benim arkadaşlarımdan birini bile neredeyse öldürmedi.

"Öyle sanırsın," diye onayladı.

"Peki. Bu sorunun cevabı ne? Lex Davenport'un dünyasında güç kimin elinde?" Ben demesi için ona yarı şaka yapıyordum.

"Dışarıda, dünyada mı?" Başını kaldırıp Dünya'yı ve gökyüzünü işaret etti. "Gerçekten. Kral."

Hafifçe güldüm. "Bunu kastettiğini biliyorum."

Yumruğunu göğsüne koydu. "Ama buradaki... o benim."

"Evet," diye yumuşak bir sesle onayladım.

Sonra elini göğsüme koydu. Elimi ona bastırdım ve kalbimin orada iki kat hızlı çarptığını hissedebildiğini biliyordum.

"Sadece ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu," dedi yumuşak bir sesle. "Babamın oğlu mu olmak istiyorum? Yoksa başka bir şey mi? Senin tarafından sevmeye layık bir şey mi?"

Yutkundum.

"Bunu benim seçtiğimi bilmeni istiyorum Talia. Seni ben seçtim. Seninle evlenmemi bekledikleri için evlenmiyorum. Seninle evleniyorum çünkü senin erkeğin olmama düşüncesine dayanamıyorum."

Gözlerimin kenarlarından yaşların fışkırmasını engellemek için dudağımı ısırdım, öfkeyle kırıştırdım. Kendine hakim ol, Tal. Bunu başarabilirsin.

"Seni hep önemsedim," dedi hırıltılı bir sesle. "Seni sevebileceğimi bile bilmiyordum. Bu bir seçenek değildi. Ben öyle görüyordum. Ama boş ver. Seni seviyorum Talia De Santis. Ama sen ve ben, onların savaşında piyon değiliz."

Bunu gördüğümde kalbim küt küt atıyordu. Hem korkutucu hem de özgürleştiriciydi. Ve çok romantikti.

Ciddi olduğunu biliyordum. Benim için savaşacağını. Babamın -ya da kendi babasının- bir daha asla hayatlarımızı kontrol etmesine izin vermeyeceğini. Ama... "Bunu onlara

söyle," diye takıldım nazikçe. Çünkü hâlâ iki babamızdan da biraz korkuyordum.

Nasıl olmayayım ki?

"Eminim King çoktan anlamıştır," dedi ciddi bir tavırla. "Ve eğer mesajı almazlarsa bebeğim, onlara kendim söylerim."

Ohhh. Sert Lex ortaya çıkıyordu.

"Evet?" diye mırıldandı, sanki ona Royal Flush'ımı göstermişim gibi poker suratımı okuyarak. "Beğendin mi?" Sesi her kelimedede daha da alçalıyor, daha da derinleşiyordu.

"Mm," diye tam olarak kelime sayılamayacak bir ses çıkardım.

Eli boğazımın kenarını hafifçe sıktı. Başparmağını çenemde gezdirip gözlerimin içine baktı. "Baban şimdi kim?"

Aman Tanrım. Islak külot.

Hiçbir zaman baba fetişim olmamıştı. Sadece berbat baba-kız ilişkileri olan kötü kızlarda olurdu, değil mi?

Durun bakalım. Ben de o kızlardan biri miydim?

"Kendime dair tüm anlayışımın parçalandığını ve bir sürü karanlık pisliğin dışarı döküldüğünü hissediyorum."

Lex kıkırdadı. "Kötü anlamda mı?"

"Hayır. Sanırım... Sanırım çok, çok iyi olabilir."

"Güzel." Başparmağı önce dudağımın, sonra çenemin üzerinden geçti ve ağzımı açtı. "Çünkü seni aşağı indireceğim. Arkadaşlarımızla kutlayacağız. Yeni yüzüğünü Devi'ye gösterecek ve kız kıza sohbet edeceksin..."

"Hı hı." Başparmağı dudağımda oynayıp ağzımı açık tutarken büyülenmişim. Karamel gözleri tekrar gözlerime çarptı.

"Ve sonra, baban seni kiler odasına sürükleyecek, dizlerinin üzerine çökertecek, sonra da aletini tatlı ağzına sokacak. Ve güzelce ıslattığında, seni dizlerinin üzerine çökerteceğim, aletini amına iyice gömeceğim ve seni çok yavaşça becereceğim."

"Tamam aşkım..."

"Ben bunu yaparken sessiz kalabileceğini mi sanıyorsun?"

HAYIR.

"Şey... evet?"

Sanki her şeyi anlamış gibi sırıttı. "Sanırım göreceğiz."

Karamel gözlerindeki arzuyla büyülenerek zorlukla yutkundum. "Ne zaman evlenebiliriz?"

Güldü. "İstersen yarın muhtemelen."

"Önce kilerde sık beni," dedim şehvetten delirmiş bir halde. "Bu yeni baba olayını seviyorum."

"Öyle mi? İyi ki öyle, çünkü geldiği yerde daha fazlası var."

Daha mı? Daha ne?

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Lex Davenport'a o kadar kapılmıştım ki, daha fazlasını öğrenmem gerekiyordu. Hemen şimdi.

"Ah, güzel," diye coştum, beni yatak odası kapısına doğru çekerken, kapıyı açıp müzik ve arkadaşlarımızın seslerini içeri sızdırdı. "Çünkü bende de daha fazlası var."

Gözleri omzunun üzerinden bana baktı, dururken dili gümüş bir dişin üzerinde oynuyordu.

"Sen bana seninkini söylersen," diye fısıldadım, "ben de sana benimkini söylerim."

"Bebeğim, acelen ne?" diye takıldı.

Gözlerindeki ışıltıdan, onun da aklımdan geçenleri öğrenmek için can attığını anlamıştım. Ama beni çıldırtacak olsa bile sabırlı olmaya hazırdı. Beni kendine çekip yüzümü ellerinin arasına aldı, sonra yumuşak ve ateşli bir şekilde öptü.

"Sadece..." Beni sabırla öperken dudaklarına doğru sıcak bir nefes verdim, "Bilmiyorum... İçimdeki tüm güzel şeyleri elde etmek için beni parçalamak mı istiyorsun?" Cömert üçte ikilik kısmım partiye siktir git deyip hemen şimdi banyoda sevişmek istiyordu.

"Hayır." Lex başını iki yana sallayıp yumuşak dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Seni parça parça açmak ve ağzımda erirken emmek istiyorum."

Sözleri kemiklerimi güneşte çikolata gibi eritirken, bayıldım, ona yaslandım.

"Seni tanımanın tek yolu bu, Tal," dedi ciddi bir tavırla, gözlerimin derinliklerine bakarak. "Ve hayatımızın geri kalanının tadını çıkarabileceğim için mutluyum."

Sonra elini elimin içine kaydırды, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni de kendisiyle birlikte geleceğimize doğru çekti.

SON

Okuduğunuz için teşekkürler!

Vancity Villains serisinin bir sonraki kitabı olan Wicked Angel'ı kaçırmayın!

Lex ve Talia'nın mutlu sonlarına daha fazla mı ihtiyacınız var? Ücretsiz bonus sonsözü alın!

Rebel Heir'ı beğendiniz mi? Dane ve Devi, Jude ve Roni ve diğerlerini okudunuz mu? Vancity Villains, Dirty/Players serimin bir yan ürünü. Tüm kitaplarımı Amazon'da görün.

Jaine Diamond'ın kitapları

Jaine Diamond'ın yayınlanmış kitaplarının en güncel listesi ve okuma sırası için lütfen <https://jainediamond.com/books/> adresine gidin.

Kirli Seri

Benim Gibi Kirli

Bizim Gibi Kirli

Brody Gibi Kirli

Kirli Bir Düğün Gecesi

Seth Gibi Kirli

Dylan Gibi Kirli

Jude Gibi Kirli

Zane Gibi Kirli

Oyuncular Serisi

Sıcak karmaşa

Pis Güzel

Tatlı Ayartma

Sevimli Delilik

Alevler ve Çiçekler

Vancity Kötü Adamları Serisi

Yakışıklı Şeytan

İsyankar Varis

Kötü Melek

DERİN Düet

DERİN (DERİN #1)

DAHA DERİN (DERİN #2)

Hiçbir kitabı kaçırmayın; Jaine's Diamond Club Bülteni'ne katılarak yeni çıkan kitaplarla ilgili bilgiler, içeriden güncellemeler, hediyeler ve ücretsiz bonus

içerikler edinin.

Okuyuculara Not / Teşekkürler

"Hiç izlendiğinizi hissettiniz mi?" Talia, Dirty Like Jude'da Roni'nin evinin kapısından içeri adım attığı, Dirtyverse'e adım attığı ve Roni'ye dışarıda onu gözleyen, gümüş dişleri olan Harley'li ve onun tipi olmadığını söyleyen adamdan bahsettiği anda, zihnimde mutlak bir sihir kıvılcımı çaktı. Lex ve Talia'nın bir hikâyesi olduğunu ve bir gün bunun bir kitap olacağını biliyordum. Yan karakterlerimin hikâyelerinin çoğu gibi, onlarınki de birçok başka kitapta arka planda gelişti ve sonunda aşk hikâyelerini paylaşabildiğim için çok heyecanlıyım.

Bu kitabı yazarken ne kadar eğlendiğimi anlatamam. İçimde romantizmin karanlık tarafını seven bir yanım var; kötü adamlar kahraman, bazı suçlular gerçek kötülüklerinden daha çekici ve iyi kızlar aslında o kadar da "iyi" olmadıklarını anlıyorlar ve bu sorun değil. Krallar ve Dirtyverse'ün karanlık tarafı hakkında daha fazla yazmayı uzun zamandır dört gözle bekliyordum. Aynı zamanda, bu kitabın bu dünyadaki diğer kitapların tonundan çok uzaklaşmasını istemedim. Aslında bunu karanlık bir romantizm olarak görmüyorum ama kesinlikle çizgiyi aşıyor ve umarım siz de benimle, Talia ve Lex ile bu yolculuğun tadını çıkarmışsınızdır.

Sevgili PA'larım Alyssa Giselbach ve Siobhan Royle, benim ve okuyucularım için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Kitap kulübünü yönettiğin ve bu kadar harika tanıtım hazırladığın için teşekkürler Alyssa.

Bu kitapları okuyucularımın kulaklarına canlı bir şekilde ulaştırdıkları için harika anlatıcılarıma ve Brick Shop Audio ekibine teşekkür ederim.

Canlı ve aktif okuyucu grubum Jaine Diamond'ın VIP'lerine, böylesine eğlenceli ve hoş bir topluluk olduğunuz ve kitaplarıma olan tutkunuzu paylaştığınız için teşekkür ederim. Muhteşem ARC Ekibime, kitaplarımı birkaç gün içinde okuyup böylesine tutkulu yorumlar bıraktığınız için teşekkür ederim.

Kitap camiasında çalışmalarımı destekleyen herkese: Yazar olmak çok yalnız ve tek başına geçirilen bir şey olabilir, kalbinizi ve ruhunuzu kağıda dökmek için tek başınıza çok fazla zaman harcamak; bana ulaşmak ve beni desteklemek için bana ulaşan herkese sevgilerimi sunuyorum.

Élo'nun Maddox ve arkadaşlarına benim küçük mechant'ım demesiyle ilgili bir not. Eğer bunu okuyup "muhtemelen böyle söylemezdi" diye düşünen Fransızca konuşan biriyseniz, tek söyleyebileceğim Fransızca'ya hakim olmamam ama bunu araştırdığım. Konuştuğum Fransızca konuşanlardan Élo'nun ne söyleyeceği konusunda fikir birliği sağlamak zor olsa da, bu ifadenin tam bir çeviri olduğunu, ancak Fransızca'da pek de deyimisel olmadığını anlıyorum. Sonunda yaratıcı bir yazar seçimi yaptım ve duruma en uygun ve İngilizce'de en iyi okunan ifadeyi seçtim. Bu konuda fikir beyan eden herkese teşekkürler!

Bay Diamond, sen benim aydınlığım için karanlık, karanlığım için aydınlık ve ikisi arasındaki her şeysin. Sen olmasan, her şeyi yapmaya çalışırken aklımı kaybederdim. Suç ortağım olduğun için teşekkür ederim, dedikleri gibi.

Sevgili, tutkulu ve coşkulu okuyucularıma: Bu kitabı okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER! Bu aşk hikayesini okumayı seçmeniz beni çok onurlandırdı; bir aşk romanı yazarı olarak amacım sevgiyi yaymak. Bağımsız bir yazar olarak, siz olmadan bu işi yapamazdım. Lex ve Talia'nın hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakıp arkadaşlarınıza bu kitaptan bahsetmeyi düşünün; desteğiniz benim için çok önemli.

Sevgi ve şükranla,
Jaine

Çalma listesi

Bu kadar çok çalma listesinden sonra şarkılarımın tükendiğini düşünebilirsiniz, lol. Ama öyle değil! Bu, şimdiye kadarki en sevdiğim çalma listelerinden biri olmalı - müzik bölümünde de, hem de bu karakterlerin dünyasını ve hikayesini hayal etmeme nasıl yardımcı olduğunu.

Her zamanki gibi, bu çalma listesindeki şarkıların bir kısmı bu kitapta geçiyor; diğerleri ise belirli bir sahnenin hissini yansıtan veya kitabı yazarken dinlediğim şarkılar.

Spotify ve Apple Music'teki tüm çalma listelerinin bağlantılarını burada bulabilirsiniz.

Oturmak, Beklemek, Dilemek — Jack Johnson
D Tehlikeli anlamına gelir — Arctic Monkeys
Sabun — Melanie Martinez
Sinister Kid — The Black Keys
Yerel Tanrı — Everclear
Kayıp Dava — Kara Tabanca Ateşi
SİZİN KÖLÜNÜZ OLMAK İSTİYORUM - Måneskin

Ben İyi Değilim — AWOLNATION
Kara Delikler (Katı Zemin) — Mavi Taşlar
Back & Forth (Vince Staples ile birlikte) — Emotional
Oranges
Seviye — Siyah Tabanca Ateşi
Korkmuş — Mahalle
Pretty Bug (James Vincent McMorrow ile birlikte) — Allan
Rayman
Seçenekler — Hippi Sabotajı
AŞKIN İÇİN — Måneskin
Tüm Güzel Yüzler — Katiller
ŞEYTAN — Shinedown
Hasta İlham Perisi — Metrik
Canlı Bak — Siyah Tabanca Ateşi
Sadece — Radiohead
Sanırım İyiyim — Machine Gun Kelly, YUNGBLUD ve Travis
Barker
Yüksek Ol — Chet Faker
İptal Et — Tegan ve Sara
Beni Çok Yükseltiyorsun — Mahalle
Dopamin — BØRNS
Yarın Ne Olursa Olsun — Chet Faker
Zaman Tükeniyor — Muse
Kurtlar — Çöp
GECE YARISI — Elley Duhé
Ateşle Oyna (feat. Yacht Money) - Sam Tinnesz
Kazak Hava Durumu — Mahalle
Kutsal Ruh — BØRNS
Talk Show Sunucusu — Radiohead
Karma Polisi — Radiohead
Besleyen El — Dokuz İnçlik Çiviler
Akşam Yerde (Lilith'in Şarkısı) — Demir ve Şarap
Smithereens — yirmi bir pilot
Zaman Kaybı — Goody Grace
Electric Love — BØRNS
Batı Yakası Aşkı — Duygusal Portakallar

Yazar Hakkında

Jaine Diamond, Amazon'un en çok satan çağdaş aşk romanları arasında Top 50'de yer alan bir yazardır. Kocaman yüreklere sahip, sert ve kendinden geçirici kahramanlar, tatlılık ve küstahlıkla donanmış güçlü kadın kahramanlar ve patlayıcı, sayfaları çevirten bir kimyayla dolu romanlar yazar.

Gerçek hayattaki romantik kahramanı ve kızıyla birlikte Kanada'nın güzel batı kıyısında yaşıyor; orada okuyor, yazıyor ve kitapları için kapsamlı çalma listeleri hazırlıyor, bir yandan da bol bol çay içiyor.

www.jainediamond.com

Jaine ve diğer okuyucularla sohbet etmek için Facebook'taki Jaine Diamond'ın VIP'leri adlı okuyucu grubuna katılın.

Amazon

Goodreads

BookBub

Facebook

Instagram

TikTok

Yakışıklı Şeytan'ın Önizleme

Vancity Villains serisinin ilk bağımsız kitabı olan Yakışıklı Şeytan'ı kaçırmayın - Dane ve Devi'nin hikayesi!

Yakışıklı Şeytan, güçlü ve hırçın bir kahraman ve nefret etmek isteyeceği milyarder patron, unutulmaz bir öpücük, bir sürü yalan, karşı konulmaz bir irade savaşı... ve ikisini de her şeyi kaybetmekten kurtarabilecek çarpık bir anlaşmayı konu alan, düşmanlardan sevgililere dönüşen, yakıcı bir aşk hikayesidir.

ÖNSÖZ

Danimarkalı

Bir zamanlar benden nefret eden bir kız vardı.

Gerçek hikaye.

Lise son sınıfımın ilk günü, aniden ortaya çıktı ve Cruella de Vil gibi yavru köpek avına çıkmış bir halde öğrenci otoparkına doğru ilerledi. On yıllık bir Mercedes-Benz'le, Pussycat Dolls'un "When I Grow Up" şarkısını iğrenç bir

sesle çalıyordu. Spider'dan inerken Benz hemen yanımdaki yere girdi ve özel plakaya çarptım.

İYİ KIZ

Boyum ve benim kadar uzandım, omuzlarımda "bana bulaşma" işareti varken, bir hatun Benz'den kayarak çıktı - büyük güneş gözlükleri, göz kamaştırıcı, turuncu ve pembe bir elbise ve pembe süet yüksek topuklu sandaletler giymişti, kayışlar kaslı baldırlarına dolanmıştı. Kapıyı çarptı ve sanki hiç yokmuşum gibi yanımdan hızla geçti.

Hiç hoş değil.

Yeni kız mı? Olmalıydı.

Bullshit Academy'deki herkesi tanıyordum - Beaumont'tan bahsediyorum- ve herkes de beni tanıyordu. Yüzünü zar zor görebiliyordum ama o kıvrımlar tanıdığım hiç kimseye ait değildi. O sıkı kalçasını, teninin sıcak tarçın tonunu veya o apaçık tavrını kesinlikle tanımıyordum.

"Hey, iyi kız," diye homurdandım.

Durmadı.

Ucuz kot pantolon ve Spitfire Wheels kaykay tişörtü giymiş başka bir kız da Benz'in diğer tarafından inmişti. Bana doğru baktı. Koyu saçları, soluk teni ve yanaklarında, üzerinde kiraz olan bir parça krema gibi bir allık vardı.

İkisi de tatlı büfesine benziyordu ve ben kim olduklarını bile bilmiyordum.

İyi değil.

Böyle kızların okulumda a) kim olduklarını öğrenmeden, b) umursayıp umursamadığıma karar vermeden dolaşmasına izin veremezdim. Bu işlerin bir hiyerarşisi vardı, tabiri caizse. Ve buralarda en tepedeki bendim. İlk tercih hakkı bendeydi.

Eğer isteseydim.

Ama hâlâ bana bakmamıştı.

"Evet, sen," dedim ona. İnsanların her zamanki gibi durup bana bakmaya başladığının farkındaydım.

O yapmadı.

Kaykaycı kız durdu ve kolunu hafifçe çekti. Ve sonunda durdu. Omuzları dikleşti. Dönüp bana baktı.

Yani beni neredeyse ezecekken burada görmüş.

Dudak parlaticısı güneşte parıldıyor, ağzı tiksintiyle seğiriyordu. Koyu saçlarındaki bakır rengi kuaför röfleleri, sıcak kömürlerden parlayan ateş gibi, acımasız bir tanrının yüzünde titreşiyordu. Pembe-altın Versace taklitlerini başına geçirip beni baştan aşağı süzdü. Koyu gözleri benimkilerle buluştuğunda burnu yukarı kalktı. Kendi yaşlarımda bir kızın bana böylesine küçümseyerek baktığını hiç görmemiştim ve daha önce kötü bir şey bile söylememiştim.

Belki de güzel bir kızdı... yüzünün ortasındaki o karışıklık hariç.

Tamam, çirkin değıldi. Ama yanağından burnunun kenarına kadar uzanan, tam olarak iyileşmemiş, iğrenç Franken yarası/yara izi gerçekten iğrençti. Neden o şeyin üzerine bir bandaj koymamıştı ki?

"Orası rezerve edildi," diye bilgilendirdim onu.

Park ettiğı yere baktı, sanki herkes açık bırakmışken, park yerindeki en iyi yerlerden birini almakta bir sakınca görmüyormuş gibi. Sonra arabama sanki bir gübre yığınıymış gibi baktı. Park yeri Mercedes, BMW ve Audi'lerle doluydu. Ama kimse okula Ferrari ile gelmezdi, bu okulda bile.

Ben hariç.

"Hokey takımı," dedim, eğer çok yavaşsa falan diye.

"Gerçekten umurumda bile değıl," diye hemen karşılık verdi.

Sonra kolunu arkadaşının koluna geçirdi. İkiisi birlikte okula doğru yöneldiler ve kadın arkasına bakmadı.

Merdivenlerden çıkıp binaya girdiğini, kızların buraya girmesine izin verilmeden çok önce, üzerinde Latince bazı eski saçmalıkların kazındığı gösterişli taş kemerden geçtiğini izledim.

Tüm bu konuşma boyunca sessiz kalan Lex, arabamın yolcu koltuğundan yanıma doğru yavaşça yürüdü. Yanımda sigara içerken neşesinin yayıldığını hissedebiliyordum.

"Bu kaykaycı kız kim?" diye sordum ona, çünkü ona karşı en ufak bir ilgi bile göstermiyordum.

"Bilmiyorum."

"Öğren bakalım." Dumanını üflerken ona baktım. Eğer biri bana birkaç liseli kız hakkında bilgi verebilecekse, o da kuzenim Lex'ti. Neyse, o boktan motosikleti bozulduktan sonra Spider'da kıcını kaldırmamı beklemesi en azından bu kadardı.

Bana sırtıttı, her zamankinden daha çok bir çakal gibi görünüyordu. Deri ceketli, gözlerinde mahvolmuşlukla yakışıklı bir çakal. Bunu sık sık düşünürdüm; ikimizin de hayatta nereye gittiğimizi. Ben zafere, o ise mahvolmaya.

Belki ben şanslıydım ve o lanetliydi, ama gerçekten, bizim ailemizde ne fark vardı?

Okula doğru yürüdüm ve o beni takip etmeyince geri döndüm. "Bugün bir sınıfın içini görmeyi mi planlıyorsun?"

"Sence o kızın yüzüne ne oldu?" diye cevap verdi.

"Hangi kız?" dedim, sanki ne hakkında konuştuğunu hiç anlamamış gibi.

Bunu yaptığımı biliyordu. Her gün bir kız beni böyle savuşturmazdı.

Kuzenim gülümsedi ve o tuhaf hareketi yaptı, dilini üst köpek dişine değdirdi. Kızların bu hareketi neden sevdiğini asla bilemezdim.

Döndüm ve okula doğru yürüdüm, uzun zamandır başıma gelen en beklenmedik, kabul edilemez ve ilginç şeyin, nöbet geçirten bir elbise ve korkunç bir yüz yarası giymiş bir kız yüzünden, o otoparkta gerçekleşmediğini hayal etmeye çalışıyordum.

Onu, yeni öğrencilerin kayıt yaptırdığı oryantasyon masasının yanında, arkadaşıyla birlikte fuayenin karşısında gördüm. Sanki az önce olanlar hiç olmamış gibi sohbet ediyorlardı.

Sanki kuralları zerre umursamıyordu. Ya da yüzünün tam ortasına büyük, sivri bir cisim saplanması sonucunda ortaya çıkan durumu.

Ya da okulun en popüler çocuğunun ona baktığını.

İkinci sınıfta Toronto'dan Batı Vancouver'a gelmişim ve on beş yaşında doğudan gelen yeni çocuk olarak Beaumont Akademisi'nin koridorlarında dolaşırken, herkeste bir izlenim bırakmışım. Zaten buradaki insanları etkilemek için her zamanki gibi davranmak yeterliydi.

Zengin ol.

Sıcak ol. Ya da en azından, çok havalı ol.

Ve tabii ki en iyinin de iyisi olun.

Ve ben öyleydim. Atlet. Her notu A olan bir öğrenci. Koyu sarışın, yeşil gözlü ve büyük başarılarla adaydım.

Övünmüyorum.

Bütün bunlar kendiliğinden gelişti ve bunların hiçbirini kendime mal edebileceğimi söyleyemem. Görünüşüm ailemden, atletik genlerim babamdan, zekâ genlerim annemden, param da öyle. Soy adım Davenport, daha içinden geçmeye karar vermeden önce bana her kapıyı açtı.

Zengin çocukların gittiği bir okulun en zengin çocuğu olmam mı? Bu tür şeyler, daha ünvanı almaya karar vermeden seni kral yapardı.

Hayatım boyunca, destansı bir fantastik romanın kahramanı gibi muamele gördüm ve herkes, ne kadar küçük olursa olsun, bu romanda bir rol almak istiyordu.

O değil.

Gözlerimin içine bakmıştı, sanki kahramanın kıyafetlerinin altında saklanan kötü adammışım gibi ve o bunu hemen anlamıştı.

Neden beni rahatsız ettiğini bile bilmiyordum. Ama rahatsız ediyordu işte.

Adı Devi Sereda'ydı.

Bunu sonradan öğrendim.

Koridordan sola doğru yürüdü, bana bir daha bakmadı bile.

Sağa gittim. Ve ona bakmadım bile. Pek.
Belki de bazı peri masalları, ne kadar çarpık olsalar da,
daha başlamadan bitmeleri gerekiyordu.
Bizimki onlardan biri değildi.

Yakışıklı Şeytan'ı Al

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

